

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

LUCIANI

SAMOSATENSIS

COLLOQUIA

Selecta, & Timon.

CEBETIS THEBANI

Tabula.

MENANDRI

Sententiæ Morales.

Græce & Latine.

*Colloquia Luciani & Timonem
Notis illustravit*

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

AMSTELÆDAMI,

Apud R. & J. WETSTENIOS,
& G. SMITH, 1732.

LECTORI BENEVOLO S. D.

TIB. HEMSTERHUIS.

Quid in hac Luciani Dialogorum præstitum sit editione, paucis accipe. R. WETSTENIUS Ejusque filius JACOBUS, ac Gener G. SMITHUS, qui, præstantissimis Scriptoribus prælo renovatis, paternum avitumque juvandæ eruditionis atque ornandæ studium imitantur, in rem esse Scholarum existimarunt delecta Luciani Colloquia luci donare, quorum nativo lepore, & facilitate venustissima capti pueri libentio rem Græcæ linguæ operam navarent. Præiverant hoc institutum non sine publica laude David Sertorius, Ingolstadii CIOIOXCIII, Stephanus Moquot Nivernensis, qui ad usum collegiorum Ignatianæ Societatis sæpius Auctoris nostri dialogos exquisitos recudi curavit, Henricus Stephanus, Gulielmus Du Gardus Londini, & plures alii, quorum plerorumque nomina in obscuro latentia tanti non est commemorare. Hujus autem editionis quum cura mihi fuerit commissa, secutus sum editionem Stephani Moquot Lugdunensem, Colloquiorumque ordinem, quem ille probaverat, expressi, quoniam parum interesse arbitrabar, qua serie dialogi ponerentur: verum ne mendæ priorum Editionum, satis interdum graves, moram & difficultates legentibus objicerent, veras

P R Æ F A T I O.

Lectiones in Lucianum revocare consulum duxi, quæ vel Codicum auctoritate, vel iudicio Virorum Eruditissimorum fuerant probatæ. Adjunxi Timonem Luciani, Cebetis Tabulam, quam ad perfectissimum editionis Gronovianæ exemplar repræsentavi, & arguta brevitate commendabiles Menandri sententias, quas aliorumque Comicorum uno volumine Henr. Stephanus collegit. Quæ quidem omnia nemo inficias eat esse perutilia cum ad cognoscendum Græcæ linguæ ingenium, tum ad formandos puerorum mores. Separata est a Græcis Latina versio, ne laboris, ut fieri solet, fugientes pueri interpretationem ex adverso positam adhibendo suam ipsi utilitatem defraudent: eam, in Dialogis præsertim, ferme novam confeci: quamquam enim laudandæ Benedicti aliorumque industria multum deberi confitear, quot tamen errores illi commiserint, præter alios eximie monstravit Doctiss. Jensus. Ad finem denique subjeci Notas, quibus Lucianum qua correxi, qua illustravi: si quid in iis, quod alii ante me præceperint, reperias, velim tamen existimes B. L. nullius me scrinia compilasse: illorum enim summo opere mores abhorreo, qui ut inertes fuci indecoro eruditionis alienæ furto partas opes ostentare non erubescunt: omnia vero posse perscrutari terminos humanæ vitæ multum superat. Vale.

IN-

I N D E X

DIALOGORUM LUCIANI.

- Æacus. Proteſilaus. Menelaus. Paris. p. 59.*
lat. p. 61.
Agamemnon, Ajax. 21. 22.
Alexander. Annibal, Minos. Scipio. 36. 38.
Antilochus. Achilles. 22. 23.
Apollo. Mercurius. 83. 86.
Charon. Menippus. Mercurius. 14. 19.
Charon. Mortui. Mercurius. Menippus.
Charmolaus &c. 44. 46.
Cnemon. Damippus. 18. 19.
Crates. Diogenes. 9. 10.
Croesus. Pluto. Menippus. Midas. Sardana-
palus. 1. 1.
Cyclops. Neptunus. 85. 88.
Diogenes. Alexander. 33. 35.
Diogenes. Antisthenes. Crates. Pauper. 50. 52.
Diogenes. Mausolus. 19. 20.
Diogenes. Pollux. 30. 32.
Doris. Thetis. 95. 92.
Iris. Neptunus. 93. 96.
Juno. Jupiter. 75. 77.
Juno. Latona. 73. 75.
Jupiter. Æſculapius. Hercules. 70. 72.
Jupiter. Mercurius. 64. 66.
Jupiter. Sol. 81. 84.
Mars. Mercurius. 71. 81.
Menelaus. Proteus. 87. 90.
Menippus. Æacus. Pythagoras. Empedocles,
Socrates. 41. 43.

Index Dialogorum Luciani.

Menippus. Amphilochns. Trophonius. 55.
57.

Menippus. Cerberus. 13. 14.

Menippus. Chiron. 62. 64.

Menippus. Mercurius. 12. 13.

Menippus. Tantalus. 27. 28.

Mercurius. Apollo. 71. 74.

Mercurius. Charon. 2. 3.

Mercurius. Maja. 79. 82.

Minos. Sottratus. 28. 30.

Neptunus. Delphines. 90. 93.

Neptunus. Nereides. 91. 94.

Nireus. Therfites. Menippus. 60. 63.

Panope. Galene. 88. 91.

Philippus. Alexander. 56. 58.

Pluto. Mercurius. 4. 4.

Protesilaus. Pluto. Proserpina. 16. 17.

Simylus. Polystratus. 7. 7.

Terpsion. Pluto. 24. 25.

Timon. 99. 103.

Triton. Nereides. Iphianassa. 97. 100.

Venus. Cupido. 68. 70.

Venus. Cupido. 76. 79.

Vulcanus. Apollo. 65. 67.

Vulcanus. Jupiter. 67. 69.

Xanthus. Mare. 94. 97.

Zenophantes. Callidemides. 5. 6.

Cebetis Tabula. 132. 137.

Gnomæ Menandri Morales. 156. 160.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΝΕΚΡΩΝ.

Διάλογος α.

Κροῖσος, Πλάτων, Μένιππος, Μίδας,
Σαρδανάπαλος.

Κρ. Ὑ' φέρομεν, ὦ Πλάτων,
Μένιππον τῆτον τὸν κύ-
να παροικῆντα. ὥς ἡ
ἐκείνον ποι κατὰ τῆσον,
ἡ ἡμεῖς μετοικίσομεν εἰς 5
ἕτερον τόπον. Πλῦ. Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐρ-
γάζεται, ὁμόνεκρος ὢν; Κροῖ. Ἐπειδὴν
ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ τίνομεν, ἐκείνων
μιμημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὐτοσί,
τοῦ χρυσίῳ, Σαρδανάπαλος δὲ, τῆς πολ- 10
λῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ, τῶν θησαυρῶν, ἐπι-
γελαῖ, καὶ ἐξοικειδίζω, ἀνδράποδα καὶ κα-
θάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ
ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς·
καὶ ὅλως, λυπηρὸς ἐστὶ. Πλῦ. Τί ταῦ- 15
τα φασίν, ὦ Μένιππε. Μέν. Ἀληθῆ, ὦ
Πλάτων· μισῶ γὰρ αὐτὸς ἀγενεῖς, καὶ
ἐλιθρίους ὄντας, οἷς ὅκ ἀπέχρησται βιωῆς
κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέ-
μνηται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω· χαίρω 20

Α

τοι-

- τοιγαρῶν ἀνιῶν αὐτές. Πλού. Ἄλλ' οὐ
 χρή· λυπεύονται γὰρ ἔμικρῶν σιρούμε-
 νοί· Μέν. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλέτων,
 ὁμόψηφος ὢν τοῖς τούτων στεναγμοῖς ;
 25 Πλού. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἔκ' αὖ ἐβλήσασαι με
 στασιάζειν ὑμᾶς· Μέν. Καὶ μὴν, ὦ κά-
 κιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυ-
 ρίων, οὕτω γινώσκετε, ὥς οὐδὲ παυσο-
 μένου μου· ἔνθα γὰρ αὖ ἦτε, ἀκολου-
 30 θήσω ἀνιῶν, καὶ κατὰδων, καὶ καταγε-
 λῶν. Κρ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις ; Μέν. Οὐκ·
 ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ὃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε
 προσκυνεῖσθαι ἀξιῶντες, καὶ ἐλευθέροις ἀν-
 δράσι ἐντροφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου το-
 35 παράπαν οὐ μνημονεύοντες· τοιγαρῶν οἰ-
 μώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφρημένοι. Κροῖ.
 Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτη-
 μάτων. Μίδ. Ὅς μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σαρ.
 Ὅς δ' ἐγὼ τυφῆς. Μένιπ. Εὐγε, οὕτω
 40 ποιεῖτε· ὀδυρεσθε μὲν ὑμεῖς· ἐγὼ δὲ, τὸ
 γινῶθι σαυτὸν πολλάκις συνείρων, ἐπάσο-
 μαι ὑμῖν· πρέποι γὰρ αὖ ταῖς τοιαύταις
 οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

Διάλογος β.

Ἑρμῆς, Χάρων.

Ἑρ. **Λ**Ογισώμεθα, ὦ Πορθμεῦ, εἰ δο-
 κεῖ, ὅπως μοι ὀφείλεις ἤδη,
 ὅπως

ὅπως μὴ αὐτοῖς ἐρίζωμεν τι περὶ αὐτῶν. Χά.
 Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ ὀρίσαι
 περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμοσύνην. Ἑρ. Ἀγ- 5
 κυραν ἐντεταλμένῳ ἐκόμετα πέντε δραχμῶν.
 Χά. Πολλῷ λέγεις· Ἑρ. Νὴ τὸν Αἰδωνία,
 τῶν πέντε ἀνυσάμεν, καὶ τροπαιήρα δύο
 ὀβολῶν. Χά. Τίθεις πέντε δραχμὰς, καὶ
 ὀβολοὺς δύο. Ἑρ. Καὶ ἀκίσταν ὑπὲρ τοῦ 10
 ἰσίου, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Χά.
 Καὶ τέτρες προσίθι. Ἑρ. Καὶ κηρὸν ὡς
 ἐπιπλάσαι τῷ σκαφιδίῳ τὰ ἀνωγότα,
 καὶ ἕλκας δὲ, καὶ καλῶδιον, ἀφ' οὗ τὴν
 ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. 15
 Χά. Εὖγε, ἀξία ταῦτα ἀνήσω· Ἑρ. Ταῦ-
 τὰ ἔστιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμῶς διέλαθεν ἐν
 τῷ λογισμῷ· πότε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσειν
 φῆς; Χά. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον·
 ἦν δὲ λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ αὐ- 20
 θρόνος τινὰς, ἐνέσαι τότε ἀποκιδῶναι ἐν
 τῷ πληθει παραλογιζόμενοι τὰ πορθέμια.
 Ἑρ. Νῦν οὖν ἐγὼ καθιδέμαι τὰ κάκιστα ἐν-
 χόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τέτων ἀπο-
 λαύοιμι. Χά. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ· 25
 εἴδ' ὃ ολίγοι, ὡς ὀρέας, ἀφικνεῖται ἡμῖν·
 εἰρήνη γάρ. Ἑρ. Ἀμεινον ὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν
 παρατρίνοιο ὑπὸ σὺ τὸ ὄφλημα· πλὴν ἀλλ'
 οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, εἶδοθ' οἷοι παρ-
 εγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνὰ 30
 πλεῶν, καὶ τραυματῖαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ
 ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τῆς παιδὸς ἀποθανῶν,
 ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξηδῆται
 πῶς

πῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὥχρηθ
 35 γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγινεῖς, ἔδῃ ὅμοιος
 ἐκείνοις· οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρή-
 ματα ἤκυσιν, ἐπιβυλεύοντες ἀλλήλοις,
 ὡς ἰοίκασι. Χά. Πάνυ γὰρ περιπόθητά
 ἐστὶ τὰῦτα. Ἐρ. Οὐκᾶν ἔδ' ἐγὼ δοξάμε
 40 ἂν ἁμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφει-
 λόμενα παρὰ σοῦ.

Διάλογος γ.

Πλούτων, Ἑρμῆς.

Πλ. Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γε-
 γηρακότα λίγω, τὸν πλούσιον
 Εὐκράτην, ᾧ παῖδες μὲν ἔκ εἰσὶ, οἱ τὸν
 κληρὸν δὲ θηρώντες, πεντακισμύριοι· Ἐρ.
 5 Ναὶ, τὸν Σικυνώνιον φῆς· τί οὖν; Πλού.
 Ἐκείνον μὲν, ᾧ Ἑρμῆ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς
 ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ᾧ βεβίωκιν, ἐπιμετρή-
 σας ἄλλα τοσαῦτα, εἰ γε οἶόν τι ἦν, καὶ
 ἔτι πλείω· τοὺς δὲ γε κόλακας αὐτοῦ,
 10 Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς
 ἄλλους, κατὰσπασον ἐφίξεῃς ἀπαιτας.
 Ἐρ. Ἀτοπον ἂν δοξέις τὸ τοιοῦτον. Πλ.
 Οὐμειν, ἀλλὰ δικαιοτάτον· τί γὰρ ἐκεί-
 νοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκείνον; ἢ
 15 τῶν χρημάτων ἀντιποιοῦνται, ἔδῃν προσ-
 ῆκοντες; ὃ δὲ πάντων ἐστὶ μικρῶτάτον,
 ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θρασυ-
 ουσιν

οὐσι ἔν γε τῷ φανερῷ· καὶ νοσοῦντες, ἀ-
 μιν βουλευόμενοι, πᾶσι προδῆλα· θύσειν
 δὲ ἡμῶς ὑπισχνούνται, ἣν ραῖσιν· καὶ ὅ- 20
 λως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν·
 διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος, οἱ δὲ
 προαπίψαντες αὐτοῦ μάλιστα ἐπιχανόντες.
 Ἐρ. Γελοῖα πείσονται, παιούγοι ὅντις·
 πολλὰ δὲ κακῆϊνος οὐ μάλα διαβουκολεῖ 25
 αὐτοὺς, καὶ ἐπιελπίζει· καὶ ὅλως, αἰὶ
 θαιόντι ἰοικῶς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν
 νίων· οἱ δὲ, ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διη-
 ρημένοι βόσκονται, ζωὴν μακαρίαν πρὸς
 ἑαυτοὺς τιθέντες. Πλ. Οἴκου ὁ μὲν ἀ- 30
 ποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλιος ἀνη-
 βησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μίσων τῶν ἐλπίδων τὸν
 ἀναιροποληθέντα πλούτον ἀπολιπόντες, ἡ-
 κέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες·
 Ἐρ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελυσσο- 35
 μαι γὰρ σοι ἤδη αὐτοὺς κατ' ἕνα ἐξῆς·
 ἑπτὰ δὲ οἶμαί εἰσι· Πλ. Κατάσπα· ὁ δὲ,
 παραπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὐτοῦ
 πρωθήβης γενόμενος.

 Διάλογος δ.

Ζηνοφάντης, Καλλιδημίδης.

Ζη. Σ Ὑ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπ-
 ἔθανες; ἐγὼ μὲν γάρ, ὅτι πα-
 ράσιτος ἂν Διυίου πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἔμ-

Φαγὰν ἀπεπνίγην, οἶδα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. Καλ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες· τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο· οἶδα γὰρ καὶ σὺ πρὸς Πτοιοδώρον τὸν γέροντα. Ζη. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλάσιον, ὥς σε τὰ πολλὰ ἡδεῖν συνόντα. Καλ. Ἐκεί-

10 γον αὐτὸν αἰεὶ ἰθεράπειον, ὑπισχνόμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξαι· ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκισον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξέδρον· πριχόμενος γὰρ φάρμακον,

15 ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδώρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπιεικῶς, ζωρύτερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἑτοίμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδῶναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο πειρήσει, ἐλεύθερον ἐπαμοσάμην ἀφή-

20 σειν αὐτόν. Ζη. Τί οὖν ἐγένετο; πάνν γὰρ τι παράδοξον ἐρεῖν ὅικας. Καλ. Ἐπεὶ τοῖνυν λουσάμενν ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον,

25 τὴν δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλεῖς ἐκ οἷδ' ὅπας, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἴτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τοῦτο

30 γελαῖς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὲν ἐκ' ἐδὲ γε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν. Ζη. Ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας· ὁ γέρον δὲ τί πρὸς ταῦτα; Καλ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφριδίον· εἴτα συνίης

οἶ-

εἶμαι τὸ γιγνημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς 35
 εἶά γε ὁ οἰνοχόος εἰργασαι. Ζη. Πλὴν,
 ἀλλ' ὅδε σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι·
 ἦκε γὰρ αὖ σοι διὰ τῆς λισσώσεως ἀσφαλέ-
 τερον εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν.

Διάλογος ε.

Σίμυλος, Πολύστρατος.

Σί. **Η**Κεις ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ
 σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι ἔπο-
 λὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βιβιακῶς. Πο.
 Οὐκ ἔτι ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα, ὦ Σίμυλε. Σί.
 Πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίω; τριάκον- 5
 τα; ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἐβδουμήκοντά σου
 ὄντος ἀπέθανον. Πο. Ὑπερέδισα, εἰ καὶ
 σοι παράδοξον τοῦτο δοξέι. Σί. Παράδο-
 ξον, εἰ γέροντι, καὶ ἀσθενῆς, ἄτεκνός τε
 προσέτι, ἔδεισθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἰδύνασθαι. 10
 Πο. Τὸ μὲν πρῶτον, ἅπαντα ἰδυιάμην· ἔ-
 τι καὶ παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοί, καὶ
 γυναῖκες ἀβρόταται, καὶ μύρα, καὶ οἶ-
 ος αἰθισαίας, καὶ τράπιζαι ὑπὲρ τὰς ἐν.
 Σικελίᾳ. Σί. Καὶ τὰ ταῦτα· ἐγὼ γὰρ σε 15
 πάντῃ φειδόμενον ἠπιστάμην. Πο. Ἀλλ'
 ὑπερέει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τὰ-
 γαθὰ· καὶ ἐκθιν μὲν εὐθὺς ἐπὶ θύρας ἐφοί-
 των μάλα πολλοί· μετὰ δὲ, παντοῖά με.
 δῶρα προσήγετο, ἅπαντα χόρην τῆς γῆς 20

- κάλλιπτα. Σί. Ἐτυράνησας, ὦ Πολύ-
 στρατε, μετ' ἐμέ; Πο. Οὐκ· ἀλλ' ἐρα-
 σταίς εἶχον μυρίους. Σί. Ἐγέλασα· ἐρα-
 σταίς σὺ τηλικούτος ὦν, ἐδόντας τέττα-
 25 ρας ἔχων. Πο. Νῆ Δία τοὺς ἀρίστους γε
 τῶν ἐν τῇ πόλει· καὶ γέροντά με, καὶ
 φαλακρὸν, ὡς ὁράς, ὄντα, καὶ λημῶντα
 προσίτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερῖδοντο θεία-
 πέοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν, ὃν τι-
 30 να ἂν καὶ μόνον προσέβλεψα. Σί. Μῶν
 καὶ σὺ τίνα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην
 ἐκ Χίε διεπύρθμευσας, εἰτά σοι εὐξαμένης
 ἔδωκε νίον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς,
 καὶ ἀξίεραστον; Πο. Οὐκ· ἀλλὰ τοιοῦ-
 35 τος ὦν περιπόθητος ἦν. Σί. Αἰνίγματα
 λέγεις. Πο. Καὶ μὴ πρόδηλός γε ὁ ἔρως
 οὗτοσὶ πολὺς ὦν ὁ περὶ τοὺς ἀτίκτους,
 καὶ πλουσίους γέροντας. Σί. Νδρ, μαριθά-
 νω σου τὸ κῆλλος, ὦ Θαυμασίε, ὅτι πα-
 40 ρά τῆς χρυσοῦς Ἀφροδίτης ἦν. Πο. Ἀτὰρ,
 ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐρασῶν ἀπο-
 λέλαυκα, μοινοῦχί προσκυνούμενος ὑπ'
 αὐτῶν· καὶ ἰθρυπτόμεν δὲ πολλάκις, καὶ
 ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ, ἡμιλ-
 45 λῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν
 τῇ περὶ ἐμέ φιλοτιμίᾳ. Σί. Τέλος δ' οὐδ'
 πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κτημάτων; Πο.
 Ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρο-
 νόμον ἀπολιπιῖν ἔφασκον· ὁ δ' ἐπίστευέ τι,
 50 καὶ κολακευτικώτερον παρυσκεύαζεν ἑαυ-
 τόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκεί-
 νας

κας ἔχον κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασιν
 φράσαι. Σί. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν
 κληρονομήσαντες ἴσχοι; ἤπερ τινὰ τῶν ἀπὸ τοῦ
 γένους; Πολυ. Οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνη- 55
 τόν τινα τῶν μαιρακίων τῶν ὠραίων Φρύγα.
 Σί. Ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; Πο.
 Σχιδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. Σί. Ἦδη μαν-
 θάνω, ἃ τίνα σοι ἐκείνος ἐχαρίζετο. Πο.
 Πλὴν, ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κλη- 60
 ρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὅλε-
 θρος· ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύ-
 ουσιν· ἐκείνος τοίνυν ἐκληρονομήσέ με· καὶ
 ἴδ' ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπ-
 εξυρμήνους μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων, 65
 Κόδρου δὲ εὐγενέστερος, καὶ Νιρέως καλ-
 λίων, καὶ Ὀδυσσεύς συνειτώτερος λεγόμε-
 νος εἶναι. Σί. Οὐ μοι μέλει· καὶ στρα-
 τηγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ· ἐκείνου
 δὲ μὴ κληρονομίτωσαν μόνον. 70

Διάλογος γ.

Κρέτης, Διογένης.

Κρά. **Μ**Οίριχον τὸν πλάσιον ἐγγίγνω-
 σκας, ὦ Διογένης, τὸν παῖον
 πλῆσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς
 ὀλκάδας ἔχοντα, οὗ ἀνιψιὸς Ἀριστέας,
 πλοῖσις καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐ 5
 αἶθε εἰσὶν ἐπιλέγειν, Ἡ μ' ἀνάειρ, ἢ ἔ-
 Α 5 γὰ

- γὰ σε. Διο. Τίνος ἕνεκα, ᾧ Κράτης,
 ἐθεράπειον ἀλλήλους; Κρά. Τοῦ κλήρου
 ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιωῦται ὄντες· καὶ ταῖς
 10 διαθήκας εἰς τὸ φανερόν ἐτίθεντο. Ἀριστέαν
 μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάτοι, δισπότην
 ἀφίεις τῶν ἐαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ
 Ἀρίστεας εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ· ταῦτα μὲν
 ἐγγράπτο· οἱ δὲ ἐθεράπειον ἀλλήλους,
 15 ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ· καὶ οἱ μάν-
 τεις εἴτε ὑπὸ τῶν ἀσρων τεκμαιρόμενοι τὸ
 μέλλον, εἴτε ὑπὸ τῶν οὐειράτων, ὡς γε
 Χαλδαίων παιδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πυθίος αὐ-
 τὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παριῖχε τὸ κρά-
 20 τος, ἄρτι δὲ Μοίριχῳ· καὶ τὰ τέλαστα
 ποτὲ μὲν ἐπὶ τούτοις, νῦν δ' ἐπ' ἐκείτοις ἔρ-
 ρεπε. Διο. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ᾧ Κρά-
 τής· ἀκούσαι γὰρ ἄξιον. Κρά. Ἀμφω
 τεθνήσκουσιν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας· οἱ δὲ κληροὶ εἰς
 25 Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον ἄμφω
 συγγενεῖς ὄντας, ἔδῃ πάποτε προμαντευο-
 μέτους οὕτω γενέσθαι ταῦτα· διαπλείοντες
 γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος εἰς Κίρραν, κατὰ μέ-
 σον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰά-
 30 πυγι, αἰστράπησαν· Διο. Εὖ ἐπαίησαν·
 ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἤμεν, οὐδὲν
 τοιοῦτον ἐνενοῶμεν περὶ ἀλλήλων· ὅτε πά-
 ποτε εὐξάμεν Ἀντιόχην ἀποθανεῖν, ὡς
 κληρονομήσαιοι τῆς βακτηρίας αὐτῆς· εἰ-
 35 χεν δὲ πάνυ καρτεράν ἐκ κοτίνου ποιησά-
 μενος· ὅτε οἶμαι σὺ, ᾧ Κράτης, ἐπιθύ-
 μεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ, τὰ
 κτή-

κτῆματα, καὶ τὸν πῖθον, καὶ τὴν πῆ-
 ραν χοίτικας δύο θέρμαν ἔχουσιν. Κρά.
 ἔδεν γὰρ μοι τέτων ἔδει, ἀλλ' ἔδεν σοί, 40
 ὦ Διόγενες· ἃ γὰρ ἐχρῆν, σὺ τε Αἰτιοθέ-
 νους ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοί, πολ-
 λῶ μείζω καὶ σεμιότερα τῆς Περσῶν ἀρ-
 χῆς. Διο. Τίνα ταῦτα φῆς; Κρά. Σο-
 φίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, 45
 ἐλευθερίαν. Διο. Νῆ Διὰ μέμνημαι τοῦ-
 τον διαδιζάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Αἰτι-
 οθένους, καὶ σοί ἔτι πλείω καταλιπών.
 Κρά. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλων τῶν τοιούτων
 κτημάτων, καὶ ἔδεις ἐθέράπευεν ἡμᾶς κλη- 50
 ρονομήσειν προσδοκῶν· ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάν-
 τες ἔβλεπον. Διο. Εἰκότως· ἔ· γὰρ εἶ-
 χον, ἔνθα δέξαιτο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν,
 διερρύηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σα-
 θρά τῶν βαλλαντίων· ὥστε εἴ ποτε καὶ 55
 ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρ-
 ρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθὺς, καὶ
 διερρεῖ, τοῦ πυθμένου σ· ἔγειν οὐ δυναμέ-
 νου· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τῷ Δαναῷ αὐ-
 ται παρθένοι ἐς τὸν τετρυπημένον πῖθον ἐπ- 60
 αντλῆσαι· τὸ δὲ χρυσίον ὁδῶσι, καὶ ὄνυ-
 ξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρά.
 Οὐκ ἔν· ἡμεῖς μὲν ἐξομεν καὶ ταῦτα τὸν πλοῦ-
 τον· οἱ δὲ, ὁβολὸν ἤξουσι κομίζοντες, καὶ
 ἔσθον ἄχρι τῷ πορθμείως. 65

Διάλογος ζ.

Μένιππος καὶ Ἑρμῆς.

- Μέ. ΠΟΥ δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν ἢ αἱ καλαὶ ;
 ὦ Ἑρμῆ ; ξενάγησόν με γένηται
 ὄντα , Ἑρ. Οὐ σχολὴ μὲν , ὦ Μένιππε ·
 πλην κατ' ἐκείνο αὐτὸ ἀπόβλεψον , ὡς ἐπὶ
 5 τὰ δεξιά , ἔνθα Ἰάκινθος τέ ἐστι , καὶ ὁ
 Νάρκισσος , καὶ Νηρῆς , καὶ Ἀχιλλεὺς ,
 καὶ Τυρῶ , καὶ Ἑλένη , καὶ Λήδα , καὶ
 ὅλως τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα . Μέ. Ὅ-
 στα μόνον ὄρῳ , καὶ κρανία τῶν σαρκῶν
 10 γυμνά , ὅμοια τὰ πολλά . Ἑρ. Καὶ μὲν
 ἐκείναι εἰσιν , ἀ πάντες οἱ ποιεῖται θαυμά-
 ζουσι , τὰ ὅστα , ὧν σὺ ἰοικας καταφρο-
 νεῖν . Μέ. Ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον · οὐ
 γὰρ ἂν διαγνοίην ἔγωγε . Ἑρ. Τοῦτ' ἐπὶ
 15 κρατίον ἢ Ἑλένη ἴστίν . Μέ. Εἴτα αἱ χί-
 λιαί νῆες διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπά-
 σης τῆς Ἑλλάδος , καὶ τοσοῦτοι ἔπιστον
 Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι , καὶ τοσαῦται
 πόλεις ἀνάστατοι γέγονασιν ; Ἑρ. Ἀλλ'
 20 ἔκ εἶδες , ὦ Μένιππε , ζῶσαν τὴν γυναῖκα .
 ἔφησ γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀναιδέστατον εἶται
 τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα
 πάσχειν · ἐπεὶ καὶ τὰ αἴθη ξηρὰ ὄντα εἴτις
 βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαφὴν , ἄμορ-
 25 φα δηλονότι αὐτῷ δοξεῖ · ὅτε μέντοι αὐθεῖ ,
 καὶ ἔχει τὴν χρóaν , κάλλιστα ἴστίν .
 Μέ.

Μί. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω,
εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος
ἕως ὀλιγοχρονίου καὶ ῥαδίως ἀπανθῦντος
ποιῶντες· Ἑρ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, 30
συμφιλοσοφῆν σοι· ὥς ἐπιλιζάμενος τό-
πον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κείσο καταβαλὼν σε-
αυτόν· ἐγὼ δὲ τῆς ἄλλης νεκρῆς ἤδη μετ-
ελεύσομαι.

Διάλογος π.

Μένιππος καὶ Κέρβερος.

Μί. ὦ Κέρβερε, συγγενὴς γὰρ εἰμὶ
σοι κύων αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι
πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷός ἦν ὁ Σωκράτης, ὁ-
πότε κατήει πρὸς ὑμᾶς; εἰκὸς δὲ σε θῆν
ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀν- 5
θραπικῶς φθίγγεσθαι, ὅπότε ἐθέλοις. Κέρ.
Πορρωθεὶς μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν
ἰδοκεῖ ἀτρέπτῳ προσώπῳ προσίειναι, καὶ
οὐ πᾶν διδόναι τὸν θάνατον δοκῶν, καὶ
τοῦτ' ἰμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ τομίσου ἐσώ- 10
σιν ἐθέλων· ἐπεὶ δὲ κατίκυψεν εἴσω τοῦ
χίσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἔ-
τι διαμέλλοντα αὐτὸν δακῶν τῇ κωνίᾳ
κατίσπασα τοῦ ποδός, ὥσπερ τὰ βρίφη
ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ἀδύριτο, 15
καὶ παιτεῖος ἐγένετο. Μί. Οἰκοῦν σοφι-
στὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατ-

- εφρόνει τῷ πράγματι; Κέρ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπείπερ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι, κατεβρα-
 20 σύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἴδιε παθεῖν, ὡς θαυμάσονται οἱ διαταί· καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροί, καὶ ἀνδρείοι, τὰδ ἔνδοθεν,
 25 ἔλεγχος ἀκριβής· Μέ. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθῆναι ἔδοξα. Κέρ. Μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένους πρὸ σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσθίετε, μηδ' ὠθέμενοι· ἀλλ' ἐβέλεστοι, γελῶντες,
 30 οἰμάζειν παραγγεῖλαντες ἅπανσι.

Διάλογος 9.

Χάρων, Μένιππος, Ἑρμῆς,

- Χά. Ἄ πόδος, ὦ κατάρατε, τὰ πηρθ-
 μία· Μέ. Βόη, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων· Χά. Απόδος, φημι, ἀνθ' ὧν σε διαπορθμευσάμην. Μέ. Οὐκ ἂν λάβωις παρὰ τῷ μὴ ἔχοντος. Χά. Ἔστι δὲ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων. Μέ. Εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις, ἔκ οἶδα· ἐγὼ δὲ, ἔκ ἔχω. Χά. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλούτωνα, ὦ μίαρῃ, ἢ μὴ ἀποδῶς. Μέ. Καὶ γὰρ τῷ
 10 ξύλῳ σου πατάξας, διαλύσω τὸ κρανίον· Χά. Μάτην οὖν ἔση πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν; Μέ. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀ-

ποδῶτα, ὃς μὲ παρὶδωκέ σοι. Ἐρ. Νῆ Δία
 οἰαίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν
 νεκρῶν. Χά. Οὐκ ἀποστήσομαί σου. Μέ. 15
 Τούτου γε ἴσκα κωλύσας τὸ πορθμεῖον,
 παράμεινε· πλὴν ἀλλ' ὅ γε μὴ ἔχω, πῶς
 ἂν λάβοις; Χά. Σὺ δ' οὐκ ἤδεις, ὡς κο-
 μίζειν δέον. Μέ. ἤδιν μὲν, ὅκ εἶχον δέ·
 τί οὖν ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; 20
 Χά. Μόνος οὖν αὐχίσεις προῖκα πεπλευ-
 κέναι. Μέ. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε, καὶ
 γὰρ ἤντησα, καὶ τῆς κώπης ἐπιλαβό-
 μην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων
 ἐπιβατῶν. Χά. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ 25
 πορθμεῖα· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ
 γὰρ θεοὺς ἄλλως γινέσθαι. Μέ. Οὐκοῦν
 ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν βίον. Χά. Χα-
 ρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ
 παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω. Μέ. Μὴ 30
 ἐνόχλει οὖν. Χά. Δειξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ
 ἔχεις. Μέ. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς
 Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. Χά. Πόθεν τοῦτον ἡ-
 μῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ
 καὶ ἰλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβα- 35
 τῶν ἀπάντων καταγελαῶν, καὶ ἐπισκώ-
 πτων, καὶ μόνος ἄδων οἰμωζόντων ἐκείνων;
 Ἐρ. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρον, ὅποιον ἄνδρα διε-
 πορθμευσας, ἐλευθέρου ἀκριβῶς, κούδενός
 αὐτῷ μέλει· οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. Χά. 40
 Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ. Μέ. Ἄν λά-
 βῃς, ὦ βέλτιστε, δὲς δὲ ὅκ ἂν λάβοις.

Διάλογος ι.

Πλάτων, Πρωτεσίλαος, Περσιφόνει.

- Πρω. **Ω** Δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ Δῆμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδῃτε δέησιν ἐρωτικὴν. Πλού. Σὺ δὲ τίτος δὴ παρ' ἡμῶν; 5 ἢ τίς ὢν τυγχάνεις; Πρω. Εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, Φυλάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποθανὼν τῶν ἐπ' Ἰλίου. δέομαι δὲ ἀφίθεις πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν. Πλού. Τοῦτο 10 τοι μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι. πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν τύχῃ. Πρω. Ἀλλ' οὐ τοῦ ζῆν, Ἀΐδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε, τῆς γυναικὸς δὲ, ἣν γέγοναμι ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν ὡ- 15 χόμην ἀποπλέων· εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος· ὁ οὖν ἔρως τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀποκταίει με, ὦ Δέσποτα· καὶ βέλομαι καὶ πρὸς ὀλίγον ὀφθεὶς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.
- 20 Πλού. Οὐκ ἔτις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; Πρω. Καὶ μάλα, ὦ Δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. Πλού. Οὐκ ἔνι περίμεινον· ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὲ, οὐδὲν σε ἀνελθεῖν δέήσει. Πρω. Ἀλλ' οὐ 25 φέρω τὴν διατριβὴν, ὦ Πλούτων· ἡρώδης δὲ καὶ αὐτὸς ἴδῃ, καὶ οἶδ' αὖ οἷον τὸ ἐρεῖν ἔστιν.

ἴστιν. Πλού. Εἴτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡ-
 μέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
 ὀδυρούμενον; Πρω. Οἶμαι πείσεις κακίην
 ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς· ὥτε ἀνδ' ἐνὸς δύο 30
 νεκροὺς λήψῃ μετ' ὀλίγον. Πλού. Οὐ θέ-
 μισ γινέσθαι ταῦτα, οὐδ' ἐίγεται πώπο-
 τι. Πρω. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλούτων. Ὀρ-
 φιῖ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν
 Εὐρυδικὴν παρίδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου 35
 Ἀλκυσιν παριπέμψατε Ἡρακλεῖ χαρίζο-
 μενοι. Πλού. Θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον
 γυμνὸν ὦν, καὶ ἄμορφοι τῇ καλῇ σου
 ἐκείνῃ εὐμφῇ φαιῆναι; πῶς δὲ κακίην προσ-
 ἔψιταί σε, οὐδ' ἀδιαγιῶναι δυναμίη; 40
 φοβίσεται γὰρ, ἐγὼ οἶδα, καὶ φεύξειταί
 σε· καὶ μάτην ἴση τοσαύτην ἰδοὶ ἀελη-
 λυθῶς. Περ. Οὐκοῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ
 τοῦτ' ἴσσαι, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον,
 ἱππεῖδ' ἐν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτισίλαος 45
 ἦ, καθικέμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς
 παλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἔν ἐκ
 τοῦ παστοῦ. Πλού. Ἐπεὶ Περσιφόνῃ συν-
 δοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὐθις ποιήσων
 τυμφίον· σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡ 50
 μέραν.

Διάλογος ια.

Κνήμων, Δάμιππος.

- Κνή. **Τ**οῦτο ἐκείνο τὸ τῆς παροιμίας,
 Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα. Δά. Τί
 ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; Κνή. Πυνθάνη
 ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκέρσιος κα-
 5 ταλέλοιπα, κατχοφιοθεῖς ὁ ἄθλιος, οὐς
 ἐβουλόμην ἂν μέλιστα σχεῖν τὰμὰ, πα-
 ραλιπῶν. Δά. Πῶς τοῦτ' ἐγένετο; Κνή.
 Ἐρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκτον ὄν-
 τα ἰθεράκειον ἐπὶ θανάτῳ· καὶ κείνος οὐκ
 10 ἀηδῶς τὴν θίραπείαν προσίστο· ἔδοξε δὴ
 μοι καὶ σοφὸν τῆτ' εἶναι, θιοδαμει διαθήκας
 εἰς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλελοιπα
 τὰμὰ πάντα, ὡς καὶ κείνης ζηλώσειε, καὶ
 τὰ αὐτὰ πράξειε. Δά. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος;
 15 Κνή. Ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς
 ἐκτουῖ διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γὰρ ἄ-
 φνω ἀπίθανον, τοῦ εἴγους μοι ἐπιπεσόν-
 τος· καὶ ἴδον Ἐρμόλαος ἔχει τὰμὰ, ὥσπερ
 τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ διλέκτι
 20 συγκατασπάσας. Δά. Οὐ μόνον, ἀλλὰ
 καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλίτα. ὥστε σοφισμα
 κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας. Κνή. Εἰκοκ-
 οἰμῶζω τοιγαροῦν.

Διά-

Διάλογος β.

Διοχίης, Μαύσωλ.

Διο. ὦ Κάρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονίῃς,
 καὶ πάντων ἡμῶν προτιμαῖσθαι
 ἀξιούς; Μαύ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν,
 ὦ Σινωπεύ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν
 ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων· καὶ νῦν
 σὺ δὲ τινὰς ὑπεργαγόμεν, καὶ ἄχρι Μι-
 λήτου ἐπέβην τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας κα-
 ταστρεφόμενος· καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας,
 καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγι-
 στον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνημα παμ- 10
 μέγεθις ἔχω ἐπικείμενον, ἡλικίᾳ οὐκ
 ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως εἰς κάλλος
 ἐξησημημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν εἰς τὸ
 ἀκριβέστατον εἰκασμένων, λίθου τῷ καλ-
 λίστῃ, οἷον ἔδὲ νεῶν εὐρὴ τις ἀν' ῥαδίως· 15
 ἔδοκ' αὖ σοι δικαίως ἐπὶ τέτοις μέγα φρο-
 νεῖν; Διο. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τῷ
 κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; Μαύ.
 Νὴ Δί' ἐπὶ τούτοις. Διο. Ἀλλ', ὦ καλὲ
 Μαύσωλε, ἔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, ἔ- 20
 τε ἡ μορφὴ πάριστι· εἰ γοῦν τινα ἐλπί-
 μεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω
 εἰπεῖν τίνος ἔνικα τὸ σὸν κρανίον προτιμη-
 θεῖη ἂν τοῦ ἑμοῦ· φελακρά γὰρ ἄμφω,
 καὶ γυμνά· καὶ τὺς ὀδόντας ὁμοίως προ- 25
 φαί-

- φαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηρή-
 μιθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεισιμώμεθα· ὁ
 δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἱκεῖνοι λί-
 θοι, Ἀλικαρνασσοῖσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπι-
 30 δεικνύσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς
 ξένους, ὥς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐ-
 τοῖς ἴσθι· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ
 ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦ-
 το φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑ-
 35 πὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος· Μαύ.
 Ἀνόνητα οὖν μοι ἐκίνα πάντα· καὶ ἰσό-
 τιμος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης,
 Διο. Οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναϊότατε· ἔ γάρ.
 Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμάζεται, μεμνη-
 40 μένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονοῖν ᾔε-
 το· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ·
 καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῶ ἱερεῖ ἐ-
 αὐτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ
 ἀδελφῆς κατισκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ,
 45 τοῦ μὲν σώματος, εἰ καὶ τινα τάφον ἔ-
 χει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελλεν αὐτῷ
 τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐ-
 τοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκῶς
 ὑψηλότερον, ὢ Καρῶν ἀνδραποδωδίστατε,
 50 τῷ σὺ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χω-
 ρίῳ κατισκευασμένον.

Διάλογος ιγ.

Λῆας καὶ Ἀγαμέμνων.

Ἀγ. Εἰ σὺ μανίς, ὦ Λῆαν, σιαυτὸν
 ἰφόνευσας, ἱμέλισας δὲ καὶ ἡ-
 μαῶς ἅπαντας, τί αἰτία τὸν Ὀδυσσεύα καὶ
 πρῶην οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἤ-
 κε μαντισόμενος, οὔτε προσεικῖν ἡξίω-
 σας ἄνδρα συστρατιώτην, ἱταῖρον, ἀλλ'
 ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνειν παρῆλθες.
 Λῆ. Εἰκότως, ὦ Ἀγαμέμνων· αὐτὸς γάρ
 μοι τῆς μανίας αἴτιος κατίσθη, μόνος
 ἀντιξισταδὺς ἰπὶ τοῖς ὅπλοις. Ἀγ. Ἡ-
 10 ξίους δὴ ἀναιταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀχο-
 νετὶ κρατεῖν ἅπαντων; Λῆ. Ναὶ τά γε τοι-
 αῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, ἀνε-
 ψιού γε οὔσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ
 ἀμείνους ὄντες, ἀπείπαδε τὸν ἀγῶνα, καὶ
 15 παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων· ὁ δὲ Λαέρ-
 του, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύον-
 τα κατακικέσθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμεί-
 νων ἡξίου εἶναι, καὶ ἱπιτηδείτερος ἔχειν
 τὰ ὅπλα. Ἀγ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γε-
 20 ναῖε, τὴν Θέτιν, ἡ δέον σοι τὴν κληρονο-
 μίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε
 ὄντι, φέρουσα εἰς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐ-
 τὰ. Λῆ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεύα, ὃς
 αἰτιποιήθη μόνος. Ἀγ. Συγγνώμη, ὦ
 25 Λῆαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης ἡδέ-
 στου

στου πρύγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς· Αἶ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις μου κατεδίκασιν· ἀλλ' ἔθιμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν· τὸν γὰρ Ὀδυσσεύα μὴ ἔχι μισεῖν ἔκ' αὖν δυνάμεν, ὧς Ἀγαμέμνων, ἐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηναῖ τῆτο ἐπιτάττοι.

Διάλογος ἰδ.

Ἀντίλοχος, Ἀχιλλεύς.

Ἀν. **Ο**ἶα πράην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσεύα σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου, ὡς ἀγενεῇ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοις ἀμφοῖν, Χείρωνός τε, καὶ Φοῖβος; ἡκροώμενη γὰρ, ὁπότε ἔφης βέλεσθαι ἐπάρουρος ὦν· θ' ἰτεύειν παρὰ τινι τῶν ἀκλίων, ὃ μὴ βίοςτος πολὺς εἴη, μᾶλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν· ταῦτα μὲν οὖν ἀγενεῇ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα
 10 τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωνος ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων ταπεινὰ οὕτω περὶ αὐτοῦ διαγοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ
 15 βίῳ, ὃς ἐξὸν ἀκλειῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν προέβλου τὸν μετὰ τῇς ἀγαθῆς δόξης θάνατον. Ἀχ' ὦ καὶ

παῖ Νέτορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔ-
 τι τῶν ἰνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκεί-
 νων ἰσώτερον ἢ ἀγνοῶν, τὸ δυστήριον ἐκεί- 20
 νο δοξάριον προτίμων τοῦ βίου· ἰδὲ δὲ συ-
 ῖναι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ
 καὶ ὅ, τι μάλιστα οἱ ἄνθρωποι βραψυδῆσσι·
 μετὰ νεκρῶν δὲ, ὁμοτιμία· καὶ οὔτε τὸ
 κάλλος ἐκείνο, ὃ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς 25
 πάριστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ
 αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατὰ οὐδὲν ἀλ-
 λήλων διαφέροντες· καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώ-
 ων νεκροὶ διδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν
 θεραπεύουσιν· ἰσηγερία δὲ ἀκριβής, καὶ γε 30
 πρὸς ὅμοιος, ἡμῖν κακὸς, ἡδὲ καὶ ἰσθλός·
 ταῦτά με ἀνία, καὶ ἄχθασμαι, ὅτι μὴ θη-
 τεύω ζῶν. Ἄν. Ὅμως τί οὖν ἂν τις πάθοι,
 ὃ Ἀχιλλεῖδ' ταῦτα γὰρ ἰδοξε τῇ φύσει,
 πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας· ὥστε χρή 35
 ἐμμένειν τῷ νόμῳ καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς
 διατεταγμένοις· ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἱταί-
 ρων ὅσοι περὶ σέ ἐσμέν οἶδε· μετὰ μικρὸν
 δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως· Φέρει
 δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγ- 40
 ματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεποιθέναι·
 ὁρᾷς τὸν Ἡρακλεῖα, καὶ τὸν Μιλέαγρον,
 καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἱ οὐκ
 ἂν εἴμαι δέξαιτο ἀνελθεῖν, εἰ τις αὐτοὺς
 ἀναπέμψῃε θητεύοντας ἀκλήροισι καὶ ἀ- 45
 βίοις ἀνδράσιν. Ἀχ. Ἐταιρικὴ μὲν ἡ παρ-
 αίνεσις· ἐμὲ δὲ ἐκ οἷδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν
 παρὰ βίον ἀνία· εἴμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἑκα-
 50ν·

τον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χείρους
 50 ἴσθι, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. Ἀν.
 Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὃ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ
 ἀνωφελὲς τῷ λέγειν ὁρᾶμεν· σιωπᾶν γὰρ,
 καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δεδοται ἡμῖν,
 μὴ καὶ γέλωτα ὄφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦ-
 55 τα εὐχόμενοι.

Διάλογος ιβ.

Τερψίων καὶ Πλούτων.

Τερ. **Τ**Οῦτο, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐ-
 με μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη
 γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννιήκοντα γέρον-
 τα Θούκριτον ζῆν ἔτι; Πλού. Δικαιότατον
 5 μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἴγε ὁ μὲν ζῇ, μη-
 δένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ
 δὲ παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπιβούλευεις
 αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον. Τερ. Οὐ
 γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρή-
 10 σαθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμειον πρὸς
 ἡδονήν, ἀπελθεῖν τῷ βίου, παραχωρήσαν-
 τα τοῖς νέοις; Πλού. Καὶ νῦν, ὦ Τερψίων,
 νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρή-
 σαθαι δυνάμειον πρὸς ἡδονήν ἀποθιγέσκιν·
 15 τὸ δὲ ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέτα-
 ξεν. Τερ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς
 διατάξεως, ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς
 πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον,
 καὶ

καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ
 μετ' αὐτόν· ἀνυστρέφειν δὲ μηδαμῶς, 20
 μερδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρην, ὁδόντας τρεῖς
 ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μογίς ὁρῶντα, οἰκέ-
 ταις τέτταρσιν ἐπικεκυφότα, κορίζης μὲν
 τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὸν
 ὄντα, ἄδιν ἔτι ἡδὺ εἰδόντα, ἔμψυχόν τινα 25
 τάφον, ὑπὸ τῶν ἱένων καταγελῶμενον, ἀ-
 πεθνήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἱρρωμένε-
 στάτους ἱκανίσκους· ἄνω γὰρ ποταμῶν
 τοῦτό γε· ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἔχρην,
 πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος, 30
 ἵνα μὴ μάτην αὖ ἐπίουσι θειράπνεον· ὅν δὲ
 τὸ τῆς παροιμίας, ἢ ἅμαξα τὸν βῆν πολ-
 λάκις ἐκφέρει. Πλού. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερ-
 ψίων, πολὺ συνειτώτερα γίνεται, ἢ περ σοὶ
 δοκεῖ· καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἀλλοτρίοις 35
 ἐπιχαίετε, καὶ τοῖς ἀτίκτοις τῶν γερόν-
 των εἰσποιεῖτε, φέροντες αὐτὰς; τειγαρ-
 οὖν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατ-
 ορυττόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς
 ἡδιστον γίνεται· ὅση γὰρ ὑμεῖς ἐκείνοις ἀ- 40
 ποθανεῖν εὐχιδέτε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προ-
 αποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν· καινὴν γὰρ τινα
 ταύτην τέχνην ἐπινοήκατε, γραῶν καὶ
 γερόντων ἱρῶντες, καὶ μάλιστα εἰ ἀτίκτοι
 εἰν, οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέραστοι, καί- 45
 τοι πολλοὶ ἔδη τῶν ἱρωμέων συνέντες ὑ-
 μῶν τὴν πανουργίαν τοῦ ἔρωτος, ἢ καὶ
 τύχῃσι παῖδας ἔχοντες, μισοῖν αὐτοὺς
 πλάττονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ἱρασταὺς ἔχα-
 ρουν.

- 50 σιν· ἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείθη-
 σαν μὲν οἱ πάλαι δωροφορήσαντες, ὁ δὲ
 παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἰστί δίκαιον,
 κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποκρίουσι τοὺς
 ὀδόντας, ἀποσφυγέτες. Τερ. Ἀληθῆ ταῦ-
 55 τα φῆς· ἐμοῦ γοῦν Θούκριτος πόσα κατ-
 ἔραγεν, αἰετίνῃξομαι δοκῶν, καὶ ὁ-
 πότε ἰσίοιμι, ὑποστίνων· καὶ μύχιόν τι,
 καθάπερ ἐξ ὧν νεοττὸς ἀτελής, ὑποκράζων·
 ὥστ' ἔγνωγε ὅτον αὐτίκα οἰόμενος ἐπιβή-
 60 τειν αὐτὸν τῆς σοροῦ, ἐπιμπόν τι πολλὰ,
 ὡς μὴ ὑπερβάλλοιτό με οἱ ἀντερασάι τῇ
 μεγαλοδωρεᾷ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντί-
 δων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα,
 καὶ διατάττων· ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ
 65 ἀποθανεῖν αἵτια γιγνέηται, ἄγρυπνία καὶ
 φροντίδες· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι διελειρ κα-
 ταπιῶν, ἰφεισέηκει θαπτομένα πρῶν ἐπι-
 γελῶν· Πλού. Εὐγε, ὦ Θούκριτε, ζῶης
 ἐπιμήκισον, πλετῶν ἅμα, καὶ τῶν τοι-
 70 οῦτων καταγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ
 ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς
 κόλακας. Τερ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτων,
 καὶ ἐμοὶ ἡδίστον ἦδη, εἰ καὶ Χαριεύδης προ-
 τεφνέηται Θουκρίτου. Πλού. Θάρρει, ὦ
 75 Τερψίων· καὶ Φεῖδων γάρ, καὶ Μέλαντος,
 καὶ ὅλως ἅπαντες προσλεύσονται αὐτῷ ὑπὸ
 ταῖς αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. Ἐπαινῶ ταῦ-
 τα· ζῶης ἐπιμήκισον, ὦ Θούκριτε.

Διάλογος ις.

Μένιππος καὶ Τάνταλος.

Μέ. **Τ**ὶ κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἥ τι σὺ
 αὐτὸν ὀδύρῃ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑσῶς;
 Τάν. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλαλα ὑπὸ τοῦ
 δίψους. Μέ. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐ-
 πικύψας πιεῖν, ἢ καὶ ἡ Δί' ἀρυσάμε- 5
 νος κοίλῃ τῇ χειρὶ; Τάν. Οὐδὲν ὄφελος
 εἰ ἐπικύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπει-
 δὲν προσιόντα αἰσθεταιί με· ἢ δὲ ποτε καὶ
 ἀρύσασμαι, καὶ προσνέγκω τῷ σώματι,
 οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ 10
 διὰ τῶν δακτύλων διαρρέειν οὐκ οἶδ' ὅπως
 αὐθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. Μέ.
 Τεράσιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε· ἀτὰρ
 εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δὲν τοῦ πιεῖν; οὐ
 γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν Λυ. 15
 διαπυτίθασθαι, ὅπερ καὶ πιεῖν, καὶ
 διψῆν ἰδύνατο· σὺ δὲ ἡ ψυχὴ, πῶς αὖ
 ἔτι ἡ διψήεις, ἢ πίνοις; Τάν. Τοῦτ' αὖ-
 τὸ ἡ κόλασις ἐστὶ, τὸ διψῆν μου τὴν ψυ-
 χὴν ὥς σῶμα οὖσαν. Μέ. Ἀλλὰ τοῦτο 20
 μὲν ἔγωγε πιστεύομαι, ἐπεὶ φησὶ τῷ διψεῖ
 κολάζεσθαι· τί δ' οὖν σοὶ τὸ δεινὸν ἔσται;
 ἢ διδίας μὴ ἐνδεία τοῦ ποτοῦ ἀποθάνης;
 οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τοῦτον ἄδην,
 ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. Τάν. 25
 Ὅρθως μὲν λέγεις· καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος

τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν
 δεσμιον. Μί. Ἀηρεῖς, ὦ Τάνταλι, καὶ
 ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου
 30 γε ἰλλιβόρου ἢ Δία, ὅσις τὸνναντίοι τοῖς
 ὑπὸ λυγτάντων κυνῶν διδηγμένοις πίπον-
 θας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν διψάν πειθο-
 βημένος. Τάν. Οὐδὲ τὸν ἰλλέβορον, ὦ Μέ-
 νικπτε, ἀναίνομαι πιεῖν· γένοιτό μοι μό-
 35 ρον. Μί. Θάρρει, ὦ Τάνταλι, ὡς οὕτω
 σὺ, οὔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύ-
 νατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες ὥσπερ σὺ ἐκ
 καταδίκης διψῶσι, τῷ ὕδατος αὐτὸς ἔχ-
 ῃ υπομένοντος.

Διάλογος ιζ.

Μένως καὶ Σώστρατος.

Μί. **Ο** μιν ληγῆς οὗτος Σώστρατος ἐς
 τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβιβλή-
 θω· ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας δια-
 σπαθῆτω· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμοῦ, παρὰ
 5 τὸν Τιτυδὸν ἀποταθῆις, ὑπὸ τῶν γυπῶν
 κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἦπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ
 ἀγαθοὶ, ἅπτετε κατὰ τάχος ἐς τὸ Ἠλύσιον
 πεδῖον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικεῖ-
 τε, ἀνδ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον.
 10 Σώ. Ἄκυστοι, ὦ Μένως, εἰ σοὶ δίκαια δό-
 ξω λέγειν· Μί. Νδὲν ἀκύσω αὐτίς; οὐ γὰρ
 ἐξεληλίγξαι, ὦ Σώστρατε, πονηρὸς ὢν,
 καὶ

καὶ τοσούτους ἀπεικτονῶς ; Σώ. Ἐλή-
 λευγμαι μὲν· ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολαδῆ-
 σομαι. Μί. Καὶ πάνν, εἴ γε ἀποτίνειν 15
 τὴν ἀξίαν δίκαιον. Σώ. Ὅμως ἀπόκριναί
 μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαι σε.
 Μί. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τὴς
 ἄλλους διακρίναμεν ἤδη. Σώ. Ὅποσα ἔ-
 πραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἐκὼν ἔπρατ- 20
 τον, ἢ ἐπικέκλωσό μοι ὑπὸ τῆς μοίρας ;
 Μί. Ὑπὸ τῆς μοίρας δηλαδὴ. Σώ. Οὐκ-
 οὖν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πο-
 ηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς ἐκείνη ὑπηρετοῦντες,
 ταῦτα δρῶμεν ; Μί. Ναί, τῇ Κλωθοῖ, ἢ 25
 ἐκίστῳ ἐπέταξε γεννηθεῖν τὰ πρακτικά.
 Σώ. Εἰ οὖν τις ἀναγκαδιὲς ὑπ' ἄλ-
 λου φονεύσειεν τινα, οὐ δυνάμενος ἀντιλέ-
 γειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, εἶον δέμιος, ἢ
 δορυφόρος, ὁ μὲν, δικαστὴ πεισθεὶς, ὁ δὲ, 30
 τυράννη, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ φόου ; Μί.
 Δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τυράννον· ἐ-
 πεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τῷ
 ὄργανον ὃν πρὸς τὸν θυμὸν τῷ πρῶ-
 τως παρασχόντι τὴν αἰτίαν. Σώ. Εἰγε, 35
 ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τῷ παρα-
 δείγματι· ἢν δὲ τις ἀποστείλαντος τοῦ
 δισπότου ἔκῃ αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον
 κομίζων, τίτι τὴν χάριν ἰστίον, ἢ τίνα
 εὐεργέτην ἀναγραφτίον ; Μί. Τὸν πέμ- 40
 ψαιτα, ὦ Σώκρατε· δίκονος γὰρ ὁ κο-
 μίσας ἔν. Σώ. Οὐκοῦν ὁρᾷς πῶς ἄδικα
 ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρετάς γενομένους,

ὦν ἡ Κλωθὴ προσέτατε, καὶ τέτῳ τε
 45 μῶν τὰς διακοησαμένας ἀλλοτρίοις ἀγα-
 θαῖς; ἢ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχει τις ἄν,
 ὡς ἀντιλέγειν δυνατόν ἦν τοῖς μετὰ πά-
 σης ἀνάγκης προσιταγμένοις. Μί. ὦ Σώ-
 50 στρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ κα-
 τὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις·
 πλὴν ἀλλὰ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπιρω-
 τήσεως, διότι οὐ ληστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ
 σοφιστὴς εἶναι δοκεῖς· ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ
 Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι καλαζίσθω· ἔρα δὲ μὴ
 55 καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια
 διδάξης.

Διάλογος ιη.

Διογένης καὶ Πολυδεύκης.

Διο. ⁷ **Ω** Πολυδεύκες, ἐντέλλομαι σοι
 ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθης, σὺν
 γὰρ ἴσθιν οἶμαι τὸ ἀναβιῶναι αὐρίον, ἢ
 5 ποῦ ἴδης Μένιππον τὸν κύνα (εὐροῖς δ' ἂν
 αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράτειον, ἢ ἐν
 Λυκίῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φι-
 λосоφῶν καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν,
 ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελύει ὁ Διογένης,
 εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασαι,
 10 ἤκειν ἐνθάδε πολλῶ πλείω ἐπιγελασόμενον·
 ἐκίμῃ μιν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως
 ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ἔδως οἶδὲ τὰ
 μι-

μετὰ τὸν βίον; ἵστασθαι δὲ οὐ παύσῃ βα-
 βαίως γελῶν, καθίπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλ-
 λιςτα ἐπιδὼν ὁρᾷ τοὺς πλουσίους, καὶ 15
 σατράπας, καὶ τυράννους, οὕτω ταπει-
 νούς, καὶ ἀτήμενους ἐκ μόνῃς εἰσιωγῆς δια-
 γινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀ-
 γενεῖς εἰσι μιμηταί τῶν ἄνων· ταῦτα λέ-
 γει αὐτῷ, καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν 20
 πόσιν ἤκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἰ ποῦ
 εὐροὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον,
 ἢ ὅν ἐκ καθαρσίου, ἢ τι τοιοῦτο· Πολ.
 Ἀλλ' ἀπαγγεῖλῶ ταῦτα, ὦ Διόγετες· ὅ-
 πως δὲ εἶδ' ἡ μάστιξ, ὅποιος τις ἐστὶ τὴν 25
 ὄψιν; Διο. Γέρον, φαλακρὸς, τριβώνιον
 ἔχων πολύθυρον, ἄκωντι ἀνέμῳ ὠσπιπτα-
 μίον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων
 ποικίλον· γελαῖ δ' αἰεὶ, καὶ τὰ πολλὰ τῆς
 ἀλαζόνας τούτης φιλοσόφους ἐπισκώπτει. 30
 Πολ. Ῥαδίον εὐρεῖν ἀπὸ γε τέτων· Διο.
 Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί
 τι τοὺς φιλοσόφους; Πολ. Λέγε· οὐ βα-
 ρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο· Διο. Τὸ μὲν ὅλον,
 παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληρῆσι, καὶ 35
 περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φίου-
 σιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι,
 καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾷν διδύκευσι τὸν
 νῦν· Πολ. Ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαί-
 διυτον εἶναι φήσουσι, κατηγοροῦντα τῆς 40
 σοφίας αὐτῶν· Διο. Σὺ δὲ οἰμώζεις αὐ-
 τοῖς παρ' ἐμοῦ λέγει· Πολ. Καὶ ταῦτα,
 ὦ Διόγετες, ἀπαγγεῖλῶ· Διο. Τοῖς πλου-
 σίοις

- σίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγ-
 45 γιλλε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι,
 τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμαρεῖσθε
 ἑαυτοὺς, λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τὰ
 λαῖντα ἐπὶ ταλάντοις συντιθέντες, ὥς χρῆ
 ἵνα ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν μετ' ὀλίγον.
- 50 Πολ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.
 Διο. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυ-
 ροῖς λέγει· Μισγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ
 Δαμοξένῳ τῷ πηλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῶν
 οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χροκὰ ἢ
 55 μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρίθημα ἐπὶ τοῦ πρε-
 σάπου ἔτι ἐστίν, ἢ νεύρα εὐτοῖα, ἢ ὤμους
 καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῶν κόνις,
 φάτι, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους. Πολ.
 Οὐ χηλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπῆν πρὸς τοὺς
- 60 καλοὺς, καὶ ἰσχυροὺς Διο. Καὶ τοῖς πί-
 νησιν, ὦ Λακων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ
 αἰχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτιρέου-
 τες τὴν ἀπορίαν, λέγει μῆτε δακρύειν, μὴτ'
 οἰμώζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσο-
- 65 τιμίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεί πλου-
 σίους οὐδὲν ἁμείνους αὐτῶν· καὶ Λακεδαι-
 μονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ'
 ἡμῶν ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλειύσθαι αὐτούς.
 Πολ. Μηδὲν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμο-
- 70 νίαν λέγει· ἔγωγὰρ ἀνέξομαί γε· ἃ δὲ πρὸς
 τὴν ἄλλαν ἔφησα, ἀπαγγελαῶ. Διο. Ἐά-
 στωμεν τούτως, ἐπεὶ σοι δοκεῖ· σὺ δὲ οἷς
 προεῖπον, ἀπέπεγκαι παρ' ἡμῶν τὰς λόγους.

Διάλογος ιθ'.

Διογένης καὶ Ἀλέξανδρος.

Διο. **Τ**ι τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε, καὶ σὺ
 τίθηκας, ὥσπερ ἡμεῖς ἀπαν-
 τες; Ἀλέ. Ὅρας, ὦ Διόγενεις· οὐ παρά-
 δοξον δὲ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον. Διο.
 Οὐκοῦν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτῷ
 σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα.
 Ἀλέ. Φιλίππου δηλαδὴ· ἐγὰρ αὖ ἐτίθει-
 κεν Ἀμμωνος υἱόν. Διο. Καὶ μὴν καὶ περὶ
 τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκον-
 τα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεισθαι ἐν τῇ εὐ- 10
 νῇ· εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φιλίπ-
 πον ἐξηπαγῆσθαι οἰόμενον πατέρα σου εἶ-
 ναι. Ἀλέ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σύ·
 οὐν δὲ ὁρῶ ὅτι εὖδιν ὑγιῖς ὥστε ἡ μήτηρ ἔ-
 τε αἰτῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον. Διο. 15
 Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν ἐκ ἀχρηστὸν σοι,
 ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο·
 πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησσαν θεὸν εἶναι σε νο-
 μίζοντες· αἰτὰρ εἰπέ μοι, τίτις τὴν τοσαύ-
 την ἀρχὴν καταλέλοιπας; Ἀλέ. Οὐκ οἶ. 20
 ἔγωγε, ὦ Διόγενεις· οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆ-
 ψαί τι παρὶ αὐτῆς, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι
 ἀποθίσκων Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέ-
 δακα· πλὴν ἀλλὰ τί γελαῖς, ὦ Διόγενεις;
 Διο. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίησες 25
 ὁ Ἕλλας, ἄρτι σε παρμηφότα τὴν ἀρχὴν

- πολακεύοντες, καὶ προστατὴν αἰρέμενοι,
 καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους, ἔτιοι
 δὲ καὶ ταῖς δώδεκα θεοῖς προσθέντες, καὶ
 30 πῶς οἰκοδομοῦμενοι, καὶ θύοντες ὡς δρᾶ-
 κεντος νῆα· ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς οἱ Μα-
 κεδόνες ἴθαψαν; Ἀλέ. Ἐτι ἐν Βαβυλῶνι
 κεῖμαι τρίτην ταύτην ἡμέραν· ὑπισχνεῖται
 δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστής, ἥνποτε ἀ-
 35 γάχη σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐν πε-
 σί, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θάψει
 ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.
 Διο. Μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν ἐν
 αὐτῷ ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα
 40 Ἄνουβιν, ἢ Ὅσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ
 ταῦτα μὲν, ὦ θεσιότατε, μὴ ἐλπίσης· οὐ
 γὰρ θεοὶς ἀνελθεῖν τινα τῶν ἀπαξ δια-
 πλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ ἐς τὸν εἶσω
 τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμειλὴς
 45 ὁ Αἰακὸς, εὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος·
 ἐκείνα δὲ ἡδέως ἀν' μάθοιμι παρὰ σέ, πῶς
 φέρεις ὅπότε ἀν' ἐννοήσης ὅσῃν εὐδαιμονίᾳ
 ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν, ἀφῆξαι, σωματοφύ-
 λακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας,
 50 καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυ-
 νοῦντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ
 τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν,
 καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδε-
 μένοι ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυ-
 55 ρίδα ἐμπειπορπημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε
 ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μά-
 θαις; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης
 ἱπαι-

ἐπαιδεύετε μὴ οἶσθαι βέβαια εἶναι τὰ πα-
 ρὰ τῆς τύχης ; Ἀλλέ. Σοφὸς ; ἀπάντων
 ἐκείνος κολάκων ἐπιτριπτότατος ὢν ; ἐμὲ 60
 μόνον ἴασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα
 μὲν ἔτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν·
 ὥς δὲ κατεχρήτό με τῇ περὶ παιδείαν φι-
 λοτιμίᾳ· θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν, ἄρτι μὲν
 εἰς τὸ κάλλος, ὥς καὶ τοῦτο μέρος δι' τὰ 65
 γαθοῦ, ἄρτι δ' εἰς τὰς πράξεις, καὶ τὸν
 πλοῦτον· καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦτ' ἀγχθὸν ἡ-
 γεῖτ' εἶναι, ὥς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς
 λαμβάνων· γόης, ὃ Διόγενες, ἄνθρωπος,
 καὶ τεχνίτης· πλὴν ἀλλὰ τοῦτέ γε ἀπο- 70
 λείαυκα αὐτῇ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι
 ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς, ἃ κατηριθμή-
 σω μικρῷ γε ἔμπροσθεν. Διο. Ἀλλ' οἶ-
 δα, ὃ δράσεις; ἄκος γὰρ σοι τῆς λύπης
 ὑποθήσομαι, ἐπεὶ ἐνταυθί γε ἐλλέβορος ἔ- 75
 φύεται· σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χαιδὼν
 ἐπισπασάμενος πίε, καὶ αὐθις πίε, καὶ
 πολλάκις· οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς
 Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος· καὶ γὰρ
 καὶ Κλεῖτον ἐκείνον ὀρῶ, καὶ Καλλιόπῃ- 80
 νη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ ὀρμῶντας,
 ὥς διασπᾶσαιντό καὶ ἀμύναιτό σε, ὡς ἔ-
 δρασε αὐτοῦς· ὥς τὴν ἐτέραν σὺ ταύτην
 βιάδιζι· καὶ πίει πολλάκις, ὡς ἔφη.

Διάλογος κ.

Ἀλέξανδρος, Ἀντίβας, Μίνως, Σκηπίων.

- Ἀλέ. **Ε**Μὲ δει̃ προκεκρίθαι σε, ὦ Λί-
βυ· ἀμείνων γάρ εἰμι. Ἀν. Οὐ-
μινουν, ἀλλ' ἐμέ. Ἀλέ. Οὐκοῦν ὁ Μί-
νως δικασάτω. Μί. Τίς δ' ἴστέ; Ἀλέ.
5 Οὗτος μὲν Ἀντίβας ὁ Καρχηδόνης· ἐγὼ δέ,
Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. Μί. Νὴ Δία ἔνδο-
ξοί γε ἀμφοτέρω, ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔ-
ρις; Ἀλέ. Περὶ προσδρίχας· φησὶ γὰρ οὔτις
ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ, ἐγὼ
10 δέ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου
μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ
φημὶ διενεγκεῖν τὰ πολέμια. Μί. Οὐκ-
οῦν ἐν μέρσι ἐκάτερος εἰπάτω· σὺ δὲ πρῶ-
τος ὁ Λίβος λέγε. Ἀν. Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ
15 Μίνως, ἀνάμην, ὅτι ἰνταῦθα καὶ Ἑλλά-
δα Φωνὴν ἐξέμαχον· ὥςτις εὐδὲ ταύτῃ πλείον
οὗτος ἐνέγκαιτό μιν· φημὶ δὲ τῶν μάλ-
ιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ με-
20 δὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ἐπὶ μέγα προ-
χώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμειν τε περιβαλ-
λόμενοι, καὶ ἄξιοι δοξασιεὶς ἀρχῆς· ἐγὼ
γούρ μετ' ὀλίγων ἐξορμίσας ἐς τὴν Ἰβη-
ρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχὸς ὦν τῶ ἀδελφῷ
μεγίστων ἡξιάσθην, ἀριστος κριθεῖς· καὶ
25 τοὺς γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν
ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων· καὶ τὰ μεγάλα
ἔρη

ὄρη ὑπερβὰς τὰ περὶ τὸν Ἑριδαῖον ἄπαν-
 τα κατίδραμον, καὶ ἀνυστάτους ἐποίησα
 τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν
 ἐχειρυσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαλείων 30
 τῆς προὔχουσῃς πόλεως ἦλθον· καὶ τοσού-
 τους ἀπέκτεινα μιᾷς ἡμέρας, ὥστε τῆς
 δακτυλίου αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρήσαι,
 καὶ τοὺς ποταμούς γεφυρᾶσαι νεκροῖς·
 καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἀμμων- 35
 ρος υἱὸς ὀνομαζόμενος, ἔτε θεὸς εἶναι προσ-
 ποιούμενος, ἢ εὐπνία τῆς μητρὸς διεξαίον,
 ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογᾶν, στρατη-
 γοῖς τε τοῖς συνιτωτάτοις ἀντιξισταζόμε-
 νος, καὶ τρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις 40
 συμπλεκόμενος· ὃ Μῆδης καὶ Ἀρμινίους
 καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώ-
 κειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόν-
 τας εὐθὺ τὴν νίκην· Ἀλέξανδρος δὲ, πα-
 τρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν, ἠύξησε, καὶ πα- 45
 ρα πολὺν ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύ-
 χης ὁρμῇ· ἐπεὶ δ' οὖν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν
 ὀλεθρὸν ἐκείνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσω τε καὶ Ἀρ-
 βηλοῖς ἐκρίτησεν, ἀποσὰς τῶν πατρῶων,
 προσκυνῶσαι ἤξισ, καὶ ἐς διαίταν τὴν Μη- 50
 δικὴν μετεδίηθησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαίφοιεν
 ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους, καὶ συν-
 λίμβανεν ἐπὶ θανάτῳ· ἐγὼ δὲ ἔρξα ἐπί-
 σης τῆς πατρίδος· καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπε-
 το, τῶν πολεμίων μεγάλῃ σόλῳ ἐπὶ πλεῖν 55
 σκάντων τῆς Λιβύης, ταχίως ἐπήκυσα· καὶ
 ἰδιώτην ἑμαυτὸν παρέσχον· καὶ καταδικα-

- θίς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα· καὶ
 ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαί-
 60 δυντος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ οὔτε
 Ὅμηρον, ὥσπερ ἕτος, ραψῶδῶν, ἕτε ὑπ'
 Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνη
 δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος· ταῦτά
 εἰναι, ἃ ἐγὼ Ἀλεξαίνδρου ἀμείνων φημι εἶ-
 65 ναι· εἰ δ' ἔτι καλλίωι ἔτοςι, διότι δια-
 δήματι τὴν κεφαλὴν διεδεδετο, Μακεδόσι
 μιν ἰσως καὶ ταῦτα σεμνὰ· οὐμὴν διὰ
 τῆς ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίως καὶ στρα-
 τηγικῶς ἀνδρὲς, τῇ γνώμῃ πλέον, ἤπερ τῇ
 70 τύχῃ κεχρημένους. Μί. Ὁ μὲν εἴρηκεν οὐκ
 ἀγνοῖ τὸν λόγον, οὐδ' ὡς Λίβυν εἰκὸς ἦν
 ὑπὲρ αὐτοῦ· σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς
 ταῦτα φῆς; Ἀλέ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνας,
 μηδὲν πρὸς ἄνδρα οὕτω Ἰφασύν· ἱκανὴ γάρ
 75 ἡ φήμῃ διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασι-
 λεύς, οἷος δὲ αὐτός ληστὴς ἐγένετο· ὅμως
 δὲ ὅρα εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διενεγκα· ὃς
 τίος ὢν ἔτι, παρελθὼν ἐπὶ τὰ πρᾶγματα,
 καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχεον,
 80 καὶ τῆς φονέας τοῦ πατρὸς μετῴληθον, κα-
 ταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβείων ἀ-
 παλσίᾳ· στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονη-
 θείς, ἔκ ἡξίωσα τὴν Μακεδόσι ἀρχὴν πι-
 ριέπων ἀγαπᾶν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ
 85 κατέλιπεν· ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν
 γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος εἰ μὴ ἀπάν-
 των κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον
 ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τῇ Γρανικῇ ἐκρά-
 τησα

τησα μεγάλη μάχη, καὶ τὴν Λυδίαν λα-
 βάν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως 90
 τὰ ἐν ποσὶν αἰ χιρούμενος ἦλθεν ἐπὶ Ἰσ-
 τὸν, ἔνθα Δαρίος ὑπέμεινε, μυριάδας πολ-
 λὰς στρατοῦ ἄγων· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου,
 ὃ Μίνοιο, ὑμεῖς ἴτε ὅσας ὁμῶν νεκροὺς ἐπὶ
 μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα· φησὶ γοῦν ἐ 95
 πορθμεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκά-
 φος, ἀλλὰ σχεδίας διαπηζαμένους τοὺς
 πολλὰς αὐτῶν διαπλεῦσαι· καὶ ταῦτα δὲ
 ἔκραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τι-
 τρώσκεισθαι ἀξιώων· καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν 100
 Τύρῳ, μὴ δὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοιοις διηγέσονται,
 ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ω-
 κειανὸν ὅρον ἐπορεύσασθαι τῆς ἀρχῆς, καὶ
 τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον
 ἐχειρυσάμεν· καὶ Σκύθας δὲ ἐκ ἰννατα 105
 Φρονήτους ἀνδρας ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν ἐνέ-
 κησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ· καὶ τῆς φίλους
 εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμυνάμεν·
 εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκεν τοῖς ἀνθρώποις, συγ-
 γνωστοὶ ἐκίηνοι, παρὰ τὸ μέγεθος τῶν 110
 πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες
 περὶ ἱμοῦ· τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν
 βασιλεύων ἀπέθανον· οὗτος δὲ ἐν Φυγῇ
 ὡς παρὰ Προυσία τῷ Βιβυῶ, καθάπερ
 ἀξιοί ἦν, πανουργότατος καὶ ἀμέτατος 115
 ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε Ἰταλῶν, ἐὼ
 λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχυρὸν, ἀλλὰ ποιηρίαν,
 καὶ ἀπιστίαν, καὶ δόλους· νόμιμον δὲ, ἢ
 ἀροφαιὲς οὐδέν· ἐπεὶ δὲ μοι ἀντιδίδου τὴν
 τρυ-

- 120 τρυφήν, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ εἰς ἰποῖς
 ἐν Καπύῃ, ἱταίραις συνῶν, καὶ τοὺς τῷ
 πολέμου καιροὺς ὁ Φαυμάσιος καθηδυνα-
 θῶν· ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπέρια δό-
 ξας, ἐπὶ τὴν εἰς μᾶλλον ἄρμησης, τί ἂν
 125 μάλα ἔπραξα; Ἰταλίαν αἰναιματὶ λαβὼν,
 καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπα-
 γόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξε μοι
 ἐκείνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην
 ὁμολογῦντα· εἰρηκα· σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δι-
 130 καζε· ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.
 Σκη. Μὴ πρότερον, ἢ μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκρί-
 σης· Μί. Τίς γὰρ εἴ, ὦ βέλτιστε; ἢ πό-
 θεν ἂν ἱεῖς; Σκη Ἰταλιώτης Σκηπίων,
 στρατηγός, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ
 135 κρατήσας Λιβύων μιγάλαις μάχαις Μί.
 Τί οὖν καὶ σὺ ἱεῖς; Σκη. Ἀλεξάνδρου
 μὲν ἦτταν εἶναι, τοῦ δ' Ἀντίβου ἀμεινων·
 ὃς ἐδίωξα νικῆσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν κα-
 ταναγκάσας ἀτίμως· πῶς οὖν αἰαίσχυν-
 140 τος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλεξάνδρου ἀμιλλᾷ-
 ται, ὃ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ ὁ νεκρῶς αὐ-
 τὸν παραβάλλεσθαι ἀξιώ; Μί. Νῆ Δι'
 εὐγνώμονα φῆς, ὦ Σκηπίων, ὥς πρῶτος
 μὲν κενεῖσθαι Ἀλέξανδρος· μετ' αὐτὸν δὲ,
 145 σὺ· εἴτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀντίβας, ἔδδ'
 οὗτος εὐκαταφρόνητος ἔσθαι.

Διάλογος κα.

Μίνιππος, Αἰακός, Πυθαγόρας,
Εμπίδοκλῆς, Σωκράτης.

Μί. **Π**ρὸς τοῦ Πλούτατος, ὦ Αἰακῆ,
 τερνύγησαί μοι τὰ ἐν αὐτῷ πάν-
 τα Αἰ. Οὐ ῥάδιον, ὦ Μίνιππι, ἅπαν-
 τα ὅσα μέντοι κεφαλαιώδη, μάθαι· ἔ-
 τοσί μιν ὅτι Κερβεός ἐστιν, οἶδα· καὶ
 τὸν πορθμέα τεύτοι, ὅς σε διαπύρασι, καὶ
 τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέσσεια ἔδη
 ἑώρακας ἐσιῶν. Μί. Οἶδα ταῦτα, καὶ σέ,
 ὅτι πυλωρίς· καὶ τὸν βασιλέα ἴδοι, καὶ
 τὰς Ἑρινίδας· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς 10
 πάλαι διῆξον· καὶ μάλιστα τοὺς ἱπικῆ-
 μευς αὐτῶν. Αἰ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμ-
 νων· οὗτος δ' Ἀχιλλεύς· οὗτος δὲ Ἴλομε-
 νεύς πλησίον ἔπειτα Ὀδυσσεύς· εἴτα Αἴας,
 καὶ Διομήδης καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων. 15
 Μί. Βαβαί, Ὅμηρε, εἰά σοι τῶν ῥαψαδιῶν
 τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα,
 καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πο-
 λὺς, ἀμειννά ὡς ἀληθῶς κάρηνα· ἔτος δὲ,
 ὦ Αἰακῆ, τίς ἐστὶ; Αἰ. Κῦρός ἐστι· οὗ- 20
 τος δὲ Κροῖσος· καὶ παρ' αὐτῷ, Σαρδα-
 νάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἰκτι-
 νος δὲ, Ξίοξης. Μί. Εἴτα σέ, ὦ κάθαρμα,
 ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε ζευγνύδιτα μὲν τὸν Ἑλλῆσ-
 ποιτον, διὰ δὲ τῶν ὁρῶν πλεῖν ἐπιθυμῶντα; 25

- οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι· τὸν Σαρδανάπαλλον
 δὲ, ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρης
 ἐπίτρεψον. Αἰ. Μηδαμῶς· διαθρύψεις γὰρ
 αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν. Μέ. Οὐκ
 30 ἔν, ἀλλὰ προσπτύξομαι γε πάντως ἀν-
 δρογύνῃ ὅτι. Αἰ. Βῆλαι σοὶ ἐπιδείξω καὶ
 τοὺς σοφούς; Μέ. Νῆ Δία γε. Αἰ. Πρῶ-
 τος οὗτος σοὶ ὁ Πυθαγόρας ἐστὶ. Μέ. Χαῖ-
 ρε, ὦ Εὐφορβε, ἢ Ἀπολλόν· ἢ ὅ, τι ἂν
 35 ἐθέλῃς. Πυ. Νῆ, καὶ σύ γε ὦ Μένιππε.
 Μέ. Οὐκ ἔτι χουστός ὁ μηρός ἐστί σοι.
 Πυ. Οὐ γάρ· ἀλλὰ φέρε ἰδῶ, εἰ τί σοι
 ἰδῶδιμοι ἢ πῆρα ἔχει. Μέ. Κυάμους, ὦ
 γαθὲ, ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἰδῶδιμοί. Πυ.
 40 Δὲς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα
 ἔμαθον γάρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κῆαμοι, καὶ
 κεφαλῇ τοκίῳ ἐνθάδε. Αἰ. Οὗτος δὲ
 Σόλων ὁ Ἐξηκесίδης, καὶ Θαλῆς ἐκείνος·
 καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιττακὸς, καὶ οἱ ἄλ-
 45 λοι· ἐπτά δὲ πάντες εἰσὶν, ὡς ὁρᾷς. Μέ.
 Ἀλυποὶ οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μένοι, καὶ παι-
 δροὶ τῶν ἄλλων· ὁ δὲ σποδοῦ πλείως, ὥσ-
 περ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ ταῖς φλυκταί-
 ναις ὅλος ἐξηθηκώς τίς ἐστιν; Αἰ. Ἐμ-
 50 πιδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίθεος ἀπὸ τῆς
 Αἴτης παρών. Μέ. Ὡ χαλκόπου βέλτι-
 στε, τί παθὼν σμαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας
 ἐββαλεις; Ἐμ. Μελαγχολία τις, ὦ Μί-
 νιππε. Μέ. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία,
 55 καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα. ταῦτά σε
 ἀπηθρόκνωσεν αὐταῖς κρηπίσιν οἷκ' ἀξίον
 ὅτι.

ὄντα· πλὴν ἀλλ' οὐδὲν σε τὸ σόφισμα ἄ-
 νησιν· ἰφωράτης γὰρ τιθεῖς· ὁ Σωκράτης
 δὲ, ὦ Αἰακὲ, ποῦ πατε ἀρὰ ἴστι; Αἰ. 60
 Μετὰ Νίστορος, καὶ Παλαμῆδους ἐκίνας
 ληρεῖ τὰ πολλὰ. Μέ. Ὅμως ἰβουλόμην ἰ-
 δεῖν αὐτὸν, εἰπου ἐνθάδε ἴστί. Αἰ. Ὅρως
 τὸν φαλακρὸν; Μέ. Ἀπαιτες φαλακροί
 εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γινώ- 65
 ρισμα. Αἰ. Τὸν σιμὸν λέγω. Μέ. Καὶ
 τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἄπαιτες. Σω.
 Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; Μέ. Καὶ μάλα,
 ὦ Σώκρατες. Σω. Τί τὰ ἐν Αῤῥήναις; Μέ.
 Πολλοὶ τῶν ἰάντ φιλοσοφεῖν λέγουσι· καὶ 70
 τὰ γε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα,
 εἰ θιάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι μάλα
 πολλοί· τὰ δ' ἄλλα ἰώρακας, οἶμαι, οἷος
 ἦκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων
 αὐτὸς, ὁ μὲν ἀποπνίων μύρου, ὁ δὲ τοὺς 75
 ἐν Σικελίᾳ τυράντους θεραπεύειν ἐκμαθών.
 Σω. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; Μέ. Εὐ-
 δαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ· τὰ γε
 τοιαῦτα, πάντες ὅτι σε θαυμάσιον οἰοῦται
 ἄνθρω γειγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι 80
 ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τὰ ληθεῖς λέγειν, ὅ-
 διν ἰδόντα. Σω. Καὶ αὐτὸς ἔφασκεν ταῦ-
 τα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ εἰρωνίαν ᾗοντο τὸ
 πρῶγμα εἶναι. Μέ. Τίνες δὲ ὕτοί εἰσιν οἱ
 περὶ σέ; Σω. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ 85
 Φαῖδρος, καὶ ὁ τῷ Κλεινίου. Μέ. Εὐγε,
 ὦ Σώκρατες, ὅτι πάντα ὕδα μέτρε τὴν σου-
 τοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ἐλιγνυρεῖς τῶν κελῶν.
 Σω.

- Σω. Τί γὰρ ἄν ἄλλο ἤδῃον πράττοιμι; ἀλλὰ
 90 πλησίον ἡμῶν κατίκεισο, εἰ δοκεῖ. Μέ.
 (Οὐκ ἂν μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ
 Σαρδανάπαλον ἀπειμι, πλησίον αἰκίσαν
 αὐτῶν ἵσικα γυνεὶ ἐκ ὀλίγα γελάσειθαι,
 οἰμωζόντων ἀκούων. Δι. Καὶ γὰρ ἤδη ἀπει-
 95 μι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λίθῃ διαφυ-
 γῶν· τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθι ὄψῃ, ὡς Μένιπ-
 πος. Μέ. Ἀπίθι· καὶ ταῦτι γὰρ ἱκανὰ
 ὡς Αἰακί.

Διάλογος κβ.

Χάρων, Νεκροί, Ἑρμῆς, Μένιππος, Χάρ-
 μόλως, Λάμπιχος, Δαμασίας, Κρά-
 των, Φιλόσοφος, Ῥήτωρ.

- Χά. **Α**κούσατε, ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ
 πράγματα· μικρὸν μὲν ἡμῖν,
 ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑπόσαθρόν
 ἐστὶ, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ· καὶ ἢ τραπῇ
 5 ἐπὶ θάτερα, οἰχθήσεται περιτραπὴν· ὑμεῖς
 δὲ, τοσαῦτοι ἅμα ἤκατε, πολλὰ ἐπεφερό-
 μενοι ἑκάστος· ἢ οὖν μετὰ τούτων ἐμβῆ-
 τε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε· καὶ
 μάλιστα ἐπέσοι νῦν οὐκ ἐπίστασθε. Νε.
 10 Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν; Χά. Ε-
 γὼ ὑμῖν φράσω· γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρή,
 τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς κείνης
 καταλιπόντας· μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω
 δεῖ.

δίδαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον· σοὶ δὲ, ὦ Ἑρ-
 μῇ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδὲνα πα- 15
 ραδελχεῖσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ,
 καὶ τὰ ἱκίπλα, ὥσπερ ἔφη, ἀποβαλὼν·
 παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἱστῆς, διαγίνω-
 σκει αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανει, γυμνοὺς
 ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων· Ἑρ. Εὖ λέγεις, 20
 καὶ οὕτω ποιήσωμεν· οὐτοσί τις ὁ πρῶτος
 ἐστί· Μί. Μίνιππος ἔγωγε· ἀλλ' ἰδὲ ἡ
 πῆρα μοι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τὸ βάκτρον εἰς
 τὴν λίμνην ἀπορρίφθων· τὸν τρίβωνα δ' ἔδ'
 ἐκόμισα, εὖ ποιῶν· [Ἑρ. Ἐμβαινε, ὦ Μί- 25
 νιππε, ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν προεδρίαν
 ἔχει παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλῷ, ὡς
 ἐπισκοπῆς ἅπαντας· ὁ καλὸς δ' ἕτος, τίς
 ἐστὶ; Χαρ. Χαρμόλιος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπί-
 ρακος, οὗ τὸ φίλημα διτάλαιτον ἦν. Ἑρ. 30
 [Ἀποδυθὶ τοιγαρὺν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεί-
 λη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν
 βαθεῖαν· καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθη-
 μα· καὶ τὸ δέρμα ὅλον· ἔχει καλῶς· εὖ-
 ζωνος εἰ· ἐπίβαινε ἤδη ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα 35
 οὐτοσί καὶ τὸ διάδημα (ἔχων) ὁ βλοσυρὸς
 τίς ἂν τυγχάνεις; Λά. Λάμπιχος, Γελῶν
 τύραννος· Ἑρ. Τί ἔν; ὦ Λάμπιχε, τοσαῦ-
 τα ἔχων παρεῖ; Λά. τί οὐν ἔχρην; ὦ Ἑρ-
 μῇ, γυμνὸν ἤκειν τύραννον ἄνδρα; Ἑρ. 40
 Τύρανοι μὲν εὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα·
 ὥςτι ἀπέθου ταῦτα. Λά. ἰδοὺ σοὶ ὁ πλε-
 οντος ἀπέρριπται· Ἑρ. Καὶ τὸν τύπον ἀ-
 πόρριψεν; ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν·
 βα-

- 45 βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συναμπιστόντα.
 Λά. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἱασόν με
 ἔχουσιν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα. Ἐρ. Οὐδαμῶς·
 ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. Λά. Εἶεν, τί ἔτι;
 πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ἱρᾶς. Ἐρ. Καὶ
 50 τὴν ἀμύτητα, καὶ τὴν ἀνοίαν, καὶ τὴν
 ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες.
 {Λά. Ἴδού σοι ψιλὸς εἰμι. Ἐρ. Ἐμβαινε
 ἤδη· σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολὺσαρκος, τίς εἶ;
 Δα. Δαμαστίης ὁ ἀθλητής. Ἐρ. Ναὶ ἴοι-
 55 ῖας· οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαί-
 στραις ἰδών. Δα. Ναὶ, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ
 παραδείξαι με γυμνὸν ὄντα. Ἐρ. Οὐ γυ-
 μνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας πε-
 ριβεβλημένον. ὥστε ἀποδυθὶ αὐτάς, ἐπεὶ
 60 καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα
 ὑπερθεῖς μένον· ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους
 τούτους ἀπορρίψων. καὶ τὰ κηρύγματα.
 Δα. Ἴδού σοι γυμνός, ὡς ἱρᾶς, ἀληθῶς
 εἰμι, καὶ ἰσοσάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.
 65 Ἐρ. Οὕτως ἄμεινον ἄβαρῃ εἶναι ἢ ὥς ἐμ-
 βαινε· καὶ σὺ δὲ πλοῦτον ἀποδόμενος, ὦ
 Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι,
 καὶ τὴν τρυφὴν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε,
 μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατὰ-
 70 λικε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν· καὶ εἰποτί
 σε ἡ πόλις ἀνικήρυσεν ἐνὶργέτην δηλονότι,
 καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς, μηδὲ
 ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοι ἔχουσαν λέγε· βα-
 ρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύόμενα. Κρά.
 75 Οὐχ ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ αὐ-
 καὶ

καὶ πάθοιμι· Ἐρ. Βαβαί· σὺ δὲ ὄϊνοπλος,
 τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις.
 Κρά. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστυ-
 σα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. Ἐρ. Ἀφίς
 ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ἄδου γὰρ εἰρήνη καὶ 80
 οὐδὲν ὅπλων δίδουσι· ὁ σαρμὸς δὲ ἔσται ἀπό-
 γι τοῦ σχήματος, καὶ βρεθνύμενος, ὁ τὰς
 ὀφρῦς ἐπηρκῆς, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς
 ἐστίν, ὁ τὸν βαβὺν πύγωνα καθευμένος;
 Μέ. Φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ· μάλλον δὲ 85
 γούης, καὶ τερατείας μετός· ὥςτι ἀπόδυ-
 σον καὶ τοῦτον· ὅψιι γὰρ πολλὰ καὶ γυ-
 λῖα ὑπὸ τῷ ἱμαζίῳ κρυπτόμενα· Ἐρ.
 Κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον εἴτα καὶ
 ταυτὶ πάντα· ὦ Ζεῦ, ὅσην μὲν τὴν ἄλα- 90
 ζονσίαν κομίζει, ὅσην δὲ ἀμαθίαν, καὶ
 ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπό-
 ρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐνοίας
 πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοποιίαν μά-
 λα πολλήν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ 95
 ὕβλους, καὶ μικρολογίαν, νῆ Δία, καὶ
 χρυσίον γε τουτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ
 ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ
 μαλακίαν· ὦ λέλυθε γάρ με, εἰ καὶ μά-
 λα περικρύπτεις αὐτά· καὶ τὸ ψεῦδος δὲ 100
 ἀπόθου, καὶ τὸν τύπον, καὶ τὸ εἶδαι ἀ-
 μυνῶν εἶναι τῶν ἀφ᾽ ἑλάν· ὡς εἴγε πάντα ταῦ-
 τα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέ-
 ξαιτο ἄν σε; Φιλ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐ-
 τὰ, ἐπικυρῶ ἔγωγε κελεύεις. Μέ. Ἀλλὰ καὶ 105
 τὸν πύγωνα τοῦτον ἀποθέσθω, ὦ Ἑρμῆ·
 βα-

- βαρύντε ὄντα, καὶ λίσσιον, ὡς ἱράς· πίν-
τε μιν τρίχες εἰσὶ τέλλάχιον. Ἐρ. Εὖ
λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον. Φιλ. Καὶ τίς
110 ὁ ἀποκείρων ἔσαι; Ἐρ. Μένιππος οὐτοσὶ
λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν ἀποκόψει
αὐτόν, ἐπικόπη τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος.
Μέ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῇ· ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνά-
δος· γελοιότερον γὰρ τῆτο. Ἐρ. Ὁ πέ-
115 λευς ἱκανός. Μέ. Εὖγε· ἀνθρωπινώτερον
γὰρ ἰδὲ ἀναπέφνης, ἀποθέμενος αὐτοῦ
τὴν κινάβραν· βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ
τῶν ὀφρύων; Ἐρ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μί-
ττωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ'
120 ἰφ' ὅτῃ ἀνατείων ἐκυτόν· τί τοῦτο, καὶ
δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον
ἀποδειλιάς; ἔμβηθι δ' οὖν. Μέ. Ἐν ἔτι τὸ
βαρύτερον ὑπὸ μάλης ἔχει. Ἐρ. τί, ὦ
Μένιππε; Μέ. Κολακσίαν, ὦ Ἑρμῇ, πολ.
125 λά ἐν τῇ βίᾳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. Φιλ.
Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν
ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυ-
πον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα· μέ-
ρος γοῦν τῶν ἄλλων γελάς. Ἐρ. Μηδα-
130 μῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχει ταῦτα, κοῦφα γὰρ
καὶ πάνυ εὐφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κα-
ταπλοῦν χρήσιμα· καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀ-
πόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπειραν-
τολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις,
135 καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ
τάλλα βάρη τῶν λόγων. ἢ ῥή. Ἦν, ἰδοὺ
ἀποτίθεμαι. Ἐρ. Εὖ ἔχει, ὥστε λύε τὰ
ἀπό-

ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελόμεθα, τὸ
 αἰγύριοι ἀνισπύομεν, πέτασον τὸ ἰσίοις,
 εὐθυε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον, εὐ καὶ 140
 θωμεν· τί οἰμῶζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μά-
 λιστα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πῶ-
 γωνα διδωμένος | Φιλ. Ὅτι, ὦ Ἐμῷ, ἀθά-
 νατον ὤμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. Μέ. Ψεύδε-
 ται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. Ἐρ. Τὰ 145
 ποῖα; Μέ. Ὅτι μηκέτι διπνήσει πολυτελεῖ
 δαίπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπαντας λαιθά-
 νων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατελήσασθαι
 περίεσιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεία | καὶ
 ἔσθαι ἱεραμάτων τῆς νύκτος ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἄρ. 150
 γύριοι λήψεται· ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. Φιλ.
 Σὺ δὲ, ὦ Μίνιππι, ἔκ ἄχθῃ ἀποθανών; |
 Μέ. Πῶς, ὃς ἴσπυσσα ἐπὶ τὸν θάνατον,
 καλίσαιτος μηδενός; ἄλλα μεταξὺ λόγων,
 εὐ κραυγὴ τις ἀκούεται, ὡσπερ τιναῖ ἀπὸ 155
 γῆς βοῶνται; | Ἐρ. Ναί. ὦ Μίνιππι· ἔκ
 αὖθ' ἑνός γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν
 ἐκκλησίαν συναλθόντες ἄσμενοι γελᾶσι πάν-
 τες ἐπὶ τῷ Λαμπίχῳ θανάτῳ | καὶ ἡ γυνὴ
 αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν· καὶ 160
 τὰ παῖδιά νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως παύει
 να ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις
 τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντος τὸν ῥήτο-
 ρα ἱπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λό-
 γους διεξίόντα ἐπὶ Κράτῳ τούτῳ | καὶ ἡ 165
 Δία γι, ἡ Δαμασίου μήτηρ κοκύνουσα
 ἐξέρχεται τῷ θρήνῳ τὸν γυναιξίν ἐπὶ τῷ Δα-
 μασίῳ· | τὰ υἱοῖς, ὦ Μίνιππι, θαυρίει,
 C κατ'

- καθ' ἡσυχίαν δὲ κῆσαι μόνος; Μέ. Οὐ-
 δαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ κυϊῶν μετ' ὀλίγον
 170 ὠρυομένων οἰκτιστον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κο-
 ράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπότε αὖ
 συνελθόντες θάπτωσί με. Ἐρ. Γεννάδας εἶ,
 ὦ Μίνιππι· ἀλλ' ἐπεὶ καταπιπλεύκαμεν
 ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστή-
 175 ριον εὐθείαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δέ, καὶ
 ὁ πορθμεὺς ἄλλους μετελευσόμεθα. Μέ.
 Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῇ· προϊώμεν δὲ καὶ ἡ-
 μεῖς· τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; πάντως δι-
 κασθῆναι δείσει· καὶ τὰς καταδικὰς φασὶν
 180 εἶναι βαρείας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ
 λίθους· διχθήσεται δὲ ὁ ἑκάστου βίος. |

Διάλογος κγ.

Διογῆνης, Ἀντιόχνης, Κράτης, Πτωχός

- Δι. Ἀντιόχνης, καὶ Κράτης, σχολὴν
 ἄγουμεν· ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν
 εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσοιτες, ὁψόμε-
 ναι τοὺς κατιόντας, αἷεί τινές εἰσι, καὶ
 5 τί ἑκάστος αὐτῶν ποιῇ; Ἀντ. Ἀπίωμεν,
 ὦ Διόγηνες· καὶ γὰρ αὖ τὸ θέαμα ἡδὺ γί-
 νοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν,
 τὰς δὲ ἰκτινύοντας ἀφειθῆναι, ἐνίς δὲ μό-
 λης κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦν-
 10 τες τοῦ Ἑρμοῦ, ὅμως ἀντιβαίνοντας καὶ
 ἰπτίας ἀντιριπιδοντας οὐδὲν δέον. Κρά. Ε-
 γὼ.

γὰρ γοδὶ καὶ διηγῆσθαι ὑμῖν, ἃ εἶδον ὁ-
 πότε κατῆεν κατὰ τὴν ὁδόν. Διο. Διή-
 γησαι, ὦ Κράτης· ἵσικας γάρ τινα παυ- 15
 γέλοια ἱρεῖν, ἤ Κρά. Καὶ ἄλλοι μὲν πολ-
 λοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν, ἐν αὐτοῖς δ' ἐπί-
 σημοι, Ἴσμηνόδωρος τε ὁ πλούσιος, ὁ ἡ-
 μέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑπαρχος,
 καὶ Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος· ὁ μὲν οὖν Ἴσμηνό- 20
 δωρος, ἐπιφύετο γὰρ ὑπὸ ληστῶν παρὰ
 τὸν Κιβαιῶνα, ἐς Ἐλευσίνα, οἶμαι, βαδί-
 ζων, ἔσενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χι-
 ροῖν εἶχε, καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνά, ἃ
 κατελελοίπει, ἀνεκαλιῖτο, καὶ ἑαυτῷ 25
 ἐπιμέμφετο τῆς τόλμης, ὅς Κιβαιῶνα
 ὑπερβάλλον, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερίας
 χαρῖα πανέρημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων
 διεοδύων, δύο μόνους αἰκέτας ἐπήγετο· καὶ
 ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμ- 30
 βία τέτταρα μιθ' ἑαυτοῦ ἔχων· ὁ δὲ Ἀρ-
 σάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ νῦν Δί' οὐκ
 ἄσιμος τὴν ὄψιν ἐς τὸ βερβαρικὸν ἤχ-
 θετο, καὶ ἡγυμνάκτι πιζὸς βαδίζων, καὶ
 ἡξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ 35
 γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συντεθνήκει μιᾷ πλη-
 γῇ ἀμφοτέροι διαπαρέντες ὑπὸ Θρακός τι-
 λος πιλταγοῦ ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς
 τὴν Καππαδόκην συμπλοκῇ· ὁ μὲν γὰρ Ἀρ-
 σάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγῆτο, πρὶν τῶν 40
 ἄλλων προῦπιξορμήσας· ὑποστὰς δὲ ὁ Θραξ,
 τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποστίσσεται τὸν Ἀρ-
 σάκου κοῦτον· οὗτος δὲ ὑποθείς τὴν σάρι-

σαν, αὐτόντι διαπιίρει, καὶ τὸν ἵππον.
 Ἄντ. Πῶς οἶόν τι, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ
 45 τοῦτο γινώσκει; Κρά. Ῥᾶστα, ὦ Ἀντί-
 δειες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυον εἰκοσάπη-
 χύν τινα κοντὸν προβαβλημένος· ὁ Θράξ δὲ
 ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπικρέσματο τὴν προσβο-
 λήν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, εἰς γέ-
 50 νου ἐκλάσας δέχεται τῇ σαρίσση τὴν ἐπέ-
 λασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τέρ-
 νον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν
 διαπιίραντα· διελάνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσά-
 κης εἰς τὸν βουβῶνα διαμπαῖξ ἄχρις ὑπὸ
 55 τὴν πυγὴν· ὅρᾳς οἶόν τι ἐγένετο; οὐ τοῦ
 ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον·
 ἐγχανάκτει δὲ ὅμως ὁράτιμος ἂν τοῖς ἄλ-
 λοις, καὶ ἡξίου ἵππυς κατεΐναι· ὁ δὲ γε
 Οροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ
 60 πόδι, καὶ εὖ ἰστάναι χαμαὶ, ἔχ ὅπως
 βαδίζειν ἐδύνατο· πάσχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς
 Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων,
 ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκαθῶν ἐπιβαίνοντες
 ἀκροποδητὴ, μόλις βαδίζουσιν· ὥς ἐπει
 65 καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ
 μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθιλει, ὁ βέλτιστος
 Ἑρμῆς ἀράμινος αὐτὸν ἐκόμισιν ἄχρι πρὸς
 τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγίγνωμ. Ἄντ. Καὶ γὰρ
 δὲ ὅτι κατήει, οὐδ' ἀνέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς
 70 ἄλλοις, ἀλλ' ἀφείς οἰμῶζοντας αὐτοὺς,
 προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέ-
 λαβον χώραν, ὥς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαι-
 μι παρὰ τὸν πλῆν δὲ, οἱ μὲν ἰθακρυόν τε,

καὶ

καὶ ἐκυτίων· ἰγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμεν ἐν
αὐτοῖς. Διο. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Αἰ- 75
τίδιαις, τοιούτων ἐτύχῃτε ξυνοδοιπόρων·
ἔμοι δὲ Βλεψίας τε ὁ δανιστὴς, ὁ ἐκ
Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαριᾶν ξινα-
γὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κο-
ρίνθου συγκατήσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ 80
τοῦ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανόν· ὁ δὲ
Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας
ἀποσφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῶ
ἄθλιος ἐλέγιτο ἀπισκληκίῃ, καὶ ἐδήλου
ὥχρὸς εἰς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς εἰς τὸ α- 85
κριβέστατον φαινόμενος· ἰγὼ δὲ, καίπερ εἰ-
δώς, αἰέκρινοι ὄν τρόπον ἀποθάνοι· εἴτα τῶ
μὲν Δάμειδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν, ἢ κ' ἄδικα
μὲν τοι ἔκαθες, ἔφη, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τὰ
λαῖντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐ- 90
τὸς ἐνισκηκοταίῃς ὢν, ὀκτωκαίδεκάτεια
μανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρήχας· σὺ
δὲ, ὦ Ἀκαριᾶν, ἔτιτε γὰρ κακίῃος, καὶ
κατηράτο τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτίᾳ τὸν ἔρω-
τα, σαυτὸν δὲ ἔ; ὃς τοὺς μὲν πολέμιους 95
οὐδε πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως
ἡγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων, ὑπὸ δὲ τοῦ το-
χόitos παιδισκαρίῃ, καὶ δακρύων ἐπιπλά-
σται, καὶ στεναγμῶν ἰάλως ὁ γυναιεὺς·
ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατη- 100
γόρει φθάσας πολλὴν τὴν αἰσίαν, ὅτι χρή-
ματα ἰφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκονσι κλη-
ροτόμοις, εἰς αἰὶ βιώσεισθαι ὁ μάταιος νομί-
ζων· πλὴν ἔμοιγε οὐ τίς τυχεῖσαν τερπα-

- 105 λήν παρίσχειν τότε είνοντες· ἀλλ' ἤδη μὲν
 ἐπὶ τῷ σομίῳ ἱσμεν· ἀποβλίπτειν χρὴ καὶ
 ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους·
 βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάν-
 τες δακρύοντες, πλὴν τῶν νεογνῶν τέτων,
 110 καὶ νηπίων· ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες γεγενηκό-
 τες ὀδύρονται· τί τοῦτο; ἄρα τὸ φίλτρον
 αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; τοῦτον οὖν τὸν ὑ-
 πέργηρον ἱεῖσθαι βούλομαι· τί δακρύεις
 τηλικούτος ἀποθανών; τί ἀγανιακτεῖς, ὦ
 115 βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρον ἀφίγμενος;
 ἦκου βασιλεὺς ἦσθαι; Πτω. Οὐδαμῶς. Διο.
 Ἀλλὰ σατράπης; Πτω. Οὐδὲ τοῦτο. Διο.
 Ἄρα οὖν ἐπλούτεις, εἴτα ἀνιᾷ σε τὸ πολ-
 λὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθάναι; Πτω.
 120 Οὐδὲν τοιούτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἰγιγόνειν ἀμ-
 φι τὰ ἐννεήκοντα, βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ κα-
 λάμου καὶ ὀρμιαῆς εἶχον ἐς ὑπερβολὴν πτω-
 χὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ προσετι χωλὸς,
 καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. Διο. Εἴτα τοιούτος
 125 ὢν ζῆν ἔθελος; Πτω. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν
 τὰ φῶς καὶ τὸ τεθάναι δεινόν, καὶ
 φευκτέον. Διο. Παρακαίεις, ὦ γέρον, καὶ
 μαιρακκεύῃ πρὸς τὸ χρεῖον· καὶ ταῦτα, ἡ-
 λικιώτης ὢν τοῦ ποσθμείως· τί οὖν ἂν τις
 130 λέγει περὶ τῶν νέων, ὅποτε οἱ τηλικούτοι
 φιλόζυοί εἰσιν, οὓς ἐχρῆν διώκειν τὸν θά-
 νατον ὡς τῶν ἐν τῷ γῆρα κακῶν φύριμα-
 κον; ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπὶ-
 δηται ὡς ἀπόδρασιν βυλεύουσας, ὁρῶν πε-
 135 ρὶ τὸ σομίον εἰλημένους.

Διάλογος κδ.

Μίνικπος, Ἀμφίλοχος, καὶ Τροφώνιος.

Νέ. Σὺ μὲν τοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν καταξιώθητε, καὶ μάντις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεὸς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. Τρο. Τί ἔν' ἡμεῖς 5 κῆτιοι, εἰ ὑπ' αἰτίας ἐκείνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; Μέ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἰδόν ἔαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐπεματεύοιτε, ὡς τὰ μύλλοιτα προειδότες, καὶ προεκπιῖν δυιόμενοι τοῖς ἐρομένοις. Τρο. 10 ὦ Μίνικπε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδῇ, ὃ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἥ τις κητέλθοι παρ' ἐμέ. σύ δ' ἴοικας οὐκ ἐπιδημηκέναι Λεβαδείᾳ τοπαράπαν· ἢ γὰρ 15 ἠπίσθεις σὺ τούτοις; Μέ. Τί φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβαδείαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἰταλμένος ταῖς ἐθόναις, γυλοῖως μάζαν ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων ἰσπεύσω διὰ τοῦ στομίου πεπτινοῦ ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν 20 εἰδυάμεν εἰδέναι, ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφείων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεῶ σύνθετο; Μέ. Ὁ μήτε ἀνθρώπος ἐστίν, 25 ὡς φῆς, μήτε θεὸς, καὶ συναμφοτέρων ἐ-

στι· ἴδ' οὖν πεῦ σου τὸ Θεοῦ ἐκείνο ἡμέ-
τομον ἀπελάνυθε, Τρο. Χρᾶ, ὦ Μένι-
πυ, ἐν Βοιωτίᾳ. Μί. Οὐκ εἶδα, ὦ Τρ-
30 φῶνι, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ὅλος
εἰ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὄρω.

Διάλογος κε.

Ἀλέξανδρος καὶ Φίλιππος.

Φί. **N**ὺν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, ἐκ αὐτοῦ ἔξ-
αρτος γέναιοι μὴ οὐκ ἐμὲς υἱὸς
εἶναι· οὐ γὰρ αὐτὸς ἐτεθνήκεις Ἀρμενίος γε
ἄν. Ἀλέ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πατήρ,
5 ὥς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἶμι. ἀλλ'
ἰδεξάμεν τὸ μέντιμμά ὡς χρήσιμοι ἐς
τὰ πράγματα αἰόμενος εἶναι. Φί. Πῶς λέ-
γεις; χρήσιμον ἰδέκεις σοι τὸ παρίχειν σεαυ-
τὸν ἱεραπονησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν;
10 Ἀλέ. Οὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατε-
πλάγυσάν με, καὶ εἰδὲς ἔτι ἀδίστατο,
αἰόμενοι Θεῷ μάχισθαι· ὥστε ῥᾶον ἐκρά-
τουν αὐτῶν. Φί. Τίνων ἐκράτησας σύ γε
ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς αἰὶ συνηέ-
15 χθης, τεξάρια καὶ πιλτάρια καὶ γέρρα
αἰσύνει προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν
ἔργον ἦν, Βοιωτῶν, καὶ Φωκίων, καὶ Ἀ-
θηναίων· καὶ τὸ Ἀρκαδίων ὀπλιτικόν, καὶ τὴν
Θετταλικὴν ἵππον, καὶ τὴν Ἠλείων ἀκον-
20 τιστὰς, καὶ τὸ Μαιτινίων πιλτασικόν,

ἡ Θραῦκας, ἡ Ἰλλυριοῦς, ἡ καὶ Παίονας
 χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα· Μήδων δὲ
 καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφό-
 ρων ἀνθρώπων, καὶ ἄβρων, ἐκ οἷοτα, ὡς
 πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες 25
 ἐκράτησαν, ἐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων
 ἔλθειν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξισμα ἐξι-
 κνίσθαι φυγόντων; Ἀλέ. Ἀλλ' οἱ Σκύ-
 θαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες
 οἷκ' εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον· καὶ ὅμως οὐ 30
 διαττήσας αὐτοὺς, ἐδὲ προδοσίαις ἀνού-
 μιος τὰς νίκας ἐκράτουν αὐτῶν· ἐδ' ἐπι-
 ὤρκησα πάποτε, ἡ ὑποσχόμενος ἐψευδά-
 μην, ἡ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἐνε-
 κα· καὶ τοὺς Ἑλληνας δὲ, τοὺς μὲν ἀναι- 35
 ματι παρέλαβον, Θηβαίους δὲ ἴσως ἀ-
 κούεις ἔπως μετῆλθον. Φί. Οἶδα ταῦτα
 πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγιλλέ μοι, ὃν
 σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ διπνέοντα
 ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις 40
 ἐπαινίσαι ἐτόλμησε· σὺ δὲ καὶ τὴν Μακε-
 δορικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κἀνδυν, ὡς
 φασι, μετενίδυς, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέ-
 θου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνα, ὃν
 ἐπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἤξεις· καὶ τὸ πάντων 45
 γιλοϊότατον, ἐμμοῦ τὰ τῶν νικημάτων·
 ἐγὼ γὰρ λίγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λίουσι
 συγκατακλείων πεπαιδευμένους αἰδρας,
 καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἥφαι-
 στίωνα ὑπεραγαπῶν· ἢ ἐπῆρσα μένον α' 50
 κῆσας, ὅτι ἀπίσχου τῆς τοῦ Δαρίεω γυ-

- ναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐ-
 τῆς, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπιμελήθης· βα-
 σιλικὰ γὰρ ταῦτα. Ἀλί. Τὸ φιλοκίδου-
 55 νον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἱπαινίς, καὶ τὸ
 ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθύλασθαι εἰς τὸ
 ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν
 τραύματα, Φί. Οὐκ ἱπαινῶ τῦτο, ὦ Ἀ-
 λέξανδρε· οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι
 60 καὶ τιτρώσκεισθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ
 προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοι
 τοιοῦτο ἤκιστα συνίφει· θιὸς γὰρ εἶναι δο-
 κῶν· εἰ ποτε τραθείης, καὶ βλέποιν σε
 φοράδην τῷ πολέμῳ ἐκκομιζόμενον, αἶμα-
 65 τι ρέομενον, οἰοῦντο ἐπὶ τῷ τραύματι,
 ταῦτα γέλως ἢ τοῖς ὀρῶσι· καὶ ὁ Ἄμμων
 γόνος, καὶ ψευδόμαντις ἡλέγχεται, καὶ οἱ
 προφῆται κόλακες· ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλα-
 σεν ὁρᾶν τὸν τῷ Διὶ υἱὸν λιποψυχῶντα,
 70 δίομενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ
 ὁπότε ἤδη τέθνηκας, ἔκ οἷσι πολλὰς εἶναι
 τὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομῶν-
 τας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκταδὴν κεῖμενον,
 μυθῶντα ἤδη, καὶ ἱεροδρόμα κατὰ νόμον
 75 σωματῶν ἀπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρή-
 σιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο
 κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφῆ-
 ρεῖτο, τῶν κατορθουμένων· πᾶν γὰρ ἰδόκει
 ἰδίῃς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκεῖν. Ἀλλά
 80 οὐ ταῦτα φρονέουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμῆς,
 ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνέμιλλον τι-
 θίαςί μιν· καί τοι τὴν Ἄορνον ἐκείνην ἔδ' ἑ-
 τέρου

τέρου ἐκείνων λαβόντος ἐγὼ μόνος ἔχειρ-
σάμην. Φί. Ὅρα· ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμ-
μωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ πα- 85
ρβαάλλεις σίαυτὸν· καὶ οὐκ αἰσχύνη, ὡς
Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύφον ἀποκαθήσει,
καὶ γνώσῃ σίαυτὸν, καὶ συγῆς ἤδη νικηρὸς
ᾤν.

Διάλογος κτ.

Αἰακὸς, Πρωτεσίλαος, Μινέλαος, Πάρις.

Αἰ. **Τ**ὶ ἄγχις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑ-
λλήνην προσπισών; Πρω. Ὅτι διὰ
ταύτην, ὦ Αἰακὲ, ἀπίθαιον, ἡμιτελῆ μὲν
τὸν δόμον καταλιπόν, χεῖραν τε τὴν νεό-
γαμον γυναῖκα. Αἰ. Αἰτίῳ τοίνυν τὸν Με- 5
νέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναι-
κὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. Πρω. Εὖ λέγεις·
ἐκείνόν μοι αἰτιατέον. Μεν. Οὐκ ἔμεν, ὦ
βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς
ἐμοῦ τοῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα 15
τὰ δίκαια ᾤχετο ἀρπάζας. ἥτος γὰρ ἔχ-
ῃ τὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλή-
νων τε καὶ βαρβάρων ἀξίος ἄγχισθαι το-
σούτοις θανάτου αἰτίος γεγενημένος. Πρω.
Ἄμεινον οὕτω· σὲ τοιγαρὲν ὦ δίσταρε, 10
οὐκ ἀφῆσθαι ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν. Πά.
Ἄδικοι ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε· καὶ ταῦτα
ἐμότηχεν οἷτα σοι· ἱεραικὸς γὰρ καὶ αὐ-

- τὸς ἑμὶ, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημασθαι
 20 οἶδα δὲ ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καὶ τις ἡ-
 μᾶς δαίμων ἄγει, ἵνα αὐτὸς ἐθέλῃ· καὶ ἀ-
 δύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.) Πρω.
 Εὖ λέγεις· εἴθε οὖν μοι τὸν ἔρωτα ἐνταῦθα
 λαβεῖν δυνατόν ἦν. Αἰ. Ἐγὼ σοὶ καὶ περὶ
 25 τοῦ ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. Φήσκει
 γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἔρωτος τῷ Πάριδι ἰσως
 γιγνῆσθαι αἴτιος· τοῦ θανάτου δὲ σοὶ εὐ-
 δένα ἄλλων, ὃ Πρωτισίλαε, ἢ σιαυτόν.
 ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικὸς, ἐ-
 30 πεί προσιφέρει τῇ Τρωάδι,) οὕτω φιλο-
 κινδύνως καὶ ἀποπειρομένως προεπιδήσας
 τῶν ἄλλων, δόξης ἐραοθεὶς, δι' ἣν πρῶ-
 τος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανε.) Πρω. Οὐκ
 οὐ καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰάκε, ἀ-
 35 ποκρινοῦμαι δικαιοτέρα; εὐ γὰρ ἐγὼ τού-
 των αἴτιος, ἀλλ' ἢ μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρ-
 χῆς οὕτως ἐπιτεκλῶσθαι. Αἰ. Ὅρθως· τό-
 οὖν τέτυκται αἴτια;))

Διάλογος κζ.

Νηρέως, Θερσίτης, Μένιππος.

Νη. Ἰδὺν δὲ, Μένιππος εὐτοσὶ δικάσει,
 πότερος εὐμορφώτερός ἐστιν· εἰπέ,
 ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοὶ δοκῶ; Μή.
 Τίνες δὲ καὶ εἰσὶ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ
 5 τοῦτο εἰδέναι. Νη. Νηρέως, καὶ Θερσίτης.)
 Μή.

Μέ. Πότερος ὁ Νηρὺς, καὶ ποτέρος οὖν ὁ
Θεισίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. Θειρ.
"Εν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμι σοι,
καὶ οὐδὲν τηλικούτου διαφέρεις, ἤλικον σε
Ὀμηρος ἐκείνος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάν- 10
των εὐμορφώτατον προσειπών· ἀλλ' ὁ Φω-
ξὸς ἐγώ, καὶ Ψεῖδὸς οὐδὲν χείρων ἐφά-
νη τῷ δικαστῇ· ὅρα δὲ σὺ, ὦ Μίνικπε,
ὅν τινα καὶ εὐμορφώτερον ἔγῃ. Νι. "Ε-
μέ γε τὸν Ἀγλαΐας, καὶ Χάρωπος, ὃς κάλ- 15
λιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἔλθεν. Μέ. Ἀλλ'
οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος
ἦλθες, ἀλλὰ τὰ μὲν ὅστ' ἄ ὁμοία· τὸ δὲ
κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνεται ἀπὸ
τοῦ Θεισίτου κρανίου, ὅτι εὐθρυκτον τὸ 20
σόν· ἀλαπαδὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀν-
δρῶδες ἔχεις. Νι. Καὶ μὲν ἔρου Ὀμη-
ρον, ὁποῖος ἦν ὁπότε συνιστράτευον τοῖς
Ἀχαιοῖς. Μέ. Οὐεῖρατά μοι λέγεις· ἐγὼ
δὲ ἂν βλέπω, καὶ γὰρ ἔχεις· ἐκείνα δὲ, εἰ 25
τότε ἴσασιν. Νι. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐ-
μορφώτερός εἰμι, ὦ Μίνικπε. Μέ. Οὔτε
σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτιμία γὰρ
ἐν ἄδου, καὶ ὁμοιοὶ ἀπαιτίς. Θειρ. Ἐμοὶ
μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν. 30

Διάλογος κη.

Μένιππος καὶ Χείρων.

- Μέ. **Ἦ**κουσα, ὦ Χείρων, ὡς θῖδες ἂν ἐπιθυμήσῃς ἀποθανεῖν. Χεί. Ἀληθῆ τὰςτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ τίθηνκα, ὡς ὁρᾷς, αἰθέριος εἶναι δυνατόν. Μέ. Τίς δέ σε ἔρωσ τοῦ θανάτου ἔσχειν, ἀνιράσκει τοῖς πολλοῖς χρήματος; Χεί. Ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνητον ὄντα· ἔκ τε ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς αἰθανασίας. Μέ. Οὐχ ἡδὺ ἦν ζῶντα ὁρᾷν τὸ φῶς; Χεί. **10** Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποικίλον τι καὶ οὐχ ἀπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ἐμμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς· αἱ ἄραι δὲ αἰ. αὐταί, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐ- **15** ξῆς ἱκαστοί, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θάτερον· ἐνιπλήσθη γὰρ αὐτῶν· ἔγὼ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μαιτασχεῖν ὅλος τὸ τερπνὸν ἦν. Μέ. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν αἵματι δὲ πῶς φέρεται, ἀφ' οὗ **20** προελόμενος αὐτὰ ἔκτισ; Χεί. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε, ἢ γὰρ ἰσοτιμία πάντων δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα ἔδιν ἔχει τὴν διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε, οὐδὲ δ.ψ.ῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, **25** ἀλλ' ἀνιπιδεῖς τούτων ἀπάντων ἰσμεν. Μέ. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περικίπτῃς σταν-
τῇ,

τῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περισῇ.
 Χρί. Πῶς τοῦτο φής; Μέ. Ὅτι εἰ τῶν ἐν
 τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦτὸν ἐγένετό
 σοι προσκορὶς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα 30
 προσκορῇ ὁμοίως αὖ γένοιτο, καὶ δεήσει
 μεταβολὴν γε ζητεῖν τινα, καὶ ἐντιῦθεν
 εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ εἶμαι ἀδύνατον. Χρί.
 Τί οὖν αὖ πάθοι τις, ὦ Μένιππε; Μέ. Ὅ-
 περ εἶμαι, καὶ φασὶ, συνιτὸν ὄντα ἀ- 35
 ρίσκεισθαι, καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παρῶσι, καὶ
 μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἰεσθαι.

Διάλογος κη.

Μένιππος καὶ Χείρων.

- Μέ. **Ἡ**Κουσα, ὦ Χείρων, ὡς θῖος ὢν
ἐπιθυμήσας ἀποβαίνει. Χεί.
Ἄληθῃ ταύτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ
τίθηνκα, ὡς ὄρας, ἀθάνατος εἶναι δυά-
5 ρμνος. Μέ. Τίς δέ σε ἔρωσ τοῦ θανάτου
ἔσχει, ἀνέραστος τοῖς πολλοῖς χρήματος;
Χεί. Ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνητον ὄντα· ἐκ
ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. Μέ.
Οὐχ ἡδὺ ἦν ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; Χεί.
10 Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποι-
κίλον τι καὶ οὐχ ἀπλοὺν ἠγοῦμαι εἶναι·
ἔγω δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὀ-
ρμωίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς· αἱ ὥραι δὲ
αἱ αὐταί, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἰ-
15 ξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθῶντα πατέρα
πατέρα· ἐμπλήσθην γὰρ αὐτῶν· ἔ γάρ ἐν
τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν
ὅλος τὸ τερπνὸν ἦν. Μέ. Εὖ λέγεις, ὦ
Χείρων· τὰ ἐν αἵματι δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ
20 προσλόμενος αὐτὰ ἤκεις; Χεί. Οὐκ ἀηδῶς,
ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτι-
κόν, καὶ τὸ πρᾶγμα ἔδιν' ἔχει τὸ διάφο-
ρον ἐν φωτὶ εἶναι ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τι,
οὐδὲ δόψῃν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῇν δεῖ,
25 ἀλλ' αἰετιδίαις τούτων ἀπάντων ἰσμεν.
Μέ. Ὁρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σκαυ-
τῇ,

τῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιεῖ.
 Χεί. Πῶς τοῦτο φής; Μέ. Ὅτι εἰ τῶν ἐν
 τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦτ' ἐγίνετό
 σοι προσκορὶς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα 30
 προσκορῇ ὁμοίως αὖ γίνοιτο, καὶ δέξει
 μεταβολὴν γὰρ ζητεῖν τινα, καὶ ἐντιῦθαι
 ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. Χεί.
 Τί οὖν αὖ πάθοι τις, ὦ Μένιππι; Μέ. Ὅ-
 περ οἶμαι, καὶ φασὶ, συντετὸν ὄντα ἀ- 35
 ρίσκεισθαι, καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παρῶσι, καὶ
 μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἰεσθαι.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΜΥΘΩΔΗ.

Διάλογος α.

Ζεὺς καὶ Ἑρμῆς.

- Ζ. **Τ**ὴν τῷ Ἰσάχου παῖδα τὴν
 καλὴν οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ,
 Ἑρ. Ναί· ἰὼ λέγεις. Ζ.
 Οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστίν,
 5 ἀλλὰ δάμαλις. Ἑρ. Τι-
 ράσιον τοῦτο· τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; Ζ.
 Ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα μετέβαλεν αὐτήν·
 ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλο τι δεινὸν ἐπιμεμη-
 χάνηται τῇ κακοδαίμονι· βυκέλον τινα πο-
 10 λυόμενον Ἄργον τέτομα ἐπίστησεν, ὃς
 νέμει τὴν δάμαλιν, ἄϋπιος ὢν. Ἑρ. Τί
 οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; Ζ. Καταπτάμενος
 ἐς τὴν Νέμεαν, ἐκεῖ δὲ πρὸς ὃν Ἄργος βου-
 κολεῖ, ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον· τὴν δὲ ἰὼ
 15 διὰ τῷ πιλάγῳ ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπα-
 γαγὼν, Ἰσιν ποίησον· καὶ τολοιπὸν ἔστω
 θεὸς τοῖς ἐκεῖ· καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω,
 καὶ τὺς ἀνέμους ἐπιπιμπέτω, καὶ σωζέτω
 τὺς πλείους.

Διά-

Διάλογος β.

Ἡφαιστος καὶ Ἀπόλλων.

Ἡφαι. Ἐώρακας, ὦ Ἀπόλλων, τὸ τῆς
Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν,
ὡς καλὸν τέ ἐστι, καὶ προσγελά παῖσι,
καὶ ὁλοῖ τι ἤδη μίγα ἀγαθὸν ἀποβη-
σόμενον; Ἀπ. Ἐκείνῳ γε φῶ βρέφος, ὦ
Ἡφαισטי, ἡ μίγα ἀγαθὸν, ὃ τῷ Ἰαπι-
τοῦ πρὶςβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ παιερ-
γίᾳ; Ἡφαι. Καί τίνα αὖ ἀδικῆσαι δύναι-
το ἀρτίτοκον ὄν; Ἀπ. Ἐρώτα τὸν Ποσει-
δῶνα, ὃ τὴν τρίαينαν ἔκλειψεν, ἡ τὸν Ἀ-
ρη, καὶ τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τοῦ
κουλίου τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λίγω,
ὃν ἀφάπλισε τοῦ τόξου καὶ τῶν βελῶν.
Ἡφαι. Τέ πογινὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκπιπ-
τε ἐν τοῖς σπαργάνοις; Ἀπ. Εἴση, ὦ
Ἡφαισטי, εἰ σοι προσέλθῃ μόνον. Ἡφαι.
Καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη. Ἀπ. Τί οὖν,
πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ ἔδιν ἀπό-
λωλιν αὐτῶν; Ἡφαι. Πάντα, ὦ Ἀπολ-
λον. Ἀπ. Ὅμως ἐπίσκειψαι ἀκριβῶς. Ἡ-
φαι. Νῆ Δία τὴν πυράγραν οὐχ' ἐρῶ.
Ἀπ. Ἀλλ' ὅψει αὐτὴν που ἐν σπαργά-
νοις τοῦ βρέφους. Ἡφαι. Οὕτως ὀξύχειρ
ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελιτή-
σας τὴν κλεπτικὴν; Ἀπ. Οὐ γὰρ ἤκου-
σας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη στρωμύλα,
καὶ

- καὶ ἐπίτροχα· ὁ δὲ καὶ διακοιῖσθαι ἡμῖν
 εἴλει· χθὲς δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἑρω-
 τα, κατισπάλαισιν εὐθύς οὐκ εἶδ' ὅπως
 30 ὀφείλων τὴν πόδι· εἶτα μεταξὺ ἱπαινόμε-
 νος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κετὸν ἐκλεψε
 προσπτυζαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· τῷ
 Διὸς δὲ γελῶντες, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ
 βαρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῶρ
 35 εἶχε, κακείνον ἂν ὑφείλετο. Ἦφαι. Γοργόν
 τινα τὸν παῖδα φῆς. Ἀπ. Οὐμόνον, ἀλλ'
 ἤδη καὶ μουσικόν. Ἦφαι. Τῷ τούτῳ τεκ-
 μαίρισθαι ἔχεις; Ἀπ. Χιλάνην που νε-
 κρὰν εὐρὴν, ὅργανον ἀπ' αὐτῆς συνιπήξα-
 40 το· πήχαις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγῶσας,
 ἔπειτα κολλάβας ἐμπήξας, καὶ μαγὰδιον
 ὑποθείς, καὶ ἐντεινόμενος ἐπ' αὐτὰ χορδὰς με-
 λαδῶδι πάντῳ γλαφυρόν· ὃ Ἦφαιστε, καὶ
 ἐναρμόνιον, ὥς καὶ αὐτῷ φθορεῖν τὸν πά-
 45 λαι καθαρίζειν ἀσχοῦντα· ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα
 ὡς οὐδὲ μῆνοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ,
 ἀλλ' ὑπὸ περισργίας ἄχρι τοῦ ἄδου κα-
 τίοι, κλέψονται κακείθεν δηλαδὴ· ὑπόπτε-
 ρος δ' ἐστὶ· καὶ ῥάβδον τινὰ πεποιηταὶ θαν-
 50 μασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχχαγωγὴ, καὶ
 κατὰγει τοὺς νεκροὺς. Ἦφαι. Ἐγὼ ἐκεί-
 νην ἴδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. Ἀπ. Τοι-
 γαροῦν ἀπιδάκε σοι τὸν μισθὸν τῇ πυρά-
 γραν. Ἦφαι. Εὖγε ὑπὲρμνησας· ὥστε βα-
 55 διοῦμαι ποληψόμενος αὐτὴν, εἶπεν, ὡς
 φῆς, εὐρίθειν ἐν τοῖς σπαργάνοις.

Διάλογος γ.

Ἡφαιστος καὶ Ζεὺς.

Ἡφαι. **Τ**ί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκα
 γάρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν
 πέλικον ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους δίοι μιᾷ
 πληγῇ διατεμεῖν. Ζ. Εὐγε, ὦ Ἡφαι-
 στε, ἀλλὰ δίσλε μὲ τὴν κεφαλὴν εἰς δύο, ὥ-
 κατιπυγκόν. Ἡφαι. Πιρᾷ μὲν εἰ μέμη-
 να; πρόσαττε δ' οὖν τάληθες, ὅπερ θέ-
 λεις σοὶ γινώσθαι. Ζ. Διαιρεθῆναι μοι τὸ
 κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, ὃ ἰδὼν πρῶτον
 ὀργιζομένου πιράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ καθ- 10
 ἐκτεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν·
 ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὀδόνων, αἳ μου
 τὸν ἰγκέφαλον ἀναστρέφουσιν. Ἡφαι. Ὁ-
 ρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακὸν τι ποιήσωμεν· ὄξυς
 γὰρ ὁ πέλικός ἐστι, καὶ οὐκ ἀναιμωτὶ, 15
 οὐδὲ κατὰ τὴν Εἰλιίθυιαν μαιώσεται σε.
 Ζε. Κατένευκε μόνον, ὦ Ἡφαιστε, θαρ-
 ρῶν· οἶδα γὰρ ἰγὼ τὸ συμφέρον. Ἡφαι.
 Ἄκων μὲν, κατοίσω δὲ τί γὰρ ὃ χρὴ ποιεῖν,
 σοῦ κελειότος; τί τοῦτο; κόρη ἵεπλος· 20
 μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ·
 εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην
 ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένοι ζωογονῶν, καὶ
 ταῦτα ἵεπλον ἦσαν στρατόπεδον, οὐ κε-
 φαλὴν ἱεελίθεις ἔχων· ἰδὲ πηδᾷ, καὶ πυρ- 25
 ριχίζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ
 δέ-

δόρυ πάλαι, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὸ μέγι-
 στον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμμία γιγίνηται
 ἤδη ἐν βραχί· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσ-
 30 μῆ καὶ τοῦτο ἡ κύριος· ὥστε, ὦ Ζεῦ,
 μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν·
 Ζ. Ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθέ-
 νος γὰρ αἰεὶ θίλει κίνηιν· ἐγὼ γοῦν τό γε
 ἐπ' ἐμοί, οὐδὲν ἀντιλέγω. Ἥφαι. Τοῦτ'
 35 ἰβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ
 ἤδη συναρπάσσω αὐτήν. Ζ. Εἰ σοι ῥάδιον
 οὕτω, ποίει· πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνατῶν ἐ-
 ρῆς.

Διάλογος δ.

Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως.

Ἀφρ. ὦ τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς·
 οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅπως αὖ
 τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις κατ' αὐτῶν ἢ
 κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ
 5 ἐν τῷ οὐρανῷ, ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορ-
 φον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὅ,τι ἂν σοι
 ἐπὶ τῷ καιρῷ δοκῇ· τὴν σελήνην δὲ καθαι-
 ρεῖς ἐκ τοῦ ἥραι· τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τῇ
 Κλυμένη βραδύνει· ἐνίοτε ἀναγκάζεις ἐπι-
 10 λελησμένοι τῆς ἱππασίας· αὐτὸν γὰρ ἐς
 ἐμὴ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θάρρῶν ποιεῖς·
 ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥίαν
 αὐτὴν γραῦν ἤδη καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν,
 αἰεῖ.

αἰνέπιδας παιδιδραστῆιν, καὶ τὸ φρύγιον
 μιράκιον ἐκείνο ποθεῖν· καὶ ἴδ' ἐκείνη μί- 15
 μηνιν ὑπὸ σῶ, καὶ ζευξαμένη τὰς λείπτας,
 παρακαλοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας ἄτε
 μανικοὺς καὶ αὐτὰς ὄντας, αἶω καὶ πά-
 τω τὴν Ἰδὴν περιπολῶσιν, ἢ μὲν, ὁλολύ-
 ζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ· οἱ Κορύβαντες δέ, ὁ 20
 μὲν αὐτῶν τίμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ
 αἰνὶς τὴν κόμην ἵεται μεμνηνὸς διὰ τῶν
 ὀρῶν, ὁ δὲ αὐλῇ τῷ κίρατι, ὁ δὲ ἐπιβομ-
 βῇ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ἐπικτυπῇ τῷ κυμ-
 βάλῳ· καὶ ὅλος φόρυβος καὶ μαγία τὰ ἐν 25
 τῇ Ἰδῇ ἀπαντὰ ἴσθι· δίδια τοίνυν ἀπαν-
 τα· δίδια τὸ τοιοῦτό ἢ τὸ μίγα σὲ κα-
 κὸν τεκῶσα, μὴ ἀπομανῆσά ποτε ἢ Ῥέα,
 ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὔσα, κλειύσῃ
 τὰς Κορύβαντας συλλαβοῦσας σὲ διασπά- 30
 σασθαι, ἢ τοῖς λείουσι παραβαλεῖν· ταῦ-
 τα δίδια κινδυνεύοντά σὲ ὀρῶσα. Ἐρ. Θάρ-
 ρει, μήτηρ, ἐπεὶ καὶ ποῖς λείουσιν αὐτοῖς
 ἥδη ξυνήθης εἰμὶ· καὶ πολλάκις ἐπαναβάς
 ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, 35
 ἠνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ σκίνουσί με, καὶ
 τὴν χεῖρα δεχόμενοι εἰς τὸ στόμα, περι-
 λιχμησάμενοι ἀποδιδόασί μοι· αὐτὴ μὲν
 γὰρ ἢ Ῥέα, πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγά-
 γοι ἐκ' ἐμὲ, ὅλη οὔσα ἐν τῷ Ἄττῃ; καί- 40
 τοι τί ἔγωγ' ἀδικῶ, δαικνὺς τὰ καλὰ οἶά
 εἶσιν; ὑμῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν κακῶν· μὴ
 τοίνυν ἐμὲ αἰτιαῶσθε τούτων· ἢ θέλεις σὺ,
 ἢ μήτηρ, αὐτὴ μὴκέτι ἱρᾶν, μήτε σὲ τῷ
 Ἄρῃ.

45 Ἄρεως, μήτ' ἐκείνόν σου; Ἀφρ. Ὡς δαρὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἀπάντων· ἀλλὰ μεμύησθαι μου ποτὲ τῶν λόγων.

Διάλογος.

Ζεὺς, Ἀσκληπιός, Ἡρακλῆς.

Ζε. ΠΑύσαοθι, ὦ Ἀσκληπιέ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι· ἀπειπῇ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν. Ἡρα. 5 Ἀλλὰ ἰθίλεις, ὦ Ζεῦ, τουτοῖ τὸν φαρμακίαν προκατακλίνεσθαι μου; Ἀσκ. Νῆ Δία· καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι. Ἡρα. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητι; ἢ διότι σὺ ὁ Ζεὺς ἐκισταίνῃς, ἢ μὴ θέμις ποιοῦντα, ἴδν δὲ 10 κατ' ἔλπον αὐθις ἀθανασίας μετείληφας; Ἀσκ. Ἐπιτέλῃσθαι γὰρ καὶ αὐτὸ, ὦ Ἡρακλεις, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ἐνιδίζεις τὸ πῦρ; Ἡρα. Οὐκ οὐν ἴσα καὶ ὅμοια βηβίωται ἡμῖν, ὅς Διὸς μὲν υἱὸς εἰ- 15 μι, τοσαῦτα δὲ πεπότηκα ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος, σὺ δὲ ῥίζοτόμος εἶ, καὶ ἀχέρτης· τοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν φαρμάκων, 20 καν, ἀνδράδεις δὲ οὐδὲν ἐπιιδιευγμένος. Ἀσκ. Εὖ λέγεις· ὅτι σὺ τὰ ἐγκαύματα ἰασάμεν, ὅτι πρῶτον ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' αἵμα.

ἀμφοῖν διεφθαρμένους τῷ σώματι, τῷ χι-
τῶνι, καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ πυρός· ἔγω-
γε εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσα, 25
ὥσπερ σὺ, ἔτι ἔξαινον ἱρία ἐν Λυδία, πορ-
φυρίδα ἐνδιδυκώς, καὶ παιόμενοι ὑπὸ τῆς
Ὀμφάλης χρυσῷ σαιδάλῳ· ἀλλ' οὐδὲ με-
λαγχολήσας ἀπέκτισμα τὰ τέκνα, καὶ τὴν
γυναῖκα. Ἦρα. Εἰ μὴ παύσῃ λαιδορέμε- 30
νός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς οὐ πολὺ
σε ὀήσει ἡ ἀθανασία· ἐπὶ ἀράμενός σε,
ρίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε
μὴ δὲ τὸν Παιήονα ἰάσασθαι σε τὸ κρανίον
συντριβέντα. Ζ. Παύσαοδε, φημί, καὶ 35
μὴ ἐπιταράττει ἡμῖν τὴν ξυνοσίαν, ἡ
ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τῷ συμ-
ποσίου· καίτοι εὐγνωμον, ὦ Ἡρακλῆς.
προκατακλίνεσθαι σου τὸν Ἀσκληπιδόν, ἄ-
τε καὶ πρότερον ἀποθαιόντα. 40

Διάλογος ε.

Ἑρμῆς καὶ Ἀπόλλων.

Ἑρ. **Τ**Ι' σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπόλλων;
Ἀπ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυσυχῶ
ἐν τοῖς ἱρωτικοῖς. Ἑρ. Ἀξίον μιν λύπης
τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυσυχεῖς; ἡ τὸ κατὰ
τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι; Ἀπ. Οὐδα- 5
μῶς, ἀλλ' ἱρώμενοι πινθῶ τὸν Λάκωνα τὸν
Οἰβάλου. Ἑρ. Τίθηναι γάρ, εἰπὶ μοι, ὦ
Ἰά-

- Ἰάκινθος; Ἄπ. Καὶ μάλα. Ἐρ. Πρὸς τί-
 ρος, ὦ Ἀπολλων; ἢ τίς οὕτως ἀνέραςτος
 10 ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκείνα μισρά-
 κιον; Ἄπ. Αὐτοῦ ἔμῃ τὸ ἔργον. Ἐρ. Οὐκ-
 οὖν ἐμάνης, ὦ Ἀπολλων; Ἄπ. Οὐκ· ἀλ-
 λὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο. Ἐρ.
 Πῶς; ἰθὺς γὰρ ἀκοῖσαι τὸν λόγον. Ἄπ.
 15 Δισκυεύειν ἐμάθαν· καὶ γὰρ συνιδέσκουσι αἰ-
 τῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος ζέ-
 φυρος ἦρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀ-
 μελούμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν
 ἐπεβούλευσε· ἐγὼ μὲν ἀνιῆρψα, ὥσπερ εἰώ-
 20 θαμεν, τὸν δίσκον ἐς αἶω· ὁ δὲ, ἀπὸ τῷ Ταυ-
 γέτου καταπιύσας ἐπὶ κεφαλῇ τῷ παι-
 δι ἰνέεισι φέρων αὐτὸν, ὥς τε ἀπὸ τῆς
 πληγῆς αἷμά τι ῥυῆναι πολὺ, καὶ τὸν
 παῖδα εὐθὺς ἀποθαιεῖν· ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν
 25 ζέφυρον αὐτίκα ἡμυνάμεν καταταξεύσας·
 φεύγοντι ἰπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους· τῷ
 παιδί δὲ καὶ τάφον ἐχυσάμεν ἐν Ἀμύ-
 κλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε καὶ
 ἀπὸ τοῦ αἵματος ἀνθὸς ἀναδοῦναι τὴν γῆν
 30 ἰποίησα ἥδιον, ὦ Ἑρμῇ, καὶ εὐανθέστα-
 τον ἀνθῶν ἀπάντων, ἵτι καὶ γράμματα
 ἔχον ἐπαιέζοντα τῷ νεκρῷ· ἀρά σοι ἀλό-
 γως λελυπῆσθαι δοκῶ; Ἐρ. Ναί, ὦ Ἀ-
 πολλων· ἥδιος γὰρ θνητὸν πιπονημένος τὸν
 35 ἱράμιον· ὥς τε μὴ ἄχθῃ ἀποθανόντος.

Διάλογος ζ.

Ἦρα καὶ Λητώ.

Ἦρ. **Κ**αλὰ μὲν γάρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ
 τέκνα ἔτεκες τῷ Διὶ. Λη. Οὐ
 πᾶσαι, ὦ Ἦρα, τοιούτους τίττειν δυνά-
 μιθα, οἷος ὁ Ἡφαιστός ἐστιν. Ἦρ. Ἀλλ'
 οὗτος μὲν ὁ χαλὸς ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, 5
 τεχνίτης ἂν ἄριστος· καὶ κατακεκόσμη-
 κεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, τὴν Ἀφροδίτην ἔγχε-
 με, καὶ σπυρδαίεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σαῖ
 παῖδες, ἣ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τῷ μέ-
 τρου, καὶ ὄρειος· καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς 10
 τὴν Σκυθίαν ἀπελθεῖσα πάντες ἴσασιν οἷα
 ἰδίῃσι ξυνοκτονοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς
 Σκύθας αὐτοὺς ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ
 δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰ-
 δῆναι, καὶ τοξεύειν, καὶ καθαρίζειν, καὶ 15
 ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαιτεύειν, καὶ κα-
 ταστησάμενος ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς,
 τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρῳ, καὶ
 ἐν Διδύμοις, ἱξαπατᾷ τοὺς χρωμένους,
 λοξὰ καὶ ἱπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον 20
 ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὥς ἀκίνδυνον εἶ-
 ναι τὸ σφάλμα· καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τῷ
 τοιούτου· πολλοὶ γάρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρ-
 ἔχοντες αὐτοὺς καταγοητεύειν· πλὴν
 οὐκ ἀγνοῖται γε ὑπὸ τῶν συνεπαιτέρων τὰ 25
 πολλὰ τιρατευόμενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μᾶν-

τις ἡγίοει, ὅτι φοινοῦσι μὲν ἐρώμενον τῷ
 δίσκῳ, οὐ προεμαντεύσατο δὲ, ὡς φεύξε-
 ται αὐτὸν ἡ Δάφνη καὶ ταῦτα οὕτω καλῶς
 30 καὶ κομῆτην ὄντα· ὥστε οὐχ ὁρῶν· καθ' ὃ, τι καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιόβης ἔδοξας.
 Λη. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα ἡ ξινοκτόνος
 καὶ ὁ ψευδόμαντις οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε
 ὁρώμενα ἐν τοῖς θείοις, καὶ μάλιστα ὅταν
 35 ἡ μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρί-
 ζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' αἰ-
 πάντων· Ἦρ. Ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκεί-
 νος θαυμαστός, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δι-
 καια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤβειλον, ἀπίδει-
 40 ρειν ἂν αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ· ἰὼν δὲ
 κατασοφιοδίς ἀθλῖος ἀπόλωλεν, ἀδίκως
 αἰλούς· ἡ δὲ καλὴ σου παρθένος, ἦτοι κα-
 λὴ ἴστιν, ὥστε ἐπὶ ἔμαθεν ὀφθειῖσα ὑπὸ
 τοῦ Ἀκταίωνος, φοβηθεῖσα μὴ ὀνειδίσκες
 45 ἐξαγορεύσῃ τὸ αἰσχρὸς αὐτῆς, ἐπαφῆκεν
 αὐτῷ τὸς κύνας. ἰῶ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ
 τὰς τεκούσας ἐμαιοῦτο παρθένος γε καὶ
 αὐτὴ οὔσα. Λη. Μίγα, ὦ Ἥρα, φρο-
 νεῖς, ὅτι ζῆναι τῇ Διὶ, καὶ συμβασιλεύεις
 50 αὐτῷ, καὶ διὰ τῆτο ὑβρίζεις ἀδελῶς· πλὴν
 ἀλλ' ἔψομαί σε μὲν ὀλίγον αὐθις δακρύ-
 ουσαν, ὁπότεν σε καταλιπὼν, ἐς τὴν γῆν
 κατῆ ταύρος ἡ κύκνος γεγόμενος.

Διάλογος η.

Ἡρα καὶ Ζεύς.

Ἡρ. Ἐγὼ μὲν ἡσχυρόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἴ
 μοι τοιοῦτος ἦν υἱός, θῆλυς ἦ-
 ται καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μήτρα
 μὲν ἀναδεδιμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ
 δὲ μαινομέναις γυνικὶ συνῶν, ἀβρότερος ὅ-
 αὐτῶν ἰκίειν, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς
 καὶ κυμβάλοις χορεύων, καὶ ὅλως παιτὶ
 μᾶλλον ἰοικώς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. Ζ. Καὶ
 μὴ οὗτός γε ὁ θηλυκίτης, ὁ ἀβρότερος
 τῶν γυναικῶν, ἔμῳ, ὦ Ἡρα, τὴν Λυ- 10
 δίαν ἰχειρώσατο, καὶ τοὺς κατεικύντας
 τὸν Τρωῶνα ἔλαβε, καὶ τοὺς Θρᾶκας ὑπ-
 ηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοῦς ἰλάσας
 τῷ γυναικίῳ τούτῳ στρατιωτικῷ, τὴν τε
 ἐλέφαντας εἴλε, καὶ τῆς χώρας ἐκράτη- 15
 σι, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀντιτεῆ-
 ναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε·
 ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν ὄρχούμενος ἅμα,
 καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις,
 ριθύνων ὡς φῆς, καὶ ἐνθιάζων· εἰ δέ τις 20
 ἐπιχείρησι λοιδορήσασθαι αὐτῷ ὑβρίσας εἰς
 τὴν τιλτίην, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσατο, ἢ
 καταδύσας τοῖς κλύμασιν, ἢ διασπαοῦ-
 ναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν·
 ὅραες ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια 25
 τῷ πατρί; εἰ δὲ παῖδια καὶ τρυφή πρὸς-

εἰν αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος· καὶ μέλιστα εἰ λογίσαιτό τις, οἷος ἂν νήφων οὐτος ᾔν, ὅπου ταῦτα μισθῶν ποιεῖ. Ἦρ.

- 30 Σύ μοι δοκίῃς ἐπαινέσθαι καὶ τὸ εὖρημα αὐτοῦ τὴν ἄμπειλον, καὶ τὸν οἶνον· καὶ ταῦτα ὁρᾷ; οἷα οἱ μισθωθέντες ποιοῦσθαι σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν τραπέμενοι· καὶ ὅλως μεμνηότες ὑπὸ τοῦ πότου· τὸν
- 35 γοῦν Ἰκάριον, ὃ πρῶτον ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπέταται αὐτοῖς διάφθειραν παίοντες ταῖς δικέλλαις. Ζ. Οὐδὲν τοῦτο φῆς· σὺ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ· τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ κα-
- 40 λῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου, ὃς εἴ ἂν ἐμμετρα πίνῃ, ἰλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθιν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῶν ξυμποτῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν ἔοικας, ὦ Ἦρα.
- 45 καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε διαβάλλεις τῷ Διονύσῳ τὰ κάλλιστα.

Διάλογος 9.

Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως.

Αφ. **Τ**ί δύνοιτε, ὦ Ἔρως, τέες μὲν ἀλλυγας κατηγωνίσθαι ὅσας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶν, τὸν Ἀπόλλων, τὴν Ἥραν, ἐμὲ τὴν μητέρα, μόνης δὲ ἀπὶ χῆ τῆς Ἰθάκης, καὶ ἐπὶ ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοί

ἡ δ' αὖς, κινῇ δὲ οἷσ' ὦν ἡ φρέτρα, σὺ δὲ ἄ-
τοξος εἶ, καὶ ἄστοχος; "Ερ. Δίδια, ἡ
Μῆτερ, αὐτὴν· φοβερά γάρ ἐστι, καὶ χα-
ροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική· ὁπότεν οὖν ἐν-
τεινάμενος τὸ τόξον ἰὼ ἐπ' αὐτὴν, ἐπι- 10
στίουσιν τὸν λόφον, ἐκπλήττει με, καὶ
ὑπὸ τρομος γίνομαι, καὶ ἀπορρεῖ μου τὰ
τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. Αἴφ. Οἱ Ἄρη
γάρ οὐ φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώ-
πλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας. "Ερ. Ἄλλ' 15
ἑκείνος ἐκὼν προσίσταί με, καὶ προσκαλεῖ-
ται· ἡ Ἀθηναῖα δὲ ὑφορεῖται αἰεὶ· καὶ ποτε
ἐγὼ μὴ ἄλλως παρέπτην πλησίον ἔχων τὴν
λαμπάδα· ἡ δὲ, εἰ μοι πρίσσι, φησὶ, νῆ
τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπειράσα, 20
ἡ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν τάρ-
ταρον ἐμβαλαῦσα, ἡ αὐτὴ διασπασαμένη
διαφθερῶ· πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησες, καὶ
ὄρα δὲ ὀρμῶν· καὶ ἐπὶ τοῦ στήθεος ἔχει
πρίσσωπόν τι φοβερόν, ἐχιδναίς κατάκο- 25
μον, ἔπερ ἐγὼ μάλιστα δίδια· μορμολύτ-
τεται γὰρ με, καὶ φεύγω, ὅταν ἴδω αὐ-
τό. Αἴφ. Ἀλλὰ τὴν μὴ Ἀθηναῖαν δίδιας,
ὡς φῆς, καὶ τὴν Γοργόνα, καὶ ταῦτα
μὴ φοβηθεῖς τὸν κεραυνὸν τοῦ Δίος· αἱ δὲ 30
Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βε-
λῶν εἰσιν; ἡ καί κ' εἶναι λόφους ἐπιστίουσιν,
καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν; "Ερ. Αἰδοῦμαι
αὐτάς, μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ
τι φροντίζουσι· καὶ περὶ ὧδ' ἔχουσι· καὶ 35
ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κη-

λούμενος ὑπὸ τῷ μέλυν· Ἀφρ. Ἔα καὶ
 ταύτας, ὅτι σιμναί· τὴν δὲ Ἀρτεμιν τίτος
 ἵκεα οὐ τιτράσκεις; Ἐρ. Τὸ μὲν ὅλον,
 40 οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἷόν τι φεύγου-
 σαν αἰεὶ διὰ τῶν ὀρν· εἴτα καὶ ἰδίον τι-
 να ἔρωτα ἤδη ἱρᾶ. Ἀφρ. Τίτος, ὦ τέκ-
 νον; Ἐρ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νε-
 βρῶν, αἰρεῖν τε διώκουσα καὶ κατατοξεύ-
 45 ει· καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιοῦτῃ ἴσιν· ἐπεὶ
 τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς καίτοι τοξότην καὶ
 αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκηβόλον. Ἀφρ. Οἶδ᾽,
 ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκαῖνον ἐτόξισας.

Διάλογος ι.

Ἄρης καὶ Ἑρμῆς.

Ἀρ. Ἡ Κυσας, ὦ Ἑρμῆ, οἶα ἐπέλη-
 10 σεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτι-
 κᾶ, καὶ ἀπίθανα; ἢ ἐβίλῃσω, φησὶν,
 ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σιρᾶν καθήσω,
 5 ὑμεῖς δὲ ἢ ἀποκρεμαδίοντες κατασπᾶν
 βιάζοσθε με, μάτην ποιήσιτε· οὐ γὰρ δὴ
 καθελκύτετε· εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύ-
 σαι, οὐ μένοι ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν
 ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν συναρτίσας με-
 10 τωριῶ· καὶ τὰλλα ὅσα καὶ σὺ ἀνέχοας·
 ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν κατ' ἐν ἀπάντων ἀμείνων,
 καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, ὥς ἂν ἀρηθείη·
 ἐμὲ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν ὡς μὴ κα-
 τα-

ταβαρίσειν αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν
 θάλασσαν προσλάβωμεν, ὥς αἰ πειοδίην· 15
 Ἐρ. Εἰφύμει, ὦ Ἄρις· οὐ γὰρ ἀσφαλὲς
 λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀ-
 πολαίσωμεν τῆς φλυαρίας. Ἄρ. Οἷσι γάρ
 μοι πρὸς πάντας αἱ ταῦτ' εἰπεῖν, ἔχι δὲ
 πρὸς μένοι σέ, ὃν ἱχεμυθεῖν ἠπιστάμην; 20
 ὁ γοῶν μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι ἀκού-
 οντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, ὥς αἰ δυναί-
 μην σιωπῆσαι πρὸς σέ· μέμνημαι γάρ οὐ
 πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Περσίδων, καὶ ἡ
 Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηναῖα ἱκαναστάντες ἐπι- 25
 βούλευσαν ξυυδῆσαι αὐτὸν λαβόντες· ὡς
 παιτοῖος ἦν διδιδῶς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄν-
 τας; καὶ εἰ μήγε ἡ Θέτις κατελιχάσσα
 ἐκάλισεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάριον ἱκα-
 τόγχιρμα ὄντα, καὶ ἰδίδετο αὐτῷ κεραιῶν, 30
 καὶ βροιτῶ· ταῦτα λογιζομένη ἐπῆει μοι
 γελαῖν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτοῦ. Ἐρ.
 Σιώπα, εὐφύμει· οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε
 σοὶ λέγειν, οὔτε ἰμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦ-
 τα.

35

Διάλογος ια.

Ἐρμῆς καὶ Μαῖα.

Ἐρ. **Ε**στι γάρ τις, ὦ μήτηρ, ὃς οὐ-
 ρανῶ θεὸς ἀθλιώτερος ἰμοῦ; Μα.
 Μὴ λέγει, ὦ Ἐρμῆ, τοιοῦτον μηδὲν. Ἐρ.

D 4

Ti

Τί λέγω, ὅς τοσαῦτα πράγματα ἔχω μέ-
 5 νος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας
 διασπώμενος· ἴαθην μὲν γὰρ ἱξαναστάντα
 σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ, καὶ διαστρώ-
 σαιτα τὴν ἐκκλησίαν, εἴτα εὐθετήσαντα
 ἕκαστα παριστάναι τῷ Διί, καὶ διαφέ-
 10 ρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ αἶω καὶ
 κάτω ἡμεροδρομοῦντα, καὶ ἱκανελθόντα
 ἔτι κεκοισμένον παρατιθέναι τὴν ἀμβρο-
 σίαν· πρὶν δὲ τὸν νεώτερον τοῦτον εἰσχοῦν
 ἤκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ εὐείχιον· τὸ δὲ
 15 πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς κε-
 θύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ
 τότε τῷ Πλούτῳ ψυχαγωγεῖν, καὶ νε-
 κροπομπὴν εἶναι, καὶ παριστάναι τῷ δι-
 καστηρίῳ· οὐ γὰρ ἱκανὰ μοι τὰ τῆς ἡμέ-
 20 ρας ἔργα, ἐν παλαιστραῖς εἶναι, καὶ ταῖς
 ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδά-
 σκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν
 μεμερισμένον· καὶ τοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέ-
 κνα, παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ
 25 ἐν ἄδου εἰσὶν· ἐμοὶ δὲ κατ' ἑκάστην ἡμέ-
 ραν καὶ ταῦτα καὶ κεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον·
 καὶ οἱ μὲν Ἀλκιμήης καὶ Σιμέλης υἱοὶ ἐν
 γυναικῶν δυστήνων γενόμενοι εὐωχοῦνται
 ἀφρόντιδες, ὃ δὲ Μαΐας τῆς Ἀτλαντος δια-
 30 κοινοῦμαι αὐτοῖς· καὶ νῦν ἄρτι ἤκοιτά με
 ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς,
 ἑφ' ἣν πέπομφέ με ὀψόμενον ὃ, τι πρᾶτ-
 τει ἢ παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα πέπομφεν
 αὐθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενοι τὴν Δα-
 νάην·

νάν· εἴτ' ἐκίθην ἐς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλ 35
 θῶν ἐν παρέθῃ τῇ Ἀντιόπῃ ἰδεῖ· καὶ ὅλως,
 ἀπηγόρευκα ἤδη· εἰ γὰρ μοι δυνατόν ἦν,
 ἡδέως αὖ ἤξιον πεπραῶσαι, ὥσπερ οἱ ἐν
 γῇ κακῶς δουλεύοντες. Μα. Ἐὰ ταῦτα,
 αἱ τέκνοι· χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πα- 40
 τρί νεανίαν ὄντα· καὶ ἰδὲ, ὥσπερ ἐπέμ-
 φθης, σόβει ἐς Ἄργος· εἴτα ἐς τὴν Βοιω-
 τίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις·
 ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἱεῶντες.

Διάλογος β.

Ζεὺς καὶ Ἥλιος.

Ζ. **Ο**ἶα πεποίηκας, ὦ Τιταῖον κάκισ-
 τε· ἀπολώλικας τὰ ἐν τῇ γῇ
 ἅπαντα, μεираκίᾳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ
 ἄρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε πρόσγειος
 ἐνεχθίς· τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διαφθερῆναι
 ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ·
 καὶ ὅλως, οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνετάραξαι, καὶ
 ξυίχει· καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνίς τὸ γιγνό-
 μενον κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐ-
 δὲ λείψανον ἀνθρώπων ἐπίμεινεν αὖ· τοιοῦ- 10
 τοι ἡμῖν τὸν καλὸν ἥτοχον καὶ διφρηλά-
 την ἐκπέπομφας· Ἥλ. Ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ·
 ἀλλὰ μὴ χαλῆπαις, εἰ ἐπειόθην υἱῷ πολ-
 λὰ ἱκτινύοντι· πόθεν γὰρ αὖ καὶ ἥλπισα
 τηλικούτῳ γενέσθαι κακόν; Ζ. Οὐκ ἔ- 15

- δεις ὅσῃς ἰδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, καὶ
 ὥς, εἰ βραχὺ τις ἐκβαίη τῆς ὁδοῦ, οἴχεται
 πάντα, ἡγνός τις καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν,
 ὥς δι' συνέχῃσιν ἀνάγκῃ τὸν χαλινόν; εἰ
 20 γὰρ εὐδοίῃ τις, ἀφηνιάζουσιν εἰθὺς· ὥσπερ
 ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν ἄρτι μὲν
 ἐπὶ τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δε-
 ξιά, καὶ εἰς τὸ ἐναντίον τῷ δρόμῳ, εὐσι-
 οτε καὶ ἄνω, καὶ κάτω, ὅλως ἔνθα ἐβού-
 25 λοντο αὐτοί· ὁ δὲ ὅτε εἶχεν ὁ, τι χρή-
 σαιτο αὐτοῖς. Ἦλι. Ταῦτα μὲν πάντα
 ἠπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο ἀντείχον ἐπι-
 πολὺ, καὶ ὅτε ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἔλα-
 σιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ
 30 μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασά-
 μινος ἐπὶ τὸ ἄρμα, ἐπιβέβηκε ὅπως μὲν
 χρή βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅπόσον δὲ εἰς τὸ
 ἄνω ἀφέντα, ὑπερνεχθῆναι· εἰταῖς τὸ κά-
 ταντες αὐθις ἐκινεῦν, καὶ ὥς ἐγκρατῇ εἰ-
 35 ναι τῶν ἡνίων, καὶ μὴ ἐφίεναι τῷ θυμῷ τῶν
 ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ
 μὴ ὀρθὴν ἐλαύνει· ὁ δὲ, παῖς γὰρ ἦν,
 ἐπιβάς τασούτω πυρὸς, καὶ ἐπικίψας εἰς
 βάθος ἀχανὲς ἐξεπλάγη, ὥς τὸ εἰκός· οἱ
 40 δὲ ἵπποι ἥδοιντο ὅτε ὄντα ἐμὲ τὸν ἐπι-
 βεβηκότα, καταφρονησάμεντες τοῦ μισρα-
 κίου ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δι-
 νὰ ταῦτα ἐποίησαν· ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀ-
 φείς, οἶμαι, διδίων μὴ ἐκπίσῃ, αὐτὸς εἰ-
 45 χετο τῆς ἀντυχῆς· ἀλλὰ ἐκείνός τε ἤδη
 ἔχει τὴν δίκην, καὶ μοί, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ
 πίν-

πίνθος. Ζ. Ἰκανὸν λέγεις, τριαῦτα τολ-
μήσας· νῦν μὲν οὖν συγγνώμην ἀποιέμα-
σοι· ἰς δὲ τὸ λοιπὸν ἦν τι ὅμοιον παρανο-
μήσης, ἢ τινα τοιοῦτον σεαυτοῦ διαδοχόν 50
ἐκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ ὅποσον τῷ σὺ πυ-
ρὸς ὁ κεραυνὸς πυρῶδεςτερος. ὥστ' ἐκείνον
μὲν αἱ ἀδελφαὶ θυπέτωσαν ἐπὶ τῷ Ἡρι-
δανῷ, ἵνα περ ἐπίσιν ἐκδιφρευθεῖς, ἤλεκτρον
ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι· καὶ αἰγυριοὶ γιγνέ- 55
σθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξά-
μεις τὸ ἄρμα, κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυ-
μὸς, αὐτοῦ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συν-
τέτριπται, ἔλαυνε, ὑπαγαγὰν τοὺς ἵπ-
πους· ἀλλὰ μέμνησο τέτων ἀπάντων. 60

Διάλογος ιγ.

Ἀπόλλων καὶ Ἑρμῆς.

Ἀπ. **Ε**Χεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότε-
ρος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τοίτων, ἢ
πότερος ὁ Πολυδύκης; ἐγὼ γὰρ ὅσα αὐτὸν δια-
κρίναιμι αὐτούς. Ἑρ. Ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγ-
γεγόμενος ἐκείνος Κάστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πο- 5
λυδύκης. Ἀπ. Πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιος
γάρ. Ἑρ. Ὅτι οὗτος μὲν, ὦ Ἀπόλλων,
ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἔχνη τῶν τραυ-
μάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν
πυκτιῶν· καὶ μάλιστα ὅποσα ὑπὸ τοῦ 10
Βέβρυκες Ἀμύκου ἐτράθη τῷ Ἰάσονι συμ-

- πλέον· ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιούτον ἐμφαίνει,
 ἀλλὰ καθαρὸς ἐστὶ, καὶ ἀπαθὲς τὸ πρό-
 σωπον, Ἀπ. Ὡησας, διδάξας τὰ γνω-
 15 ρίσματα, ἐπεὶ τά γε ἄλλα πάντα ἴσα, τῷ
 αὐτῷ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω,
 καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐκασ-
 τέρῳ λευκός· ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸν μόν
 προσιῖπον Κάστορα, Πολυδύκην ὅτια,
 20 τὸν δὲ τῷ τοῦ Πολυδεύκου ὀνόματι. ἀτὰρ
 εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δὴ ποτε ὦκ ἄμφω
 ζήνισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισίας, ἄρτι μὲν
 νεκρός, ἄρτι δὲ θεὸς ἐστὶν ἄτερος αὐτῶν.
 Ἐρ. Ὑπὸ φιλαδελφίας τῷτο ποιῶσιν· ἐπεὶ
 25 γὰρ ἴδρι ἕνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱῶν,
 ἕνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο οὕτως αὐ-
 τοὶ τὴν ἀθλιασίαν, Ἀπ. Οὐ ζήνισιν, ὦ
 Ἑρμῇ, τὴν νομὴν, εἴ γε οὐδὲ ὄψονται οὐ-
 τως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν οἶμαι μάλι-
 30 στα· πῶς γὰρ, ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ πα-
 ρὰ τοῖς φθιτοῖς ὢν; πλὴν ἀλλὰ ὥσπερ ἐ-
 γὼ μαντιύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπίδης ἰᾶται,
 σὺ δὲ παλαίην διδάσκεις, παιδοτρίβης ἀ-
 ριστος ὢν· ἡ δὲ Ἄρτεμις μαιεύεται, καὶ
 35 τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινὰ τέχνην, ἢ
 θεοῖς, ἢ ἀνθρώποις χρησίμην· οὗτοι δὲ, τί
 ποιήσουσιν ἡμῖν, ἢ ἄργοι ὠμωχέονται τη-
 λικῆτοι ὄντες· Ἐρ. Οὐδαμῶς; ἀλλὰ πρῶ-
 τήτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι·
 40 καὶ καθιππεύειν δι' τὸ πῖλαγος· καὶ ἂν
 που ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικα-
 θέσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμ-
 πλέον-

πλείοντας. Ἀπ. Ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
σωτήριοι λίγεις τὴν τέχνην.

Διάλογος ἰδ'.

Κύκλωψ καὶ Ποσειδών.

Κύ. **Ω** Πάτερ, οἶα πίπεινθα ὑπὸ τῷ
καταράτου ξένου, ὃς μεθύσας
ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας.
Ποσ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύ-
φημε; Κύ. Τὸ μὲν πρῶτον, Οὐτὶν ἑαυτὸν ὥς
ἀπικαλεῖ· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἔν βί-
λους, Ὀδυσσεὺς διομάζωσθαι ἔφη. Ποσ.
Οἶδα ὃν λέγεις· τὸν Ἰθακῆσιον· ἐξ Ἰλίου δὲ
ἀνέπλει· ἀλλὰ πῶς ταύτ' ἔπραξεν, οὐδὲ
πάνυ εὐθαρσῆς ὤν; Κύ. Κατέλαβον ἐν τῷ 10
ἄντρῳ ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας πολλὰς
τινας ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμε-
νίοις· ἐπεὶ δὲ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέ-
τρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης, καὶ τὸ πῦρ
ἀνέκαυσα, ἐναυσάμενος δ' ἔφισρον δένδρον ἀ- 15
πὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρίπτειν αὐ-
τοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν
τινας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατίφαγον λεγόμε-
νους· ἐνταῦθα ὁ πανουργάτατος ἐκείνους,
εἴτε Οὐτὶς, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι 20
πιπῶ φάρμακόν τι ἐγχείας, ἡδὺ μὲν, καὶ
εὖσμοι, ἐπιβουλότατον δὲ, καὶ τα-
μαχώδιστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἰδόνκει
μοι.

- μοι περιφέρεισθαι πτόντι· καὶ τὸ σπήλαιον
 25 αὐτὸ ἀνιστρέφεται· καὶ ὅτε ἔτι ὅλως ἐν
 ἑμυτῷ ἤμην· τέλος δὲ, ἐς ὕπνον κατεσπάρ-
 θην· ὁ δὲ ἀποξυσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυ-
 ρώσας γει, προσέτι ἐτύφλωσέ με καθεύ-
 δοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι,
 30 ὦ Πόσειδον. Πο. Ὡς βαθὺν ἱκσιμήθης, ὦ
 τέκνον· ὃς ὅτε ἐξέθορες μεταξὺ τυφλῶμε-
 νος· ὃδ' οὖν Ὀδυσσεὺς πᾶς διέφυγεν; οὐ
 γὰρ ἂν εὖ εἶδ' ὅτι ἐδυμήθη ἀποκινῆσαι τὴν
 πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας· Κύ. Ἀλλ' ἐγὼ
 35 ἀφείλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξίσ-
 τα· καὶ καθίτας παρὰ τὴν θύραν, ἰθή-
 ρων τὰς χεῖρας ἐκπιτάσας, μόνῃ παρὶς τὰ
 πρόβρατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τὰ
 κριῶ, ὅποσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ
 40 ἑμοῦ. Ποσ. Μαινάτω, ἵπ' ἐκείνοις ὅτι γε
 ἔλαβιν ὑπεξιγλῶν σι· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους
 γε Κύκλωπας ἴδαι ἐπιβοήσασθαι ἵπ' αὐ-
 τόν. Κύ. Συνεκάλισα, ὦ πάτερ, καὶ ἤ-
 κοι· ἐπεὶ δὲ ἤροτο τοῦ ἐπιβουλεύοντος τὸ
 45 ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅτι Οὐτίς ἐστὶ, με-
 λαγχολᾶν σιθίντες με, ὥχοντο ἀπτόν-
 τες· οὕτω κατεσιφίσατό με ὁ κατάρ-
 τος τῷ ὀνόματι· καὶ ὁ μάλιστα ἠία-
 σέ με, ὅτι καὶ διειδίζων ἑμοὶ τὴν συμ-
 50 φορίν, οὐδ' ὁ πατὴρ, φησὶν, ὁ Πο-
 σειδῶν ἰάσεται σε. Ποσ. Θάρσει, ὦ τέκ-
 νον, ἀμνιοῦμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μά-
 θη, ὅτι εἰ καὶ πῆρυσίν μοι ἐφθάλμα' ἰ-
 ᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γούν τῶν πλείονων
 τὸ

τὸ σάζειν αὐτοὺς, καὶ ἀπολλύναι ἐπ' ἑμοῖς 55
πρόσιτοι· πλεῖ δὲ ἔτι.

Διάλογος α.

Μενέλαος καὶ Πρωτέως.

Με. Ἀλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, 3
Πρωτεῦ, ὥς ἀπίθαιον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐς λείοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὁμῶς ἔδὲ τῦτο ἔξω πίστεως· εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δύ- 5
νατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τῦτο πάλιν θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. Πρω. Μὴ θαυμάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. Με. εἶδον καὶ αὐτός· ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρίσεται γὰρ πρὸς σὲ, γοητεῖαν τινὰ προσάγειν 10
τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾷ τῶν ὁρώτων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος. Πρω. Καὶ τίς αὖ ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν ἔως ἐναργῶν γένοιτο; ἢ ἀντηγ-
μένους τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετε- 15
ποίησα ἑμαυτόν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς μὲν εἶναι δοκεῖ, φαντασίᾳ δὲ τις πρὶ τῶν ὀφθαλμοῦν ἵσταμένη, ἐπειδὴ πῦρ γένεσθαι, προσέειπαί μοι, ὦ γεν-
ναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴση γάρ, εἰ ὁρῶμαι 20
μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε μοι πρόσιστιν. Με. Οὐκ ἀσφαλὲς ἡ πείρα, ὦ Πρωτεῦ. Πρω. Σὺ δὲ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πρ-
λῦ-

- λύκουν ἐνρακίναί πάποτε, ἔδ' ὁ πᾶσχει
 25 ὁ ἰχθὺς οὕτως εἶδέναι. Μι. Ἀλλὰ τὸν μὲν
 καλύπουν εἶδον· ἂν πᾶσχει δὲ, ἡδῶς ἂν
 μέθοιμι παρὰ σοῦ. Πρω. Ὅποι' ἂν πέ-
 τρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ
 προσφύς ἔχηται κατὰ τὰς πλεκτάνας, ἐ-
 30 κείνη ὅμοιον ἀπεργάζεται ἐαυτὸν, καὶ με-
 ταβάλλει τὴν χροάν, μιμούμενος τὴν πέ-
 τραν, ὡς ἂν λάθῃ τὴς αἰτίας, μὴ διαλι-
 λάττων, μηδὲ φανερὸς ἂν διὰ τοῦτο, ἀλλ'
 εὐκλῶς τῷ λίθῳ. Μι. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ
 35 σὸν πολλῶ παραδοξότερον, ὦ Πρωτίῳ. Πρω.
 Οὐκ οἶδα, ὦ Μιέλαι· τίτι ἂν ἄλλω πι-
 στεύσειας τοῖς σιαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπι-
 στῶν; Μι. ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα
 τεράστιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γί-
 40 γνῆσθαι.

Διάλογος ις.

Πανόπης καὶ Γαλήνης.

Πα. **Ε**ἶδες, ὦ Γαλήνη, χθὲς, οἷα ἐποίη-
 σεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν
 Θιτταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὕτῃ ἐκλήθῃ ἐς
 τὸ συμπόσιον; Γα. Οὐ ξυνειστωμένην ὑμῶν
 5 ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ
 Παιόπη, ἀκύμαντοι ἐν τοσοῦτῳ φυλάττειν
 τὸ πέλαγος· τί ἔν ἐποίησιν ἡ Ἔρις μὴ παρ-
 οῦσα; Πα. Ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπυ-
 λη-

ληλύθεισαν εἰς τὸν θάλαμον, ὑπὲρ τῆς Ἀμ-
 φιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμ- 10
 φθέντες· ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσούτοις λαβῦτα πάν-
 τας, ἰδυμένη δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πιόν-
 των, ἐνὶ ἡνίκα κρατοῦντων, ἡ τῷ Ἀπόλλω-
 νι καθαρίζοιτο, ἡ ταῖς Μούσαις ἀδούσαις
 προσεχόμηναι τὸν νῆϊ, ἐπέβαλεν εἰς τὸ συμ- 15
 πόσιον μῆλόν τι πάγκρατος, χρυσοῦν ἄ-
 λος, ὃ Γαλήνη· ἐπιγέγραπτο δὲ, Ἡ κα-
 λὴ λαβίτω· κυλιδούμενοι δὲ τοῦτο ἄσπερ
 ἔξιπότηδες ἦκε, ἔνθα Ἦρα τε, καὶ Ἀφρο-
 δίτη, καὶ Ἀθηναῖα κατεπλύνοντο· καίπειθ' ὁ 20
 Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπιλέξατο τὰ γεγραμ-
 μένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπισιωπήσα-
 μιν· τί γὰρ ἴδμεν ποιεῖν, ἐκείνων παρευσῶν;
 αἱ δὲ ἀντιποιοῦντο ἐκάστη, καὶ αὐτῆς
 εἶναι τὸ μῆλον ἔξιον, καὶ εἰ μὴ γὰρ ὁ Ζεὺς 25
 δίσσῃσιν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προ-
 χάρησιν τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' ἐκείνος, αὐτὸς
 μὲν οὐ κρίνω, φησὶ, περὶ τούτου, καί-
 τοι ἐκείναι αὐτὸν δικάσαι ἡξίον· ἅπιτε δὲ
 εἰς τὴν Ἰδην παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα, ὃς 30
 οἶδ' ἐτε διαγωνῶναι τὴν καλλίονα Φιλόκαλος
 ὦν, καὶ ὅσῃ αὖ ἐκείνος κρίναι κακῶς. Γα-
 τί οὖν αἱ θεαί, ὦ Πατρόπη; Πα. Τήμερον,
 οἶμαι, ἀπίασιν πρὸς τὴν Ἰδην. Πα. Καί
 τις ἔξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῶν 35
 τὴν κρατοῦσαν; Πα. Ἦδη σοι φημί, ὅσῃ
 ἄλλη κρατίσιον, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζο-
 μένης, ἢ μὴ τι πάντα ὁ δικαιητής ἀμβλυ-
 ώτη.

Διάλογος ιζ.

Ποσειδῶν καὶ Δελφίνων.

- Πο. **Ε**ἴγυι, ὦ δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ φιλάνθρωποι ἴστε, καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰούς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἰκομίσσασθαι, ὑποδιξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὰ τὸν κιθαριδὸν τοῦτον ἐκ Μηθύμης ἀναλαβαὶν ἐξινήξω ἐς Ταίταρον αὐτῇ σκυῖν, καὶ κθάρα· οὐδὲ περιεὶδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενος, Δελ. Μὴ θανατώσης, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γινόμεσθαι.
- Πο. Καὶ μέμφομαί γι τῷ Διοίῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχῆσας μετέβαλε· διὸν χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπ-
- 15 ηγάγετο· ὅπως γοῦν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίωνα τοῦτον ἐγίνετο, ὦ δελφίν; Δελ. Ὁ Περσείων, οἶμαι; ἔχαιμεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπίμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ· ὁ δὲ πλουτήσας παρὰ τοῦ τυράννου,
- 20 ἐπιβύμησε πλεύσας οἰκαδὲ ἐς τὴν Μίθυμναν ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον· καὶ ἐπιβὰς πορθμείου τινὸς κακούργου ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγίνετο,
- 25 ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται· ὁδὲ, ἡκρόθυμην γὰρ ἅπαντα παρμένην τῷ σκάφει, ἐπὶ

ἐπὶ ταῦτα ὑμῖν δίδοται, ἔφη· ἀλλὰ τὴν
σκευὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσαιτα θρή-
νόν τινα ἐπ' ἑμαυτῷ, ἐκόντα ἰάσασθαι ῥί-
ψαι ἑμαυτόν· ἐπίτριψαν οἱ ῥάδται· καὶ 30
πῆλ' ἔλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἦσεν πάνυ λυγ-
ρῶς· καὶ ἔπιπεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐ-
τίκα πάντως ἀποθανούμενος· ἐγὼ δὲ ὑπο-
λαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν ἐξενηξά-
μην ἔχων εἰς Ταΐναρον. Πο. Ἐπαινῶ τῆς 35
φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μιοδὸν ἀπα-
ιδῶκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

Διάλογος ιη.

Ποσειδῶν πρὸς Νηρηίδες.

Πο. **Τ**ὸ μὲν στίχον τοῦτο, εἰς δὲ ἡ καὶ
κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ'
αὐτῆς καλείσθω· τὸν δὲ μικρὸν ὑμεῖς, ὦ
Νηρηίδες, παραλαβῶσαι τῇ Τρηάδι προσ-
εγγκατε, ὡς ταφίη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων 5
Νη. Μηδαμῶς, ὦ Ποσειδόν, ἀλλ' ἐνταῦ-
θα ἐν τῷ ἐκωνύμῳ πελάγει τεθάψθω· ἐλε-
οῦμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτίστοι ὑπὸ τῆς μη-
τρικῆς πεποιθυῖαν. Πο. Τούτο μὲν, ὦ
Ἀμφιτρίτη, οὐ θίμις, εὐδ' ἄλλως καλὸν 10
ἐνταυθά που κείσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐ-
τῇ, ἀλλ', ὅπερ ἔφη, ἐν τῇ Τρηάδι ἢ ἐν
τῇ Χερρόνῳσῳ τεθάψεται· ἐκείνο δὲ παραμύ-
θιον ἢ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ
αὐ-

- 15 αὐτὰ καὶ Ἰνὸ πίσιται, καὶ ἐμπιστῖται
 ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διανομένη εἰς τὸ πέ-
 λαγος ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρώτος, κα-
 θόπιρ καθήκει, εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα
 καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. Νη. Ἀλ-
 20 λὰ καί κεινὴν σῶσαι διήσει, χαρισαμέ-
 νους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ
 τίθη ἡ Ἰνώ. Πο. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πο-
 νηρὰν οὔσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαρι-
 στίῃν, ὧ Ἀμφιτρίτῃ, οὐκ ἄξιον. Νη.
 25 Αὐτὴ δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατίπτεσιν ἀπὸ
 τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφα-
 λῶς ὀχίῃται; Πο. εἰκότως· νεανίας γάρ,
 καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν· ἡ
 δὲ ὑπὸ ἀνθείας ἐπιβᾶσα ὀχήμενος πα-
 30 ραδόξου, καὶ ἀπιδόσα εἰς βάθος ἀχα-
 ρίς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἄ-
 μα συσχιθεῖσα, καὶ ἐλιγγιάσασα πρὸς
 τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγέ-
 νετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὥς τις
 35 ἀπείληπτο, καὶ κατίπτεσιν εἰς τὸ πέλα-
 γος. Νη. Οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν
 Νιφέλην βοηθεῖν πιπτοίῃ; Πο. Ἐχρῆν,
 ἀλλ' ἡ μοῖρα πολλὰ τῆς Νιφίλης δυνα-
 τωτέρα.

Διάλογος ιθ.

Τρις καὶ Ποσειδῶν.

Πρ. **Τ**ῆς νῆσον τὴν πλανωμένην, ὦ Πο-
σειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς
Σικελίας, ὕψαλον ἐπιτήχισθαι συμβέβηκε
ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, εἴσῃς ἤδη, καὶ ἀ-
νάφηνον, καὶ ποιήσῃς ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰ 5
γαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίζας πά-
νυ ἀσφαλῶς· δοῖται γάρ τι αὐτῆς. Πο.
Πεπραξίται τοῦτο, ὦ Ἴρι· τίνα δὲ ὅμω
παρίξει αὐτῇ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ
μηκέτι πλείουσα; Ἰρ. Τὴν Λητῶ ἐκ' αὐ- 10
τῆς δεῖ ἀποκυῖσαι· ἤδη γὰρ ποιηρῶς ὑπὸ
τῶν ἀδίνων ἔχει. Πο. Τί οὖν οὐχ ἱκανὸς
ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλὰ
γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ αὖ ὑποδέξεται δύνα-
το τὰς αὐτῆς γονάς; Ἰρ. Οὐκ, ὦ Πόσει 15
δον· ἡ Ἥρα γὰρ ὄρκω μεγάλῳ κατέλαβε
τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ἀ-
δίνων ὑποδοχὴν· ἡ τοῖνον νῆσος αὐτῇ ἀνώ-
μοτός ἐστιν· ἀφανὴς γὰρ ἦν. Πο. Συνή-
μι· στῆθι, ὦ νῆσι, καὶ ἀνάδουθι αὐθις ἐκ 20
ταῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφύρου, ἀλλὰ
βεβαίως μένε, καὶ ὑποδέξαι, ὦ εὐδαιμονε-
στάτη, τῷ ἀδελφῷ τὰ τέκνα δύο, τοὺς
καλλίστους τῶν θεῶν· καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτων-
ες, διαπορθμύσατε τὴν Λητῶ ἐς αὐτήν· 25
καὶ γαλήνῃ ῥέαντα ἴστω· τὸν δράκοντα
δε,

δι, ὃς νῦν ἑξοιστριῇ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νε-
ογνὰ, ἱππεῖδ' αὖτε τεχνῶν, αὐτίκα μέτεις,
καὶ τιμωρήσει τῇ μητρὶ· σὺ δὲ ἀπάγγελ-
30 λε τῷ Διὶ πάντα εἶναι εὐτρυπῇ· ἕστη-
κεν ἡ Δῆλος· ἤκιστα ἡ Λητὼ, καὶ τε-
κίτω.

Διάλογος κ.

Ξανθὸς καὶ Θάλασσα.

Ξαν. **Δ** Ἐξαι με, ὦ Θάλασσα, δυνάπε-
ποιότα· κατὰσβισόν μου τὰ
τραύματα· Θά. Τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς
σε κατέκλυεν; Ξαν. Ἡφαιστος· ἀλλ'
5 ἀπηθρέμηναι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζῶ.
Θά. Διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ; Ξαν.
Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ φοιτῶ-
ντα τὴν Φρύγην ἐκέλευσε, ὅθ' ὅσον ἐπαύ-
σατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπ-
10 ὀφραττέ μοι τὸν πόδιν, ἐλεήσας τοὺς ἀ-
θλίους, ἐπῆλθεν ἐκκλύσαι θείων, ὡς φο-
βηθεὶς ἀπόσχοιτο τῶν αἰδρῶν· ἐνταῦθα ὁ
Ἡφαιστος, ἔτυχε καὶ γὰρ πλησίον περὶ ὧν,
πᾶν ὅσον οἶμαι πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ
15 Αἴτῃ, καὶ εἶπεθι ἄλλοθι φέρον, ἐπῆλ-
θε μοι· καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πεταλίας, καὶ
αυρίκας, ὥπτησε δὲ καὶ τὴν κακοδαίμο-
νας ἰχθὺς, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐτὸν δὲ
ἐμὲ ὑπερκαχλᾶσαι ποιήσας, μικροῦ δύν-
ῃον

ἄλλον ξηρὸν εἶργασαι· ὁρᾷς δὲ ὅπως διά- 20
κειμαι ὑπὸ τῶν ἐκκαυμάτων ; Θά. Θε-
λὸς, ὦ Πάρι, καὶ Θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ
αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν, ἡ Θέρμη δὲ,
ὡς φῆς, ἀπὸ τοῦ πυρός· καὶ εἰκότως, ὦ
Πάρι, ὅς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ἄρμησας, ὥς 25
αἰδεομένους ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν. Ξαν. Οὐκ
ἴδαι οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τὴν Φρύ-
γας ; Θά. Τὸν Ἑφαιστον δὲ ὥς ἴδαι ἐ-
λεῆσαι Θείδος υἱὸν ὄντα Ἀχιλλῆα ;

Διάλογος κα.

Δωρίδης καὶ Θείτις.

Δώ. Τί δακρύεις, ὦ Θίτι ; Θί. Καλ-
λίστην, ὦ Δωρί, κόρην εἶδον ἐς
κιβωτὸν ὑπὸ τῷ πατρὶ ἐμβληθεῖσαν, αὐ-
τήν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον·
ἐκίλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας ἀναλα- 5
βόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴ πολὺ ἀπὸ τῆς
γῆς ἀποσπάσασιν, ἀφίεναι ἐς τὴν θάλασ-
σαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία καὶ αὐτὴ, καὶ
τὸ βρέφος. Δο. Τίος δὲ ἦενκα, ὦ ἀδελ-
φὴ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα ; Θί. 10
Ἀκρίτος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὖσαν
ἐπαρθέινειν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμ-
βαλάν· εἴτα τὸ μὲν ἀληθὲς ὑπ' ἔχω εἰπεῖν·
φασὶ δὲ οὖν τὸν Δία χρυσὸν γενόμενον,
ρυῖναι διὰ τοῦ ὀρέφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμέ- 15
την

- την δ' ἐκείνην εἰς τὸν κόλπον καταρρέοντα
τὸν θῖόν, ἐγκύμονα γενέσθαι· τοῦτο αἰ-
σθόμενος ὁ πατὴρ ἄγριός τις καὶ ζηλότυ-
πος γένων, ἠγανάκτησε, καὶ ὑπὸ τινος
20 μωμενοῖ χιῦσθαι οἰθεῖς αὐτὴν, ἐμβέλλει εἰς
τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν. Δω. Ἡ δὲ τί
ἔπραττεν; ὦ Θεέτι, ὁπότε καθίετο; Θεί.
ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρι, καὶ ἔ-
φειρε τὴν καταδίκην· τὸ δὲ βρέφος δὲ παρ-
25 ηῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρυσουσα, καὶ
τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον
ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν καὶ ἐ-
μειδία πρὸς τὴν θάλασσαν· ὑποπίμπλα-
μαι αὐθις τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων μνη-
30 μνεύουσα αὐτῶν. Δω. Κἄμὲ δακρύ-
σαι ἐποίησας· ἀλλ' ἤδη τιθεῖσιν; Θεί.
Οὐδαμῶς· ἤχεται γὰρ ὅτι ἡ κιβωτὸς
ἅμφι τὴν Σίριφον, ζῶντας αὐτοὺς φυ-
λάττουσα. Δω. Τί οὖν οὐχὶ σώζομεν
35 αὐτὴν, τοῖς ἀλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι
εἰς τὰ δίκτυα τοῖς Σιριφίοις; οἱ δὲ ἀνω-
σπάσαντες σώσκει δηλονότι. Θεί. Εὖ λέ-
γεις· οὕτω ποιῶμεν· μὴ γὰρ ἀπολέσθω
μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὅν
40 καλόν.

Διάλογος κβ.

Τρίτων, Νηρηίδες, Ἰφιάνασσα.

Τρί. **Τ**ὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, ὃ
ἐπὶ τῷ τοῦ Κηφείως θυγατέρα
τῷ Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, ἕτα τῷ πῆ-
δα ἠδίκησεν, ὡς οἶσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέ-
θνηκε. Νη. Ὑπὸ τίῳ, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ
Κηφεὺς καθάπερ δέλεαρ προθεῖς τῷ κόρην,
ἀπέκτεινεν ἐπιών, λοχίστας μετὰ πολλῆς
δυνάμεως; Τρί. Οὐκ ἄλλ' ἴσθι, οἶμμι, ὦ
Ἰφιάνασσα, τὸν Περσία, τ' τῆς Δανάης
παιδίον, ὃ μὲν τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῇ ἰο-
ἐμβληθὲν ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῇ μητρο-
πάτορι ἐσώσατε, οἰκτεήρασθαι αὐτὴς Ἰφ.
Οἶδα, ὃν λέγεις ἐκθὺς ὃ ἤδη νεανίαν εἶναι,
καὶ μάλα χυναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. Τρί.
Οὐτὸς ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. Ἰφ. Διατί, ἰς
ὦ Τρίτων; ἢ γὰρ δὴ σῶσθαι ἡμῖν τοιαῦτα ἐκ-
πίνειν αὐτὸν ἔχρην. Τρί. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω τ'
πάν, ὡς ἐγένεθ'. ἐσάλη μ' ἕτος ἐπὶ πῆς
Γοργόνας, ἀθλὸν πῶς τῷ βασιλεῖ ἐπι-
τελῶν ἐπεὶ ὃ ἀφίκεθ' ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα
ἔστω Ἰφ. Πῶς, ὦ Τρίτων; μόνος, ἢ καὶ
πῶς ἄλλως συμμάχος ἦεν; ἄλλως γὰρ δύσ-
περος ἢ ὁδός. Τρί. Διὰ τῇ αἰρῇ ὑπὸ-
πλερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηναῖα ἔθηκεν· ἐπεὶ δ' ἔν
ἦκεν ὅπως διητῶντο, αἰ μὲν ἐκάρτευδον, οἶμμι. 25

- ὃ δὲ ἀποτιμῶν τῆς Μηδούσης τὴν κεφαλὴν
ἄχreit' ἀποπτάμενος. Ἰφ. Πῶς ἰδὼν; ἀθέα-
τοι γὰρ εἰσιν· ἢ ὃς ἂν ἴδῃ, σὺν ἔτ' ἄλλοις
30 μετὰ τὰς ταῖς ἰδοι. Τρί. Ἡ Ἀθηναῖ μὲν τὴν
ἀσπίδα προφαίνουσα, τοιαῦτα γὰρ ἤκα-
σα διηγούμενου αἰτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέ-
δαν, καὶ πρὸς τὸν Κηφία ὕστερον, ἡ Ἀ-
θηναῖ δὲ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστιλβούσης,
35 ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρῳ παρίσχει αὐτῶ ἰδεῖν
τὴν εἰκόνα τῆς Μηδούσης. εἶτα λαβόμενος
τῇ λαιᾷ τῆς κόμης, ἐπορῶν δὲ τὴν εἰκόνα,
τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κε-
φαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀ-
40 δελφὰς ἀνέπτατο· ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν πα-
ράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἔδῃ προσ-
γυῖος πιστόμενος, ὁρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν προ-
κειμένην ἐπὶ τινος πέτρας προβλήτος προσ-
πεπαταλευμένην, καλλίστην, ὡς θεοί,
45 καθευμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ
ἐνερθε τῶν μαστῶν· καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰ-
κτεῖρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν
αἰτίαν τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν δὲ ἀ-
λοὺς ἔρωτι, ἔχρῃ γὰρ σισῶσθαι τὴν παῖ-
50 δα, βοηθεῖν διέγνω· καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος
ἐπῆει μάλα φοβερὸν, ὡς καταπιέμενον τὴν
Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος,
πρόκωποι ἔχων τὴν ἄρπην, τῇ μὲν καθ-
ικνεῖται, τῇ δὲ προδικνύς τὴν Γοργό-
55 νια, λίθον ἐποίει αὐτό· τὸ δὲ τέθηκε γυνῇ,
καὶ πίπηγεν αὐτῇ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τὴν
Μηδεοσαν· ὃ δὲ λύσας τὰ δισμὰ τῆς παρ-
θίνου,

θένου, ὑποσχάν τὴν χεῖρα, ὑπιδέξατο ἀ-
κροποδῇ κατιοῦσαν ἐκ τῆς πίτρας, ὀλι-
θῆρας οὕτης· καὶ ἰδὼν γαμῆ ἔν τοῦ Κη 60
φίως, καὶ ἀπάξει αὐτὴν εἰς Ἄργος· ὥστε
αἰντὶ θανάτῳ γάμον οὐ τὸν τυχόντα εὗρε-
το. Νη. Ἐγὼ μὲν ἔκ παντὶ τῷ γεγονότι
ἄχθομαι· τί γὰρ ἡ παῖς ἠδίκηκε ἡμᾶς, εἴ
τι ἡ μήτηρ ἐμιγαλαύχει τότε, καὶ ἡξίου 65
καλλίων εἶναι; Τρί. Ὅτι ἔτως αὖ ἤλγησεν
ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μήτηρ γε ἔσα. Νη. Μη-
κίτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι
βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν·
ἱκανὴ γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἴδωκε, φοβηθεῖ- 70
σα ἐπὶ τῇ παιδί· χαίρωμεν ἔν τῳ γάμῳ.

Τ Ι Μ Ω Ν.

Τίμων, Ζεὺς, Πλῆτο, Ἑρμῆς, Πενία,
καὶ Ἄλλοι.

Τί. Ὡ Ζεὺς φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταί-
ριίε, καὶ ἐφέσει, καὶ ἀστεροπη-
τὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐ-
ρίγδουπε, καὶ εἴ τί σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντη-
τοι ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν 5
ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐ-
τοῖς πολυνῶμος γινόμενος ὑπεριδείς τὸ
πίπτει τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ
πεχυνὸς τῷ ῥυθμῳ· πᾶ σοι ἰδὼν ἡ ἐρισμά-

- 10 ραγος ἀστραπή, καὶ ἡ βαρύβρομος βροντὴ,
 καὶ ὁ αἰθαλῆεις, καὶ ἀργήεις, καὶ
 σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα
 λῆρος ἤδη ἀναπέφθις καὶ καπνὸς ποιητι-
 κὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνο-
 15 μάτων. τὸ δὲ αἰοιδιμὸν σου, καὶ ἐκηβόλον
 ὄπλον, καὶ πρόχειρον, ὅτε οἷδ' ὅπως τι-
 λῶς ἀπίσβῃ, καὶ ψυχρὸν ἔστι, μηδὲ
 ὀλίγον ἐπινθῆρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούν-
 των διαφυλάττον· θᾶττον γὰρ τῶν ἐπιορ-
 20 κῆν τις ἐπιχειρῶντων ἕωλον θρυαλλίδα φο-
 βηθεῖν ἂν, ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος κε-
 ραινοῦ φλόγα· οὕτω δαλὸν τινα ἐπανα-
 τεῖναι δοκεῖς αὐτοῖς, ὥς πῦρ μὲν ἢ
 καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ διδόναι· μόνον δὲ
 25 τοῦτο οἶσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος,
 ὅτι ἀναπληθεύονται τῆς ἀσβόλου· ὥς τε
 ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμάνευς ἀν-
 τιβρονταῖν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος
 ὦν πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερ-
 30 μωγὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχόμενος. Πῶς
 γὰρ, ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μαιδραγόρα
 καθεύδεις; ὃς οὔτε τῶν ἐπιορκούντων ἀκού-
 εις, οὔτε τῆς ἀδικούντας ἐπισκοπεῖς· λη-
 μᾶς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμε-
 35 ναι, καὶ τὰ ἄτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ
 οἱ παρηβηκότες· ἐπαίνιος γὰρ ἔτι καὶ ὀξύθυμος
 ὦν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν πολλὰ κατὰ τῶν
 ἀδίκων, καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ οὐδέποτε
 ἤγες τότε πρὸς αὐτὸς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ
 40 ἱεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγίς
 ἐπι-

ἐπισείετο, καὶ ἡ βροντὴ ἱκαταγεῖτο, καὶ ἡ
 ἀστραπὴ συνεχὴς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισ-
 μόν, προηκοντίζετο· οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινη-
 δόν, καὶ ἡ χιὼν σαρηδόν, καὶ ἡ χάλαζα
 πιτρηδόν· καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διελέγω- 45
 μαι, ὑστεῖ τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, πο-
 ταμὸς ἐκάστη σταγὼν· ὥστε τηλικαύτη
 ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ιαυαγία ἐπὶ τοῦ Διυ-
 καλίωτος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίαν ἀπάντων
 καταδευκέτων, μέγισ ἐν τι κιβώτιον περι- 50
 σωθῆναι, προσοκείλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυ-
 ρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυ-
 λάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μεζονος. Τοι-
 γάρ τοι ἀκόλουθα τῆς ῥαθυμίας τὰ πύ-
 χαιρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν, οὔτε θύοιτος 55
 ἔτι σοί τινος, οὔτε στυφαιούτος, εἰ μὴ
 τις ἄρα πάριργον Ὀλυμπίων, καὶ οὗτος
 οὐ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς
 ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν· καὶ κατ' ὀλί-
 γον Κρόνοι σε, ὦ Διῶν γυναιότατε, ἀπο- 60
 φαίνουσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. Ἐὼ
 λίγειν, ὅποσάκις ἤδη σε τὸν ἱεὺς σισυλή-
 κασιν· οἱ δὲ, καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμ-
 πιάσιν ἐπιβιβλήκασιν· καὶ σὺ ὁ ὑψιβριμέτης
 ᾤκησας ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς 65
 γείτονας ἐπικαλίσασθαι, ὡς βοηδρομήσαν-
 τες αὐτοὺς συλλάβειν, ἔτι συσκιυαζομέ-
 νους πρὸς τὴν φυγὴν· ἀλλ' ὁ γυναιῖος, καὶ
 γιγαντολέτωρ, καὶ τιτανοκράτωρ ἐκάθητο,
 τοὺς πλοκάμους περικυρόμενος ὑπ' αὐτῶν, 70
 δικάπηχυν κεραιὸν ἔχων ἐν τῇ δίζειᾳ·

- ταῦτα τοῖνυν, ὦ θαυμάσιε, πηλίκᾳ παύ-
 σιται οὕτως ἀμιγῶς παρορώμεια; ἢ πότε
 κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι
 75 Φαίθοντες ἢ Δευκαλίωνες ἱκανοὶ πρὸς οὕ-
 τως ὑπέραντλον ἔβριν τοῦ βίου; ἵνα γάρ
 τὰ κοινὰ εἴσας, τὰ μὰ ἱέπω, τοσούτους
 Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους
 ἐκ πινοτάτων ἀποφῆνας, καὶ πᾶσι τοῖς
 80 διομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον
 ἐς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλου-
 τον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγυιόμην·
 οὐκ ἔτι οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, ἔτε
 προσβλέψουσιν οἱ τίως ὑποκτίσσοιτες, καὶ
 85 προσκυνοῦντες, καὶ τοῦ ἐμοῦ νύμματος
 αἰρητημένοι· ἀλλ' ἦν περ καὶ ὁδῶ βαδίζων
 ἐντύχοιμί τινα αὐτῶν, ὥσπερ τινα σῆλην
 παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου
 ἀνατετραμμένην παρέρχονται, μηδὲ ἀνα-
 90 γιόντες, οἱ δὲ πόρρωθεν ἰδόντες ἑτέραν ἐκ-
 τρίπονται, δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον
 ἴαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν εὖ
 πρὸ πολλῶ σωτῆρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν
 γεγενημένον. ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύ-
 95 την τὴν ἐσχατίαν τραπέμενος, ἐναψάμε-
 νος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν ὑπόμι-
 νος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ
 τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα· τοῦ-
 το γοῦν μοι δοκῶ κερδαίνειν, μηκέτι ὄψε-
 100 σθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττον-
 τας· ἀνιαιρότερον γὰρ τῷτό γε· ἤδη ποτὲ
 οὖν, ὦ Κρένου καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν βαθὺν
 τῷ-

τοῦτον ὕπνῳ ἀποσεισάμενος καὶ νήδυμον,
 (ὕπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι) καὶ
 ἀναρρίπισας τὸν κεραυνὸν, ἥ ἐκ τῆς Αἴτης 105
 ἑναυσάμενος, μεγάλην ποιήσας τὴν φλό-
 γα, ἐπιδείξαις τινὰ χολὴν ἀνδράδους καὶ
 νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἴσθι τὰ ὑπὸ
 Κρητῶν περί σου, καὶ τῆς ἐκείῃ σῆς ταφῆς
 μυθολογούμενα. Ζ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ 110
 Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ
 τὸν Ἵμμηττὸν ἐν τῇ ὑπωρίᾳ; πιναρὸς ὅλος,
 καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερος· σκάπτει
 δὲ, οἶμαι, ἐπικρυφῶς· λάλος ἄνθρωπος,
 καὶ θρασύς· ἔπου φιλόσοφος ἴσθι· οὐ 115
 γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξήκει
 κατ' ἡμῶν. Ἑρ. Τί φῆς, ὦ πάτερ; ἀ-
 γνωστὸς Τίμωνα τὸν Ἐχικρατίδου, τὸν Κο-
 λυττία, οὗτός ἐστιν ὁ πολλῶν ἡμᾶς κατ'
 ἱερῶν τιλείων ἱστιάσας, ὁ νιόπλητος, ὁ τὰς 120
 ὅλας ἐκατόμβας, παρ' ὧ λαμπρῶς εἰώθα-
 μιν ἰορτάζειν διόσια. Ζ. Φιδ' τῆς ἀλλα-
 γῆς. ὁ καλὸς ἐκεῖνος; ὁ πλέστις, περὶ ὃν
 οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός
 ἐστι; αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, 125
 καὶ μισθωτὸς, ὡς ἵοικεν, οὕτω βαρεῖαν
 καταφέρει τὴν δίκην. Ἑρ. Οὕτωσί μιν
 εἰπῶν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ
 φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς διομένους
 ἀπαιτᾶς οἶκτος· ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ὦ- 130
 νοικα, καὶ εὐχθία, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς
 φίλους, ὃς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις
 χαριζόμενος· ἀλλ' ἐπὶ γυπῶν τεστέων ὁ

- πακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἦπαρ, φίλους
 135 εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἐταίρους ᾗστο ὑπ' εὐνοί-
 ας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ.
 οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνῶσάντες ἀκριβῶς, καὶ
 περιτραγόντες εἰ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκ-
 μυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμε-
 140 λῶς, ᾗχοντο, αὐτὸν αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας
 ὑποτετμημένοι ἀπολιπόντες, οὐδὲ γινώ-
 ριζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες· πόθεν γὰρ
 ἢ ἐπικουροῦντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέ-
 ρει. διὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διφθερίας,
 145 ὡς ὀρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄ-
 στυ, μισθοῦ γειργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς
 κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ,
 μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, εὖδε τῷ-
 νομα, εἰ Τίμων καλοῖτο, εἰδότες. Ζ. Καὶ
 150 μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος·
 εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν· ἐπεὶ καὶ
 ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν
 ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι ἀνδρὲς, τοσαῦτα
 μερία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πιότατα
 155 καύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βομῶν· ἔτε
 γοῦν ἐν ταῖς ῥισὶ τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω.
 , πλὴν ἐκ' ἀσχολίας τε, καὶ θορύβου πολ-
 λοῦ τῶν ἐπισκευόντων, καὶ βιαζομένων,
 καὶ ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ
 160 παρὰ τῶν ἱεροσυλούντων, πολλοὶ γὰρ οὗ-
 τοι καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐκ' ἐλί-
 γον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιάσι, πολὺν ἤδη
 χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀγτικὴν· καὶ
 μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία, καὶ λόγων
 ἱριδὲς

ἔριδες ἐπιπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένῳ γὰρ 165
 πρὸς ἀλλήλους καὶ κεκραγόντων, οὐδὲ ἰπ-
 ακούειν ἵστί τῶν ἐνχῶν. ὥστε ἢ ἐπιβυ-
 σάμενοι χρὴ τὰ ὅσα καθῆσθαι, ἢ ἐπι-
 τριβῆναι πρὸς αὐτῶν ἀρετὴν τινα, καὶ
 ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη τῇ φωνῇ 170
 ζυυιρόντων· διὰ ταῦτά τοι καὶ τούτον
 ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς ἡμῶν οὐ φάυλον
 ὄντα· ὅμως δὲ τὸν Πλάτωνα, ὦ Ἑρμῆ, πα-
 ραλαβὼν, ἄπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος.
 ἀγέτω δὲ ὁ Πλάτων καὶ τὸν Θεσαυρὸν μετ' 175
 αὐτῶ, καὶ μετέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τι-
 μωνι, μὴ δὲ ἀπαλλαττίσθωσαν οὕτω ῥα-
 δίως, καὶ ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος
 αὐτοῖς ἐκδιώκει αὐτοὺς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ
 τῶν κολάκων ἐκαίτων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, 180
 ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτοῖς μὲν
 σκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἱπει-
 δὰν τὸν κερκυρὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμέ-
 ναι γὰρ αὐτοῦ, καὶ ἀπιστομμυμέναί εἰσι
 δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται, ὅποτε φιλοτι- 185
 μότερον ἡκότεισα πρῶτην ἐπὶ τὸν σοφιστὴν
 Ἀναξαγόραν, ὃς ἐπειθε τοὺς ὁμιλητάς με-
 δὲ ὅλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς τὴν θείαν· ἀλλ'
 ἐκείνου μὲν διήμαρτον· ὑπερίσχει γὰρ αὐ-
 τοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς· ὁ δὲ κερκυρὸς 190
 εἰς τὸ ἀνάκειναι παρασκήψας ἐκείνῳ τε κατ-
 ἐφλιξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρί-
 βη περὶ τῇ πέτρᾳ· πλὴν ἱκανὴ ἐν το-
 σούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἴσται αὐτοῖς,
 εἰ ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὀρώσιν. 195

- 200 Ἑρμ. Οἶον ἦν τὸ μέγα κεκραγῆναι, καὶ ὀχλη-
ρὸν εἶναι καὶ θρασύν; ὑ τοῖς δικαιολογοῦσι
μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τῆτο χρή-
σιμον· ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ
πενιδαίου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας
- 205 καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπι-
στρέψας τὸν Δία· εἰ δὲ σιωπῇ ἴσκαπτεν,
ἐπιπεκυφῶς, ἔτι ἂν ἴσκαπτεν ἀμελούμενος.
Πλῆ. Ἀλλ' ἐγὼ ὅτε ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ,
παρ' αὐτόν. Ζ. Διὰ τί, ὦ ἄριστε Πλούτε;
- 210 καὶ ταῦτα ἱμοῦ κελεύσαντες; Πλουῦ. ὅτι,
νῆ Δία, ὑβρίζεις εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ
εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα πα-
τρῶν αὐτῶ φίλον ὄντα. καὶ μόνοι οὐχὶ
δικράνοις με ἐξεύθει τῆς οἰκίας, καὶ καθάπερ
- 215 οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτειντες·
αὐτοῖς οὖν ἀπέλθω παρασίτοις, καὶ κόλα-
ξι, καὶ ἰταίραις παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐ-
κείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπει με τοὺς αἰδοῦσα-
μένους τῆς δωρεᾶς, τὰς περιέψοντας, οἷς
- 220 τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος. οὗτοι δὲ οἱ
λάραι τῇ πενίᾳ ξυνίστασαν, ἣν προτι-
μῶσιν ἡμῶν. καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς
λαβόντες, καὶ δίκελλαν, ἀγκάπτωσαν
ἄθλαιοι τίτταρας ὀβολῆς ἀποφέροντες, οἱ δὲ-
- 225 κατακλάντους δωρεᾶς ἀμελητὶ προϊέμενοι.
Ζ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται
περὶ σέ· πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα πι-
παιδωγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλ-
γητός ἐστι τὴν ὀσφύν, ὡς χρῆναι σε αὐτῇ
- 230 τῆς πονίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ
μιμ-

μιμψίμοιρος εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς γ' οὖν μὲν
 τὸν Τίμωνα αἰτιάῃ, διότι σοι τὰς θήρας
 αἰσπιτάσας ἡφίει περισστέειν ἐλευθέρως,
 οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε
 δὲ τοῦναντίον ἡγανάκτις κατὰ τῶν πλε- 235
 σίων, κατακλειῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν
 ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισί, καὶ σημεῖων ἐπι-
 βολαῖς, ὥς μὴδὲ παρακύνψαι σοι ἐς τὸ φῶς
 δυνατόν εἶναι· ταῦτα γὰρ ἀπωδύρε πρὸς
 με, ἀποπνίγισθαι λέγων ἐν πολλῇ τῇ σκό- 240
 τῃ· καὶ διὰ τῆτο ὠχρὸς ἡμῖν ἰφαίνου, καὶ
 φροντίδος ἀνάπλιως, συνισπακῶς τὰς δακ-
 τύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν,
 καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν, εἰ καιροῦ
 λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγ- 245
 μα ὑπέρδεινον ἰδοκεῖ σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ
 σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δαναήν παρ-
 θινεύεισθαι ὑπ' ἀκριβίσι, καὶ παμπονήροις
 παιδαγωγοῖς ἀνατριφόμενον, τῷ τέχνῃ, καὶ
 τῷ λογισμῷ· ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἴφασκας, 250
 ἔρωντας μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἔξον δὲ ἀπο-
 λαύειν οὐ τολμῶντας, οὔδ' ἐπ' ἀδείας
 χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε οἶτας,
 ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγοράτας, ἐς τὸ ση-
 μῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέ- 255
 ποίτας ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους. οὐ
 τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μὴ-
 διὰ μεταδίδοναι τῆς ἀπολαύσεως, καθά-
 περ τὴν ἐν τῇ φάτιῃ κύνα, μήτε αὐτὴν
 ἰδίουςαν τῶν κριθῶν, μήτε τῷ ἴππῳ πει- 260
 νῶντι ἐπιτρέπουσαν· καὶ προσέτι γε καὶ

- κατεγγέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλατ-
τόντων, καὶ τὸ καινότερον, αὐτοὺς ζηλο-
τυπούντων, ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρατος
265 οἰκέτης, οἰκονόμος, ἡ παιδότριψ ὑπείσιων
λαθραίως ἐμπαροινίσει τὸν κακοδαίμονα,
καὶ ἀέραστον δισπότην, πρὸς ἀμαυρὸν τι
καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλίον
θρυαλλίδιον, ἱπαγρυπνεῖν ἰάσας τοῖς τέ-
270 κοῖς· πῶς οὖν σὺν ἄδικον, πάλαι μὲν
σὺ ταῦτα αἰτιάσθαι, ἰδὼν δὲ τῷ Τίμωνι
τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν; Πλοῦ. καὶ μὴν
εἴγε τάληθῃ ἐξετάζεις, ἄμφω σοι εὐλογα
δόξῃ ποιεῖν. τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πά-
275 νυ τοῦτο ἀντιμένον, ἀμιγῆς, καὶ σὺν εὐ-
νοῖκόν ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως ἂν δοκοίη. τοῖς
τε αὖ κατάκλειστοι ἐν θύραις καὶ σκότῳ
φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γε-
νοίμην, καὶ πιμελῆς, καὶ ὑπέρουγκος, ἱ-
280 πιμιλουμένους, οὔτε προσαπτομένους αὐ-
τούς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς
μηδὲ ὀφθαίην πρὸς τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον
εἶναι ὑβριστὰς, οὐδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ
τοσοῦταις δισμοῖς κατασκήποντας, σὺν εἰ-
285 δότας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ
τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες· οὗτ' ἔν
ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάντῃ προχείρους εἰς
ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ
ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγ-
290 ματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν,
μήτε προησομένους τὸ ὅλον. Σκόπει γὰρ,
ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς, εἴ τις νόμα γή-
μας

μας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἵππειτα
 μήτε φυλάττοι, μήτε ζυγοτυποῖ τὸ πα-
 ράπαν, ἀφίεις καὶ βαδίζουσιν ἐνθα αὖ ἐθέ- 295
 λει νύκτωρ καὶ μετ' ἡμέραν, καὶ ζυγεῖναι
 τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπά-
 γοι μοιχευθησομένην, ἀνοίγωντας θύρας,
 καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐ-
 τὴν καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦτος ἱρᾶν δόξειεν 300
 αἶ; ἢ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τῆτο φαίης αὖ ἱρα-
 δεῖς πολλάκις· εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν
 γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν
 ἐπ' ἀρότῳ παιδῶν γησίων, ὁ δὲ μήτε
 αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς 305
 παρθένου, μήτε ἄλλῃ προσβλέπειν ἐπι-
 τρίποι, ἄγονον δὲ καὶ στειρὰν κατακλεί-
 σας παρθενοῖ, καὶ ταῦτα ἱρᾶν φάσκων,
 καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χρόας, καὶ τῆς
 σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν 310
 ὑποδεδυκότων, ἰδὼ ὅπως ὁ τοιοῦτος ἔπαρα-
 καίειν δόξειεν αἶ, δέον παιδοποιεῖσθαι καὶ
 ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καταμαραίνων ἐν-
 πρόσωπον οὕτω καὶ ἰπέραστον κόρην, καθά-
 περ ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παν- 315
 τὸς τοῦ βίου; Διόπερ ταῦτα καὶ αὐτὸς
 πολλάκις ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίῳ μὲν ἀ-
 τίμως λακτιζόμενος, καὶ λαφυσσόμενος,
 καὶ ἐξαντλούμενος· ὑπ' ἐνίῳ δὲ ὥσπερ
 στιγματίας δραπέτης πιπιδημένος. Ζεῦ. 320
 Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδῶσι
 γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην. οἱ μὲν, ὥσ-
 περ ὁ Τάνταλος, ἄποτοι, καὶ ἀγυστοι,

- καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικιχνησιότες μόνον
 325 τῷ χρυσίῳ· οἶδ', καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ
 τῆς φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ ἀρπυιῶν
 ἀφαιρούμενοι· ἀλλ' ἀπίθι ἤδη σωφρονιστί-
 ρῳ παραπολὺ τῷ Τίμῳ ἐντευζόμενος.
 Πλού. Ἐκείνος γὰρ πότε παύσεται ὥσπερ
 330 ἐκ κοφίνου τετυρπημένου, πρὶν ὅλως εἰσ-
 ρυῆναι με κατὰ σκουδὴν ἐξαντλῶν, φθά-
 σαι βουλόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέρ-
 αντλος εἰσπιασὼν ἐπικλύσω αὐτόν· ὥς ἐς
 τὸν τῶν Δαναϊδῶν πίθον ὑδροφορήσειν μοι
 335 δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν τοῦ κύτους
 μὴ εἴγοιτος, ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχι-
 δὼν ἐκχυθῆσομένου τοῦ ἐπιρρέοντος· οὕτως
 εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς τοῦ
 πίθου, καὶ ἀκάλυτος ἢ ἔξοδος. Ζεὺς. Οὐκ
 340 οὐδ' εἰ μὴ ἐμφράξεται τὸ κεχηνὸς τοῦτο
 καὶ εἰς τὸ ἀπαξ ἀναπιπταμένον, ἐκχυθεί-
 νος ἐν βραχίῳ σου, ῥαδίως εὐρήσει τὴν δι-
 φθέραν αὐτίς, καὶ τὴν δίκελαν ἐν τῇ τρυ-
 γί τοῦ πίθου. ἀλλ' ἀπίτε ἤδη, καὶ πλου-
 345 τίζετε αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῇ,
 ἐπανιῶν πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας
 ἐκ τῆς Λίτιης, ὅπως τὸν κεραυτὸν ἀκονί-
 σαντες ἐπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη γι τεθηγ-
 μένου αὐτοῦ δεησόμεθα.
 350 Ἑρ. Προϊῶμεν, ὦ Πλῆγτε. τί τῦτο; ὑπό-
 σκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γενναῖα, οὐ τυ-
 φλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χλωδὸς ἄν. Πλού.
 Οὐκ αἰεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῇ, ἀλλ' ὁπότε μιν
 ἀπίω παρὰ τινι πεμφθείς ὑπὸ τοῦ Διός,
 οὕτω

ὅκ' οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χαλὸς ἀμ- 355
 φοτέροις, ὥς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα,
 προγηράσαντος ἐνίοτε τοῦ περιμένοτος.
 ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέη, πτηνὸν ὄ-
 ψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ἀκύτερον. ἄμα γὰρ
 ἔπισει ἢ ὑσπληγῇ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττο- 360
 μαι νεικηκῶς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον,
 οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. Ἑρμ. Οὐκ
 ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἄν
 εἰπῆιν ἔχοιμί σοι χθῆς μὲν οὐδὲ ὀβολὸν
 ὥς τι πρίκαθαι βρόχον ἐσχηκότας, ἄφνω 365
 δὲ τήμιρον πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ
 λευκῇ ζεύγους ἐξελαύνοντας, εἰς οὐδὲ καὶ
 ὄνος ὑπῆρξε πώποτε· καὶ ὅμως πορφυροί,
 καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ
 πιστεύοντες, εἴμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτῶ- 370
 σιν. Πλουτ. Ἑτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὃ Ἑρ-
 μῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω
 τότε· οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλάτων ἀπο-
 στέλλει με παρ' αὐτοῦς, ὅτι πλουτοδό-
 της, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ἄν· δηλοῖ 375
 γοῶν καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὴν τοῖσιν μετ-
 οικιοῦνται δὲ καὶ με παρ' ἑτέρῃ πρὸς ἕτερον,
 εἰς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημη-
 νάμενοι ἐπιμελῶς, φορητὸν ἀράμενοι με-
 τακομίζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῇ 380
 που τῆς οἰκίας πρίκειται, ὑπὲρ τὰ γόνα-
 τα παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, περι-
 μάχητος ταῖς γαλαῖς· ἐμὲ δὲ οἱ ἐπιελπί-
 σαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνό-
 τες, ὥσπερ τὴν χειλιδόνα προσπιτομένην 385

- πετριγότες οἱ νεοτοί· ἐπειδὴ δὲ τὸ σῆ-
 μειον ἀφαιρεθῆ, καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῆ, καὶ
 ἡ δέλτος ἀνοιχθῆ, καὶ ἀνακηρυχθῆ μου ὁ
 καινὸς δεσπότης, ἤτοι συγγενῆς τις, ἢ κό-
 390 λὰξ, ἢ καταπύγων οἰκίτης, ὃν παιδικῶν
 τίμιος, ὑπεξυρημένους ἔτι τὴν γνάθον ἀν-
 τὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδοῶν, ἃς
 ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπερήτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ
 μίσθωμα ὁ γυναιῖος ἀπολαβὼν, ἐκείνος μὲν,
 395 ὅστις ἂν ἢ ποτε, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλ-
 τῃ, θύει φέρων ἀντὶ τῆς τέως Πυρρίου ἢ
 Δρόμωνος, ἢ Τιβίου, Μεγακλῆς, ἢ Μεγά-
 βυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομασθεὶς, τὰς
 μάτην κεχηνότας ἐκείνας εἰς ἀλλήλους ἀπο-
 400 βλέποντας καταλαπῶν, ἀληθῆς ἄγοντας τὸ
 πένθος, οἷος αὐτοὺς ὁ θύνης ἐκ μυχῆ τῆς
 σαγῆτης διάφυγει, ὅτε ὀλίγον τὸ δέλεαρ
 καταπιάν. ὁ δὲ ἐμπιστὼν ἀθρόως εἰς ἐμὲ
 ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος,
 405 ἔτι τὴν πίδακα πεφρικώς, καὶ εἰ παριὼν ἄλ-
 λος μασίξιέ τις, ὄρθιον ἐφίσας τὸ οὖς,
 καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνέκτερον προσ-
 κυνῶν, ὅτε ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχά-
 νουσιν. ἀλλὰ τῆς τε ἐλευθέρως ὑβρίζει, καὶ
 410 τῆς ὁμοδύλως μασιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ
 καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξουσιν· ἄχρῃς ἂν ἢ
 εἰς πορνιδίον τι ἐμπιστῶν, ἢ ἱπποτροφίας ἐ-
 πιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδούς ἑαυτὸν,
 δαμύσσει, ἢ μὲν εὐμορφότερον μὲν Νιρίως
 415 εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τῷ Κέκροπος
 ἢ Κόδρου, συνειτώτερον δὲ τῷ Ὀδυσσεύς,

πλου-

πλουσιώτερον δὲ συνάμα Κροίσων ἐκκαίδε-
 κα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέη
 τὰ κατ' ὀλίγοι ἐκ πολλῶν ἐπιτορκιῶν, καὶ
 ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα. 420
 Ἐρ. Αὐτὰ που σχεδὸν φῆς τὰ γιγνόμενα.
 ὁπότεν δ' οὐν αὐτόπους βαδίζης, πῶς ἔ-
 τω τυφλὸς ἂν εὑρίσκεις τὴν ὁδόν, ἢ πῶς
 διαγινώσκεις, ἰφ' οὓς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀπο-
 σείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; 425
 Πλῶ. Οἷσι γὰρ εὑρίσκεις με, οἳ τινὲς εἰσι;
 Ἐρ. Μὰ τὸν Δία ἔ πάντ'· ἔ γὰρ Ἀριστεί-
 δην καταλιπὼν, Ἰπποκίκῃ καὶ Καλλίᾳ
 προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων ἔ-
 δὲ ὁβολοῦ ἀξίοις· πλὴν ἀλλὰ τί πράττεεις 430
 καταπιμπθὴς; Πλοῦ. Ἄνω καὶ κάτω πλα-
 γῶμαι περιτογῶν, ἄχρις ἂν λάθω τινὲ ἐμ-
 πιστῶν. οὐδὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι περιτύ-
 χῃ, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν ἱπὲ
 τῷ παραλόγῳ τῷ κέρδους προσκυτῶν. Ἐρ. 435
 οὐκοῦν ἐξηπάτῃται ὁ Ζεὺς οἰόμενός σε κα-
 τὰ τὰ αὐτῶ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους
 ἂν οἶσται τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; Πλοῦ.
 Καὶ μάλα δικαίως, ὦ γαθέ· ὅς γε τυ-
 φλὸν ὄντα εἰδὼς, ἐπιμπιν ἀναζητήσοι. 440
 τὰ δυσεύρετον οὕτω χρεῖμα, καὶ προπολ-
 λοῦ ἐκλελειπὸς ἐκ τοῦ βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ
 Λυγκεύς ἂν ἐξεύροι ῥαδίως ἀμαυρὸν οὕτω
 καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἄτε τῶν μὲν ἀ-
 γαθῶν ὀλίγων ὅντων, ποιηρῶν δὲ πλείων 445
 ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπιχόντων, ῥᾶον
 ὅς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω περιτῶν, καὶ
 σὰ

- σαγηγεύομαι πρὸς αὐτῶν. Ἐρ. Εἴτα πῶς,
 ἐπειδὴν καταλίπης αὐτὸς, ῥαδίως φεύγεις
 450 ὥς ἐιδὼς τὴν ὁδόν; Πλῦτ. Ὁξυδερκής τό-
 τε πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον
 τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς. Ἐρμῆς. Ἐτι δὴ μοι
 καὶ τοῦτο ἀπόκριται· πῶς τυφλὸς εἶ, εἰ-
 ρήσεται γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς, καὶ βα-
 455 ρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσοῦτους ἱραστὰς ἔ-
 χεις, ὥς τε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ
 τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἶσθαι, εἰ δὲ
 ἀποτύχοιεν, ὥς ἀνέχισθαι ζῶντας· οἶδας
 γὰρ τινὰς ὥς ἐλίγους αὐτῶν οὕτω σου
 460 δυσέρωτας ὄντας, ὥς τε καὶ ἐς βαθυκῆτεα
 πόντον φέροντες ἔρριψαν αὐτὸς, καὶ πετρῶν
 κατ' ἡλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ
 σῆ, ὅτι περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἰώρας αὐτούς·
 πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ εὖ οἶδας ὅτι ὁμολογῆ-
 465 σιας, εἴ τι ξυνίης σκαυτῆ, κορυβαντιᾶν αὐ-
 τὸς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ἐπιμεμηνίστας. Πλῦτ.
 Οἷμι γὰρ τοιούτον οἶός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς,
 χυλὸν ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσ-
 ειν; Ἐρ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλῦτε, εἰ μὴ
 470 τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; Πλῦτ. Οὐ
 τυφλοὶ, ὦ ἄριστε. ἀλλ' ἢ ἄγνοια, καὶ ἡ
 ἀπάτη, αἵ περ ἰδὺν κατέχουσι τὰ πάντα,
 ἐπισκιάζουσιν αὐτὸς. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὥς
 μὴ παντᾶ πασιν ἄμορφος εἶναι, προσωπίειν
 475 περιθέμενος ἱρασμιώτατον, διέχρυσον, καὶ
 λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐίδυς, ἐντυγ-
 χάνει αὐτοῖς· οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι
 ὁρᾶν τὸ κάλλος ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται
 μὴ

μὴ ἐντυγχάναντες· ὡς εἶγε τις αὐτοῖς ὁ-
 λον ἀπογυμνώσας, ἐπίδειξέ με, ὅλον ὡς 480
 πατεγίνωσκον αὖ αὐτῶν, ἀμβλυώττοιτες
 τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀειράστων,
 καὶ ἀμόρφων πραγμάτων. Ἐρ. Τί οὖν καὶ
 ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γινόμενοι, καὶ
 τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιβέμενοι ἐτι ἔξαπα- 485
 τῶνται; καὶ ἢ τις ἀφαιρῇται αὐτοὺς,
 θάττον αὖ τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον
 πρόοιτο; οὐ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰ-
 κὸς αὐτῆς, ὡς ἐπὶ χρυσὸς ἢ εὐμορφία εἶναι,
 εἶδοθαι τὰ πάντα ὁρῶντας. Πλοῦ. Οὐκ ὁ- 490
 λίγα, ὡς Ἐρμῇ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συν-
 αγωνίζεται. Ἐρ. Τὰ ποῖα; Πλοῦ. Ἐπειδὴ
 τις ἐντυχὼν τοπρώτον, ἀναπειτάσας τὴν θύ-
 ραν εἰσδέχεται με, συμπαρισέρχεται μετ'
 ἐμῷ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἀνοία, καὶ ἡ με- 495
 γαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ
 ἀπάτη καὶ ἄλλα ἄττα μυρία· ὑπὸ δὲ τού-
 τω ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυ-
 μάζει τε τὰ οὐ θαυμαστά, καὶ ἐρίγεται
 τῷ φευκτῷ· καὶ μὲ τὸν πάντων ἐκείνων 500
 πατέρα τῶν εἰσεληλυθόντων κακῶν τίθηπε,
 δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν· καὶ πάντα πρό-
 τιρον πάθοι αὖ, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομεί-
 νειν αὖ. Ἐρ. Ὡς δὲ λείος εἶ, ὡς Πλοῦτε,
 καὶ ὀλιοθηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ δια- 505
 φευκτικὸς οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμε-
 νος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχείλεις, ἢ οἱ
 ὄφεις διὰ τῶν δακτύλων δραπτετεύεις, σὺκ
 οἶδα, ὅπως· ἡ πενία δ' ἐμπαλιν ἐξάδης τε,
 καὶ

- 510 καὶ εὐλαβῆς, καὶ μυρία τὰ ἀγκίστρα ἐκ-
 πιφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχου-
 σιν, ὡς πλησιάσαιτας εὐθὺς ἔχειν, καὶ
 μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι· ἀλλὰ μεταξὺ
 ἤδη φλυαροῦντας ἡμεῖς πρᾶγμα οὐ μικρὸν
 515 διέλαθε. Πλοῦ. Τὸ ποῖον; Ἐρ. Ὅτι τὸν
 θησαυρὸν σὺκ ἐπηγαγόμεθα, ἔπερ' ἴδρι μάλ-
 λιστα. Πλοῦ. Θάρρει τούτου γὰρ ἕνεκα· ἐν
 τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ'
 ὑμᾶς, ἐπισκῆψας ἔνδον μένειν ἐπικλειτά-
 520 μιν τὴν θύραν· ἀνοίγειν δὲ μηδαί, ἢ μὴ
 ἐμοῦ ἀκὴσθ βοήσαντος. Ἐρ. Οὐκοῦν ἐπι-
 βαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς· καὶ μοι ἔπου
 ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρισ ἂν πρὸς
 τὴν ἐσχατιὰν ἀφίκαμαι. Πλῦ. Εὖ ποιεῖς,
 525 ὦ Ἑρμῇ, χειραγωγῶν ἐπὶ ἡγε ἀπολίπης
 με, ὑπερβόλῃ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπιστοῦμαι
 περισσῶν· ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι,
 καθάπερ σιδῆρε πρὸς λίθον; Ἐρ. Ὁ Τίμων
 οὗτος ἐσκάπτει πλοῖοις ὄρειον καὶ ὑπόλι-
 530 θον γῆδιον. παπαί, καὶ ἡ πενία πάριστι,
 καὶ ὁ πόνος ἐκείνος· ἡ καρτερία δὲ, καὶ ἡ
 σοφία, καὶ ἡ ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄ-
 χλος τῶν ὑπὸ τῇ λυμῇ ταττομένων ἀπάν-
 των, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων.
 535 Πλοῦ. Τί οὖν σὺκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ
 Ἑρμῇ, τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς
 δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλι-
 κούτου στρατοπέδου περισχημένον. Ἐρ.
 Ἄλλως ἴδοξε τῇ Δί᾽· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.
 540 Πεν. Ποῖ τούτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόν-
 τα,

τα, χειραγωγῶν; Ἐρ. Ἐπὶ ταυτοῖς τὸν
 Τίμωνα ἐπέμψθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. Πιν.
 Νὺν ὁ Πλοῦτος ἐπὶ Τίμωνα, ὅποτε αὐτὸν
 ἐγὼ κακῶς ἄγοντα ὑπὸ τῆς τρυφῆς παρα-
 λαβῶσα, τυχοῖσι παραδῶσα, τῇ σοφίᾳ, 545
 καὶ τῷ πόνῳ, γιναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ
 ἄξιον ἀπιδειξά; οὕτως ἄρα εὐκαταφρόνη-
 τος ὑμῖν ἢ πνία δοκῶ, καὶ εὐαδικητος,
 ὥσθ' ὁ μόνον κτῆμα εἶχον ἀφαιριῶδέ με,
 ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον, ἢ αὐ- 550
 θις ὁ Πλοῦτος παραλαβὼν αὐτὸν, ἔβρι
 καὶ τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι,
 μαλθακόν, καὶ ἀγινῇ, καὶ ἀνόητον ἀπο-
 φήνας, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γε-
 γνημένον. Ἐρ. Ἐδοξε ταῦτα, ὦ πνία, 555
 τῷ Δίῳ. Πιν. Ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ
 πόνε, καὶ σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολου-
 θεῖτέ μοι· οὗτος δὲ τάχα ἴσται, οἷαι με
 οὔσαν ἀπολείψει ἀγαθὴν συνεργὴν, καὶ
 διδάσκαλον τῶν ἀρίστων, ἢ συνὼν ὑγιεινὸς 560
 μὲν τὸ σῶμα, ἱρῶμένος δὲ τὴν γνώμην
 διετίλσειν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐ-
 τὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ
 ταῦτα, ὥσπερ ἐστίν, ἀλλότρια ὑπολαμ-
 βάνων. Ἐρ. Ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίω 565
 μιν αὐτῶ. Τί. Τίς ἐστὶ, ὦ κατάρταί;
 ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἔχετε, ἄνδρα ἐργά-
 την καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοιτες; ἀλλ' ἢ
 χαίροντες ἄπιτε, μικροὶ πάντες ὄντες· ἐ-
 γὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλον τοῖς 570
 βῶλοις καὶ τοῖς λίθοις συντρίψω. Ἐρ. Μη-
 δα-

- δαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλης· ἔ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, σὺτος δὲ ὁ Πλούτος· ἐπιμψι δὲ
- 575 ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν, ὥςτις ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς τῶν πόρων. Τί. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξιθε ἤδη, καί τοις θεοῖς ὄντις, ὡς φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ· τουτοῖ δὲ τὸν
- 580 τυφλὸν, ὅστις ἂν ἦ, καὶ ἐπιτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. Πλῆ. Ἀπίωμιν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διός· μελαγχολᾷς γὰρ ὁ ἄνθρωπος ἔμετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών. Ἑρ. Μηδὲν σκαιόν,
- 585 ὦ Τίμων· ἀλλὰ τὸ πένυ τοῦτο ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τῷ χεῖρι λάμβαναι τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλέττει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπέρῳα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. Τί. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλῆτος ἡ δικέλλα· τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμονιέστατός εἰμι μηδενός μοι πλησιάζοντος. Ἑρ. Οὕτως ὦ τῶν ἀπαιθρώπων; Τόνδε φέρω Διὶ μὲν
- 595 θοὺν ἀπηνία τε, κρατερόν τε· καὶ μὲν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πιπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, αὐτὸς ἐπιμιλουμένῳ σου τῶν θιῶν. Τί. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
- 600 τῷ Διὶ, πλείστη χάρις μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τουτοῖ δὲ τὸν Πλούτον σὺν αὐτῷ λάβοιμι. Ἑρ. Τί δέ; Τί. Ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν

κῶν μοι αἴτιος οὗτος κατίστη, κόλαξι τα
 παραδῆς, καὶ ἐπιβύλης ἐπαγαγὼν, καὶ
 μῖσος ἐπιγείρας, καὶ ἡδυπαθεία κατα- 605
 φθείρας, καὶ ἐπίφθορον ἀποφήνας. τίλος
 δὲ, ἄφρων καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως, καὶ
 προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ πειρία, πόνοις
 με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα,
 καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας προσομι- 610
 λαῦσα τὰ τι ἀναγκαῖα κάμνουσι παρεῖχε,
 καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαί-
 δευει, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρ-
 τήσασά μοι τῷ βίου, καὶ διέξασα ὅστις 615
 ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θω-
 πύων, οὔτε συκοφάντης φοβᾷν, ὃ δῆμος
 παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησιαστῆς ψηφοφορή-
 σας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφιλέσθαι
 δύναιτ' ἄν· ἐρρωμένους τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν 620
 πόνοι, τουτοῦ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπιρ-
 γαζόμενος, οὐδὲν ὁρῶν τῶν ἐν ἄστει κω-
 κῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφιστα
 παρὰ τῆς δικέλλης· ὥστε παλίνδρομος ἄ-
 πιθι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν
 τῷ Διὶ· ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἔν, πάντας 625
 ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι. Ἐρ.
 Μηδαμῶς, ὦ Ἰγασί· οὐ γὰρ πάντες εἰ-
 σὶν ἐπιτήδαιοι πρὸς οἰμονίην. ἀλλ' ἴα τὰ
 ὀργίλα ταῦτα, καὶ μετράκιώδη, καὶ τὸν 630
 Πλοῦτον παραίλαβε· οὗτοι ἀπόβλητά εἰσὶ
 δῶρα τὰ παρὰ τῷ Διὶ. Πλοῦ. Βῆλει, ὦ
 Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; ἡ χαλε-
 παίνεις μοι λέγοντι; Τί. Λέγε· μὴ μα-
 κρὰ

- κρὰ μέντοι, μηδὲ μὲν παροισμίων, ὥσπερ
 635 οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα
 λέγωντα διὰ τὴν Ἑρμῆν τυτονί. Πλὴν Ἐρμῆν
 μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπὴν, ὥς πολλα
 ὑπὸ σὲ κατηγρηθέντα· ὅμως ὅρα εἴπεις, ὡς
 φῆς, ἡδίκηκα, ὅς τ' ἔμ' ἡδίστων ἀπάντων αἰπός
 640 σοι κατέστω, πμῆς, καὶ παροισμίας, καὶ τε-
 φάων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· παρὶς λείπεις
 δέ τοι καὶ αἰοιδίμους δι' ἐμὲ ἦδ' αὖ, καὶ παρ-
 σπένδας· εἰ δὲ π χαλεπὸν ἐκ τ' ἡσυχίας
 πέπονθας, ἀναίπει· ἐγὼ σοι· μάλλον δὲ
 645 αὐτὸς ἡδίκημα τέτο ὑπὸ σὲ, διότι με
 ὥς ἀπίμως ὑπέβαλλας ἀνδράσι κατὰ γὰρ
 ἐπαινοῖσι, καὶ κατὰ γὰρ τεύχεσι καὶ πάντα
 τρόπον ἐπιβλεύσας μοι· καὶ τό γε τελευ-
 τήσον ἔφησθα, ὡς παρὸς δέδωκά σε· τούναν-
 650 ὅσον ὅ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμι σοι πάντα τρό-
 πον ἀπελαθεῖς ὑπὸ σὲ, καὶ ἐπὶ κεφαλῇ
 ἐξωθεῖς τῆς οἰκίας· τοιγαρὲν ἀντὶ μαλα-
 κῆς χλαμύδος αὐτὴν τῷ διφθέραν ἢ τι-
 μωπάτη σοι πενία παρὸς τέλει· ὥς παρὸς
 655 τυς ὁ Ἑρμῆς αὐτοσὶ, πῶς ἐκίτευον τὸν
 Δία, μήτ' ἦεν παρὸς σέ, οὕτω δυσμε-
 νῶς μοι παρὸς σὲ γενόμενον· Ἐρ· Ἀλλὰ νῦν
 ὁρᾷς, ὦ Πλούτε, οἶσθ' ἤδη γαλήνηται; ὥ-
 στε παρὸς ἐμὸς διάτριβε αὐτῷ· καὶ σὺ
 660 μὲν σκάπτει ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν
 ὑπάρχει τῇ διπλήν, ὑπακούσεται γὰρ
 ἐμβοήσαντί σοι, τί· Πειστέον, ὦ Ἑρμῆ,
 καὶ αὐτὸς πλῆτητόν· τί γὰρ ἂν καὶ πά-
 ραι

Θοι τις, ἐπόταν οἱ θεοὶ βιάζονται; πλὴν ἔρα 665
 γε εἰς οἷά με πράγματα ἔμβαλεις τὸν κα
 ποδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διά-
 γων, χρυσὸν ἄφνω τοσῶτον λήψομαι ἔδην
 ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέ-
 ξομαι. Ἐρ. Ἰπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, κὲ 670
 εἰ χαλεπὸν τῷτο, καὶ σὺν οἷσόν ἐστιν, ὅπως
 οἱ κόλακεις ἐκείνοι διαρραγῶσιν ὑπὸ τοῦ
 φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἰτίην εἰς τὸν ἔρα-
 νὸν ἀνακτῆσομαι Πλῶ. Οὐ μὲν ἀπελήλυθεν,
 ὡς δοκεῖ· τιγμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν 675
 πτερῶν· σὺ δὲ αὐτῷ πρίμεις· ἀνακτῆψω
 γὰρ σοι τὸν θησαυρὸν ἀπλῶς· μᾶλλον δὲ
 παῖς. Σὲ φημι θησαυρὸν χρυσῷ, ὑπάκουσον
 Τίμωνι τούτῳ, καὶ πάρασχι σιαυτὸν ἀνι-
 λίσθαι· σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθύας κατα 680
 φέρων· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ἰποστήσομαι. Τίμ. Ἄγε
 δὴ, ὦ δῖκελλα, νῦν μοι ἐκίρρωσον σιαυτὴν,
 καὶ μὴ κέρμης εἶναι τοῦ βάθους τὸν θησαυ-
 ρὸν εἰς τοῦ μφανὲς προσκαλουμένη· ὦ Ζεὺς
 τεράσι, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἐρ 685
 μὴ κερδαῖ, πόθεν χρυσίοι τοσῶτοι; ἔπει
 ὅτι ταῦτά ἐσι; δίδια γὰρ μὴ ἀνθρακας
 εὖρα ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴ χρυσίοι ἐστὶν
 ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσ-
 οψιν ὑπερίδισον· ὦ χρυσέ, δεξιῶμα κάλ- 690
 λιστοι βροτοῖς· αἰθέμενοι γὰρ πῦρ ἄτε
 διαπρίπτεις καὶ νύκτωρ, καὶ μισθ' ἡμέραν·
 ἔλθι, ὦ φίλτατε, καὶ ἱρμωμιάτατε· ἰδὼν
 πῶς γὰρ καὶ Δία ποτὶ γενέσθαι χρυσόν·
 τίς γὰρ σὺν αἰνὴν πυρθένης ἀνακικταμένοις 695
 τοῖς

- τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο οὕτω καλὸν ἱρατὴν
 διὰ τοῦ τίγους καταρρέοντα ; ὦ Μίδα , καὶ
 Κροῖσε , καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα , ὡς
 οὐδὲν ἄρα ἦτε ἄς πρὸς Τίμωνα , καὶ τὸν Τί-
 700 μωνος πλοῦτον , ἄγε εὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν
 ἴσος ὦ δίκηλλα , καὶ φιλτάτῃ διφθέρα , ὑμᾶς
 μὲν τῷ Πανί τέτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ
 ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἰσχυρίαν , πυρ-
 γίον εἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ ,
 705 μόνα ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδικαιτῶσαι , τὴν αὐτὸν
 καὶ τάφον ἀποθανών· ἔξειν μοι δεκῶ· δεδόχθω
 δὲ ταῦτα , καὶ νενομοθετήσω πρὸς τὸν ἐπί-
 λοιπον βίον , ἀμιξία πρὸς ἕπαντας , καὶ
 ἀγνωτία , καὶ ὑπεροψία· φίλος δὲ , ἢ ξένος ,
 710 ἢ ἑταῖρος , ἢ ἑλὲν βωμὸς , ὕθλος πολὺς· καὶ
 τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα , ἢ ἐπικρηῆσαι δεομέ-
 νῳ , παρανομία καὶ κατάλυσις τῶν ἐθῶν· μο-
 νήρης δὲ ἢ δίαίτα καθάπερ τοῖς λύκοις , καὶ
 φίλος εἰς Τίμωνα· οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ ,
 715 καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐ-
 τῶν , μίασμα· καὶ εἴ τινα ἶδω μόσιον , ἀπο-
 φράς ἢ ἡμέρα· καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων ,
 ἢ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν διαφερίτωσαν· καὶ
 μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν , μήτε
 720 σπονδὰς σπινδῶμεθα· ἡ ἱρημία δὲ ὅρος ἔσω
 πρὸς αὐτὰς· φυλῆται δὲ , καὶ φράτορες , καὶ
 θεμῶται , καὶ ἡ πατρίς αὐτὴ , ψυχρὰ , καὶ
 ἀνωφελῆ ὀνόματα , καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φι-
 λοτιμήματα· πλυτεῖται δὲ Τίμων μόνος ,
 725 καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων , καὶ τρυφάτω μό-
 νος κατ' ἑαυτὸν , κολακίᾳς καὶ ἐπαίνων
 φορ-

Φαρτικῶν ἀπηλλαγμένους, καὶ θείοις θυίτω,
 καὶ ὑψοῦντο μόνοι, ἐαυτῶ γυίτων καὶ ὁμο-
 ρος ἐκείνων τῶν ἄλλων· καὶ ἅπαξ ἐαυτὸν δε-
 ξιώσασθαι διδόχθω, ἣν δὲ ἀποθανεῖν, ἢ αὐ- 730
 τῶ εἶφανον ἐπιτεγκεῖν· καὶ ὄνομα μὲν ἔστω
 ὁ Μισάνθρωπος ἡδιστον· τῷ τρόπῳ δὲ γνω-
 ρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ
 σκαϊότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπειθροπία· εἰ
 δὲ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ 735
 σβετνύναι ἰκτεῖοντα, πίττη καὶ ἑλαίῳ κα-
 τασβετνύναι· καὶ ἦν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ πο-
 ταμὸς παραφέρῃ, ὁ δὲ τὰς χεῖρας ὀρίγων,
 ἀντιλαβέσθαι δεῖται, ὥθειν καὶ τοῦτον ἐπὶ
 κεφαλῇ βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακλῖναι 740
 δυνηθῇ· οὕτω γὰρ ἂν τὴν ἴσιν ἀπολά-
 βουσιν· εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων· Ἐχι-
 κρατὶδὲ Κολυττεὺς, ἐπέψχετο τῇ ἐκκλη-
 σίᾳ Τίμων ὁ αὐτός· εἶπεν· ταῦτα ἡμῖν δι-
 δόχθω· καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς· 745
 πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποιητάμεθα
 ἅπαντι γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι
 ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρῶτον
 γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τοῦτο;· φιδ-
 τοῦ τάχους· πανταχόθεν συνθίεουσι κικο- 750
 νισμῖνοι, καὶ πνευστιῶντες· ὅση οἶδα ὅθεν
 ἐσφραϊνόμενοι τοῦ χρυσίου· πότερον οὖν ἐπὶ
 τὸν πᾶγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπιδύναμι αὐ-
 τοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδιξίων ἀκροβολι-
 ζόμενος; ἢ τόγχε τοσοῦτον παραινομήσομεν 755
 εἰς ἅπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλείον
 αἰετῶν παρορώμενοι; τοῦτο οἶμαι καὶ

- ἄμεινον, ὥς διχωμέθα ἤδη αὐτοὺς ὑπο-
 στάντες· Φέρε ἴδω· τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν
 760 οὗτος ἐστί; Γραθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶην
 ἔρκεον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον,
 πίθους ὅλως παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμημεκώς·
 ἀλλ' εὐγε ἐποίησεν ἀφικόμενος· οἰμώξειται
 γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. Γρα. Οὐκ ἐγὼ ἔλι-
 γον, ὥς σὺ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθῷ
 765 ἀνδρὸς οἱ θιοὶ; χαῖρε, Τίμων ἐνμορφώτατε,
 καὶ ἡδιστε, καὶ συμποτικώτατε· Τίμ.
 Νῆ καὶ σὺ γε, ὦ Γραθωνίδη, γυπῶν ἀ-
 πάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτρι-
 πτότατε· Γραθ. Ἀεὶ φιλοσκάμμων σὺ γε·
 770 ἀλλὰ πῶς τὸ συμπόσιον; ὥς καινόν τι σοὶ
 ἄσκημα τῶν ισοδιδάκτων διβυράμβων ἤκω
 κομίζων· Τίμ. Καὶ μὴν ἐλεγεία γε ἄσκη-
 μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ διπέλλῃ·
 Γραθ. Τί τῷτο; παῖεις, ὦ Τίμων; μαρ-
 775 τύρομαι· ὦ Ἡράκλεις· ἐβ. ἐβ. προκαλοῦ-
 μαί σε τραύματος εἰς Ἄρσειον πάγον. Τίμ.
 Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φάνε
 τάχα προκεκλήσῃ με. Γραθ. Μηδαμῶς·
 ἀλλὰ σὺ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι,
 780 μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ
 ἰσχυρμόν ἐστι τὸ φάρμακον. Τίμ. Ἐτι μέ-
 νεις; Γραθ. Ἀπειμι· σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις,
 οὕτω σκαιὸς ἐκ χρηστοῦ γενόμενος· Τίμ.
 Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσίων, ὁ ὀναφαλαν-
 785 τίας; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδει-
 λυρώτατος· ἥτος δὲ παρ' ἐμῷ ἀγρὸν ὅλον
 λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τά-
 λαιτα

λαίνα μισθὸν τῷ ἱππαίου, ὅποτε ἄσαιντά
 με, πάντων σιωπώντων, μόνος ὑπερπήνι· 790
 σεν, ἱππομοσάμενος ἡδικότερον εἶναι τῶν
 κύκλων, ἐπιπλὴν νοσῶντα πρῶην εἶδέν με, καὶ
 προσῆλθον ἱπικουρίας δέόμενος, πληγὰς ὁ
 γενναῖος προσενέτεινε. Φιλ. Ὡς τῆς ἀναισχυ-
 τίας· νῦν Τίμωντα γνωρίζετε; νῦν Γραβαί 795
 δης φίλος καὶ συμπότης; τοιγαρὲν δίκαια
 πέπονθεν οὗτος ἀχάριστος ἄν· ἡμεῖς δὲ οἱ
 πάλαι ξυνίθεις, καὶ ζυνίφηβοι, καὶ δη-
 μόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ἐπιπη-
 δᾶν δοκῶμεν· χαῖρε, ὦ δίσποτα, καὶ ὁ· 800
 πως τὴς μιαρῆς τέτους κόλακας φυλά-
 ξη, τὴς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα
 δὲ, κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. ὅτε ἔτι
 πιστευτῖα τῶν νῦν ἔδει· πάντες ἀχάρι-
 στοί, καὶ ποιηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι 805
 κομίζων, ὡς ἔχῃς πρὸς τὰ κατεπιίγοντα
 χρῆσθαι, κατ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκουσα
 ὡς πλουτοῖης ὑπερμεγέθη τιὰ πλοῦτος·
 ἤκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νοθεύει· καὶ
 τοί σύ γε ἔγω σοφὸς ἄν, ὅδιν ἴσως δείξῃ 810
 τῶν παρ' ἐμῷ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέστορι
 τὸ δῖον παραινέσεις ἄν. Τίμ. Ἔσται ταῦ-
 τα, ὦ Φιλιάδην· πλὴν ἀλλὰ πρόσθι, ὡς καὶ
 σὲ φιλοφρονήσασμαι τῇ δικέλῃ· Φιλ. Ἄνθρω-
 ποι, κατὰ γὰρ τῷ κρανίῳ ὑπὸ τῷ ἀχαρί· 815
 γα, διότι τὰ συμφέροντα ἐνυθέτουν αὐ-
 τόν· Τίμ. Ἰδὲ τρίτος ἔτος ὁ ῥήτωρ Δημίας
 προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ,
 καὶ συγγενὴς ἡμίτερος εἶναι λέγων· οὐ-

- 820 τος ἑκαίδεκα παρ' ἑμοῦ τάλαιτα μιᾶς
 ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει, καταδεδίκατο
 γούρ, καὶ ἰδίδιτο σὺν ἀποδιδούς, καὶ γὰρ
 ἔλεῖσας ἑλυσάμην αὐτὴν· ἐπειδὴ πρῶτη
 ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεω-
 825 ρικόν, καὶ γὰρ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον,
 σὺν ἔφῃ γνωρίζειν πολίτην ὄντα με. Δη.
 Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῷ γέ-
 νει, τὸ ἔρισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλη-
 μα τῆς Ἑλλάδος· κἢ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος
 830 ξυμβουλευμένος, κἢ αἱ βουλαὶ ἀμφοτέραι
 περιμένουσι· πρότερον δὲ ἀκουσον τὸ ψή-
 φισμα, ὃ ὑπὲρ σὺ γέγραφα. Ἐπειδὴ Τί-
 μων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυττεὺς, ἀνὴρ οὐ
 μόνον καλὸς καὶ γαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς,
 835 ὡς σὺν ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα
 χρεῖον διατελεῖ τὰ ἀρίστα πράττων τῇ
 πόλει, νείκηκε δὲ πύξ, κἢ πάλην, καὶ δρό-
 μον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῃ
 ἄρματι, καὶ συνωρίδι πωλικῇ. Τίμ. Ἀλλ'
 840 οὐδὲ ἰθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.
 Δημ. Τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοι-
 αῦτα δὲ πολλὰ προσκείσθαι ἀμεινον· καὶ
 ἡρίστισσι δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς
 Ἀχαρίας, καὶ κατέκοψεν Πελοποννησίαν
 845 δύο μοίρας. Τίμ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ
 ἔχειν ὅπλα, ἔδδεν προεγράψην ἐν τῷ κατα-
 λόγῳ. Δη. Μήτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις·
 ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴπωμεν ἀκνημοσύνε-
 τες· ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφω, καὶ
 850 συμβουλεύω, καὶ στρατηγῶν, ἢ μικρὰ
 ἀφί-

ἠφείλησε τὴν πόλιν· ἐπὶ τούτοις ἅπασι
 δίδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ
 Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλαῖς, καὶ τοῖς δήμοις ἰ-
 δία, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῖν ἀνασχεῖσαι
 τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηναίων ἐν ἀκροπό- 855
 λει, κεραυτὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκ-
 κῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, καὶ στεφανῶσαι
 αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτα, καὶ ἀνα-
 κηρυχθῆναι τὰς στιφάνους σύμμερον Διου-
 σίοις τρυγῶδαῖς καινοῖς· ἀχθῆναι γὰρ δι' 860
 αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διούσια· εἶπε τὴν
 γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτοῦ,
 ἀγχιστεῖς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν· καὶ
 γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα
 πάντα ὅποσα ἂν ἐθέλοι· τοῦτ' ἐμὲ οὖν σοι 865
 τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἰβου-
 λόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ
 ὀνόματι Τίμωνα ὀνόμακας· Τίμ. Πῶς, ὦ
 Δημέα, δὲ εἰδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ
 ἡμᾶς εἰδέναι; Δη. Ἀλλὰ γαμῶ, ἦν διδῶ 870
 θεὸς, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι· καὶ
 τὸ γεννηθῆσόμενον, ἄρρεν γὰρ ἴσται, Τί-
 μωνα ἤδη καλῶ. Τίμ. Οὐκ οἶδα εἰ γα-
 μήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ'
 ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων. Δημ. Οἶμοι. τί 875
 τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ
 τύπτεις τὰς ἐλευθέρους, καὶ καθαρῶς ἐλευ-
 θερος, οὐδ' ἄσος ὢν; ἀλλὰ δάσεις ἐν τά-
 χει τὴν δίκην, τὰ τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν
 ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. Τί. Ἀλλ' ὅση ἐμ- 880
 πίπρησται, ὦ μισαρή, ἡ ἀκρόπολις· ὥστε

- δῆλος εἰ συκοφαντῶν. Δημ. Ἀλλὰ καὶ
 πλυτῆς, τὸν ὁπιόδομον διορύξας. Τίμ.
- 885 Οὐ διαρυσκται οὐδὲ οὗτος· ὥστε ἀπίθανόν
 σου καὶ ταῦτα. Δημ. Διορυχθῆσεται μὲν
 ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔ-
 χεις. Τίμ. Οὐκ ἔν κ' ἄλλην λάμβανει. Δη.
- 890 Οἶμοι τὸ μετὰφρειον. Τίμ. Μὴ κίεραχθι·
 κατοίσω γὰρ σοι καὶ τρίτην, ἐπὶ καὶ γε-
 λοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαι-
 μονίων μοίρας κατακόψας ἀνοπλος, ἐν δὲ
- 895 μιᾶν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρέψας· μάτην
 γὰρ αὖ εἶην νεικηκῶς Ὀλύμπια πύξ, καὶ
 πάλιν· ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ
- φιλόσοφος οὗτος ἐστίν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος·
 ἐκπετάσας γοῦν τὸν πῶγωνα, καὶ τὰς
- 900 ὀφρῦς αἰατείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς
 αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνα-
 σιτόβημένους τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην,
- 905 Αὐτοβορέας τις, ἢ Τρίτων, οἷους ὁ Ζεῦξίς
 ἔγραφεν· οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς, καὶ
 κόσμιος τὸ βῆδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν
- ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς
- 910 διεξιῶν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαίρόντων κατηγο-
 ρῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ
 λουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ
- ὁ παῖς μεγάλῃ τὴν κύλικα ὀρίζειεν αὐτῷ,
 τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα, καθάπερ
- 915 τὸ Διὸς ὕδωρ ἐκπίπν, ἐνατιώτατα ἐπι-
 δεικνύται τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις,
 προερπάζων ὥσπερ ἰκτίνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν
- πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γέ-

νειον ἀνάπλωσ, κυνηδὸν ἐμφορούμενος,
 ἐπικεκυφώς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τῇ 915
 ἀρετῇ ἐνρήσειν προσδεκῶν, ἀκριβῶς τὰ
 τρίβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχαν, ὡς μὴδὲ
 ὀλίγοι τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι· μεμψί-
 μοιρος αἰεὶ, ὡς τὸν πλακῦντα ὅλον, ἢ τὸν
 σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅτι περ λιχ- 920
 νείας καὶ ἀπλησίας ὄφελος· μέθυσος, καὶ
 πάροις, ὅκ ἄχρις αἰδῆς καὶ ὀρχηστύος
 μόνον, ἀλλὰ καὶ λαιδορίας, καὶ ὀργῆς
 προσέτι, καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι·
 τότε δὲ μέλιστα περὶ σωφροσύνης καὶ κοσ. 925
 μιότητος, καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ τῇ ἀ-
 κράτου ποιηρῶς ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γε-
 λοῖος· εἴτα ἔμετος ἐπὶ τούτοις· καὶ τὸ τε-
 λευταῖον, ἀράμειοί τινες ἐκφύρουσιν αὐτὸν
 ἐκ τῆ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτε- 930
 ραῖς ἐπειλημμένοι· πλὴν ἀλλὰ καὶ νύμφων,
 οὐδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρεῖσιν ἂν
 ψεύσματος ἐνικα, ἢ θρασυτήτος, ἢ φιλαρ-
 γυρίας· ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐς τὰ πρῶτα,
 καὶ ἐπιорκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία 935
 προηγείται· καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρ-
 τεῖ· καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ παρ-
 ταχόβην ἀκριβῆς, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰ-
 μώζεται τοιγαρῶν ὅκ εἰς μακρὰν χρῆσθαι
 ἂν· τί τοῦτο; παπαῖ, χρόνιος ἡμῖν Θρα. 940
 συκλῆς. Θρασκ. Οὐ κατὰ ταῦτα, ὦ Τί-
 μων, τοῖς πολλοῖς τέτοις ἀφῆγμαι· ὥσπερ
 οἱ τὸν πλοῦτόν σου τεθηπότες, ἀργυρίῳ
 καὶ χρυσοῦ καὶ δειπνῶν πολυτελῶν ἐλ-

- 945 πίδι συνιδραμμήκασι , πολλὴν τὴν κολα-
κίαν ἐπιδειξόμενοι πρὸς ἄνδρα , οἷόν σε
ἀπλοϊκόν , καὶ τῶν ὄντων κοινωγικόν· οἶ-
δα γὰρ ὡς μύζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκα-
νόν , ὅσον δὲ ἥδιστον θυμόν , ἢ κάρδαμον ,
- 950 ἢ , εἴποτε τρυφῶν , ὀλίγον τῶν ἀλῶν ποτὸν
δὲ ἢ ἐννεάκρουτος· ὁ δὲ τρίβων αὐτός , ἕς
βύλει πορφυρίδος ἀμείνων· τὸ χρυσίον μὲν
γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγία
λοις ψηφίδων μοι δοκεῖ· σοῦ δὲ αὐτοῦ
- 955 χάριν ἐστάλην , ὡς μὴ διαφθεῖρῃ σε τὸ
κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα
ὁ πλῆτος , ὁ πολλοῖς πολλαῖς αἰτίας ἀνη-
κέστων συμφορῶν γεγεννημένος· εἰ γὰρ
μοι πείθοιο , μέλιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατ-
ταν ἱμβαλεῖς αὐτόν , οὐδὲν ἀναγκαῖον ἄν-
- 960 δρι ἀγαθῶ ὄντα , καὶ τὸν φιλοσοφίας πλῆ-
τον ὁρᾶν δυναμένον· μὴ μέντοι εἰς βάθος
ᾧ ἴσθι , ἀλλ' ὅσον εἰς βουβῶνας ἐπεμ-
βῆς , ὀλίγον πρὸ τῆς κυματογῆς , ἐμοῦ
- 965 ὁρῶντος μόνου· εἰ δὲ μὴ τῆτο βούλει , σὺ
δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω κατὰ τάχος ἐκ-
φόρησον αὐτόν ἐκ τῆς οἰκίας· καὶ μὴδ'
ἐβαλὼν αὐτῷ ἀνῆς , διαδιδούς ἅπασι τοῖς
δεομένοις· ᾧ μὲν , πέντε δραχμαί· ᾧ δὲ ,
- 970 ρυῖαν· ᾧ δὲ , τάλαντον· εἰδὲ τις φιλόσο-
φος εἶη , διμοιρίαν , ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι
δίκαιος· ἐμοὶ δὲ , καίτοι ὅτι ἐμαυτῷ χά-
ριν αἰτῶ , ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων
τοῖς διομένοις , ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πῆραν
- 975 ἐμπλήσας παρήσχοις , ὅδε ὅλως δύο με-
δίμους

δίνους χωροῦσαι Αἰγυπτίους· ὀλίγα μὲν
 δὲ καὶ μίτριον χρὴ εἶναι τὸν φιλοσοφῶντα
 καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν. Τίμ.
 Ἐπαιῶ ταῦτά σε, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ
 γὰρ τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κε· 980
 φαλὴν ἱμπλήσω κοινῶν, ἐπιμετρίσας
 τῇ δικέλλῃ. Θρασ. ὦ δημοκρατία, καὶ
 νόμοι, παύμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν
 ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει. Τίμ. Τί ἀγανακτεῖς,
 ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μὲν παρακέκρυμμαί 985
 σε; καὶ μὴν ἐπιβαλὼν χοίρικας ὑπὲρ τὸ
 μέτρον τέτταρας. ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ
 ξυνέρχονται· Βλεψίας ἐκείνος, καὶ Λάχης, καὶ
 Γρίφων, καὶ ὅλως, τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξο-
 μένων· ὥστε τί σὺ ἐπὶ τὴν πέτρην ταύ- 990
 την ἀνελθὼν, τὴν μὲν δικέλλαν ὀλίγοι ἀ-
 παύω πάλαι πεποιηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι
 πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλα-
 ζῶ πόρρωθεν αὐτάς; Βλεψ. Μὴ βάλλε,
 ὦ Τίμων· ἄπιμεν γάρ. Τίμ. Ἄλλ' ὅσον 995
 ἀναιματί γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἀνεν τραυμα-
 ταν.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

LUCIANI

DIALOGI

MORTUORUM.

Dialogus 1.

*Cræsi, Plutonis, Menippi, Mida,
Sardanapali.*

CROE. **N**on ferimus, o Pluto, Menippum hunc canem, adhabitantem nobis. Quapropter aut illum alio loco colloca, aut nos hinc alio commigrabimus. PLUT. Ecquid ille mali vobis facit, vobiscum pariter mortuus cum sit? CROE. Cum nos ploramus & ingemiscimus, illorum reminiscentes, quæ apud superos (habuimus), Midas quidem hic auri, Sardanapalus autem multæ voluptatis, ego vero thesaurorum, irridet, & conviciis incessit, mancipia & purgamenta nos vocitans. Interdum autem & cantans, conturbat ploratus nostros, & prorsus molestus est. PLU. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto. Odi enim ipsos,
A ignavi

ignavi ac perditī adeo cum sint : quibus non satis fuit vixisse male, sed etiam mortui adhuc meminerunt & desiderio ducuntur rerum humanarum. Gaudeo igitur, cum ipsos contristo. PLU. Atqui non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. MEN. Etiamne tu deliras, Pluto, qui gemitus istorum tuo quoque calculo comprobas ? PLUT. Haud quaquam, verum nolim vos disfidere. MEN. At vero, o pessimi Lydorum, Phrygum & Assyriorum, sic existimate, quod nunquam desiturus sim. Nam quocunque abieritis, sequar ægre faciens, occinens & irridens vobis. CR. Annon hæc sunt contumelia ? MEN. Non, sed illa contumelia erant, quæ vos faciebatis, adorari cupientes, liberis hominibus insultantes, & mortis omnino non memores. Proinde plorate nunc, omnibus illis despoliati. CROES. Multis certe, o Dii, & magnis possessionibus ! MI. Quanto equidem ipse auro ! SAR. Quanto vero ego luxu ! MEN. Euge, ita facite, lugete vos quidem, ego vero tritum illud, *Nosce te ipsum*, identidem connectens vobis occinam, id enim hujusmodi gemitibus accinere convenit.

Dialogus 2.

Mercurii & Charontis.

MER. **S**upputemus, Portitor, si videtur, quanta mihi debeas jam, ne deno litigemus de istis. CHA. Supputemus, Mercuri, nam de istis definire melius est, & minus molestum. MER. Anchoram mandanti tibi artuli quinque drachmarum. CHA. Magno dicis. MER. At, per Plutonium, quinque emi illam, & lorum, quo remum alligares, obolis duobus. CHA. Pone quinque drachmas & obolos duos. MER. Et acum ad (resarciendum) velum: quinque obolos ego exsolvi. CHA. Etiam hos appone. MER. Et ceram ad oblinendas navigii rimas, & clavos, præterea funiculum, unde Hyperam fecisti: omnia hæc duabus drachmis. CHA. Bene vero: hæc vili emisti. MER. Hæc sunt, nisi quid aliud me latuerit inter computandum. Quando autem hæc redditurum te promittis? CHA. Nunc quidem, Mercuri, fieri non potest. Si vero pestis aliqua, aut bellum multos demiserit, licebit tum lucrificare aliquid, mala fraude supputantem in turba (mortuorum) portoria. MER. Proinde ego nunc sedebo, pessima quæque ut eveniant

precatus, ut inde fructum capiam. CHA. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, uti vides, ad nos descendunt: pax enim est. MER. Satius est ita esse, etiamsi nobis prorogetur a te debiti istius solutio. Verum enim vero prisca illi, Charon, nosti quales advenerint, fortes omnes & sanguine pleni & saucii plerique. Nunc autem aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut ex luxuria tumefacto ventre & cruribus (adveniunt.) Pallidi enim omnes, & ignavi, neque similes illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarum causa veniunt, factis, ut videtur, sibi mutuo insidiis. CHA. Omnino enim expetendæ sunt illæ. MER. Proinde neque ego videar committere aliquid, si acerbe abs te exigam ea quæ mihi debes.

Dialogus 3.

Plutonis & Mercurii.

PLU. **S**Enemne nosti, illum annis gravem dico, divitem Eucratem, cui liberi quidem non sunt, hæreditatem autem venantes quinquagesies mille? MER. Recte: Sicyonium illum dicis. Sed quid tum? PLUT. Vivere illum quidem, Mercuri,

curi, sine ultra eos nonaginta annos, quos vixit, aliis totidem accumulatis, si modo fieri possit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & ceteros detrahe huc ordine omnes. MER. Atqui absurdum hoc videtur. PLUT. Haudquaquam, imo iustissimum: Quid enim illi (mali ab eo) perpeffi optant illum mori, nisi quia pecuniam illius captant, nulla propinquitate juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt: Ac quæ, ægrotante illo, apud se consultant, omnibus manifesta: & tamen sacrificaturos sese promittunt, si melius se habeat: & in universum varia quædam (& versuta) adulatio illorum hominum est. Propterea ipse quidem immortalis sit, illi autem ante ipsum abeant, frustra hiantes. MER. Ridicula patientur, scelerati cum sint. Ille etiam sæpe admodum scite lætat illos, & spe pascit inani, & in summa, semper morituro similis multo validior est quam quisquam juvenis. Illi autem hæreditate inter se divisa fruuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo præcipientes. PLUT. Proinde ipse, exuta senectute, quemadmodum Iolaus ille, repubescat. Illi autem ab ipsa spe media, somnias divitias relinquentes, jam mali male mortui huc veniant. MER. Ne cures, Pluto; illos enim ordine

singulatim tibi accersam: septem autem, opinor, sunt. PLUT. Deducas licet. Ille autem præmittat singulos ex sene iterum adolescens factus.

Dialogus 4.

Zenophanta & Callidemida.

ZENO. **A**T tu Callidemides, quo pacto interiiisti? Nam ipse quidem cum Dinia parasitus essem, quod immodicâ ingurgitatione præfocatus fuerim nosti: aderas enim morienti. **CALL.** Aderam, Zenophantes. Mihi vero inopinatum quiddam accidit. Nosti enim & tu Ptœodorum illum senem. **ZENOPH.** Orbem illum ac divitem, apud quem te assidue versari conspiciebam? **CAL.** Illum semper colebam, id mihi pollicitus fore, ut meo commodo quamprimum moreretur. Verum cum ea res in longum proferretur, & ultra Tithoni annos senex viveret, compendiariam quandam excogitavi ad hæreditatem viam. Si quidem empto veneno pocillatori persuaseram, ut simul atque Ptœodorus potum posceret, (bibit autem abunde) meracius in calicem infunderet, haberetque in promptu, & porrigeret illi. Quod si fecisset, iurejurando confirmabam, me illum manumis-

suum.

furim ZEN. Quid igitur accidit? nam adminibile quiddam narraturus mihi videris. CAL. Ubi igitur loti venissemus, duo jam puer cum pocula parata haberet, alterum Pteodoro, quod venenum continebat, alterum mihi, nescio quomodo deceptus, mihi venenum, Pteodoro porrexit poculum non venenatum. Mox ille quidem bibit, at ego praeinus humi porrectus jacebam, suppositus videlicet illius loco mortuus. Quid ita horrides, Zenophanta? Atqui non convenit virum sodalem irridere. ZEN. Lepida fate, Callidemides, passus es: senex vero quid ad ista? CAL. Primum quidem repente casu paulum turbatus est: Deinde cum intellexit, opinor, quid factum fuerit, risit & ipse ad ea, quæ pocillator patraverat. ZIN. Verum non oportuit ad compendium illud divertere, siquidem venisset tibi populari via tutius, etiamsi paulo serius.

Dialogus 5.

Simyli & Polystrati.

SM. **V**ENISTI tandem & tu, Polystrate, ad nos, postquam annos opinor non multo pauciores centum vixisti. POL. Cæto plus quam nonaginta, o Simyle. SIM. Quomodo vero illos post me vixisti triginta

annos? ego enim, cum tu ferme septuaginta natus esses, vita deceffi. POL. Quam suavissime, etsi tibi mirum illud videbiur. SIM. Mirum sane, si senex, & inbecilis, & orbus insuper prole, delectari rebus humanis potueris. POL. Primum quidem omnia potui: præterea quoque pueri mihi florentes erant multi, & mulieres mollissimæ, & unguenta, vinumque flagrans, & mensæ super Siculas (apparatæ). SIM. Nona sunt isthæc: ego etenim te valde parum credidi. POL. Sed adfluebant mihi, o bone, ab aliis hæc bona: & mane quidem conestim ad fores ventitabant permulti; post a vero omnimoda mihi dona adferebantur & toto terrarum orbe præstantissima. SIM. Regnastine, o Polystrate, post me? POL. Non equidem: verum amatores habebam innumeros. SIM. Rideo: amatores tunc, ea cum esses ætate, dentesque quatuor haberes? POL. Per Jovem optimos omnino civium: & quidem me senem, atque calvum, uti vides, lippientemque insuper, & mucro nares oppletum perlibenter colebam; & beatus erat, si quem eorum tantummo adspicerem. SIM. Num & tu aliquam, ut Phao, Venerem è Chio transvexisti, quæ postea tibi optanti dederit juvenem esse, & formosum de novo, atque amore dignum? POL. Non: sed talis quum essem, perquam adamabar. SIM. Ænigmata loqueris. POL.

Atque

Atqui manifestus est hic amor, tam frequens cum sit erga prole carentes, & opulentos senes. SIM. Nunc intelligo tuam pulchritudinem, o admirande, quod ab aurea Venere fuerit. POL. At profecto, Simyle, non pauca ab amatoribus commoda percepi, tantum non adoratus ab illis: etenim superbe me gessi sæpe, & exclusi eorum quosdam aliquando; hi vero certabant, ac se invicem superare conabantur mei studio. SIM. Tandem vero quod cepisti consilium de tuis opibus? POL. Palam quidem unumquemque eorum hæredem me relicturum dicebam: quisque vero credebat, eoque se magis ad assentationem componebat: aliud autem verum testamentum reliqui, plorare cunctos iubens. SIM. Quem vero postremum illud testamentum hæredem habuit? numne aliquem genere conjunctum? POL. Non per Jovem, sed novitium quendam ex adolescentulis istis formosis Phrygem. SIM. Quot annos natum Polystrate? POL. Circiter viginti. SIM. Jam nunc intelligo, quænam tibi ille fuerit gratificatus. POL. Quin vel sic multum istis dignior hæreditate, etsi barbarus esset, & nequam, quem jam & ipsi optimates observant: ille itaque hæres meus fuit: & nunc inter patricios numeratur, mentumque subrasus & barbare loquens Codro nobilior, Nireo formosior, & Ulyxe

prudenter esse dicitur. SIM. Id mihi curæ non est: quin etiam Græciæ sit Imperator; dummodo isti hæreditatibus non potiantur.

Dialogus 6.

Cratetis & Diogenis.

CRAT. **M**Œrichum illum divitem non verasne, o Diogenes, illum admodum opulentum, Corintho natum, cui tot erant naves onerariæ, cujus consobrinus Aristæas, & ipse dives? Homericum illud in ore solebat habere: *Aut me confice tu, aut ego te.* DIOG. Cujus rei gratiâ sese colebant invicem, Crates? CRAT. Hæreditatis causa uterque, cum essent æquales. Jamque testamenta publicaverant utrique, in quibus Mœrichus, si prior moreretur, Aristæam omnium rerum suarum dominum relinquebat: Mœrichum autem Aristæas, siquidem ipse prior e vita decederet. Illa quidem erant (in tabulis) scripta, hi vero sese invicem colebant, & adulatione (alter alterum) superare contendebat. Porro divini, sive futurum ex astris conjectarent, sive ut Chaldæi ex somniis, quin & Pythius ipse nunc Aristææ, nunc Mœricho victoriam præbebat, & modo ad

ad hunc, modò ad illum trutina vergebat. DIOG. Quis igitur rerum finis fuit, o Crates? nam audire est operæ pretium. CRA. Eodem die mortui sunt ambo: hæreditates autem ad Eunomium ac Thrasyblem devenerunt, quorum utrique cognati illis erant: nec unquam præfagiverant hæc ita futura. Etenim cum Sicyone Cirrham navigarent, medio in cursu, obliquum nacti Iapygem, eversa navi perierunt. DIOG. Bene fecerunt: at nos cum in vita essemus, nihil ejusmodi alter de altero cogitabamus. Neque ego unquam optabam Antisthenem mori, quo nimirum baculus illius (erat autem illi firmus ex oleastro factus) ad me veniret hæredem: neque tu Crates, opinor, desiderabas, ut, me mortuo, hæreditatem adires opum mearum, dolii ac peræ, quæ chornices duo lupinorum habebat. CRA. Neque enim mihi quicquam istis rebus erat opus, etiam ne tibi quidem, Diogenes: quorum enim oportebat (me hæredem esse) quæque tu ab Antisthene, ego a te tanquam jure hæreditatis accepi, ea nimirum multo sunt majora, multoque splendidiora quàm Persarum imperium. DIOG. Quænam sunt ista quæ dicis? CRA T. Sapientiam inquam, frugalitatem, veracitatem, loquendi audaciam, vivendi libertatem. DIOG. Per Jovem memini me in istiusmodi divitiarum

hæreditatem Antistheni successisse, tibi quæ
eas longe etiam majores reliquisse. CRAT.
Verum istiusmodi opes aspernabantur, ne-
que quisquam nos coluit, hæredem se fu-
turum sperans, sed ad aurum omnes in-
tendebant oculos. DIOG. Nec injuria;
neque enim habebant, quo facultates ejus-
modi a nobis traditas acciperent, quippe
qui deliciis perfluerent tanquam putria
marsupia; ita ut si quando quis in il-
los infunderet vel sapientiam, vel dicen-
di libertatem, vel veritatem, elaberetur il-
lico & efflueret, cum fundus continere non
valeret: cujusmodi quiddam & Danaï Vir-
ginibus ajunt accidere, dum in dolium
pertusum haustam aquam important: at ii-
dem aurum dentibus & unguibus, omni-
que opere servabant. CRAT. Proinde nos
hic quoque nostras possidebimus opes: illi
vero huc venient, obolum duntaxat secum
ferentes, illumque tantum ad portitorem
usque.

Dialogus 7.

Menippi & Mercurii.

MEN. **U**Binam formosuli sunt & formosæ, Mercuri? duc me (sis) cum novus hic advena sim. MERC. Non quidem vacat, o Menippe: attamen eo respice ad dextram, ubi Hyacinthus est, & Narcissus, Nireus, Achilles, Tyro, Helena, Leda, omnesque adeo veteres formæ. MEN. Ossa tantum video, & calvarias carnibus nudatas, confimiles plerasque. MER. Etenim ista sunt, quæ omnes poëtæ admirantur ossa, quæ tu videris contemnere. MEN. Quæso, Helenam mihi monstrato: nam equidem non dignoverim. MERC. Isthæc calvaria Helena est. MEN. Itane vero mille naves propter hanc impletæ sunt ex universa Græcia, totque ceciderunt Græci ac Barbari, & tot urbes everstæ sunt? MERC. At non vidisti, Menippe, vivam hanc mulierem; dixisses enim & tu, vitio non verti posse talis mulieris causa per multum tempus molestias & pericula pati: siquidem & flores aridos si quis videat, qui deposuerint colorem, informes nimirum ipsi videbuntur: cum vero florent, coloremque habent, pulcherrimi sunt. MEN. Proinde equidem illud, Mercuri, demiror, non animadvertisse

tisse Achivos, quod de re tam exigui temporis & facile deflorente laborarent. MER C. Non ocium est mihi, Menippe, tecum philosophari: quapropter delecto loco, ubicunque velis, prosterne temet ac recumbe: ego vero alios etiam mortuos jam deducam.

Dialogus 8.

Menippi & Cerberi.

MEN. **H**Eus Cerbere, tecum enim mihi cognatio quædam intercedit, cum & ipse sim canis, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, cum descenderet ad vos? Verisimile est autem te, Deus cum sis, non latrare modo, verum etiam humano more loqui, si quando velis. CER. Cum procul adhuc abesset, Menippe, omnino visus est irretorto (atque imperterrito) accedere vultu, nec magnopere mortem formidare, tanquam hoc ipsum vellet iis, qui procul à specus ingressu stabant, ostendere: postquam vero se demisit in hiatum, viditque caliginem hanc, simulque ego cunctantem illum mordens aconito pede correptum detraxi; sicuti infantes ejulabat, suosque deplorabat liberos; nihilque non faciebat in omnem speciem sese convertens. MEN.
Num.

Num igitur homo ille erat sophista, neque vere rem despexit? CER. Non: sed ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, ac si non invitus id esset passurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spectantes mirarentur. Equidem illud profecto de viris istiusmodi vere possem dicere, ad fauces usque specûs intrepidi sunt ac fortes, porrò intus cum sunt, argumentum (adeſt) accuratum (formidinis eorum & trepidantis animi). MEN. Ceterum ego quonam animo tibi viſus ſum descendisse? CER. Unus mortaliū, Menippe, descendisti, ut tuo dignum erat genere, & prior te Diogenes: propterea quod neſtquam coacti, nec detruſi intraſtis, verum ſpontanei, ridentes, atque omnibus plorare nunciantes.

Dialogus 9.

Charontis, Menippi & Mercurii.

CHA. **S**olve nautum, execrande. MEN. Vociferare, ſi quidem iſtuc tibi volupe eſt, Charon. CHA. Solve, inquam, quod pro traiectione debes. MEN. Haudquam accipias ab eo, qui non habet. CHA. An eſt quiſpiam, qui ne obolum quidem habeat?

beat? MEN. Sitne alius quispiam præterea, equidem ignoro, ipse certe non habeo. CHA. Atqui fauces tibi comprimam, per Ditem, sceleste, ni solvas. MEN. At ego illiso baculo tibi comminuam caput. CHA. Gratis igitur navigaveris tantam navigationem? MEN. Mercurius meo nomine tibi persolvat, qui me tibi tradidit. MER. Belle mecum agatur, per Jovem, si quidem futurum est, ut etiam defunctorum nomine persolvam. CHAR. Haud omittam te. MEN. Hujus igitur causa subducta navi commorare: quanquam quod non habeo quinam auferas? CHA. At vero tu nesciebas, quod tibi fuerit apportandum? MEN. Sciebam quidem, verum non habebam. Quid igitur? ideone mihi non erat moriendum? CHA. Solus ergo gloriaberis, te gratis fuisse transvectum? MEN. Haud gratis, o præclare, siquidem & sentinam exhausti, & remum arripui, & vectorum omnium unus non ejulavi. CHA. Ista nihil ad naulum: obolum te solvere oportet; neque enim fas est secus fieri. MEN. Proinde tu me rursus in vitam reduc. CNA. Belle dicis, nimirum ut verbera etiam ab Æaco insuper accipiam. MEN. Ergo molestus ne sis. CHA. Ostende quid habeas in pera. MEN. Lupina, si velis, & Hecatæ cœnam. CHA. Unde nobis hunc canem adduxisti, Mercuri? tum qualia garriebat inter navigandum, vectores omnes irridens, ac dicturiis
 ir-

incessens, & solus cantillans, illis plorantibus? MER. Ignoras, Charon, quem virum transvexeris? prorsus liberum, cuique nihil omnino curæ sit. Hic est Menippus. CHA. Quod si te prehendero aliquando? MER. Si prehenderis? o præclare, bis quidem capere non possis.

Dialogus 10.

Plutonis, Protefilai & Proserpina.

PROTES. **O** Domine, & Rex, noster: que Jupiter, tuque o Cereris filia, ne neglectui habeatis preces amatorias. PL. Tu vero quam rem petis a nobis, aut quis tandem es? PROTES. Sum equidem Protefilaus, Iphicli filius, Phylacensis, commilito Achivorum, quique primus occubui eorum, qui sub Illo militarunt: precor vero, ut dimissus ad parvum tempus reviviscam iterum. PL. Illum quidem amorem, o Protefilæ, omnes mortui amant; attamen nullus eorum votis potitur. PROT. At non vitæ causa, Pluto, sed uxoris, quam nuper ductam in ipso adhuc thalamo reliqui, cum enavigarem: ceterum infelix ego in ipso è navibus egressu occisus sum ab Hectore; verum amor uxoris non mediocriter me angit, o Domine, & vellem
vel

vel exiguo temporis spatio ab ea visus iterum descendere. PL. Nonne bibisti, Protefilæ, Lethes aquam? PROTES. Omnino vero, Domine: sed hæc res majoris erat ponderis & efficaciar. PL. Quin potius expecta, adveniet enim illa aliquando: nihil te redire opus erit. PROTES. Sed non fero moram, o Pluto: amore captus enim & ipse jam fuisti, novistique cujusmodi sit amare. PLUT. Ecquid te juvaret per unum diem in vitam redire, paulo post eadem lachrymaturum. PROTES. Opinor me persuasurum etiam illi, ut sequatur ad vos; adeo ut unius loco duos mortuos accepturus sis paulo postea. PL. Non fas est illa fieri; nec facta sunt unquam. PROT. In memoriam tibi revocabo, Pluto: Orpheo enim propter hanc eandem causam Eurydicen tradidistis, meamque affinem Alcestim dimisistis Herculi gratificati. PL. Vellesne sic calvaria nuda, & informis pulchræ illi sponsæ tuæ apparere? quomodo vero illa adspiciet te, cum ne agnoscere quidem poterit? perterrefiet enim certo scio, & fugiet te, frustra que tantam viam redieris. PROSERP. Quin vero, marite, & huic rei medere, Mercuriumque jube, cum in luce jam Protefilaus fuerit, ut ipsum contingat virga, & juvenem extemplo formosum efficiat, qualis erat e thalamo. PL. Cum Proserpinæ sic sane videatur,

reducens ipsum iterum redde sponsum : tu vero memento unum (te tantum) accepisse diem.

Dialogus 11.

Cnemonis & Damippi.

CNE. **H**Oc illud est quod vulgò dici consuevit, *Hinnulus leonem*.

DAM. Quid stomacharis, Cnemon? CNE. Quid stomacher rogas? Hæredem invitus reliqui, miser astu delusus, iis, quos maxime mea cupiebam habere, præteritis.

DAM. Sed istud quinam evenit? CNE. Hermolaum illum, valde divitem, liberis orbum colebam mortis spe, neque ille gravatim officium meum admittebat. Interim illud mihi scitum visum est, ut testamentum publice proferrem, in quo illi mea omnia reliqui, nimirum ut & ille (me) æmularetur, eademque faceret. DAM. Ac quid tandem ille? CNE. Quid ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. Ceterum ego repente atque insperato vita decessi, tecti ruina oppressus. Et nunc Hermolaus mea possidet, lupi cujuspiam in morem ipso hamo cum esca pariter avulso. DAM. Non tantummodo, sed & te piscatore. Itaque dolum adversus te ipsum

ipsum composuisti. CNE. Ita videtur; ideoque lugeo.

Dialogus 12.

Diogenis & Mausoli.

DIO. **O** He tu Car, qua re tantum spiras, teque dignum censes qui nobis omnibus anteponare? **MAU.** Et propter regnum quidem, o Sinopenfis: quippe qui Cariae imperaverim universae, praeterea Lydiae quoque gentibus aliquot, & insulas nonnullas subegerim, Miletum usque pervenerim, plerisque Ioniae partibus subactis; ad haec formosus eram ac procerus, ac bello fortis: maxime vero quod in Halicarnasso monumentum habeam impositum singulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo possidet, neque pari etiam pulchritudine conditum, viris scilicet atque equis pulcherrimo e saxo ad vivam formam absolutissimo artificio expressis, adeo ut vel fanum aliquod simile haud facile quis inveniat. Num injuria tibi videor has ob res magnum spirare? **DIOG.** Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? **MAU.** Per Jovem, ob haec ipsa. **DIOC.** Atqui, o formose Mausole, neque
vires

vires jam illæ, neque forma tibi jam adest : si itaque quem arbitrum de formæ præcellentia delegerimus, haudquaquam dicere possim, quamobrem tua calvaria meæ sit anteferenda : siquidem utraque pariter & calva, & nuda, utrique dentes pariter ostendimus, & oculis orbatī sumus, & nares habemus simas. Ceterum sepulchrum ac saxa illa pretiosa Halicarnassensibus forsitan jactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, quod magnificam quandam structuram apud se habeant : verum quem tu ex istis fructum capias, vir optime, nequaquam video, nisi forsitan illud dixeris, quod plus oneris atque nos sustines, sub tam ingentibus saxis pressus. MAU. Itane nihil illa mihi conducunt omnia, planeque pares erunt Mausolus ac Diogenes? DIO. Imo haud pares, inquam, vir præstantissime : nam Mausolus discrucietur, quoties earum rerum in mentem veniet, in quibus se felicem putabat; Diogenes autem eum ridebit. Atque ille quidem suum illud monumentum, quod est Halicarnassi, dicet ab uxore Artemisia atque sorore constructum; contra Diogenes ne id quidem suo de corpore novit, num quod habeat sepulchrum. Neque enim illi res ea curæ erat : verum apud viros excellentissimos sui memoriam famamque reliquit, ut qui vitam vixerit viro dignam, tuo

tuo monumento , Car abjectissime , celsiorem , ac firmiore in loco substruam.

Dialogus 13.

Ajaxis & Agamemnonis.

AGA. **S**I tu furore correptus , o Ajax , teipsum interfecisti , nosque omnes membratim concidere putasti , quid Ulyssem accusas ? Ac paulo ante neque aspicere ipsum voluisti , cum venisset huc vatem consulturus , neque alloqui dignatus es virum commilitonem ac socium ; sed superbe admodum ac grandi incedens gressu præteriisti. AJAX. Merito , Agamemnon. Ille enim mihi furoris hujus auctor extitit , ut qui solus mecum de armis judicio contenderit. AGA. Volebasne vero sine adversario esse , & sine pulvere omnes superare ? AJAX. Quidni ? in tali utique causa . Nam armatura ea cognationis quodam jure ad me pertinebat , cum fratris mei patruelis certe fuerit. Deinde vos ceteri , qui multo quam ille præstantiores eratis , detrectastis certamen , & concessistis mihi certaminis præmia . Iste autem Laërtae filius , quem ego sæpe in summo periculo servavi , cum jam à Trojanis pro-

prope concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. AGA. Accusa igitur, o generose, Thetim, quæ, cum tibi debuisset armorum hæreditatem, utpote cognato, tradere, in medium allata posuit ea. AJA. Haudquaquam, sed Ulysssem, ut qui solus sese mihi opposuerit. AGA. Ignoscendum, o Ajax, est, si homo cum esset, appetivit gloriam, rem dulcissimam, cujus gratia etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipue quando & vicit te, idque Trojanis ipsis iudiciis. AJA. Novi ego quæ me damnarit, sed fas non est de Diis aliquid dicere. Ulysssem igitur non possum non odisse, Agamemnon, etsi ipsa Minerva hoc nolit.

Dialogus 14.

Antilochi & Achillis.

ANTI. **Q**ualia tibi nuper, Achilles, ad Ulysssem sunt dicta de morte, quam non generosa, & ambobus tuis præceptoribus, Chirone & Phœnice, indigna? Etenim audiebam cum diceres, te malle rusticam vitam agentem, inopi cuiquam, cui victus non suppeteret multus, operam locare, quam omnibus defunctis

functis imperare Hæc certe ignavi hominis verba Phrygem quempiam meticulosum, atque plus quam decet vitæ cupidum dicere forsitan decuisset; sed Pelei filium & in adeundis periculis heroum omnium alacerrimum tam humilia de se cogitare, pudendum valde, & omnibus in vita præclare ab ipso gestis plane contrarium. Nam cum sine gloria in Phthiotide ad longam usque senectam regnare tibi licuisset, lubens tamen mortem gloriosam prætulisti. ACHIL. At, o Nestoris fili, tunc ignarus eram eorum quæ hic sunt, & utrum esset præstantius nesciebam; itaque misellam illam gloriolam vitæ anteponebam. Atqui jam tandem intelligo quod inutilis illa sit, etsi sint apud superos qui quam maxime res præclare gestas carmine celebrent: apud mortuos autem æqualis est omnium honor. Et neque forma illa, Antiloche, neque vires adsunt; sed jacemus omnes sub eadem caligine similes, & alii ab aliis nihil discrepantes. Nec me Trojanorum manes metuunt, nec Græcorum venerantur, sed exquisita est juris æquabilitas, similisque alter alteri defunctus, sive ignavus, sive strenuus fuerit. Hæc sunt quæ me angunt, & doleo, quod non potius vivam, & operam locem. ANTIL. Quid agat quispiam? naturæ namque visum est, ut omnes omnino moriantur. Itaque par est

est te legi obtemperare, nec statuta ægre ferre. Præterea videsne quot e sociis circa te simus? paulo post & Ulysses adveniet. Affert autem solatium societas huius rei, & quod non solus ea patiaris. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios admirandos viros, qui quidem (ut puto) haudquaquam vellent redire, si quis eos ad inopes & victus indigos mittat, ut illis pro mercede serviant. ACHIL. Sociorum hæc quidem admonitio est: verum haud scio, quo pacto eorum, quæ in vita aguntur, memoria me excruciat. Arbitror autem & vestrum unumquemque ita affici. Si vero non palam confiteamini, hoc nequiores estis, quod tacite huiusmodi toleratis. ANT. Non equidem, Achilles, sed longe tibi præstamus: quippe quod intelligimus, quam sit inutile de iis rebus verba facere. Silere enim & æquo animo sustinere omnia, concessum est nobis, ne eadem optantes, tecum nos ipsos risui exponamus.

Dialogus 15.

Terpsion & Pluto.

TERP. **N**Um illud, o Pluto, justum, me quidem obiisse triginta annos

B

nos

nos natum, illum autem super annos nonaginta senem Thucritum vivere haftenus? PL. Iustissimum sane, Terpsion, siquidem hic vivat, neminem optans, amicorum vita defungi: tu vero per omne tempus insidiatus es ipsi expectans hæreditatem. TERP. Nonne vero decebat senem, & qui non amplius uti divitiis posset ad voluptatem, abire vita locum cedentem juvenibus? PL. Nova (certe & inaudita) o Terpsion, sancis, ut ille, qui non amplius divitiis uti possit ad voluptatem, moriatur: illud autem aliter fatum & natura constituit. TERPS. Quin igitur ipsam accuso (scrimine tam perversæ) institutionis: oportebat enim hanc rem ordine quodammodo fieri, ut senior prius, & post eum, qui & ætate ipsi proximus esset (diem obiret supremum), nullatenus autem præpostero geri, neque in vivis manere senio confectum, qui dentes adhuc tres reliquos habeat, vix videat, fervulis tribus curvato corpore innitatur, & muco quidem nares, concretis autem sordibus oculos habeat plenos, nihil amplius suave sciât, animatum quoddam sit sepulchrum, & a juvenibus derideatur, emori vero formosissimos & fortissimos adolescentes: retrorsum enim (ad fontes) flumina (refluunt) ea ratione: aut saltem scire par erat, quando decessurus esset seque singulus, ut non frustra

frustra quosdam colerent: nunc autem, quod proverbio dicitur, currus bovem sæpius effert. PL. Illa quidem, Terpsion, multo prudentius fiunt, quàm tibi videatur: & vos sane quid causæ est, quod alienis (opibus) inhietis, & senibus sine prole (vosmet) applicetis, illos (oculis) ferentes? quapropter risum debetis, ab illis quum sepelimini: eaque res multis gratissima est: sicuti enim illos mori optatis, ita omnibus est suave antea vos vita decedere: novam enim hanc artem excogitastis, quod anus & senes ametis, præsertim si prole careant, qui enim liberos habent, a vobis non coluntur: quanquam eorum jam multi, quos non amatis, animadversa amoris vestri astutia, etsi filios habeant, odisse se illos fingunt, ut & ipsi amatores habeant: postmodum in testamentis exclusi sunt, qui olim dona ferebant: filius autem & natura, ut æquum est, potiuntur omnibus: illi vero infrendunt dentibus, dolore ardentes. TERPS. Vera quidem illa dicis: mearum enim (opum) Thucritus quanta devoravit, semper cum mori videretur, & cum intrarem, suspirans, & profundum quid, tanquam ex ovo pullus imperfectus, subterocitans; quapropter ego jam mox illum existimans insensurum in sandapilam, & multa misi, ne superarent me rivales mei majoribus donis,

plurimumque præ curis in somnis jacebam, singula connumerans & disponens: hæc autem ipsa, infomniam (dico) & curas, moriendi mihi causa extiterunt: hic vero, cum tantam mihi escam deglutivisset, adstitit, cum sepelirer, pridie, insuper irridens. PL. Euge, o Thucrite, vivas diutissime, dives simul & tales deridens; neque prius tu moriari, quam præmiseris omnes adultores. TERP. Illud sane quam, o Pluto, mihi suavissimum erit, si & Chariades prius moriatur quam Thucritus. PLUT. Bono sis animo, Terpsion, siquidem & Phidon, & Melantus, & omnes ante ipsum vita decedent iisdem (confecti) curis. TERPS. Probo ista: vivas diutissime, Thucrite.

Dialogus 16.

Menippus & Tantalus.

MEN. **Q**uid ploras, Tantale, aut quid te ipsum desies, ad stagnum consistens? TANT. Quod jam, o Menippe, pereo siti. MEN. Tantumne piger es, ut non declinato corpore bibas, vel etiam per Jovem haurias cava manu? TANT. Nihil prodest, si prono capite aquam adpetam: fugit enim aqua, cum me senserit adventantem: quod si aliquando & hau-

hauriam, atque adferam ori, fieri non potest, ut irrigem summa labia, perque digitos diffluens nescio quo pacto iterum destituit aridam manum meam. MEN. Prodigiosum quid pateris, Tantale: at enim dic mihi, quid opus est, ut bibas? corpus enim non habes: nam illud utique in Lydia alicubi sepultum est, quod & esurire & sitire poterat: tu vero (nunc) umbra quomodo adhuc aut sitias aut bibas? TAN. Illud ipsum est poena mea, ut sitiat umbra, ac si corpus esset. MEN. Sed huic quidem rei sic fidem habebimus, quandoquidem dicis siti te puniri: quid igitur tibi metuendum erit? num times, ne penuria potus moriaris? non alium equidem video post hunc Orcum, aut mortem, (per quam) hinc (deveniamus) in alium Orcum. TAN. Recte quidem dicis: sed illud est caput condemnationis, desiderare bibere, cum non indigeam. MEN. Deliras, o Tantale, & tanquam vere potu indigere videris, (cum potius) mero helleboro per Jovem (opus habeas) cui contrarium omnino atque iis, quos rabidi canes momorderunt, contingit, ut non aquam, sed sitim pertimescas. TAN. Neque vero veratrum, Menippe, renue- rim bibere: detur mihi modo. MEN. Bono sis animo, Tantale; nam neque tu, nec alius mortuorum bibet, siquidem sit impossibile: non enim omnes, uti tu,

condemnati sitiunt, aqua ipsos non expectante.

Dialogus 13.

Minos & Sostratus.

MIN. **H**ic quidem prædo Sostratus, in Pyriphlegethontem immitatur: hic autem sacrilegus a Chimæra discerpatur: tyrannus vero iste, Mercuri, juxta Tityum extensus, hepar & ipse vulturibus præbeat arrodendum. At vos boni in Elysium campum celeriter abite, & beatorum insulas habitate pro iis, quæ iuste in vita fecistis. SOST. Audi, o Minos, num tibi iusta dicere videar. MIN. An ego denuo nunc audiam? annon convictus es, Sostrate, quod & malus fueris, & tam multos occideris? SOST. Convictus quidem sum: sed vide an iusto afficiar supplicio. MIN. Ita sane: siquidem iustum est meritam cuique mercedem rependere. SOST. Attamen responde mihi Minos: breve enim quiddam interrogabo te. MIN. Dic, dummodo non prolixè: ut & alios jam dijudicare possimus. SOST. Quæcunque in vita egi, utrum volans feci, an vero a Parca mihi agglomerata sunt? MIN. A Parca scilicet. SOS. Proinde & boni omnes, & nos qui mali

vi.

videmur, annon hæc agimus dum illi obsecundamus? MIN. Ita profecto Clothoni illi obsequentes, quæ unicuique, cum primum natus est, agenda injunxit. SOST. Si quis igitur ab alio coactus quempiam occiderit, cum ei nequeat contradicere a quo vi compellitur: verbi gratia, quum carnifex, aut satelles, ille quidem iudici, hic tyranno morem gerens, quemnam cædis istius reum ages? MIN. Liquet (reum agendum) iudicem, aut tyrannum: siquidem neque ipsum gladium accusare possumus: subservit enim hic, tanquam instrumentum quoddam ad illius explendum animum, qui primo causam præbuit. SOST. Bene facis, Minos, quod etiam exemplo hoc corollarium addis. Si quis autem ab hero missus, aurum vel argentum afferat, utri habenda est gratia, utri beneficium hoc acceptum est referendum? MIN. Ei qui misit; minister enim tantum fuit, qui attulit. SOST. Videsne igitur quam injusta facias, cum nos supplicio affitis, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperavit: & cum hos honore prosequeris, qui aliena bona solum administrarunt? Nemo enim dicere poterit, possibile esse iis contradicere, quæ cum omni necessitate imperata fuere. MIN. Multa, Socrate, & alia videas, licet non secundum rationem

em fieri, si diligenter expendas. Verum-
amen tu ex hac quæstione hoc boni con-
sequeris, quod non prædo solum, sed et-
iam Sophista esse videaris. Solve ipsum,
Mercuri, nec puniatur amplius. Cæterum
vide ne & cæteros manes similia interro-
gare doceas.

Dialogus 18.

Diogenes & Pollux.

DIOG. **D**O tibi, Pollux, in manda-
tis, ut quamprimum ad su-
peros ascenderis (tuum enim
est, si fallor, die crastino reviviscere) si-
cubi Menippum canem videris (invenies
autem ipsum Corinthi in Craneo, aut
in Lyceo, contendentes inter se Philoso-
phos deridentem) dicas illi: Menippe, jubet
te Diogenes, si satis ea quæ in terris (gerun-
tur) derisisti, huc multo plura insuper deri-
surus venias. Illic enim in ambiguo tibi
adhuc est risus, & in ore frequens istud:
Quisnam omnino novit, quæ post vitam fu-
tura sunt? Hic autem non desines con-
stanter ridere, quemadmodum ego nunc:
& maxime cum videris divites istos, ac
satrapas, & tyrannos ita humiles & obscu-
ros esse, soloque ejulatu ab aliis dignosci:
tum

tum ut molles & ignavi sunt, rerum humanarum memoriam renovantes. Hæc illi dicas, ac præterea ut pera lupino multo impleta veniat: & sicubi positam in trivio Hecates cœnam, aut ovum ex lustratione (relictum) aut tale quid inveniat. POLL. At hæc illi renunciabo, Diogenes. Sed quo melius illum agnoscere queam, cujusmodi est facie? DIOG. Senex est, calvaster, pallio indutus lacero, & vento cuivis pervio, & diversorum pannorum assumentis variegato. Ridet autem semper ac plerumque Philosophos istos arrogantes acerbe perstringit. POLL. Facile erit illum ex his signis invenire. DIOG. Visne ut ad illos etiam philosophos aliquid mandem tibi? POLL. Mandes licet: neque enim hoc mihi grave fuerit. DIOG. In universum adhortare illos, ut desinant nugari, & de universo contendere, & cornua sibi mutuo affingere, & crocodilos facere: nec hujuscemodi inepta mentem doceant interrogare. POLL. At indoctum me & ineruditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. DIOG. Tu vero meo nomine ipsos plorare jube. POLL. Et hæc renunciabo illis, Diogenes. DIOG. Divitibus autem, o charissime Pollucule, nostro nomine hæc renuncia. Quid, o vani, aurum custoditis? quid vos ipsos excruciat, usuras supputando, & talenta talentis

accumulando, quos unicum obolum habentes brevi (ad inferos) venire oportet? POL. Hæc etiam illis dicentur. DIOG. Sed & formosis illis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxeno palæstritæ, apud nos neque flavam comam, neque cæruleos nigrosve oculos, neque faciei ruborem amplius ullum esse: neque rigidos nervos, neque validos humeros: sed omnia unum, ut ajunt, pulverem, calvarias pulchritudine nudatas. POLL. Neque molestum erit, hæc dicere formosis illis, & robustis. DIOG. Pauperibus etiam, o Lacon (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopia luctum movet) dicas ut ne lachrymentur, neque ejulent, exposita illis hujus loci æqualitate, qua futurum est, ut videant eos, qui fuerunt illic divites, nihilo se ipsis hic esse meliores. Tuis vero Lacedæmoniis hæc, si videtur, nomine meo objicias, illos enervatos esse dictitans. POLL. Nihil, o Diogenes, de Lacedæmoniis dicas: non enim profecto feram. Sed quæ ad cæteros mandasti, ea illis renunciabo. DIOG. Hos missos faciamus, quando ita tibi videtur. Tu vero quibus ante dixi, sermones meos deferas.

Dialogus 19.

Diogenes & Alexander.

DIOG. **Q**uid hoc rei est, Alexander? tu quoque, perinde atque nos omnes, mortuus es? ALEX. Vides utique, Diogenes: nec mirum est, si, cum homo fuerim, defunctus sim: DIOG. Num igitur Ammon ille mentiebatur, quum te suum esse filium diceret, an vero tu Philippo patre prognatus eras? ALEX. Haud dubie Philippo: nam si Ammone progenitus fuisset, non obiissem. DIOG. Atqui de Olympiade similia quædam ferebantur, draconem cum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse: deinde rex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum patrem esse existimaret. ALEX. Hæc etiam, ut tu, ipse audiui. Nunc autem video, neque matrem, neque Ammonios illos vates sani quicquam dixisse. DIOG. At hoc illorum mendacium, Alexander, tibi ad res gerendas non fuit inutile. Multi enim te Deum esse rati metuebant. Sed dic mihi, cuinam tantum imperium reliquisti? ALEX. Nescio, Diogenes. Non enim perrepentinam mortem mihi de eo quicquam statuere licuit, nisi hoc solum, quod moriens,

riens Perdiccæ annulum tradidi. Verum quid rides, Diogenes? DIOG. Quidnam aliud, quam quod memini, quid Græci fecerint, quum nuper, cum imperium accepisses, tibi adularentur, te Imperatorem eligerent, & ducem adversus barbaros: nonnulli etiam te duodecim Deorum numero adderent, templa ædificarent, & ut draconis filio sacra facerent? Sed dic mihi, ubi te Macedones sepeliverunt? ALEX. Etiamnum in Babylone jaceo tertium jam diem. Porro Ptolemæus ille satelles meus, siquando detur ocium ab his rerum tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me, ibique sepulturum, ut fiam ex Diis Ægyptiis unus. DIOG. Non risero, Alexander, cum te etiam apud inferos desipientem videam, & sperantem fore ut aliquando fias Anubis, vel Osiris? Verum hæc ne speres, divinissime. Neque enim fas est reverti quemquam, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatum descenderit, propterea quod neque indiligens est Æacus, neque contemnendus Cerberus. Verum illud abs te discere pervelim, quo feras animo, quoties in mentem tibi redit, quanta felicitate apud superos relicta, huc sis profectus, puta corporis custodibus, satellitibus, satrapis, auri tanta vi, populis qui te adorabant, Babylone, Bactris, immanibus illis belluis, dignitate, gloria: dein-

deinde quod eminebas conspicuus, dum vectareris, dum vitta candida caput revinctum haberes, dum purpuram fibulis substrictam gestares. Numquid hæc te discruciant, quoties animo recurrant? Quid lachrymaris, o stolide? Annon hæc te docuit sapiens ille Aristoteles, ne res eas, quæ a fortuna proficiuntur, firmas putares? ALEX. An sapiens ille, cum sit assentatorum omnium perditissimus? Sine me solum Aristotelis facta scire, quam multa a me petierit, quæ mihi scripserit, utque meo in disciplinas studio sit abusus, cum mihi palparetur, ac laudaret me, nunc ob formam, ac si hæc summi boni pars esset: nunc ob res gestas atque opes: nam has quoque in bonis esse censebat, ne sibi vitio verteretur, quod eas caperet, præstigijs ille & fraudulentus homo, Diogenes. Quamquam illud fructus ex ipsius sapientia fero, quod nunc iis, tanquam summis de bonis excrucior, quæ paulo ante enumerasti. DIOG. At scin'tu, quid facies? ostendam tibi molestiæ istius remedium. Quandoquidem hic veratrum non producit, fac ut Lethæi fluminis aquam avidis faucibus attrahens bibas, iterumque ac sæpius bibas: sic enim defines bonorum Aristotelicorum causa discrucari. At Clitum illum, & Callisthenem video, & complures alios in te irruentes, ut te discerpant, & injurias a te acceptas ulci-

scantur. Quare alteram hanc viam ito, & ut dixi, sæpe bibito.

Dialogus 20.

Alexander, Annibal, Scipio & Minos.

ALEX. **M**E tibi, o Libyce, præponi par est: præstantior enim sum. ANN. Minime: sed me. ALEX. Ergo iudicet Minos. MIN. At quinam estis? ALEX. Hic est Carthagenensis Annibal: ego Alexander Philippi filius. MIN. Per Jovem ambo illustres. Sed qua de re vobis est altercatio? ALEX. De præstantia. Hic enim se meliorem fuisse me exercitus ducem dicit. Ego vero, ut omnes sciunt, non isto solum, sed omnibus ferme, qui ante meam ætatem fuere, in re militari fuisse me præstantiorem affirmo. MIN. Ergo vicissim uterque dicat. Tu vero, Libyce, primus verba facito. ANN. Unum hoc me juvat, Minos, quod equidem & Græcam linguam didicerim: adeo, ut neque etiam hac in re iste me superet. Porro illos maxime laude dignos assero, qui cum principio nihil essent, magni tamen evaserunt & per se potentes facti, & principatu digni habiti. Ego igitur
cum

cum paucis Iberiam adortus, primum fratris imperio subiectus, maximis dignus habitus sum (præmiis) optimus cum judicaret. Ibi tum Celtiberos cepi, & Galatas Hesperios devici. Et cum magnos montes transcendissem, omnem Eridanum percurri: multasque civitates everti, & planam Italiam subjugavi: & usque ad præminentis urbis suburbia deveni: totque uno die occidi, ut eorum annulos modis metitus sim, & ex cadaveribus pontes fluviis fecerim. Atque hæc omnia peregi, cum neque me Ammonis filium appellarem, neque me Deum fingerem, neque matris insomnia narra-rem: sed me hominem faterer, & contra duces prudentissimos decertarem, & contra fortissimos milites pugnarem: nec Medos aut Armenios expugnarem, qui prius fugiunt, quam quisquam eos persequatur, & cuivis audenti victoriam facile tradunt. Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortunæ quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam miserum illum Darium in Isso & Arbelis devicit, a paterna virtute degenerans adorari voluit, & ad Medorum delicias sese contulit: & amicorum cæde convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit. Ego autem æquabiliter patriæ præfui: quæ cum me revocaret, hostium magna classe adversus Libyam navigante, statim parui: continuo-
que

que me hominem privatum dedi, & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi barbarus cum essem, omnisque Græcanicæ disciplinæ expertus, nec Homerum, ut iste, didicissem, nec Aristotele Sophista magistro, sed sola naturæ meæ solertia usus essem. Hæc sunt, quibus me Alexandro meliorem prædico. Quod si præstantior est iste, quoniam diademate revinctum caput habuit, id decorum forsitan est apud Macedonas: non tamen propterea melior videri debeat generoso viro, & imperatore bono: qui prudentia magis quam fortuna est usus. MIN. Hic certe non mollem habuit orationem, nec qualem pro se Libycum hominem decebat. Tu vero, Alexander, quid ad hæc dicis? ALEX. Nihil certe, Minos, homini tam temerario respondendum esset. Satis enim vel sola fama te docuerit, qualis ego rex, qualis iste latro fuerit. Adverte tamen, an parum ipsum superaverim, qui, cum essem adhuc adolescens, rem aggressus regnum obtinui turbatum, & de patris interemptoribus supplicium sumpsi, & Græciam Thebarum subversione perterrui. Tum ab iis dux electus, nolui Macedonum regnum obeundo contentus esse eorum imperio, quæ pater reliquerat. Sed totum terrarum orbem cogitatione volvens, & grave ducens, ni universum occuparem, cum

cum paucis Asiam invasi: & apud Granicum magna pugna vici. Captaque Lydia, Ionia, ac Phrygia, denique subjugato quicquid obvium erat, Ißum veni, ubi me cum innumeris copiis Darius expectabat. Post hæc, o Minos, vos ipsi scitis, quot uno die mortuos vobis miserim. Dicit enim Charon, sibi tunc scapham non suffecisse: sed plerosque illorum ratibus compactis trajecisse. Et hæc confeci me ipsum periculis opponens, & in pugna vulnerari non timens. Et ut quæ Tyri & Arbelis gesta sunt reticeam, ad Indos usque veni, meumque imperium Oceano terminavi: & ipsorum elephantes cepi, & Porum captivum abduxi. Scythas etiam non contemnendos homines, superato Tanai, magno equitatu devici: & amicos beneficiis devinxi, & ab inimicis me vindicavi. Si vero Deus hominibus videbar, condonandum illis erat: siquidem rerum a me gestarum magnitudine adducti sunt, ut tale quid de me crederent. Tandem mors me regnantem occupavit: sed hunc, cum apud Bithynum Prusiam exularet, ut vir pessimus & crudelissimus merebatur. Nam quo pacto Italos vicit, omitto dicere. Non enim virtute, sed versutia, perfidia & dolis id peregit: nunquam iusti, aut apertæ virtutis memor. Sed quoniam delicias mihi objecit: oblitus mihi videtur eorum, quæ Capuæ com-
mi-

misit, quum meretricibus deditus, vir ille mirabilis, belli gerendi occasiones voluptatibus perdidit. Ego vero, nisi quæ sub Occidente sunt, parva ratus, ad Orientem potius me contulissem, quidnam adeo magni præstitissem? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Libyam, omnemque terram ad Gades usque sub potestatem facile redigere potuissem? Sed hæc nulla contentione digna putavi, quæ jam me formidarent & dominum agnoscerent. Dixi. Tu vero Minos judica. Hæc enim e multis protulisse satis est. SCIP. Ne vero, priusquam me quoque audiveris. MIN. Quisnam & cujas es, vir optime, qui dicendi copiam poscis? SCIP. Scipio sum Romanus, Imperator, qui Carthaginem delevi, & Afros magnis præliis subegi. MIN. Quid igitur tu dicis? SCIP. Alexandro quidem me esse inferiorem, sed Annibale præstantiorem, qui ipsum persecutus devici, & turpem fugam arripere coëgi. Quomodo igitur impudens iste non videatur, qui cum Alexandro certare ausit, cui ne ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparare me velim? MIN. Per Jovem æqua dicis, Scipio. Quapropter primus quidem judicetur Alexander: tu vero secundus: tertius denique, si videtur, Annibal, quippe qui nec ipse est contemnendus.

Dialogus 21.

*Menippus, Æacus, Pythagoras, Empedocles
& Socrates.*

MEN. **P**ER Plutonem, Æace, circum-
duc me per omnia, quæ sunt
apud inferos. ÆAC. Haud facile, Me-
nippe, omnia: sed quæ summam indi-
cari possunt, accipe. Hic quidem est Cer-
berus: nosti & portitorem hunc, qui te
trajecit: præterea lacum & Pyriphlego-
thontem jam vidisti, quum ingressus es.
MEN. Hæc novi: & te aditus custodem.
Regem etiam vidi, & Furias. Homines ve-
ro priscos, eosque maxime, qui nobiles fue-
runt, ostende. ÆAC. Hic est Agamem-
non: ille Achilles: qui propius assidet, I-
domeneus: deinde Ulysses: postea Ajax &
Diomedes, atque Græcorum præstantissi-
mi. MEN. Papæ Homere, ut humi pro-
jecta jacent: tuarum rhapsodiarum capita,
ignobilia, & informia, pulvis omnia, &
meræ nugæ: caduca revera capita. Hic
vero, Æace, quisnam est? ÆAC. Cyrus
est. Hic vero Croesus: juxtaque ipsum Sar-
danapalus: ultra hos omnes Midas: ille ve-
ro Xerxes. MEN. Et te, o scelestè, tota
exhorruit Græcia, jungentem pontibus Hel-
lespontum, & per montes ipsos navigare
af-

affectantem? Qualis vero est Cræsus? Sed huic Sardanapalo, Æace, permitte mihi, ut infligam colaphum. ÆAC. Nequaquam. Comminueres enim ipsi calvariam, cum sit adeo muliebris. MEN. Attamen amplexabor illum, ut pote plane semivirum. ÆAC. Vis, ut tibi doctos etiam ostendam? MEN. Etiam per Jovem. ÆAC. En tibi primus hic est Pythagoras. MEN. Salve Euphorbe, sive Apollo, sive denique quodcunque voles. PYTH. Ita sane: & tu quoque Menippe. MEN. Annon amplius aureum illud femur habes? PYTH. Non: sed age cedo, siquid edule habet hæc tua pera. MEN. Fabas, o bone: quare nihil hic est, quod tu possis edere. PYTH. Da modo. Nam hic apud manes alia sunt dogmata: didici enim, nihil hic fabis & parentum testiculis inter se simile esse. ÆAC. Porro, hic est Solon, Execestidis filius, & Thales ille: & juxta ipsos Pittacus, alique: suntque, ut vides, omnes septem. MEN. Læti sunt, Æace, hi soli, & præter cæteros alacres. Sed hic cinere oppletus, quasi subcineritius panis, qui crebris pustulis efflorescit, quisnam est? ÆAC. Empedocles, Menippe, semicoctus ab Ætna monte huc profectus. MEN. O æripes optime: quid tibi acciderat, ut teipsum in crateres Ætnæ injiceret? EMP. Insania quædam, Menippe. MEN. Mi-

Minime per Jovem, sed quædam inanis gloriæ affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc fecerunt, ut quamvis indignus, una cum crepidis conflagrares. Verum tamen nihil profuit tibi hoc commentum: deprehensus enim es & ipse mortuus. Ubi vero locorum est Socrates? ÆAC. Cum Nestore & Palamede ille plerunque nugatur. MEN. Cuperem tamen ipsum videre, sicubi locorum hic esset. ÆAC. Vidistine calvum illum? MEN. Calvi sunt omnes: quare omnium hæc nota fuerit. ÆAC. Simum istum dico. MEN. Et hoc simile est omnium: nam & simi omnes sunt. SOC. Mene quæris, Menippe. MEN. Etiam, Socrates. SOC. Quo pacto res Athenis se habent? MEN. Multi juniorum se philosophari profitentur. Ac habitum certe ipsum, & incessum si quis aspiciat, summi philosophi videntur admodum multi. Cæterum vidisti, qualis ad te venerit Aristippus, & Plato ipse: alter quidem olens unguenta, alter Siciliae tyrannis adulari doctus. SOC. At de me quid sentiunt? MEN. Beatus homo es, o Socrates, quod ad res hujusmodi attinet. Omnes itaque te admirabilem virum fuisse existimant, atque hæc omnia cognovisse (debet enim opinor verum hic dicere) cum nihil scires. SOC. Et ipse hæc illis dicebam: sed eam rem illi simulationem esse putabant. MEN.

Sed

Sed quinam isti sunt circa te? SOC. Charmides, Menippe, & Phædrus, & Cliniae filius. MBN. Euge, Socrates, siquidem & hic tuam artem exerceas, nec formosos istos negligas. SOC. Quid enim aliud, quod sit suavius, agerem? Sed, si videtur, prope nos recumbe. MEN. Non per Jovem: Græsum enim & Sardanapalum adeo, eorum accola futurus, quippe mihi videor non pauca ridenda habiturus, quum plorantes illos audiam. ÆAC. Ego quoque jam abeo, nequis mortuorum clam nobis aufugiat. Multa etiam alias videbis Menippe. MEN. Abeas licet: etenim hæc sufficiunt, Æace.

Dialogus 22.

Charon, Mortui, Mercurius, Menippus, Charmoleus, Lampichus, Damafus, Crates, Philosophus & Rhetor.

CHAR. **A** Udite, quo loco sint res vestrae: Equidem parva est nobis, ac supputris navicula, prout videtis, & undique perfluit: quæ si in alterutram partem inclinarit, pestum ibit. Vos autem tam multi simul confluitis, multasque sarcinas singuli affertis: quibuscum si conscenderitis, vereor ne facti vos poeniteat postea: præci-

cipue quicunque natare nescitis. MORT. Quid igitur factu opus est, ut tuto navigemus? CHAR. Ego dicam vobis. Nudos vos ingredi oportet, omniaque hæc superflua in littore relinquo. Vix enim etiam sic capiet vos iste ponto. Tibi vero, Mercuri, deinceps curæ erit, neminem ex ipsis excipere, nisi qui sit nudus, & supellectilem abjecerit, ut dixi. Itaque stans ad tabulatum scanforium ipsos cognosce, & nudos ingredi cogens suscipe. MERC. Recte dicis: atque sic faciemus. Quis est hic primus? MEN. Ego sum Menippus. Ecce autem peram & baculum in paludem projecci: Verum recte feci, qui pallium non attulerim. MERC. Ingredere, o Menippe, vir optime, primumque apud navis gubernatorem, in summitate, locum occupa, ut omnes intuearis. Verum quis est formosus iste? CHAR. Ego sum Charmoleus ille Megarensis amabilis, cujus osculum duobus talentis emptum est. MERC. Exue igitur istam pulchritudinem, & labia cum osculis, promissam etiam comam, & genarum ruborem, adeoque totam cutem. Bene se ras habet, expeditus es, ingredere nunc. Hic vero purpuratus, & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu? LAMP. Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid cum tot sarcinis ades? LAMP. Anne conveniebat nudum venire

tyrannum? MERC. Nequaquam tyrannum, sed mortuum: itaque ista depone. LAMP. Ecce divitias abjeci. MERC. Fastum etiam abjice, Lampiche, & superbiam. Si enim hæc simul ingrediantur, pontonem gravabunt. LAMP. Permitte saltem ut diadema habeam, & sagulum. MERC. Nequaquam, sed hæc etiam relinque. LAMP. Ita sit: quid amplius? nam omnia, ut vides, abjeci. MERC. Crudelitatem etiam, & amentiam, & insolentiam, & iracundiam depone. LAMP. Ecce nudus sum. MERC. Ingredere nunc. Tu vero pinguis & carnosus, quis es? DAM. Sum Athleta Damasias. MERC. Etiam ille esse videris: scio enim te sæpe in palæstris a me visum. DAM. Etiam Mercuri: sed me nudum excipe. MERC. Non es nudus, o bone vir, tanta carne circumdatus: eam itaque exue. Navim enim submerges, si vel alterum pedem imposueris. Sed & coronas illas, & præconia abjice. DAM. En plane nudus sum, ut vides, & simili cum aliis mortuis statura. MERC. Sic præstat esse levem: itaque ingredere. Tu quoque, Craton, depositis divitiis, præterea mollitie, & deliciis, neque tecum feras epitaphia, neque tuorum majorum dignitates: sed & genus, & gloriam relinque. Nec civitatis, de qua bene meritus es, publica præconia, nec statuarum inscriptiones: nec magnum tibi sepul-

pulchrum aggestum dicas : illa enim in memoriam revocata scapham etiam gravant.

CR. Invitus certe : sed tamen abjiciam : quid enim faciam ? MER. Papæ , quid tibi vis armatus ? aut quid tropæum istud fers ?

CR. Quia vici, Mercuri, & res præclaras gessi, propterea civitas hoc me honore affecit. MER. Relinque tropæum in terra : apud inferos enim pax est, nihilque armis opus erit. Verum quis ille est, ipso habitu gravitatem quandam præ se ferens, elatus, contractis superciliis, meditabundus, promissa barba, quis iste est ? MEN. Philosophus aliquis, Mercuri : imo præstigiator, & prodigiorum plenus. Itaque & hunc exue : videbis enim multa, eaque ridicula sub pallio abscondita. MER. Hunc tu habitum depone primum : deinde hæc quoque omnia. O Jupiter quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, quantum contentionum, inanis gloriæ, quæstionum dubiarum, spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum circumfert ? quin etiam inanem diligentiam permultam, & ineptias non paucas, & nugas, & rerum minimarum disquisitionem. Sed per Jovem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, & iram, delicias, & mollitiem (neque enim ista me latent, etiamsi studiose celes) mendacium quoque, & fastum abjice, illamque opinionem, qua te aliis

præstantiorem esse ducis : nam si cum his omnibus ingrediaris, quæ te quinquere mis capiat? PH. Depono igitur ea, quandoquidem sic jubes. MEN. Sed & barbam hanc deponat, Mercuri, cum adeo gravis, & hirsuta sit, ut vides: cujus capilli quæque sunt minarum ad minimum. PH. Equis erit qui detondeat? MER. Menippus iste capta securi, qua naupegæ utuntur, eam refecabit, pro mensa, qua secanda imponuntur, utens tabula, qua scapha conscenditur. MEN. Nequaquam Mercuri: sed da mihi feram: hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficiet securis. Euge: homini similiorem reddidisti, seposito ejus fœtore hircino. MEN. Visne ut paulum de superciliis auferam? MER. Maxime. Nam hæc super frontem attollit, nescio quam ob rem sese effrens. Quid hoc rei est? etiam ploras, scelestè? & mortem formidas? ingredi igitur. MEN. Unum adhuc gravissimum gestat sub alis. MER. Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ illi, dum viveret, multum profuit. PH. Igitur & tu, Menippe, depone tuam libertatem, & loquendi audaciam, lætitiā, generositatem, & risum: solus enim omnium rides. MER. Nequaquam, sed retine ista, levia cum sint & portatu facilia, atque ad navigationem utilia. Tu vero. Orator depone istam tantam verborum contradictionem, antitheses, membrorum ad-

adæquationes, periodos, barbarismos, aliaque orationum pondera. RH. En depono. MER. Bene res se habet. Itaque solve funem, attollamus scalas, attrahatur anchora: expande velum, tuque portitor dirige clavum. S. nus hilares. Quid ploratis, stolidi? tuque Philosophe in primis? qui paulo ante tua ~~ba~~ba spoliatus es. PH. Quoniam, Mercuri, animam immortalem esse putabam. MEN. Mentitur: alia enim ipsum mœrore afficere videntur. MER. Quænam illa? MEN. Quia non amplius opiparas cœnas habebit: neque noctu exiens clam omnibus, circumvoluto palliolo capiti, prostibula in orbem lustrabit: nec mane deceptis adolescentibus sua sapientia, pecuniam accipiet. Hæc sunt, quæ illi dolent. PH. An tibi molestum non est, Menippe, quod mortuus es? MEN. Quomodo molestum sit mihi, qui ad mortem, nullo vocante, festinavi? Verum nonne clamor quidam, interrim dum confabulamur, veluti quorundam in terra vociferantium exauditur? MER. Etiam, Menippe: verum non unico loco. Sed quidam in unum cœtum convenientes, mortuum Lampichum læti irrident: & illius uxorem mulieres circumstrepunt, atque illius liberi nuper nati, multis lapidibus a pueris obruuntur. Quidam Diophantum Rhetorem laudant, in Sicyone funebres orationes pro Cratone isto recitantem. At-

que per Jovem, Damasiæ mater ululans, lamentationem pro Damasia cum mulieribus incoëptat. Te vero, Menippe, nemo deplorat, & solus jaces tranquillus? MEN. Nequaquam: nam haud multo post, canes miserabiliter propter me latrantes audies, & corvos alas concutientes, quando ad sepeliendum me convenient. MER. Genitorus es, Menippe. Sed quia jam transfretavimus, abite vos recta per hanc viam ad forum judiciale. Ego vero, & portitor alios transvectabimus. MEN. Feliciter navigate, o Mercuri. Nos vero progrediamur. Quid adhuc cunctamini? Judicari oportebit: & graves dicunt esse poenas: rotas, vultures, saxa. Uniuscujusque autem vita examinabitur.

Dialogus 23.

Diogenes, Antisthenes, Crates & Pauper.

DIO. **O**stium nunc agimus, Antisthenes, & tu Crates. Quare, cur ambulatum non imus ad Orci fauces, ut ibi videamus, quinam sint qui descendunt, & quid quisque eorum agat? ANT. Eamus, Diogenes. Etenim spectaculum hoc jucundum fuerit visu, ut ipsorum alii lachrymentur, alii supplicent ut dimittantur: nonnulli

nulli etiam ægre descendunt, & obtorto collo, detrudente Mercurio, tamen obnituntur, & supini reluctantur, cum hoc ipsis nihil prosit. CR. Ego vero etiam exponam vobis, quæ in via vidi cum huc descenderem. DIO. Expone, Crates, videris enim quædam omnino ridicula dicturus esse. / CR. Cum alii multi nobiscum descendebant, tum inter ipsos insignes, Ismenodorus ille dives ex nostris, & Arsaces Medorum præfectus, & Oroetes Armenius. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat a latronibus circa Cithæronem, quando Eleusinem, ut arbitror, proficiscebatur) & gemebat, & vulnus in manibus habebat, tenellos liberos, quos reliquerat, identidem vocando, sibi que ipsi ob audaciam succensendo: qui cum Cithæronem transiret, ac loca illa circa Eleutheras deserta, bellisque vastata peragraret, duos tantum servos adduxisset, idque cum phialas quinque aureas, & quatuor cymbia secum haberet. / Arsaces autem, senior enim iam erat, & per Jovem non illiberali facie, barbaro more ægre ferebat, atque indignabatur, quod pedibus incederet, sibi que equum adduci volebat. Nam & equus una cum eo mortuus erat, ambobus una plaga transfossis a Thrace quodam scutato, in eo prælio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluvium commissum fuerat. Nam Arsaces infesto cursu in hostem fere-

batur, longe ante alios, ut ipse narrabat, euectus. Thrax vero illum expectando subsistens, ac scutum obtendens, Arfacis hastam excussit: ipse autem subjecta sarissa, illum & equum transfodit. ANT. At, Crates, quomodo hoc una plaga fieri potuit? CR. Facillime, Antisthenes. Hic enim viginticubitalem contum prætendens cursu ferebatur: Thrax vero, ubi pelta objecta plagam excussit, ipsumque cuspis præterit, in genu procumbens, venientis impetum sarissa excipit, ac equum sub pectore vulnerat, qui præ furore ac vehementia cursus se ipsum transfadegit. Tum etiam eadem hasta per inguina utrinque ad nates penetrante Arfaces transfoditur. Vides, quale hoc fuerit? non viri, sed potius equi opus. Verumtamen indignabatur ille, quod eodem, quo alii, honore haberetur: volebatque eques huc descendere. Oroetes autem privatus quispiam erat, pedibus admodum mollis, quippe qui neque humi stare, nedum incedere poterat. Medis autem omnibus hoc prorsum accidit; ut, postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis ægre incedant. Quamobrem, cum humi sponte prostratus jaceret, neque ullo pacto resurgere vellet, optimus Mercurius sublatum ipsum ad cymbam usque portavit: ego vero ridebam. ANT. Ego vero

vero, quum huc descendebam, neque me ceteris admiscui, sed, relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, locum occupavi, quo commodius navigarem. Inter navigandum autem alii quidem flebant, alii vero nauseabant. Ego vero inter ipsos valde me oblectabam. DIO. Tu quidem Crates, & tu Antisthenes, in hujusmodi comites incidistis. Mecum autem Blepsias ille scenerator ex Piræo, & Lampis Acarnan mercenariorum militum ductor, & dives ille Corinthius Damis, simul descendebant. Equidem Damis a puero veneno interemptus fuerat: Lampis ob Myrtii meretricis amorem se jugularat. Blepsias fame miser periisse dicebatur, & adhuc supra modum pallidus, & quam maxime tenuis apparebat. Ego vero, quanquam id noram, interrogabam quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium: non injusta, inquam, ab illo passus es, qui, cum talenta mille haberes coacervata, atque ipse in deliciis viveres annos nonaginta natus, adolescenti illi octodecim annos agenti quatuor tantum obolos suppeditabas. Tu vero Acarnan (gемebat enim & ille, ac devovebat Myrtium) quid amorem incusas, non autem te ipsum? qui hostes quidem nunquam pertimueris, sed te ultro periculis offerendo, ante alios in prælium descenderis: a puella vero illa vili, fictis-

que lachrymis ac suspiriis tu generosus captus fueris. Nam Blepsias ipse sese ob nimiam ante stultitiam accusabat, quod pecuniam hæredibus nulla necessitudine sibi conjunctis custodierit, stolidus ille ratus se perpetuo victurum esse. Ceterum mihi non vulgarem voluptatem gementes isti præbuerunt. Sed jam ad fauces sumus. Aspicere nos oportet, & e longinquo contemplari advenientes. Papæ multi certe & varii, omnesque lachrymantes, præter puerulos istos, & infantes. Sed & senio confecti lugent: quid illud est? num aliquo vitæ philtro tenentur? Hunc igitur decrepitum interrogare lubet. Quid ploras, optime, idque cum senex adveneris? an rex eras? PAU. Haudquaquam. DIO. An vero satrapa? PA. Neque illud. DIO. An igitur dives fuisti: ideoque doles te mortem obiisse, relictis multis deliciis? PA. Nihil tale: sed annos circiter nonaginta natus fui, vitam autem inopem egi, arundine & funiculo piscatorio victum quæritans, summopere egenus, & liberis carens, præterea claudus, hebetique visu. DIO. Et vivere cupiebas, talis cum esses? PAU. Etiam. Dulcis enim erat lux, mori autem grave & horrendum. DIO. Deliras, o senex, & te adversus necessitatem juveniliter geris, idque cum huic portitori sis coævus. Quid igitur quis amplius de juvenibus dicat, ubi id ætatis homines
vitæ

vitæ amantes sunt? quos mortem sectari decebat, tanquam remedium eorum malorum, quæ secum fert senectus. Sed abeamus, nequis & nos suspicetur fugam moliri, quum nos hic circa fauces oberrare viderit.

Dialogus 24.

Menippus, Amphilocheus, & Trophonius.

MEN. **V**OS equidem, Trophoni, & Amphiloche, cum sitis mortui, haud scio quonam modo fanis estis donati, vatesque credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitrantur. TRO. Quid igitur? nostrane culpa est, si per inscitiam illi de mortuis huiusmodi opinantur? MEN. At opinati non fuissent, nisi, quum viveretis, talia quædam portenta ostentassetis, ac si futurorum præscii fuissetis, eaque percontantibus prædicere potuissetis. TRO. Menippe, noverit Amphilocheus hic, ipsi pro sese respondendum esse. At ego heros sum, & vaticinor, siquis ad me descendit. Tu autem videris nunquam omnino Lebadiam adiisse, non enim hæc non crederes. MEN. Quid ais? Nisi Lebadiam adivero, & linteis amictus, ridicule offam manu gestans, per angustum aditum in

specum irrepsero, te mortuum ut & nos esse, scire nequeam, idque sola impostura præcellentem? Sed age, per vaticinandi artem, quid est heros? etenim nescio. TRO. Est quiddam ex homine & Deo compositum. MEN. Quod neque est homo, ut ais, neque Deus, sed utrumque simul. Ergo dimidia illa tui, ut Dei pars, quo nunc recessit? TR. Reddit oracula, Menippe, in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas, Trophoni: atqui te totum mortuum esse, plane video.

Dialogus 25.

Alexander & Philippus.

PHIL. **N**ON igitur nunc, Alexander, te filium esse meum inficiaberis: nam si Ammonis fuisses, mortem non obiiisses. AL. Nec ipse nescius eram; pater, me ex Philippo Amyntæ filio prognatum: sed quia ad res gerendas mihi visum erat conducere, usus sum vaticinii commento. PH. Quid ais? conducibile id tibi visum est, ut vatibus fallendum te exponeres? AL. Non isthuc: sed me formidarunt Barbari, nullusque viribus meis restitit, cum putarent sibi adversus Deum præliandum. Itaque facilius ipsos imperio meo subdidi.

PH.

PH. Quos tu tanto conatu dignos usquam vicisti? qui cum timidis illis, arcubus, peltis minoribus, gerrisque vimineis defendere se solitis, semper congressus es? Sed opus erat egregium Græcos armis domare, Bœotios, Phocenses, Athenienses: præterea Arcadum peditatum, equitatum Thessalum, Eleorum jaculatores, Mantinenses peltis instructos: vel Thracas, vel Illyrios, vel etiam Pæonas subjugare, nonne hæc ardua sunt? An vero nescis, ut Medos, Persas, Chaldæos, auro conspicuos, & delicatos homines, ante te, duce Clearcho, decies mille viri bello adorti expugnarint, non sustinentes illos, ut eominus venirent, sed, antequam emissum fuisset telum, fugientes?

AL. At verò Scythæ, pater, & Indorum elephantes, non est contemnendum opus. Attamen neque concitatis inter ipsos dissidiis, nec emptis proditione victoriis, ipsos subegi: nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus fefelli, fidemve solvi victoriæ gratia. Adde quod & Græcorum alios sine sanguine cepi. Thebanos vero forte audisti quomodo adortus sim. PH. Hæc omnia novi ex Clito, quem tu jaculo transverberatum inter epulas interfecisti, eo quod me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset. Tu vero, abjecta chlamyde Macedonica, candyn, ut ajunt, induisti, & tiaram rectam imposuisti, & a

Macedonibus viris utique liberis adorari voluisti. Et, quod omnium maxime ridiculum, hominum abs te devictorum mores imitatus es. Omitto enim quæcunque alia commisisti, quod viros doctos in leonum claustra inclusisti, & tales nuptias peregisti, atque Hephæstionem supra modum amasti. Unum est, quod solum laude dignum abs te gestum audiui, quod a Darii uxore formosa tibi temperasti, & matris & filiarum ejus curam suscepisti: opus certe regium. AL. Sed in subeundis periculis alacritatem non laudas, pater, ut quum apud Oxydracas primus intra moenia desilii, totque vulnera accepi? PH. Non laudo, Alexander. Non quod non decorum esse putem, vulnerari quandoque Imperatorem, & in subeundis periculis prætentare viam; sed quod illud ex re tua minime erat. Et enim pro Deo habitus, si quando vulnus acciperes, teque viderent bello raptim efferri, sanguine manantem, & vulnus moerentem, spectatoribus hæc erant ridendi argumentum. Adde quod Ammon præstigiator, & mendacii reus vates arguebatur, & assentationis, prophetæ illius, Ecquis risum continuisset conspicatus Jovis filium animo deficientem, & ope medicorum indigentem? Nunc vero quum jam vita functus es, non multos esse putas, qui fictionem illam irrideant, & maledictis carpant, quum

quum Dei cadaver porrectim stratum, putridum jam & tumidum, juxta corporum omnium morem, vident? Ceterum quod ais, Alexander, id tibi fuisse utile, quo facilius rerum potireris: id multum gloriæ rebus a te præclare gestis detraxit. Nam etsi hæc a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere visus es. AL. Haudquaquam hæc de me sentiunt homines: sed me cum Hercule & Baccho comparari posse statuunt. Quam enim Aornum neuter ipsorum cepit, ego solus facile subegi. PH. Vides ut ista tanquam Ammonis filius dicis, quando cum Hercule & Baccho te ipsum comparas, & ut non erubescis, Alexander, nec arrogantiam dediscis, nec te ipsum cognoscis, nec jam mortuus sapis.

Dialogus 26.

Æacus, Protefilans, Menelaus, & Paris.

ÆAC. **Q**uid angis, o Protefilæ, Helenam invadens? PROT. Quia propter illam, Æace, occubui, imperfectam domum relinquens, viduamque novam nuptam. ÆAC. Criminare igitur Menelaum, qui vos ob talem mulierem ad Trojam duxit. PROTES. Recte dicis, C 7 ille

ille mihi culpandus eſt, MENEŁ. Ne me, virorum optime, (accuſes) ſed juſtius Paridem, qui mei hoſpitis uxorem contra omnia jura rapuit: hic enim non a te ſolo, ſed ab omnibus Græcis dignus eſt ſtrangu- lari, cum tot hominibus mortis cauſa ex- titerit. PROTES. Melius ita ſane: te qui- dem igitur, infauſte Paris, nunquam di- mittam e manibus. PAR. Male facies, Pro- teſilae, præcipue cum eandem tecum artem colam: amor enim & ipſe deditus ſum, ab eodemque Deo teneor: noſti vero, quod invitum quid ſit, & aliquis nos Deus du- cit, quo voluerit: fierique non poteſt, ut ipſi reſiſtamus. PROTES. Bene dicis: uti- nam equidem Amorem jam nunc prehen- dere poſſem. ÆAC. At ego tibi de Amore juſta reſpondebo: fatebitur enim, quod ipſe amoris Paridi proſecto fuerit cauſa, mortis vero tibi nemo alius, Proteſilae, quam ipſemet tu, qui oblitus novæ nuptæ, poſt- quam appuliſtis ad Troadem, nulla peri- culi ratione habita, & tam inconfiderate ante alios exiluſti gloriæ cupidus, cujus cauſa primus in egreſſu cecidiſti. PROT. Quin vero de me tibi, Æace, reſpondebo veriora; non enim mihi eorum cauſa eſt imputanda, ſed fato, & quod a principio ſic fuerit conſtitutum Deorum voluntate. ÆAC. Recte: Quid igitur hos accuſas?

Dialogus 27.

Nireus, Therſites & Menippus.

NIR. **E**Cce vero, Menippus hic iudicabit, uter noſtrum ſit formoſior. Dic, Menippe, annon tibi videor forma præſtantior? **MEN.** Quinam eſtis? nam hoc prius, opinor, ſcire oportet. **NIR.** Nireus & Therſites. **MEN.** Uter Nireus, uter Therſites? nondum enim hoc ſatis liquet. **TH.** Jam unum hoc obtineo, quod tibi ſum ſimilis, neque tantopere me præcellis, quantopere Homerus ille cæcuſ te laudavit, omnium formoſiſſimum appellans: verum ille ego ſaſtigiato vertice, & glabro, nihilo te deterior viſus ſum iudici. Jam verò tempus eſt, Menippe, ut pronuncies, utrum altero formoſiorem putes. **NIR.** Nimirum me Aglaïa & Charope prognatum, qui pulcherrimus ſub Ilium veni. **MEN.** Atqui non item ſub terram, ut puto, pulcherrimus veniſti: verum oſſa tua aliis ſunt ſimilia. Porro calvaria hoc ſolo a Therſitæ calvaria dignoſci poſſit, quod tua delicata eſt: molliculam enim ac neutiquam virilem hanc habes. **NIR.** Attamen Homerum percontare, qua ſpecie tum fuerim, cum inter Græcorum copias militarem. **MEN.**

So-

Somnia mihi narras: ea vero, quæ nunc habes, ego ſpecto: ceterum illa norunt, qui id temporis vivebant. NIR. Quid igitur tandem? annon hic formoſior ego ſum, Menippe? MEN. Neque tu, neque alius eſt formoſus hoc in loco: ſiquidem apud inferos eſt æqualitas, ſimilesque ſunt omnes. TH. Mihi quidem vel hoc ſat eſt.

Dialogus 28.

Menippus & Chiron.

MEN. **E**Quidem inaudiſi, Chiron, te, Deus cum eſſes, mortem tamen optaſſe. CH. Vera hæc ſunt, quæ audiſti, Menippe: & mortuus ſum, ut vi-
des, cum potuerim immortalis eſſe. MEN. At quænam te mortis cupido tenuit, rei vulgo nimirum inamabilis? CH. Dicam tibi viro non imprudenti. Non erat amplius mihi iucundum immortalitate frui.
MEN. Quid? an injucundum erat vivere & lucem tueri? CH. Erat, Menippe. Nam, quod iucundum vocant, varium illud, & neutiquam ſimplex eſſe duco. Verum ego cum ſemper viverem, iſdemque fruerer, ſole, luce, cibo: tum eadem horæ, & quæcunque in vita contingunt, ordine ſingula recurrerent, atque aliis alia per vices
ſuc-

succederent, eorum cepit me satietas. Neque enim in eo voluptas est sita, si semper iisdem fruire, sed si omnino permutes. MEN. Probe loqueris, Chiron. Verum quo animo fers ea, quæ apud inferos sunt, posteaquam ad hæc tanquam ad potiora te contulisti? CH. Non injucunde, Menippe: siquidem æqualitas res est prorsum popularis: nihilque interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris: præterea neque fictiendum est nobis, quemadmodum apud superos, neque esuriendum: sed ejusmodi rerum omnium indigentia caremus. MEN. Vide, Chiron, ne tibi contradicas, & eodem tibi recidat oratio. CH. Quamobrem isthuc ais? MEN. Quoniam si illud tibi fastidio fuit, quod in vita semper iisdem similibusque rebus utendum erat, cum hic itidem similia sint omnia, eodem modo tibi parient fastidium, & quærenda erit aliqua status commutatio, atque hinc in aliam vitam migrandum, id quod arbitror fieri non posse. CH. Quid igitur faciendum, Menippe? MEN. Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgo prædicant, præsentibus rebus sis contentus, bonique consulas quod adest, nec quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

LUCIANI

DIALOGI

FABULOSI.

Dialogus 1.

Jupiter & Mercurius.

JUP. **P**ulchram illam Inachi puellam nosti, Mercuri? MER. Etiam, Io dicis. JUP. Illa non amplius puella est, sed juvenca. MER. Monstruosum hoc. Sed quomodo mutata est? JUP. Zelotypia mota Juno, mutavit ipsam. Quinetiam novum aliud malum infelici excogitavit: bubulum quendam multioculum Argum nomine custodem addidit, qui juvencam insonnis pascit. MER. Quid igitur facto opus est? JUP. Devolans in Nemeam sylvam (illic alicubi Argus pascit) illum quidem interficito: ipsam vero Io per pelagus in Ægyptum abducens, Isim facito: & dehinc Dea illis esto, Nilumque attollat, & ventos immittat, & navigantes servet.

Dia-

Dialogus 2.

Vulcanus & Apollo.

VUL. **V**idisti, Apollo, Majæ infantulum illum nuper genitum, ut formosus est, omnibusque arridet, & jam quiddam præ se fert, quasi in magnum aliquod bonum sit evasurus? **AP.** Illum-ne ego infantem, o Vulcane, dixero, aut magnum aliquod bonum, qui, quantum ad fraudulentiam attinet, ipso Japeto antiquior est? **VUL.** Ecquem injuria afficere potuerit, jam primum natus? **AP.** Interroga Neptunum, cujus tridentem suffuratus est: aut Martem, nam & hujus subtraxit e vagina gladium: ut de me ipso non dicam, quem arcu & sagittis exarmavit. **VUL.** Hæccine infantulus ille, qui vixdum movebatur in fasciis? **AP.** Scies, Vulcane, si modo ad te venerit aliquando. **VUL.** Atqui jam venit. **AP.** Quid igitur? omnia habes feramenta, nullumque ipsorum est amissum? **VUL.** Omnia, o Apollo. **AP.** Attamen inspicere diligenter. **VUL.** Per Jovem forcipem non video. **AP.** Sed videbis ipsum alicubi in fasciis infantis. **VUL.** Adeone aduncas habet manus, perinde ac si in ipso ventre furandi artem esset meditatus? **AP.**
An-

Annon audivisti ipsum jam arguta & volubilia loquentem? atque hic etiam ministrare vult nobis. Heri autem, provocato Cupidine, eum illico palæstra superavit, nescio quo pacto pedes illi subtrahens. Deinde, interim dum laudabatur, Veneris surripuit cestum, cum ob victoriam ipsum fuisset amplexata: Jovis etiam ridentis sceptrum: ac nisi gravius fuisset, multumque ignem habuisset, ipsum quoque fulmen sustulisset. VU. Acrem mihi narras puerum. AP. Non id solum, sed jam etiam musicum. VUL. Undenam hæc conjicere potes? AP. Testudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compegit; manubria enim adaptavit, & jugum addidit, & adfixit claviculas, & subjecit asserculum, fidesque intendens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit, ut ego quoque illi jam invideam, qui jam olim personando citharam me exerceo. Dicebat autem Maja, illum neque noctu in cœlo manere, sed præ nimio agendi studio ad inferos usque descendere, inde nimirum etiam aliquid furto ablaturus. Est autem alatus, ac virgam quandam mirificæ potestatis fecit, qua animas evocat, & mortuos deducit. VUL. Illam ipsi dedi, ut esset ludicrum. AP. Proinde & mercedem istam tibi retulit, forcipem videlicet. VUL. Recte sane admonuisti: quare ibo, ut illum reci-

ciam, sicubi, ut ais, inter fascias inveniri poterit.

Dialogus 3.

Vulcanus & Jupiter.

VUL. **Q**uid me oportet facere, Jupiter? Venio enim, ut iussisti, securim habens acutissimam, etiam si lapides, uno ictu opus sit dissecare. JUP. Recte sane, o Vulcane. Sed jam, impacta illa, divide mihi caput in duas partes. VUL. Tentas me, num insaniam? Impera igitur vere, quod vis tibi fieri. JUP. Dividi mihi calvariam volo. Si vero non obedieris, me experieris non nunc primum irascentem. Verum toto animo feriendum est, nec cunctandum. VUL. Vide, Jupiter, ne quid mali faciamus: acuta enim securis est. Nec sine sanguine, nec ad Lucinæ morem tibi obstetricabitur. JUP. Incute modo, Vulcane, audacter. Ego enim novi, quid conducat. VUL. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim facere non deceat, te jubente? Quid istuc? armata puella. Magnum, o Jupiter, in capite malum habebas. Quare merito iracundus eras, cum sub membrana cerebri tantam virginem vivam nutries, idque armatam. Nimirum
ne-

nescius castra, non caput habebas. Hæc vero saltat, & cum armis tripudiat, & clypeum concutit, & hastam vibrat, & furore concitatur. Quodque maximum est, formosa admodum, ætatis maturæ brevi adeo jam facta est. Cæruleis quidem est oculis, sed huic ornatum addit galea. Quare, o Jupiter, hoc mihi refer obstetricandi præmium, ut illam mihi despondeas. JUP. Impossibilia petis, Vulcane: vult enim virgo permanere. Ego certe, quantum in me est, nihil repugno. VUL. Hoc volebam, curæ mihi erunt reliqua: jamque ipsam rapiam. JUP. Si hoc tibi adeo facile est, facias licet. At illud scio, te, quæ consequi nequeas, amare.

Dialogus 4.

Venus & Cupido.

VEN. **C**UPIDO gnate, vide quæ facias. Non dico, quæ, te impulsore, homines in terra, vel in se quisque, vel invicem alii in alios admittunt: sed quæ in cælo sunt. Qui multiformem Jovem exhibes, illum in quodcunque tibi visum fuerit pro tempore commutans. Lunam autem e cælo detrahis. Solem vero apud Clymenen aliquoties tardare compellis, obscurum au-

aurigationis. Nam quicquid injuriæ in me matrem tuam committis, audacter facis. Verum etiam, tu audacissime, ipsam Rheam, jam anum, totque Deorum matrem, ad pusionis amorem compulisti & ad Phrygii illius adolescentis desiderium. Eaque jam a te acta est in infaniam, junctisque leonibus, & assumptis Corybantibus, quippe qui & ipsi furore quodam afflati sunt, sursum ac deorsum per Idam oberrant: hæc quidem propter Attidem ejulat, Corybantum vero, alius suum sibi cubitum ense secatur: alius demissa coma per montes fertur insanus, alius cornu canit, alius tympano strepitum facit, alius cymbalum pulsat. Breviter omnis undiquaque Ida tumultus atque insanix plena est. Proinde cuncta timeo: metuo tale quid, ego quæ te magnum malum peperit, ne, si quando resipiscat Rhea, vel etiam potius, si insanire pergat, Corybantibus imperet, ut te correptum discerpant, aut leonibus objiciant. Hoc ego metuo, quum te periclitamini video. CUP. Bono animo esto, mater, si quidem leonibus ipsis jam factus sum familiaris? ac sæpenumero, consensu tergo, prehensaque iuba, equitis ritu illos agito. Illi vero cauda blandiuntur mihi, manumque ore exceptam circumlambunt, illæsamque reddunt. Porro Rheæ ipsi, quando tandem vacaverit, ut me ulciscatur, cum
in

in Attide tota sit? Ecquid ego delinquo, quum res pulchras, quales sunt, demonstro? Vos ne appetatis res pulchras: quare his de rebus in me crimen ne conferatis. An vis, mater, ut neque tu posthac Martem, neque ille te amet? VEN. Quam callidus es, & nulla in re non superas. Attamen horum, quæ dixi, olim memineris.

Dialogus 5.

Jupiter, Æsculapius & Hercules.

JUP. **D**ESinite, o Æsculapi & tu Hercules, inter vos rixari perinde ut homines: indecora enim hæc, & a convivio Deorum aliena. HER. At vis, o Jupiter, medicamentarium istum ante me accumbere? ÆSC. Ita per Jovem: etenim sum melior. HER. Qua in re, o attonite? an quia te Jupiter fulmine percussit, cum faceres, quæ nefas erant: nunc autem ex misericordia iterum immortalitatis particeps factus es? ÆS. Tu vero, Hercules, oblitus es, te in Oeta conflagrasse, quandoquidem mihi ignem objicis? HER. Nequaquam æqualia & similia sunt, quæ in vita gessimus, ut qui ipse Jovis quidem sim filius, tantos autem labores vitam expurgans sustinuerim, & feras debellans, & de contumeliosis

lios hominibus pœnas sumens. Tu vero radicum es resector, & circulator, forte quidem ægrotantibus hominibus adhibere remedia utilis: virile autem nihil quicquam præstitisti. ÆSC. Recte dicis, quoniam & tuas inustiones curavi, quando nuper ad nos semiustulatus adscendisti, corpore ab ambobus corrupto, nimirum a tunica, & deinde, a flamma. Ego vero si etiam nihil aliud, tamen neque servivi, neque purpuratus, ut tu, & ab Omphale aureo sandalio verberatus lanam in Lydia carpsi: neque infaniens, liberos & uxorem occidi. HER. Nisi desinas mihi conviciari, protinus senties tibi non multum profuturam immortalitatem: siquidem e cœlo præcipitem te in caput dejiciam: ut ne ipse quidem Pæon te capite contritum curaverit. JUP. Desinite, inquam, & ne nobis hunc cœtum perturbate: aut vos e convivio utrosque ablegabo. Atqui, o Hercules, æquum est, ut priore loco accumbat Æsculapius, quippe qui prior est mortuus.

Dialogus 6.

Mercurius & Apollo.

ME. **Q**uid tristis es, Apollo? AP. Quoniam, o Mercuri, sum infelix in amoribus. ME. Dignum quidem hoc tristitia: sed quodnam est tuum infortunium? Te ne adhuc affligit, quod de Daphne tibi accidit? AP. Nequaquam: sed amasium doleo, Laconem illum Oebali filium. ME. An mortuus est Hyacinthus? dic mihi. AP. Maxime. ME. Unde, Apollo? aut quis ab amore ita fuit alienus, ut occiderit formosum illum puerum? AP. Meum ipsius hoc est factum. ME. Numquid insanivisti, Apollo? AP. Non: sed quoddam infortunium mihi præter animi sententiam accidit. ME. Quomodo? rem enim hanc scire cupio. AP. Disco ludere discebat, atque ego una cum illo ludebam. Ceterum ventorum omnium perditissimus Zephyrus jam dudum etiam ejus amore flagrabat. Sed, cum negligere-
tur, atque contemptum hunc non ferret, ego quidem, ut consueveramus, discum in altum jaculabar: ille autem a Taygeto spirans, ablatum hunc puero in caput inflixit, ita ut ex plaga sanguis multus manaret, unde puer statim est mortuus. Sed
ego

ego Zephyrum quidem continuo sum ultus sagittis, & ad montem usque fugientem insecutus. Puero autem & sepulcrum Amyclis struxi, ubi discus eum prostravit: & effeci, ut ex ejus sanguine terra florem reddat suavissimum, Mercuri, & pulcherrium omnium, qui præterea literas habet mortuum lugentes. Num tibi præter rationem moeritus fuisse videor? ME. Ita sane, Apollo: mortalem enim te tibi amatum comparasse noras: quare, illo jam moxuo, ne doleas.

Dialogus 7.

Juno & Latona.

JU. **P**ulchros enimvero tu quoque Latona Jovi liberos peperisti. LA. Non omnes, Juno, tales parere possumus, qualis est Vulcanus. JU. At hic claudus est, sed utilis tamen, quippe qui optimus est artifex, & cœlum nobis exornavit, & Venerem uxorem duxit, a qua studiose observatur. Contra vero tuorum liberorum, altera quidem ultra modum virilis, & montana: &, quod majus est, in Scythiam profecta, sciunt omnes, qualia comedat, hospites mactans, & Scythas ipsos imitata, qui humana carne vescuntur. Apollo autem, si-

mulat quidem sese omnia scire, & jaculari, & cithara canere, & medicari morbos, & vaticinari: & erectis vaticinandi tabernis, hac quidem in Delphis, illa in Claro, & Didymis, decipit consulentes se, obliqua & in utramque partem interrogationis dubia respondens, tutus ut sit error: & hinc ditescit: multi enim sunt amentes, qui se præstigiis deludendos præbent. Verum non ignorant prudentiores, ipsum multa mentiri: quippe ille ipse vates ignorabat, se amasium disco interfesturum esse, nec prædixerat fore, ut ipsum Daphne fugeret, idque tam formosum & comatum. Itaque non video, cur pulchriores liberos te quam Nioben illam procreasse putaris. LA. At vero hi liberi, hospitum videlicet mactatrix ista, & mendax ille vaticinator, scio quam gravi molestia te afficiant, quum inter Deos conspiciuntur: & maxime, quando hæc quidem ob pulchritudinem laudatur, hic vero in convivio cithara, ut omnibus sit admirationi, personat. JU. Risi, Latona. Ille-ne admiratione dignus, quem Marfyas, si modo juste judicare voluissent Musæ, ut qui ipse canendi arte vicerat, excoriasset? Nunc autem deceptus ille miser perit, injuste sane damnatus. Hæc autem formosa tua virgo, ita formosa est, ut postea quam animadvertit sese ab Actæone conspectam fuisse,

Ve-

verita, ne adolescens ille turpitudinem ipsius
evulgaret, immiserit illi canes, Mitte
dicere, quod neque parturientibus obste-
tricatura fuisset, si virgo utique & ipsa
esset. LA. Valde elato es animo, o Juno,
eo quod cum Jove concumbis, & cum ipso
regnas: Ideoque intrepide contumeliosa
es. Verumtamen brevi te rursus lachry-
mantem videbo, quum, te relicta, in ter-
ram descenderit, in taurum aut cygnum
conversus.

Dialogus 8.

Juno & Jupiter.

JU. **E**Quidem pudefierem, Jupiter, si mi-
hi talis esset filius, effeminatus
adeo, & ebrietate perditus: mitra revin-
ctam habens comam, qui plurimum in-
fanis mulieribus adsit, mollior illis ipsis,
ad tympana & tibias & cymbala cho-
reas agens: atque in summa cuiusvis magis,
quam tibi patri similis. JUP. At vero hic
muliebri mitra revinctus, mollior mulieri-
bus, non solum, o Juno, Lydiam subjuga-
vit, & Tmoli incolas cepit, & Thraces
subegit: verum etiam contra Indos cum
hoc muliebri exercitu profectus, & ele-
phantos cepit, & terram potitus est, ipsum-
que

que regem, qui aliquantum resistere ausus fuerat, captivum abduxit. Atque hæc omnia fecit, saltans simul, & choreas agens, hastis usus hederaceis, ebrius interea, ut ais, atque furore correptus. Quod si quis ipsi conviciari aggressus est contumeliose de sacris ejus loquendo, hunc etiam punivit, palmitibus implicatum, vel, ut a matre tanquam hinnulus laceraretur, efficiens. Vides, quam virilia hæc & me patre non indigna. Si vero lusibus & deliciis inter hæc indulgēt, non est quod invideas, & maxime, si cogites, qualis hic sobrius futurus erat, quando etiam ebrius hæc facit. JU. Tu mihi etiam laudaturus videris ipsius inventum, vitem scilicet & vinum: idque, cum videas, qualia inebriati isti facititent titubantes, & ad contumeliam animum convertentes, denique præ potu insanientes. Itaque Icarium, cui primo dedit palmitem, ipsi compotores ligonibus cæsum interfecere. JUP. Nihil dicis. Non enim vinum hæc, neque ipse Bacchus efficit, sed immoderatus potus, & quod, ultra quam decet, impleantur mero. Qui autem moderate biberit, hilarior, & suavior fuerit. Nulli autem compotorum tale quid fecerit, quale passus est Icarus. Sed tu adhuc zelotypia videris affici, ac Semeles reminisci, Juno, siquidem Bacchi pulcherrima calumniaris.

Dia-

Dialogus 9.

Venus & Cupido.

VE. **Q**uid tandem causæ est, Cupido, cur ceteros omnes Deos expugnaris, Jovem, Neptunum, Apollinem, Junonem, me denique tuam matrem, ab una vero Minerva abstineas, tuaque fax nihil ignis adversus ipsam habeat, vacua jaculis sit pharetra, tuque ipse arcu careas, nec jaculari noris? CU. Metuo ipsam, mater: est enim formidabilis, adspectu truculento, ac summopere virilis. Proinde, siquando illam tenso arcu petam, galeæ cristam quatiens, expavescit me: tum intremisco, & e manibus meis effluunt tela. VE. Atqui Mars annon erat hac formidabilior? attamen exarmatum ipsum superasti. CU. Imo ille ultro me admittit, & invitat. Verum Minerva torve semper aspicit: quin aliquando temere ad illam advolavi, facem propius admoveo: at illa, si ad me accesseris, inquit, te, per meum patrem, lancea transfixum, vel pede arreptum, & in tartara præcipitem datum, vel discerptum perdam. Plurima item id genus minabatur: Ad hæc acerbum videt, & in pectore faciem gestat horrendam, viperis comantem,

D 4

quam

quam magnopere formido: territat enim me, fugioque quoties eam aspicio. VE. Esto sane, Minervam metuis, ut ais, illamque Gorgonem, idque, cum Jovis ipsius fulmen non reformidaris. Musæ vero cur tibi sunt invulnerabiles, & a tuis jaculis tutæ degunt? Num & hæ cristas quatiunt, & Gorgonas prætendunt? CU. Ipsas revereor, mater: sunt enim vultu reverendo, semperque aliquid meditantur, & cantionibus intentum animum habent: quin etiam non raro illis assisto, carminis suavitate delinixus. VE. Esto, has relinque, quoniam sunt reverendæ: at Dianam cur non vulneras? CU. Ut breviter dicam, hanc per montes assiduo fugientem assequi non possum: deinde proprio quodam amore tenetur. VE. Quonam, o gnate? CU. Nempe venatus cervorum & hinnulorum, quos insectatur ut capiat, & jaculis conficiat, ac prorsum tota rerum hujusmodi studio tenetur: tamen si fratrem ejus, qui nimirum & ipse arcu valet, & ferit eminus. VE. Intelligo, gnate: illum sagitta sæpe vulnerasti.

Dialogus 10.

Mars & Mercurius.

MA. **A** Udistin', Mercuri, qualia nobis Jupiter sit minatus, quam superba, quamque absurda? Ego, inquit, si voluero, catenam ex cœlo demittam, unde si vos suspensi me vi detrahare conemini, luseritis operam; nunquam enim deorsum traxeritis. Contra ego si velim illam in altum attrahere, non vos solum, sed terram, & mare simul sublatum in sublime sustulero. Et alia similia, quæ audivisti. At ego, siquidem cum uno quolibet conferatur singulatim, ita præstantiorem eum esse, viribusque superiorem non negaverim: sed unum tam multis antecellere, ut eum pondere nequeamus vincere, etiam si terram & mare nobis adjunxerimus, non crediderim. ME. Bona verba, Mars. Neque enim talia dicere tutum est, ne quid forte mali ex hac petulantia capiamus. MA. An vero credis apud quemlibet hæc dicturum me? Imo apud te solum id audeo, quem linguæ continentis esse novi. Sed quod mihi maxime ridiculum videbatur, tum quum hæc minitantem audirem, haud queam apud te reticere. Etenim memini cum non ita mul-

to ante Neptunus, Juno & Minerva, mota adversus eum seditione, molirentur comprehensum illum vincere, quantopere formidans in omnem speciem se verterit, idque cum trestantum essent. Ac, nisi The-
tys miserata, Briareum centimanum ad opem ipsius vocasset, cum ipso fulmine & tonitru victus fuisset. Hæc reputanti mihi succurrebat ejus magniloquentiam ridere. ME. Tace, bona verba. Neque enim tutum ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Dialogus II.

Mercurius & Maja.

ME. **E**Stne vero, mater, Deus quispiam in cælo me miserior? MA. Ne quid, Mercuri, hujusmodi dixeris. ME. Quid non dicam, ego qui tot negotia solus sustineo, quibus delassor, in tam multa ministeria distractus? Nam mane surgendum est mihi, & verrendum convivii coenaculum. Tum ubi curiam, in qua Dii consultant, stravero, & singula composuero, Jovi apparere, & perferre illius mandata toto die sursum ac deorsum cursitantem: quumque reversus sum adhuc pulverulentus, apponenda ambrosia. Por-

ro, priusquam novitius iste pocillator advenisset, ego nectar etiam ministrabam. Quodque est omnium gravissimum, soli omnium ne noctu quidem quietem agere licet: sed oportet me etiam tunc defunctorum animas Plutoni adducere, maniumque ducem agere, & foro judiciali assistere. Neque enim mihi scilicet sufficiebant diurna negotia, quod versor in palæstris, quod in concionibus præconis vices obeo, quod oratores edoceo: nisi hæc quoque provincia accedat, ut præterea res mortuorum componam. Atqui Ledaë filii alternis vicibus apud superos atque inferos versantur. Mihi vero hæc & illa quotidie facere necesse est. Et hic quidem Alcmenæ, ille Semeles filius, ambo miseris mulieribus prognati, securi epulantur: at ego Atlantide Maja progenitus illis ministro. Quinetiam me recens Sidone a Cadmi filia reversum, ad quam miserat me visum, quid ageret puella, cum nondum respirassem, misit iterum Argos, visum Danaën. Rursum inde in Bœotiam profectus, inquit, obiter Antio-
pam visito: adeo ut prorsus animum despondeam. Quare, si possem, libenter venundari vellem, quemadmodum qui duram in terris servitutem serviunt. MA. Missa fac ista, gnate: decet enim per omnia morem gerere patri, cum sis juvenis. At nunc, quo iussus es, Argos contende, deinde in Bœo-
tiam,

tiam, ne, si tardior ueris, etiam plagas accipias; nam iracundi sunt, qui amant.

Dialogus 12.

Jupiter & Apollo.

JU. **Q**ualia fecisti, o Titanum pessime: qui, quæ in terris sunt, omnia perdidisti, stulto adolescenti commisso curru, qui alia quidem ad terram delatus exussit, alia vero præ frigore corrumpi fecit, procul ab ipsis abstracto igne. Denique nihil non perturbavit, & confudit. Ac nisi ego, animadversis iis quæ gerebantur, ipsum fulmine deturbassem, ne reliquæ quidem ullæ hominum superessent: talem nobis pulchrum istum aurigam, & currus gubernatorem emisisti.

AP. Peccavi, Jupiter, sed ne irascaris, si credidi puero multum supplicanti. Nam unde tantum futurum malum existimassem?

JU. Annon noras quam multa diligentia negotium hoc opus haberet? & ut si quis vel paululum excedat a via, pereant protinus omnia? Ignorabas etiam equorum vehementiam, ut oporteat vi quadam continere frænum? Siquis enim illis laxet, statim fræna detrectant, uti nimirum & istum abstulerunt, nunc qui-

quidem ad lævam, paulo post vero ad dextram, interdum etiam in coepti cursus contrarium, sursum denique ac deorsum, quocunque ipsis libuisset. Ille vero nesciebat, quomodo iis esset utendum. AP. Hæc quidem omnia sciebam, ideoque diu resistebam, nec ipsi aurigationem credebam. Sed postquam lachrymando obsecrauit, & cum ipso Clymene mater, in currum impositum admonui, quomodo oporteret ipsum viæ insistere, quantum vero in sublime agitantem, sursum ferri: deinde rursus in declive vergere: utque habenas regere, nec equis impetum permittere deberet. Dixi etiam, quantum periculum esset, si non recta via ageret. At ille, puer enim erat, conscenso tanto igne, & vastæ adeo profunditati superne incumbens, ut consentaneum est, obstupuit. Equi vero, ut senserunt, non me esse eum qui conscendisset, contempto adolescentulo, e via diverterunt, & hæc tanta mala perpetrarunt. Ille autem, dimissis habenis, metuens, opinor, ne excideret ipse, gyrum rotæ apprehendit ac tenuit. Sed & ille jam pœnas suas dedit, & mihi, Jupiter, satis supplicii luctus hic est. JU. Satis, inquis, qui talia ausus sis? At nunc quidem veniam tibi concedo: sed in posterum, siquid simile deliqueris, aut talem quempiam tui successorem emisericis, continuo senties, quan-

to fulmen nostrum igne tuo sit ardentius. Quare illum quidem sorores ipsius ad Eridanum sepeliant, ubi curru excussus decedit, electrum ipsi illachrymantes. Deinde in populos præ dolore convertantur. Tu vero compacto curru (fractus enim est temo ejus, & attrita rotarum altera) adjunctis equis aurigare. Sed horum omnium memor esto.

Dialogus 13.

Apollo & Mercurius.

AP. **P**Otesne mihi dicere, Mercuri, uter istorum Castor sit, aut uter Pollux? ego enim non facile ipsos discrevero. ME. Ille, qui nobiscum heri versatus est, Castor erat: hic vero est Pollux. AP. Quomodo dignoscis? sunt enim similes. ME. Quoniam hic, o Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quæ pugilatu certans aliquando ab adversariis accepit: ac in primis, quibus a Bebryce Amyco vulneratus est, quando cum Jasone Colchos navigabat. Alter autem nihil tale præ se fert, sed pura est & illæsa facie. AP. Operæ precium fecisti, qui notas, quibus dignosci queant, me docueris. Nam cetera certe omnia æqualia sunt, ovi pars di-

dimidia, stella desuper imminens, & jaculum in manu, & equus utrique albus. Quare sæpe equidem Castorem appellavi hunc, qui Pollux erat: & rursus Castorem Pollucis nomine. Sed & illud mihi dic, cur non ambo nobiscum versantur, sed ex dimidio, nunc quidem mortuus, nunc vero Deus est alter ipsorum. ME. Fraternali amore hoc faciunt. Nam, cum oporteret alterum ex Ledaë filiis mortem obire, alterum immortalem esse, diviserunt ita inter se ipsi immortalitatem. AP. Non prudenti divisione, Mercuri, siquidem neque sic sese mutuo aspicient, quod, ut puto, maxime desiderabant. Quomodo enim, cum alter apud Deos, alter apud manes sit? Verumtamen, ut ego vaticinor, Æsculapius medetur, tu palæstricam doces, puerorum exercitator optimus, Diana vero obstetricatur, atque aliorum quisque suam artem habet, aut Diis aut hominibus utilem: at hi quid agent nobis? num otiosi, tam grandes cum sint, nobiscum convivabuntur? ME. Haudquaquam: sed illis injunctum est; ut Neptuno ministrent, & pelagus obequient, & sicubi nautas tempestate periclitantes aspexerint, navigio insidentes, incolumes navigantes præstent. AP. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

Dialogus 14.

Cyclops & Neptuneus.

CY. **O** Pater, qualia passus sum ab execrabili illo hospite, qui me inebriatum excæcavit, somno gravatum aggressus. NE. Quis vero hæc ausus est, Polypheme? CY. Principio quidem se Neminem vocabat; sed, postquam effugit, & extra tela, ut dicitur, fuit, Ulysssem nominari se ajebat. NE. Novi quem dicis, Ithacensem illum: ex Illo autem navigabat. Sed quo pacto hæc fecit, cum animosus admodum non sit? CY. Deprehendi in antro, e pascuis reversus, multos, insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquam autem apposui foribus operculum (saxum autem mihi est perquam magnum) atque ignem, accensa quam ex monte detuleram arbore, suscitavi, visi sunt conantes sese abscondere. Ego vero comprehensos ex ipsis aliquos, ut par erat, devoravi, utpote qui prædones essent. Hic versutissimus ille, siue Nemo, siue Ulysses erat, pharmacum quoddam infusum dat bibendum. dulce quidem & fragrans illud: sed ad fruendas insidias præsentissimum, & turbulentissimum. Mihi enim, illud cum bibissem, statim omnia circumagi videbantur, & an-
trum

trum ipsum invertebatur : nec amplius apud me prorsum eram. Postremo ad somnum pertractus sum. Ille vero exacuto veste, eoque igne succenso, me dormientem insuper excæcavit : ab eoque tempore cæcus sum, Neptune. NE. Ut alte dormivisti, gnate, qui non exilieris, interim dum excæcareris. Ulysses vero ille quo pacto effugit? Non enim, sat scio, saxum a foribus dimovere potuit. CY. At ego amovi, quo facilius illum comprehenderem inter egrediendum. Ego vero collocatus ad fores, extentis manibus venabar, solis dimissis in pascua ovibus, cum arieti mandassem ea, quæ pro me ab ipso fieri oporteret. NE. Intelligo rem. Sub illis latuit, te clam se subducens. At ceteros certe Cyclopas oportebat te contra ipsum invocare. CY. Convocavi illos, pater, & venerunt. Sed cum illius insidiatoris nomen interrogassent, eumque dicerem esse Neminem, insanire me arbitrati, discesserunt. Ita mihi execrabilis ille nomine imposuit. Et, quod omnium maxime mihi doluit, contumeliose objecta mihi calamitate hac, ne pater quidem Neptuneus, inquit, te sanabit. NE. Bono sis animo, fili, ulciscar enim ipsum : ut discat, etiamsi oculorum cæcitatem mederi non queam, navigantes certe tamen servare vel perdere penes me esse : navigat autem adhuc.

Dia-

Dialogus 15.

Menelaus & Proteus.

ME. **A**T in aquam te converti, Proteu, incredibile non est, siquidem es marinus: etiam arborem fieri, tolerabile: in leonem etiam aliquando muteris licet, tamen neque hoc supra fidem est. Quod si & tē, qui in mari habitas, in ignem converti possibile est, hoc omnino miror, nec adducor ut credam. PR. Ne mireris, Menelaë: fio enim (& ignis) ME. Vidi & ipse. Sed videris mihi, dicam enim apud te, præstigias quasdam adhibere rei atque inuentium oculos decipere, cum tale nihil fias. PR. Ecquæ deceptio in tam manifestis rebus fieri queat? Annon apertis oculis vidisti, in quam multa ipse me transformaverim? Quod ni credis, & falsa res tibi videtur, scilicet species quædam inanis ob oculos versans: quum ignis factus fuero, admove mihi, o generosissime, manum. Senties enim, num videar tantum ignis, an vero & vim urendi habeam. ME. Periculosum est experimentum hoc, Proteu. PR. At tu, Menelaë, videris mihi neque polypum vidisse unquam, neque etiam, quid pisce huic accidere soleat, scire. ME. At polypum quidem vidi: quæ vero ac-

accidant illi, libenter ex te cognoverim.
PR. Cuicumque saxo acetabula sua accedens applicuerit, & cirramentis affixus adhæserit, illi seipsum similem efficit, mutatque colorem, imitando saxum, quo lateat piscatores, nihil ab illo varians, neque ob hoc manifeste apparens, sed omnino saxum referens. ME. Ferunt hæc: sed hoc tuum est incredibilius, Proteu. PR. Nescio, Menelaë, cuinam alteri credas, cum tuis oculis non credas. ME. Apprime vidi: sed tamen monstrosa res est, eundem ignem atque aquam fieri.

Dialogus 16.

Panope & Galene.

PA. **V**Idisti-ne, Galene, heri quid fecerit Eris ad cœnam in Thessalia, quia non & ipsa ad convivium invitata fuerit? GA. Non convitata sum ego vobiscum. Nam me Neptunus jusserat, tranquillum interea, Panope, servare pelagus. Sed quid fecit Eris, cum præsens non esset? PA. Thetis ac Peleus concesserant intro in thalamum ab Amphitrite ac Neptuno deducti. Interea autem Eris, clam omnibus (id quod facile illi tum fuit, cum alii biberent, nonnulli applau-

plauderent, vel Apollini cithara perfonanti, vel Musis ore modulantibus animum adhibentes) projecit in convivium pomum quoddam perpulchrum, totum aureum, Galene, cui erat inscriptum, *Formosa accipiat*. Dum autem hoc, tanquam ex composito, voluitur, pervenit eo loci, ubi Iuno, & Venus, & Minerva accumbebant. Et postquam Mercurius, eo sublato, inscripta legit, nos quidem Nereides conticimus: quid enim agendum erat, illis presentibus? Illæ vero inter se contendebant, ac quælibet suum illud esse volebat, ac nisi Jupiter ipsas diremisset, ad manus usque res processisset. Verum ille, ipse quidem iudicium hac de re non feram, inquit, tametsi illæ ipsum iudicare vellent. Sed in Idam ad Priami filium abite, qui & discernere novit, quænam formosior sit, utpote elegantiz studiosus, & qui non male iudicare poterit. GA. Quid igitur ad hæc Dæ illæ, Panope? PA. Hodie arbitror in Idam abeunt. GA. Ecquis veniet paulo post, qui, quæ vicerit, nobis renunciet? PA. At jam nunc tibi affirmo fore, ut nulla alia vincat, veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino hallucinetur..

Dialogus 17.

Neptunus & Delphines.

NE. **R**Ecite facitis, Delphines, quod semper hominum amantes estis: & olim Inûs filium in Isthmum portastis, exceptum a Scironiis scopulis, unde cum matre præcipitatus erat. Et tu nunc, assumpto Methymnensi citharædo isto, in Tænarum cum ipso ornatu, & cithara enastasti: neque illum a nautis misere perdi passus es. **DE.** Ne mireris, Neptune, quod hominibus beneficiamus, cum ex hominibus pisces ipsi facti simus. **NE.** Arque equidem ob id reprehendo Bacchum, quod vos navali prælio superatos ita transformavit, cum debuisset solum in deditiorem accipere, quemadmodum alios in potestatem redegit. Sed quo pacto, quod huic Arioni accidit, sese habet, Delphin. **DE.** Periander, opinor, delectabatur ipso, & artis gratia sæpe accersebat. Ille autem a tyranno ditatus, cum domum in Methymnam navigasset, divitias suas ostentare concupivit. Ac, consensu sceleratorum quorundam hominum pontone, posteaquam indicavit se multum auri & argenti secum ferre, ubi ad medium ferme Ægeum perventum fuit, insidiari illi nautæ cœperunt. Ille vero (auscultabam enim

nim omnia juxta navigium natans) quoniam hoc vobis ita visum est, inquit, at me saltem, assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentem sinite præcipitare meipsum. Concesserunt nautæ. Tum ille assumpsit ornatum, & quiddam plane blandum cecinit, atque in mare, tanquam ilico moriturus, præcipitem se dedit. Ego veto, excepto atque imposito mihi illo, in Tænarum enatavi. NE. Tuum erga musicam studium laudo: dignam enim auditæ modulationis mercedem ipsi retulisti.

Dialogus 18.

Neptunus & Nereides.

NE. **F**Retum hoc quidem angustum, in quod puella præcipitata est, Hellespontus ab ipsa vocetur. Ipsum autem cadaver, vos Nereides, acceptum in Troadem auferte, ut ab incolis sepeliatur. NER. Nequaquam, Neptune, sed hic in cognomine pelago sepeliatur. Miseremur enim ipsius, ut quæ maxime miserabilia passa fuerit a noverca. NE. At hoc, Amphitrite, fas non est, neque etiam alias honestum, hic illam alicubi sub arena jacere. Sed, quod dixi, in Troade in Cher-
so-

soneso mox sepelietur. Illud autem pro solatio ipsi erit, quod paulo post eadem & Ino patietur, &, persequente illam Athamante, in pelagus ex summo Cithærone, qua in mare porrigitur, filium etiam in ulnis gestans præcipitabitur. NER. Sed & illam, in Bacchi gratiam, servare oportebit. Educavit enim illum Ino, eademque nutrix illius fuit. NE. Non decebat, cum adeo parva esset. Sed Baccho non gratificari non decet, Amphitrite. NER. Sed quid accidit huic, quod ab ariete decedit? Phryxus autem frater ejus tuto vehitur? NE. Merito: adolescens enim est, & contra impetum obsistere potest. Illa vero ejus insueta, conscenso vehiculo inusitato, & in vastam profunditatem despiciens, perculsa animo, & pavore pariter attonita, præterea vertigine correpta præ volatus impetu, retinere non potuit arietis cornua, quibus hætenus se sustentaverat: atque ita in mare decedit. NER. Annon matrem ipsius Nephelen opem ferre cadenti decebat? NE. Decebat: sed Parca longe quam Nephele potentior est.

Dialogus 19.

Iris & Neptuneus.

IR. **I**Nsulam illam errantem, Neptune,
quæ a Sicilia revulsa, atque undis
submersa, mari innatat: eam, di-
xit Jupiter, jam erige, & cernendam ex-
hibe, & fac, ut manifesta in medio Ægæo
firmiter maneat, tuto admodum stabilita:
opus enim illa nonnihil habet. NE. Hoc
fiet, Iri: sed tamen, quem usum illi præbe-
bit manifesta apparens, neque amplius na-
tans? IR. Latonam in ea parere oportet: jam
enim male habet a doloribus. NE. Quid
igitur? annon ipsi cælum sufficit? quod
si hoc non (sufficiat) nonne vero tota ter-
ra recipere possit ejus partus? IR. Non,
Neptune. Nam Juno Tellurem magno
jurejurando obstrinxit, ne quod Lato-
næ parturienti perfugium præberet. Hæc
igitur insula juramento non tenetur: tum
enim fuit abscondita. NE. Intelligo rem.
Igitur subsiste, insula: atque iterum e pro-
fundo emerge, nec amplius sublabaris, sed
immota maneat, Ac suscipe foelicissima fra-
tris mei liberos duos, Deorum pulcherri-
mos. Et vos, o Tritones, Latonam in ipsam
trajicite, omniaque tranquilla sint. Ser-
pentem autem illum, qui nunc ipsam de-
ter-

terrendo, velut œstro exagitat, ipsi infantes, posteaquam in lucem editi fuerint, continuo aggredientur, ac matrem vindicabunt. Tu vero Jovi renuncia, omnia esse parata. Stabilita est insula, veniat Latona, ac pariat.

Dialogus 20.

Xanthus & Mare.

XA. **S**Uscipe me gravia passum, & Mare: mea vulnera extingue. MAR. Quid hoc rei est, o Xanthe? quis te deussit? XAN. Vulcanus. Sed prorsus exustus sum miser, & efferuesco. MAR. Cur autem tibi iniecit ignem? XAN. Propter filium Thetidis. Postquam enim illum Phrygas occidentem supplex precatus sum, ille autem nihil ab ira remitteret, sed cadaveribus obstrueret mihi alveum, ego misertus miserorum, ut aquis eum obruerem irruui, quo perterritus, a virorum cæde cessaret. Ibi Vulcanus (nam tum prope aderat) universo igne, opinor, quantum habebat, quantumque in Ætna, & si quibus aliis in locis erat, allato processit mihi obviam: ac exussit quidem ulmos & myricas: assavit autem & infelices pisces & anguillas; me vero cum efferue-

E

scere

scere fecisset, parum absuit quin totum aridum reddiderit. Videsne igitur, quomodo his incendiis affectus sum? MAR. Turbidus & calidus es, Xanthe, ut par est, cruore, a cadaveribus: calore autem, ut ais, ab igne. Ac merito, Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod filius esset Nereidis. XAN. Annon decebat me vicinorum Phrygum misereri? MAR. At vero Vulcanum nonne decebat Achillis filii Thetidis misereri?

Dialogus 21,

Doris & Thetis.

DO. **Q**uid fles, Theti? PH. Pulcherri-
mam, Dori, puellam vidi in ar-
cam a patre coniectam, cum-
que ipsa recens genitum infantem. Pater
autem iussit nautas, ut postquam in altum
a terra provecti essent, acceptam arcam
in mare projicerent, quo periret & misera
illa, & infans. DOR. Quam ob causam, o
soror? si quidem omnia exacte comperta ha-
bes? THET. Pater illius Acrisius, quia pul-
cherrima erat, in æreum quendam thala-
mum inclusam perpetuæ virginitati desti-
narat. Deinde verum quidem dicere non
possum: Jovem autem aiunt conversum
in

in aurum, ad ipsam per impluvium esse delapsam. Illam vero, excepto in sinum demanante Deo, gravidam factam fuisse. Quod cum pater animadvertisset, utpote durus quispiam, & zelotypus senex, graviter indignatus est; & stupratam ab aliquo ipsam ratus, cum recens peperisset, in hanc arcam conjecit. DOR. Ceterum quid agebat illa, quando ingrediebatur? TH. De se quidem tacebat, Doris, & ferebat damnationem: pro infante autem deprecabatur, ne morti traderetur, lachrymans, & avo pulcherrimum illum ostentans. Ille autem propter malorum ignorantiam, mari arridebat: quorum ego quum memini, rursus lachrymis oppleor. DOR. Et me flere fecisti: at jam ne mortui sunt? TH. Haudquaquam. Nam arca vivos illos custodiens circum Seriphum adhuc natat. DOR. Cur igitur non servamus ipsam, in retia Seriphiis. hisce piscatoribus immittentes? qui scilicet extractos illos, incolumes præstabunt. TH. Recte dicis: ita faciamus. Non pereat ipsa, nec infans adeo formosus.

Dialogus 22.

Triton, Nereides & Iphianassa.

TR. **B**alæna illa vestra, Nereides, quam contra filiam Cephei Andromedam emisistis, nulla injuria puellam affecit, ut putatis, & ipsa mortua jam est. NER. A quo, Triton? Num Cepheus, tanquam illectamento aliquo proposita puella, aggressus illam occidit, ex insidiis cum multis copiis adortus? TRIT. Non. Sed noſtis puto, Iphianassa, Perſeum illum Danaës filium, quem una cum matre in arca ab avo materno in mare projectum, illorum miſertæ, ſervastis. IPH. Novi quem dicis. Vero autem conſentaneum eſt illum jam adoleſcentem eſſe, & valde cum generoſum tum aſpectu pulchrum. TRIT. Hic balænam occidit. IPH. Quamobrem, Triton? Neque enim huiusmodi præmia conſervationis perſolvere nobis debebat. TRI. Ego vobis exponam omnem rem, ut igeſta eſt. Miſſus hic fuit ad Gorgonas, ut hoc regi certamen perageret. Poſtquam autem in Libyam pervenit. IPH. Quomodo, Triton? ſolus-ne, an & alios ſecum commilitones adduxit? alioqui difficile hoc iter. TRIT. Per aërem proſectus eſt: alatum enim

enim illum Minerva fecit. Postquam autem eo loci venit, ubi illæ degebant, illæ, opinor, dormiebant; hic, amputato Medusæ capite, avolavit. IPH. Quo pacto illas aspexit? aspici enim nequeunt: aut quisquis illas aspexerit, nihil amplius postea cernit, TRIT. Minerva prælato illi clypeo (taliam enim narrantem ipsum audivi apud Andromedam, & apud Cepheum postea) Minerva, inquam, in clypeo refulgente, tanquam in speculo aliquo, exhibuit ipsi spectandam Medusæ imaginem. Postea sinistra arrepta illius coma, & inspecta imagine, dextra autem sublata harpe, caput ipsius abscidit: & antequam sorores expergiscerentur, avolavit. Porro ubi circa maritimam hanc Aethiopiæ oram venisset, terræ jam propinquior aliquanto volans, videt Andromedam expositam, in rupe quadam prominente palo affixam, pulcherrimam, o Dii, promissa coma, & seminudam longe infra ubera. Ac primum illius fortunæ misertus, damnationis causam interrogavit: & paulatim amore captus (oportebat enim incolumem servari puellam) opem ferre illi statuit. Et postquam balæna accessisset terribilis admodum, quasi absorptura Andromedam, in altum sublatus adolescens, manu ad capulum admodum, tenens harpam, altera quidem ferit, altera vero Gorgonem spectandam proferens,

rens, in lapidem illam convertit. Illa igitur mortua est, & diriguere membra ejus omnia, quæ Medusam aspexerunt. At hic solutis vinculis, quibus virgo alligata fuerat, suppositaque manu, suscepit iliam summis pedum digitis e lubrica rupe descendentem: & nunc cum eadem nuptias in ædibus Cephei peragit: deinde Argos deducet. Itaque pro morte nuptias non vulgares nacta est. NER. Equidem non admodum ægre fero factum hoc. Quid enim injuriæ nobis intulit puella, si quid superbegloriata fuerit mater, & nobis pulchriorem videri se voluerit? TRIT. Hac sane ratione jam propter filiam doluit, utpote quæ mater sit. NER. Ne istorum amplius, o Dori, meminerimus, si quid barbara mulier præter decorum loquuta est. Satis enim supplicii tulit, quum filiæ ita metuit. Nuptiis igitur gaudeamus.

TIMON.

T I M O N.

*Timon, Jupiter, Pluto, Mercurius,
Pauper, ceterique.*

TI. **O** JUPITER Philie, hospitalis,
sodaline, domestice, fulgura-
tor, juramenti præses, nubicoge, grandi-
strepe, & siquod aliud tibi cognomen at-
toniti poëtæ tribuunt, maxime quum hærent
in versu (Nam tum illis multi nominis fa-
ctus, carminis ruinam fulcis metricque hia-
tum imples) ubi tibi nunc magnicrepum
fulgur, gravifremum tonitru? ubi ardens,
candens, ac terrificum fulmen? Nana hæc
omnia jam nugas esse apparet, fumumque
poëticum, nec omnino quicquam præter
nominum strepitum. Sed decantatum il-
lud tuum telum eminus feriens, & prom-
ptum, nescio quomodo penitus extinctum
sit, & frigidum, & ne minimam quidem
scintillam iræ contra nocentes asservavit.
Itaque quivis ex his, qui pejeraturi sunt,
citius extinctum ellychnium metuerit, quam
flammam fulminis cuncta domantis: ita ti-
tionem quempiam in ipsos vibrare videris,
ut nec ignem, nec fumum ex ipso manan-

tem pertimescant: sed hoc solum ex vulnere putent sibi inferri nocumentum, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut jam Salmonens tibi sit ausus etiam obtonare, neque id admodum abs re: quippe adversus Jovem usque adeo ira frigidum, vir ad facinora fervidus, audaciaque tumidus. Quid enim, ubi tu, perinde ac si sumfisses mandragoram, dormis? qui neque pejerantes audias, neque flagitiosos observes: sed cæcutias lippitudine, & hallucineris ad ea quæ fiunt, auresque tibi obsurduerint, quemadmodum iis, qui senio confecti torpent. Quandoquidem cum juvenis adhuc esses, acrique animo, & vehemens ad iracundiam, permulta in homines maleficos & violentos faciebas: Neque tum unquam cum illis inducias agitabas, sed perpetuo fulmen erat in negotio, & ægis concutiebatur, obstridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem densissime ex edito loco devolantium torquebatur, terræ quassationes cribri commoti instar frequentes, nix cumulatim, grando saxorum in morem, atque ut tecum grandius loquar, imbresque rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantum repente Deucalionis ætate naufragium ortum est, ut omnibus sub aqua demersis, vix unica scaphula servaretur, quæ in montem Lycorem appulit, humani generis quasi scintillulas quas-

quasdam servans, unde sceleratius etiam genus propagaretur. Quare dignum sordidia præmium ab illis reportas, cum nemo jam tibi sacra faciat, nec coronas offerat, nisi siquis obiter in Olympiis: qui quidem non admodum necessariam rem facere sibi videatur, sed priscum quendam ritum observare: pene vero Saturnum, o Deorum generosissime, te reddunt, magistratu amoventes. Omitto dicere, quoties jam templum tuum sacrilegio compilarint: quum tibi etiam ipsi manus Olympiæ injecerint. Interea tu altifremus ille, adeo piger fuisti, ut neque canes excitaris, neque vicinos advocaris, qui opitulantes tibi illos comprehenderent, cum adhuc ad fugam se compararent. Sed generosus ille, gigantum extinctor, & Titanum victor sedebas, fulmen decemcubitale, dextra tenens, quum tibi cæsaries ab illis circumtonderetur. Hæc igitur, o præclare, quando tam secure negligere desines? quando de tantis maleficiis pœnas sumes? Quot Phaëthontes, aut Deucaliones, satis idonei sint ad expiandum tam inexhaustam morum improbitatem? Etenim, ut communibus omiſſis, de meis verba faciam, ex quo tam multos ex Atheniensibus in sublime evexi, & divites ex pauperrimis reddidi, & omnibus egenis opem tuli, imo affa-

rim, ut amicis beneficerem, universas
opes effudi, & propterea pauper evasi,
jam ne agnoscor quidem ab illis, nec a-
spicere dignantur me, qui antea revereba-
ntur, adorabant, meoque de nutu pende-
bant. Quod si quando per viam ingre-
diens, forte fortuna in eorum quempiam
incidero, perinde ut eversum hominis jam-
olim defuncti cippum, ac temporis longi-
tudine collapsum prætereunt, quasi ne no-
rint quidem. Porro alii, procul conspecto
me, alio sese detorquens, existimantes se-
se inauspicatum, abominandumque visuros
spectaculum, quem non ita pridem serva-
torem, & de se bene meritum prædica-
bant. Itaque prementibus malis ad extre-
ma redactus consilia, rhe none indutus,
terram exerceo quatuor conductus obolis,
& cum solitudine, & ligone hic philoso-
phor. Hoc interim lucri mihi videor fa-
cturus, quod non amplius intuebor plerof-
que præter merum felices: illud enim
est perquam molestum. Jam igitur tan-
dem aliquando, Saturni & Rheæ proles,
excusso profundo isto, gravique somno
(longiorem enim quam Epimenides dormi-
visti) resuscitato fulmine, aut ex Ætna
redaccenso, ingenti excitata flamma, iram
aliquam strenui illius ac juvenilis Jovis
ostende, nisi vera sint ea, quæ de te tuaque
sepultura Creterenses fabulantur. JUP. Quis
hic

hic est, Mercuri, qui sic ex Attica in montis Hymetti radicibus vociferatus est? horridus totus ac squalidus, & rhenone amictus? fodit autem, ut arbitror, in terram pronus, homo loquax & confidens: nimirum est philosophus, neque enim alias adeo impia adversus nos erat dicturus. MERC. Quid ais, o pater? non nosti Timonem filium Echecratidis Colyttensem? Hic est, qui nos plerumque sacro convivio excepit ex hostiis eximiis parato, ille repente ditatus, ille qui totas hecatombas, apud quem splendide Jovialia festa consuevimus agitare. JUP. Eheu, quænam ista rerum commutatio! hiccine est honestus ille, dives, circum quem tam frequentes erant amici? Quid illi accidit, ut hoc sit habitus, squalidus, ærumnosus, fossor conductitius, ut conjicio, cum tam gravem ligonem gerat? MERC. Illum, ut ita dicam, probitas evertit, & humanitas, atque in omnes egenos misericordia, vel revera vecordia potius, facilitas, nullusque in suscipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit sese corvis, lupisque gratificari. Quin magis cum a vulturibus tam multis misero jecur eroderetur, amicos illos & sodales existimabat ex benevolentia erga se, cum tamen nihil aliud quam epulis gauderent. Illi vero postquam ossa penitus nudassent, circumrolassentque, deinde si qua inerat me-

dulla, hanc quoque admodum diligenter exuissent, abierunt, exuccum, & radicitus succisum deferentes, adeo ut non amplius agnoscant, aut aspiciant, tantum abest ut sint, qui vicissim illi opitulentur, & impertiant. Has ob res fossor, & sago, ut vides, opertus pelliceo, urbem præ pudore fugiens, mercede agricolam agit, mala sua ægerrimo fert animo, quod qui sua sunt benignitate ditati, nunc admodum fastuose prætereant, ac ne nomen quidem, an Timon vocetur, noverint. JUP. At vero vir neutiquam fastidiendus & negligendus, qui jure optimo indignatur, quod his agat in malis: siquidem & execrandos illos adulatores imitemur, si ejus viri obliviscamur, qui tot pinguißimos tauros & capras nobis in aris adolevit: quorum nidor mihi etiamnum in naribus remanet. Tamen si propter negotia, magnamque pejerantium turbam, & eorum, qui vi agunt & rapina vivunt, præterea ob formidinem, quam mihi pariunt sacrilegi, qui multi sunt, & observatu difficiles, & ne minimum quidem nos connivere sinunt, multo jam tempore Atticam non respexi: ac in primis ex quo philosophia, & verborum contentiones, apud istos increbuerunt, adeo ut, istis inter se pugnantibus, vociferantibusque, ne exaudire quidem mortalium vota liceat. Unde mihi necessum

sum est, aut auribus obturatis sedere, aut ab ipsis perdi, qui virtutem quandam, & nescio quæ incorporea, nugasque magna voce connectunt. Hinc factum est, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non sit improbus. Quod reliquum est, Mercuri, assumpto Pluto, celeriter ad hunc eas: Plutus autem una secum etiam ducat Thesaurum, & ambo apud Timonem permaneant, nec tam facile demigrent, etiamsi quam maxime rursus illos præ bonitate domo exigat. Ceterum de ingratis illis palponibus in posterum consultabo, & poenas dabunt, simul atque fulmen præparavero. Nam fracti sunt, & retusa cuspide duo radii ejus maximi, quum nuper acrius in sophistam Anaxagoram jacularer, qui suis familiaribus persuadebat, nullos esse nos, qui Dii vocantur. At ab illo aberravi: nam obtensa manu Pericles eum protexit: fulmen vero in Castoris & Pollucis templum detortum, tum illud exussit, tum ipsum ad saxum pene est comminutum. Quanquam vel id supplicium satis magnum in istos fuerit, si ditissimum videant factum fuisse Timonem. MERC. Quantum habet momenti altum vociferari, & obstreperum, audacemque esse? idque non iis modo, qui causas agunt, verum etiam, qui vota faciunt, utile. En mox e pauperrimo dives evaserit ille

Timon, qui alta voce clamavit, & libere fuit locutus in precibus suis, attentum vero Jovem reddidit. Quod si incurvus fodiendo siluisset, neglectus etiamnum foderet. PLUT. At ego, o Jupiter, hunc aditurus non sum. JUP. Quid ita, optime Plute, præsertim me jubente? PLUT. Quoniam per Jovem injuria me affecit, ejiciens, & in multas partes dividens, idque cum illi paternus essem amicus, ac tantum non furcillis ex ædibus extruferit, sicut qui e manibus ignem abjiciunt. Num rursus ad istum ibo, parasitis, adulatoribus, & scortis donandus? Ad eos mitte me, Jupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus in pretio sum, & exoptatissimus. At hi stupidi cum paupertate commercium habeant, quam nobis anteponunt: & acceptis ab ea thenone, & ligone, miseri sint contenti, si quatuor obolos lucrentur, qui decem talenta contemptim dono dare solebant. JUP. Nihil in te istiusmodi posthac facturus est Timon, quippe quem ligo abunde cœcuerit, (nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia) te potius quam paupertatem esse eligendum. Ac tu mihi querulus admodum esse videris, qui nunc Timonem incuses, quod tibi libere vagari permiserit patefactis foribus, nec zelotypus in te, domo conclusit. Alias autem contra in divites sto-
ma-

machabaris, quum diceres te ab illis, repagulis, clavibus, & impressis sigillis ita fuisse conclusum, ut ne prospicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmans præfocari te nimis tenebris: eoque pallidus nobis occurrebas, curis plenus, contractis contortisque digitis, ut fieri solet in rationum collectionibus: quod si quando daretur opportunitas, aufugiturum quoque ab illis te minitabare. In summa rem admodum acerbam judicabas in æreo, ferreo thalamo, Danaës exemplo, virginem asservari, atque a sedulis scelestissimisque pædagogis educari, Foenore, & Computo. Eos proinde absurde facere aiebas, qui te præter modum adamarent, neque, cum liceret, frui auderent, nec quamvis essent domini, secure suo amore uterentur: sed vigiles observarent, ad sigillum seramque immotis oculis intuentes, abunde magnum fructum arbitantes a se percipi, non quod ipsis fruendi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent; non aliter quam in præsepi canis, qui nec ipse hordeo vescitur, nec famelicum equum vesci sinit. Quinetiam ridebas istos, qui parcerent, asservarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut œconomus, aut puerorum præ-

præceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosam, & oris angusti lucernulam, ac siticulosum scirpulum usuris invigilare. Annon igitur iniquum, cum hæc olim incusaveris, nunc his contraria Timoni objicere? PLUT. Atqui, si veritatem inquisiveris, me utrumque rationi consentaneum facere judicabis. Nam & Timonis hujus illa nimia remissio, negligentia, non benevolentia, erga me, merito videatur. Illos vero, qui me ostiis ac tenebris inclusum servant, & ut crassior, pinguior, imo immensus fiam, operam dant, nec tamen attingunt ipsi, nec in lucem producant, ne a quoquam videar, illos inquam amentes & contumeliosos recte putem, quippe qui me in fontem tot inter vincula putrescere cogunt, non intelligentes brevi sibi abeundum, & me alii cuiquam, cui fortuna faverit, relinquendum. Quocirca neque illos probo, nec hos, qui nimium facile mihi manus admovent: sed eos, qui, quod est optimum, mediocritate utuntur, ut nec prorsus abstineant, nec penitus profundant. Etenim per Jovem illud considera, Jupiter, si quis, ubi juvenem & formosam uxorem lege duxerit, postea neque observet neque omnino zelotypia prosequatur, concedens illi, ut noctu atque interdum eat quod velit, & rem cum quibuslibet

libet habeat, vel potius ultro producat, ut adulteretur, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam invitans, num hic amare videbitur? profecto hoc tu nequaquam dices, Jupiter, qui sæpe numero amorem senseris. Rursum si quis ingenuam lege domum deducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem, ceterum nec ipse contingat florentem ætate, decoramque virginem, nec eam ab alio aspici sinat, sed inclusam, orbam, sterilemque in perpetua virginitate contineat, ac interim se amore teneri dicat, & hunc præ se ferat colore, corpore exhausto, refugis oculis, num fieri potest, ut talis quispiam desipere non videatur, quippe qui, cum liberis oportuerit operam dare, fruique conjugio, puellam adeo formosam atque amabilem sinat emarcescere, per omnem vitam, tanquam Cereri sacerdotem alens? Hæc & ipse indignor, quum a nonnullis ignominiose cædor calcibus & dilanior, & exhaurior, a nonnullis contra perinde ut literatus fugitivus compedibus vincior. JUP. Quid igitur adversus illos indignaris? utrique enim egregias luunt pœnas: Hi quidem dum Tantalum in morem, nec bibere, nec edere sinuntur, sed ore sicco, auro tantum inhiant: illi vero, dum ceu Phineo cibus harpyiæ ipsis e faucibus eripiunt. Sed abi jam, cordatiorem multo nactus

Ti.

Timonem. PLUT. An ille aliquando desinet me velut ex foraminoso cophino, priusquam omnino influxerim, data opera exhaurire, quasi conetur occupare, quominus influam, veritus ne si copiosius infundar, ipsum inundem? Quo fit, ut in Danaidum dolium aquam mihi videar allaturus, frustra que infusus, vase non continente liquorem: imo prius propemodum effuso quod influit, quam influxerit: eoque modo latior est dolii hiatus ad effusionem, ac liberrimus exitus. JUP. Proinde ni hiatus istum obturaverit, perpetuamque perstillationem sistere conetur, te propediem effuso, facile rursus sagum & ligonem in facce (& fundo) dolii reperiet. Verum abite jam, illumque ditate. Tu vero, Mercuri, memineris redeundo Cyclopa ex Ætna ad nos adducere, quo fulmen cuspide restituta refarciant. Nam eo nobis acuminato erit opus. MERC. Eamus, Plute. Quid hoc? num claudicas? Equidem ignorabam, o præclare, te non cæcum modo, verum etiam claudum esse. PLUT. Hoc non est mihi perpetuum, Mercuri: sed quando ad aliquem a Jove missus proficiscor, nescio quomodo tardus & claudus utrinque sum: ita ut ægre ad metam perveniam, quum nonnunquam qui me opperiebatur, prius consenuit. Sed, quum discedendum est, alatum videbis, avibus longe celeriores. Unde fit, ut,
amo-

amoto repagulo, protinus voce præconis victor pronunciet, saltu stadium transmensus, ne videntibus quidem aliquando spectatoribus. MERC. Ista quidem non vera dicis. Imo ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri ne obolus quidem erat quo restim emerent, qui hodie repente divites facti splendide vivant, albis quadrigis vehantur, quibus ne asellus quidem ante suppetebat: ii tamen purpurati, & manibus auro ornatis obambulant: qui nec ipsi credere possunt, quin per somnium divites sint. PLUT. Isthæc alia res est, o Mercuri, neque enim tum meis ipsius ingredior pedibus: nec a Jove sed a Dite transmittor ad eos, qui & ipse opum largitor est, magnaue donans: quod suo etiam nomine declarat. Itaque quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas injiciunt me ac diligenter obsignatum, & sarcinæ in morem sublatum transportant. Interea defunctus ille, alicubi in tenebricosa ædium parte jacet, vetere linteo super genua injecto tectus, & a felibus oppugnatus. Porro qui me speraverant obtinere, in foro opperiantur hiantes, non aliter quam hirundinem advolantem stridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, apertæque tabellæ, novusque meus dominus est pronunciatus, siue cognatus quispiam, siue

sive adulator, sive servulus obscœnus, qui puerili obsequio favorem meruerit, etiam tum mento subraſo, pro variis omnigenisque voluptatibus, quas ipsi jam obſoletus ſuppeditavit, ingens ſcilicet præmium ferens generoſus quiſquiſ tandem ille fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis arreptum, fugiens adportat nomine commutato, ut qui modo Pyrrhias, vel Dromo, vel Tibius, jam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelletur. Ceterum illos nequicquam hiantes; ſequæ mutuum intuentes relinquit, ac verum luctum agentes, quod ejuſmodi thynnus ex intimo ſagænæ ſinu effugit, devorata non exigua eſca. Atque hic repente totus in me irruens, homo ineptus & rudis, compedes adhuc horreſcens, & ſiquis alium loco increpet, ſtans arrectis auribus, & piſtrinum tanquam templum adorans, non amplius iis, in quos incidit, eſt tolerabilis: ſed & ingenuos contumelia afficit & cœſervos flagris cædit, experiens num ſibi quoque ſimilia liceant: donec aut in ſcortulum incidens, aut alendorum equorum ſtudio captus, aut adulatoribus ſeſe tradens, deſerantibus Nireo formoſiorem eſſe, Cecrope, Codrove generoſiorem, callidiorem Ulyſſe, ditiorem vero ſedecim ſimul Croæſis, momento temporis ſemel effundat infelix, quæ minutatim multis ex periuriis,

ra-

rapinis, & flagitiis fuerant collecta. MERC. Ista ferme sic se habent, uti narras. Verum ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, qui tandem, cæcus cum sis, viam invenire potes? aut qui dignoscis, ad quosnam Jupiter te miserit, dignos illi visos, qui divitiis abundant? PL. Enimvero credis me reperi e istos, ad quos mittor? MERC. Per Jovem haud quaquam. Neque enim Aristide præterito ad Hipponicum, & Calliam accessisses, tum ad multos alios Athenienses, ne obolo quidem dignos. Ceterum quid facis emissus? PLUT. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in aliquem incidero. Hic autem quisquis ille sit, qui forte primus me nactus sit, abducit ac possidet, te, Mercuri, pro lucro præter spem objecto adorans. MERC. Num ergo fallitur Jupiter, qui credat, ex ipsius sententia ditari abs te eos, quos dignos existimarit qui ditescerent? PLUT. Et jure quidem optimo fallitur, o bone, quippe qui cum, me cæcum esse probe sciat, emittat vestigatum rem usque adeo reperit difficilem, & jam olim e vita sublatam, quam ne Lynceus quidem facile inveniret, cum adeo sit obscura & minuta. Quare cum rari sint boni, improbi vero in civitatibus omnia obtineant, oberrans facile in istius farinæ homines incido, & ab illis irretior. MERC. At qui fit, ut, quoties

eos deferis, facile aufugias, cum viæ sis ignarus? PLUT. Tum demum acutum cerno, pedibusque valeo, solummodo quum fugiendi adest opportunitas. MERC. Illud etiam mihi responde: qui fit, ut, cum oculis sis captus (dicendum enim est) præterea pallidus, & cruribus gravis, tot habeas amatores, adeo ut omnes in te defigant oculos: &, si potiantur, felices videantur; sin frustentur, non sustineant vivere? Ex his quidem non paucos novi, qui sic perdit te amarint, ut se æreo scopulo in alta piscosi maris præcípites abjecerint, rati fastidiri sese abs te, propterea quod illos nullo pacto respexisses. Quanquam sat scio, tu quoque fateberis, si quo modo tibi ipsi notus es, furere istos, qui hujusmodi amore sunt dementati. BLUT. At enim credis me, qualis sum, talem illis videri, nempe claudum, & cæcum, & quicquid aliud mihi inest vitii? MERC. Quid ni, o Plute, nisi & ipsi omnes sint cæci? PLUT. Haud cæci quidem, o optime, verum inscitia, errorque, quæ omnia occupant, illis offundunt tenebras. Ad hæc ipse quoque, ne per omnia deformis sim, persona valde amabili tectus, inaurata, gemmisque picturata, ac versicoloribus amictus eis occurro: at illi, rati sese nativi vultus venustatem aspicere, amore capiuntur, dispereuntque, nisi po-
tiant-

tiantur. Quod si quis me toto corpore renudatum illis ostenderit, dubio procul ipsi semet damnabunt, qui tantopere cæcutierint, amantes res neutiquam amandas, & deformes. MERC. Quid ergo, postquam eo perventum est, ut jam divites evaserint, jamque personam sibi circumposuerint, rursus falluntur? adeo ut si quis illis adimere conetur, pene caput potius quam personam abjiciant? Neque enim verisimile est, etiam tum illos ignorare, auro bracteata esse formam, quum intus cuncta inspexerint. PLUT. Ad id non paucæ res, o Mercuri, mihi sunt adjumento. MERC. Quænam? PLUT. Simul atque qui me primum nactus est, patefactis foribus exceperit, clanculum una mecum introit fastus, vecordia, infania, mollities, contumelia, fraus, aliaque sexcenta: a quibus omnibus posteaquam est occupatus animus, miratur non miranda, appetit fugienda: meque cunctorum illorum, quæ introierunt, malorum patrem stupet, illorum satellitio vallatum, quidvis potius passurus, quam ut me rejicere compellatur. MERC. Ut lævis es, o Plute, & lubricus, & retentu difficilis, ac fugax, neque ullam certam præbes ansam, qua prensus tenere: verum nescio quomodo anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At contra Pau-
per-

pertas, viscosa, & prehensu facilis, toto corpore multos uncōs gerit hamatos, ut, qui tetigerint, ilico hæreant, nec facile queant avelli. Verum interea dum nugamur, rem haud parvam omisimus. PLUT. Quam? MERC. Nempe quod thesaurum non adduximus, quo vel in primis erat opus. PLUT. Ista quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo, ad vos ascendo: jussuque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MERC. Jam igitur Atticam adeamus, & me sequere chlamydi adhærens, donec ad agellum pervenero. PLUT. Recte facis, Mercuri, quum me per viam ducis. Etenim si me defereres, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic fragor, ac si ferrum & lapis collidantur? MERC. Timon hic est, qui proxime montanum & petricosum fodit solum. Papæ, & Paupertas adest, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba, quorum omnium agmen fames cogit, longe præstantior quam tui sint satellites. PLUT. Quin igitur quam ocyssime discedimus, Mercuri? Neque enim quicquam æstimabile præstiterimus cum homine vallato istiusmodi exercitu. MERC. Secus visum est Jovi: quare nihil metuamus. PAUP. Quo-

Quonam istum, Argicida, manu adducis? MERC. Ad hunc Timonem a Jove missi sumus. PAUP. Itane nunc Plutus ad Timonem, posteaquam ego ipsum antea deliciis male corruptum suscepi? & his, videlicet Sapientiae & Labori traditum, strenuum, multique pretii virum reddidi? Adeone despicienda, injuriaeque idonea Paupertas vobis videor, ut hunc, quæ mihi unica erat possessio, eripiat, jam exactissima cura ad virtutem excultum? ut Plutus hic illum denuo suscipiens, contumeliae & arrogantiae iterum tradat, mollemque & ignavum, & vecordem, qualis olim erat, rursus mihi restituat, ubi jam nihili factus erit. MERC. Sic, o Paupertas, Jovi placitum est. PAUP. Equidem abeo: at vos, Labor, & Sapientia reliquique, sequimini me. Porro hic brevi cognoscet, qualem me reliquerit, adjutricem bonam, & rerum optimarum auctorem, qua cum donec habuit commercium, sano corpore, valentique animo esse perseveravit, virilem exigens vitam, & ad sese respiciens: supervacua autem & vulgaria ista, aliena, ut sunt, existimans. MERC. Discedunt illi: nos eum adeamus. TIM. Quinam estis, o scelesti? aut qua gratia huc advenistis, homini operario, ac mercenario negotium exhibituri? sed non lætantes abibitis, improbi cum sitis omnes:

nam ilico vos ego glebis & faxis petitos
 comminuam. MERC. Nequaquam, o Ti-
 mon, ne ferito: neque enim mortales fe-
 rires. Ego enim sum Mercurius, hic Plu-
 tus. Nos, tuis precibus exauditis, misit ad te
 Jupiter. Quare, quod bene vertat, opes
 accipe, desistens a laboribus. TIM. Atqui
 vos jam ploraveritis, etiamsi Dii sitis, ut
 dicitis: siquidem odi pariter omnes tum
 Deos tum homines. Sed cæcum hunc, quis-
 quis is est, certum est mihi impacto ligo-
 ne comminuere. PLUT. Abeamus, per
 Jovem, Mercuri: quandoquidem hic ho-
 mo mihi videtur non mediocriter insanire,
 ne malo quopiam accepto discedam. MER.
 Nequid ferociter, Timon, quin potius hæc
 ferocitate & asperitate deposita, bonam
 fortunam porrectis manibus excipe, rursus
 dives esto, rursus Atheniensium princeps,
 solusque fortunatus ingratos illos despicio.
 TIM. Nihil mihi vobis est opus: ne ob-
 turbate: sat opum mihi ligo: sum præterea
 fortunatissimus, si nemo ad me accesserit.
 MERC. Adeo ne quæso inhumaniter? *Hæc
 ego seiva Jovi referam atque inmania dicta?*
 Atqui par erat forsitan invisos esse tibi ho-
 mines, a quibus tam indignas injurias ac-
 cepisti: nequaquam autem Deos, cum illi
 tantopere tui curam gerant. TIM. At tibi,
 Mercuri, Jovique pro vestra cura, pluri-
 mam habeo gratiam: sed Plutum hunc re-
 cipere

cipere nolim. **MERG.** Quid ita? **TIM.** Quia mihi olim innumetabilium malorum auctor fuit, cum me assentatoribus traderet, mihi insidiatores invèheret, odium conflaret, illecebris corrumpere, invidia obnoxium redderet: denique quum me adeo perfide & proditorie destitueret. Contra vero Paupettas me laboribus viro dignissimis exercens, mecumque vere & libere convivens, & quibus opus erat sup-
peditavit laboranti, & vulgaria illa contem-
nere docuit, effecitque ut mihi vitæ spes
omnis ex me ipso penderet, & demonstra-
vit quænam essent opes meæ, quas neque
adulator assentans, neque sycophanta ter-
ritans, neque plebs irritata, nec conciona-
tor suffragium ferens, neque tyrannus insi-
dians queat eripere. Itaque laboribus jam
roboratus dum hunc agellum gnæviter ex-
erceo, neque quicquam eorum malorum
quæ sunt in civitate aspicio, abunde ma-
gnum & sufficientem victum ligo mihi sup-
peditat. Quare tu, Mercuri, quam veni-
sti, viam remetiens abi, Plutum hunc ad
Jovem deducens. Illud mihi sat fuerit, si
effecerim, ut omnes mortales per omnem æ-
tatem ejulent. **MER.** Nequaquam, o bone:
neque enim omnes ad ejulandum sunt ac-
commodati. Quin iracunda ista pueriliaque
missa fac, & Plutum excipe: non sunt re-
jicienda munera quæ a Jove proficiscuntur.

PLUT. Vin' Timon, ut contra te partes defendam meas? an graviter feres, si quid dixerō? TIM. Dicitō, sed nec multis, nec cum procemiis, quemadmodum perditissimi isti oratores solent. Nam hujus Mercurii gratia te feram pauca dicentem. PLUT. Atqui mihi multis potius erat dicendum, multis nominibus ab te accusato. Vide tamen, num qua in re te, quemadmodum ais, læserim, ego qui dulcissimarum quarumque rerum tibi auctor fui, honoris, præsentia, coronarum, aliarumque deliciarum. Mea etiam opera celebris, conspicuus atque observandus eras: verum siquid ab adulatoribus molesti tibi accidit, ego non sum in culpa. Quin potius a te sum ipse affectus contumelia, propterea quod ita ignominiose execrandis illis viris me objecisti, qui te laudabant, & præstigiis dementabant, mihiq̃ue modis omnibus insidias struebant. Porro quod extremo loco dixisti, te a me proditum, istud criminis in te possum retorquere, cum ipse sim modis omnibus a te rejectus, præcepsque exactus ex ædibus: unde pro molli chlamyde sagum hoc charissima tibi paupertas circumposuit. Itaque testis est mihi hic Mercurius, quantopere Jovem oraverim ne ad te venirem, utpote qui te tam hostiliter erga me gessisses. MERC. At nunc vides, o Plute, in cujusmodi hominem sit commutatus?

Proinde

Proinde audacter cum illo consuetudinem habe. Tu vero fode ita ut facis: tu interim thesaurum ligone effossim educito: audiet enim te clamantem. TIM. Paren- dum est, Mercuri, rursusque ditescendum. Quid enim facias, cum Dii ipsi te cogant? Tamen vide, in quæ negocia me miserum conjicies? qui, cum hætenus felicissime vixerim, nihil mali commeritus tantum auri repente accipiam, tantumque cura- rum suscipiam. MERC. Sustine, Timon, mea gratia, tametsi grave est istud, & in- tolerandum, quo videlicet palpones illi in- vidia rumpantur. Ego autem, superata Ætna, in cælum revolabo. PLU. Abiit quidem il- le, ut videtur: id enim ex remigio alarum conjicio. Tu vero hic operire, siquidem di- gressus Thesaurum ad te transmittam. Sed magis feri. Te compello, auri Thesau- re, Timonem hunc exaudi: & te offer- eruendum. Fodi, Timon, altius impingens. Ceterum a vobis ego discedo. TIM. Age vero, o ligo, te validum mihi præsta, nec defatigare, quando Thesaurum ex abdito in apertum evocas. O prodigiorum auctor Jupiter, amici Corybantes, ac lucri- fer Mercuri, undenam auri tantum? Num somnium hoc est? Metuo, ne carbones re- perturus sim experrectus. Atqui aurum profecto est insigne, fulvum, grave, & a- spectu longe jucundissimum. *Pulcherrima*

aurum sanctitas mortalibus, quippe quod ignis in morem ardens, noctes diesque renides. Ades, o mihi charissimum, & desideratissimum: nunc demum credo vel Jovem ipsum aurum esse factum. Etenim quæ tandem virgo non exporrecto sinu usque adeo formosum amatorem excipiat, per tegulas illapsam? o Mida & Cræse, muneraque in Templo Delphico dicata, ut nihil eratis, si cum Timone, Timonisque opibus comparemini, cui ne Persarum quidam rex par est. O ligo, & rheno charissime, vos huic Pani suspendi bonum est. At ego omnem hunc mercatus agellum, turriculaque ad servandum aurum constructa, in qua solus apte possum inhabitare, eandem etiam mihi defuncto sepulchrum esse volo. Hæc igitur decreta sunt, placitaque in reliquum vitæ: commercii cum quibusvis fuga, ignoratio & fastidium omnium hominum. Porro amicus, hospes, sodalis, ara misericordiæ, meræ nugæ: tum miserari lachrymantem, egentibus opitulari, iniquitas, ac morum subversio: sed vita sit solitaria, qualis est lupis, unusque sibi amicus Timon: ceteri omnes hostes, & insidiatores: cum horum quopiam congregari, piaculum: adeo ut, si quem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habeantur loco, quam saxæ, vel æneæ statux:
&c

& neque missum ab ipsis caduceatorem recipiamus, neque fœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Ceterum tribules, cognati, populares, postremo patria ipsa, frigida quædam & inutilia nomina, & flustorum hominum gloriæ. Solus Timon dives esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, abhorrens ab assentationibus, & odiosis laudibus: Diis sacra faciat, solus epuletur, sibi ipsi vicinus, sibi excussis aliis conterminus: & semel se ipsum comiter excipere decretum esto, si moriendum sit & admovenda corona. Denique nomen suavissimum esto Misanthropos, *hominum osor*. Morum autem notæ, morositas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas: quod siquem conspexero incendio conflagentem, & supplicentem ut extinguam, pice, oleoque refingere: & siquem hyeme flumen deferat, isque porrectis manibus roget ut retineatur, eum demerso capite propellere, ne possit emergere. Hoc pacto parem gratiam reportent. Hanc legem tulit Timon Echecratides Colyttensis, & Timon ipse concionis subscripsit suffragiis. Age hæc decreta surto: hæc fortiter tueamur. Ceterum magni fecerim, si hoc omnibus innotescat, quod opibus abundo: eos enim illud præfocaverit. Sed quid illud? Eheu, quæ celeritas ista? undique concurrunt pul-

verulenti atque anhelī, haud scio unde aurum odorati. Utrum igitur, hoc conscenō colle, saxī eos abigo, e sublimi dejaciāns? an hac tantum in re legem violatīmus, ut semel cum illis congregiamur, ut contemti magis angantur? ita satius sile dūco. ideoque restemus, quo illos exciuiamus. Age prospiciam, primus eorum iste quis est? Nempe Gnathonides adulator, qui mihi nuper cœnam petenti, funem porrexit, quum apud me sæpenumerō solida dolia vomuerit. Sed bene est, quod ad me venit: nam primus omnium vapulabit. GNA. Nonne dicebam fore, ut Dii Timonem bonum virum non negligerent? Salve, Timon formosissime, suavissime, convivator bellissime. TIM. Tu quoque salve, Gnathonides, vulturum omnium voracissime, atque hominum perditissime. GNA. Grata tibi semper dicacitas: sed ubi est convivium? nam novam tibi adfero cantilenam ex his quos nuper didici dithyrambis. TIM. At elegos canes admodum miserabiles, ab hoc doctus ligone. GNA. Quid istuc? feris, o Timon? antestor, o Hercules, hei hei, te, quod mihi vulnus inflixeris, apud Areopagitas in jus voco. TIM. Atqui, si cunctere paulisper, mor cædis me reum ages. GNA. Nequaquam: quin plane vulnere medere, paululum auri inspergens: præsentissimum enim illud est
re-

remedium ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam manes? GNA. Abeo. Sed male tibi vertet, quod ex viro commodo tam saevus factus sis. TIM. Quis est recalvaster ille qui accedit? Philiaes, assentatorum omnium execratissimus. Hic cum a me solidum acceperit fundum, tum in filiae dotem talenta duo, laudationis praemium, cum me canentem reliquis omnibus silentibus solus supra modum laudasset, dejerans me oloribus multo magis canorum, postquam me nuper ægrotantem vidit (nam adieram opis indigus) plagas egregius ille vir impegit. PHIL. O impudentiam! nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnathonides amicus & conviva? enimvero digna se accepit, cum sit ingratus. At nos qui jam olim familiares sumus, æquævi, ac populares, tamen modeste agimus, ne insilire videamur. Salve, here, fac, ut adulatores istos observes nefarios, qui nusquam nisi in mensa adfunt: præterea a corvis nihil differunt. Nulli hominum hujus ætatis est amplius fidentum: ingrati omnes & scelesti. At ego cum tibi talentum afferrem, quo ad urgentem necessitatem uti posses, in via accepi te summas opes esse nactum. Proinde veni his de rebus te moniturus, quanquam forte tibi me monitore nihil erat opus, cum vel ipsi Nestori, id quod

deceat, consulere queas. TIM. Ita fiet, Philiaides. Verum accede, quo te ligone comiter excipiam. PHIL. Viri, caput mihi ab hoc ingrato effractum est, propterea quod illum, quæ in rem illius erant, admonui. TIM. Ecce, tertius huc orator Demeas accedit, tabulas dextra tenens, seque profitens mihi cognatum esse. Hic una die de meo sedecim talenta civitati dependit: nam damnatus erat, ac victus. At quum solvendo non esset, ego misertus illum redemi. Porro cum illi sorte evenisset, ut Erechtheidi tribui distribueret ærarium, atque ego adiens, id quod collatum fuerat, poscerem, negabat se civem me agnoscere. DEM. Salve, Timon, præcipuum tui generis præsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Græciæ; profecto jam pridem te populus frequens, & utraque curia operitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi: Quandoquidem Timon Echecratidæ filius Colyttensis, vir non modo probus & integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optime de Republica mereri: præterea pugillatu, lucta, cursuque die eodem, adhuc solenni quadriga, equestrique certamine in Olympicis vicit. TIM. At ego ne spectator quidem unquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum? spe-

ſpectabis poſthac. Sed iſta communia addi-
ſatius eſt. Tum anno ſuperiore apud A-
charnenſes pro Rep. fortiffime ſe geſſit, &
Peloponneſiorum duo agmina concidit.
TIM. Qua ratione? quippe qui nec un-
quam arma geſſerim, nec miles unquam
conſcriptus fuerim. DEM. Modeſte qui-
dem de te loqueris: Nos tamen ingrati
futuri ſumus, niſi meminerimus. Præterea
ſcribendis plebiſcitis, & in conſultationi-
bus, & in adminiſtrandis bellis, non me-
diocrem utilitatem attulit Reipublicæ.
Quamobrem viſum eſt omnibus, curiæ,
plebi, magiſtratibus tributim, plebejis ſin-
gulatim, communiter omnibus, aureum
ſtatuerè Timonem juxta Palladem in ar-
ce, fulmen dextra tenentem, & capite
radiatum: eumque ſeptem aureis coro-
nis coronare, haſque coronas hodie in
Bacchanalibus per novos Tragædos pro-
mulgari: ſiquidem hodie illi Bacchanalia
ſunt agenda. Tulit hoc ſuffragium De-
meas orator, cognatus illius propinquus,
& diſcipulus. Etenim orator optimus eſt
Timon, præterea quicquid voluerit. Qua-
re hoc tibi ſuffragium attuli: utinam &
filium meum ad te adduxiſſem, quem
tuo nomine Timonem denominavi! TIM.
Qui poteſ, Demea, qui nunquam uxo-
rem duxeris, quantum nobis ſcire licuit?

DEM. At ducam novo ineunte anno, si Deus dederit, liberisque operam dabo: tum quod nascetur (erit enim masculus) Timonem nominabo. TIM. An uxorem tu sis ducturus, haud equidem scio, tanta a me plaga accepta. DEM. Hei mihi, quid hoc est rei? Tyrannidem occertas, Timon, pulsasque ingenuos, ipse nec ingenuus, nec civis? verum poenas dabis propediem, cum aliis nominibus, tum quod arcem incenderis. TIM. At, o scelesti, non conflagravit arx: proinde palam est, te calumniatorem agere. DEM. Verum, effosso ærario, dives factus es. TIM. Neque hoc effossum est. Hæc etiam absurda dicis. DEM. Verum effodietur posthac. Interim vero omnia, quæ in eo sunt condita, possides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEM. Hei scapulis meis! TIM. Ne vocifereris, alioqui tertiam tibi inferam. Etenim res plane ridicula mihi acciderit, si cum inermis duo Lacedæmoniorum agmina fuderim, unum scelestum hominem non protrivero. Tum frustra vicerò in Olympiis pugillatu & lucta. Sed quid hoc? annon Thrasycles Philosophus hic est? profecto ipse est, promissa barba, subductisque superciliis, & magnum quiddam secum murmurans, accedit, titanicum obtuens, coma super fronte crispata,

spata, Autoboreas alter, aut Triton, quales Zeuxis pinxit. Hic habitu frugalis, incessu moderatus, amictu modestus, mane mirum quam multa de virtute differit, damnans eos qui voluptate gaudent, frugalitatem laudans: at ubi lotus ad coenam venit, puerque ingentem illi calicem porrexit (meraciore autem maxime delectatur) perinde ut Lethes aquam ebibens, matutinis illis sermonibus maxime contraria facit, dum milvi instar præripit obsonia, & proximum opposito cubito arcet, mento condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, & prono corpore, ac si virtutem in patinis sese inventurum speret: dumque catinos indice digito diligenter extergit, ne vel paululum alliati edulii relinquat: semper querulus, quasi deteriorem partem acceperit, vel si totam placentam, aut suam solus omnium accipiat, qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fructus, temulentus, vino insanus, non ad tantum modo, saltationemque, verum ad convicium usque & iram. Adhæc multus inter pocula sermo: tum enim maxime de temperantia, & sobrietate verba facit, idque cum jam a mero male affectus ridicule balbutit. Accedit his deinde vomitus. Postremo sublatum illum de convivio efferunt aliqui, ambabus

manibus tibicinæ inhærentem. Quanquam alioqui ne sobrius quidem ulli primas partes cesserit, vel mendacio vel confidentia, vel avaritia. Quin & inter assentatores primas tenet, pejerat promptissime, anteit impostura, comitatur impudentia. In summa vir est omnifaria sapientia cumulatus, omni ex parte exactus, varieque absolutus. Quare licet sit modestus, brevi ejulabit. Quid hoc? papæ, tandem nobis Thrasycles? THRAS. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo plerique isti, qui nimirum tuas opes admirati, argenti, auri, opiparorum conviviorum spe adducti concurrunt, multam assentationem exhibituri apud te, hominem simplicem, & de rebus suis facile impertientem. Scis enim offam ad cœnam mihi sat esse, obsonium vero suavissimum, cepam, aut nasturtium, aut siquando lubeat epulari lautius, paulum fallis: potum vero ex fonte novem fistulis scaturiente constare: tum hoc pallium quavis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me est in precio, quam calculi qui sunt in littoribus. Verum tua ipsius gratia huc me contuli, ne te corumpat pessima & insidiosissima possessio divitiarum, quippe quæ multis sæpenu-
mero immedicabilium malorum causa ex-
tite-

titerit. Etenim, si me audies, potissimum opes universas in mare projicies, utpote non necessarias bono viro, quique Philosophiæ possit opes perspicere. Ne tamen in profundum, o bone, sed ferme ad inguina usque ingressus, paulo ultra fluctuosum littus, me uno spectante. Sed si hoc nolis, tu eas alio potiore modo confestim ex ædibus ejicito, ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est, huic quidem quinque drachmas, alii minam, alii talentum. Porro siquis erit Philosophus, æquum est, ut duplam, triplamve portionem ferat. Mihi autem, quanquam mea ipsius gratia non postulo, sed ut amicis, siqui indigent, impertiam, sat erit, si peram hanc, ne duos quidem integros modios Ægineuticos capientem, plenam præbueris. Eum enim, qui philosophatur, convenit paucis esse contentum, nihilque ultra peram cogitare. TIM. Equidem ista quæ dicis, probo, Thrasycles. Ergo, si videtur, priusquam peram expleam, tibi caput pugnorum ictibus opplebo, insuperque auctarium ligone admetiar. THRAS. O populi Imperium, & leges! a nefario homine in libera civitate pulsamur. TIM. Quid stomacharis, o bone Thrasycles? num te defraudavi? Atqui mensuræ chœnices qua-

quatuor adjiciam. Sed quid hoc est? Complures simul adveniunt, Blepsias ille, & Laches, & Gniphon, in summa, eorum agmen qui vapulabunt. Quin igitur ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem jam dudum fatigatum, paulisper interquiescere sino? At ipse, congestis plurimis saxis, procul in ipsos grandino? BLEP. Ne jace, Timon, abimus enim. TIM. At vos nec sine sanguine, nec sine vulneribus abibitis.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

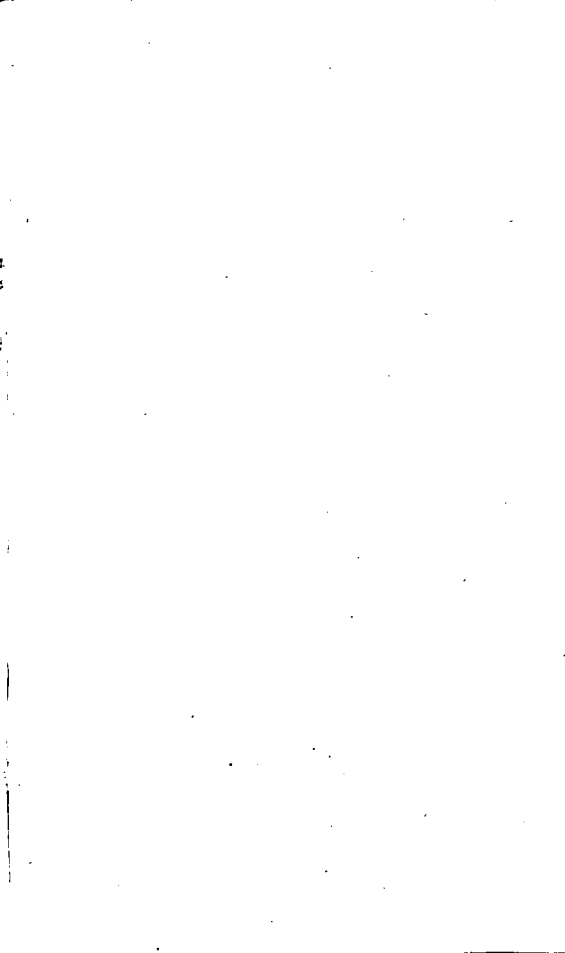
Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

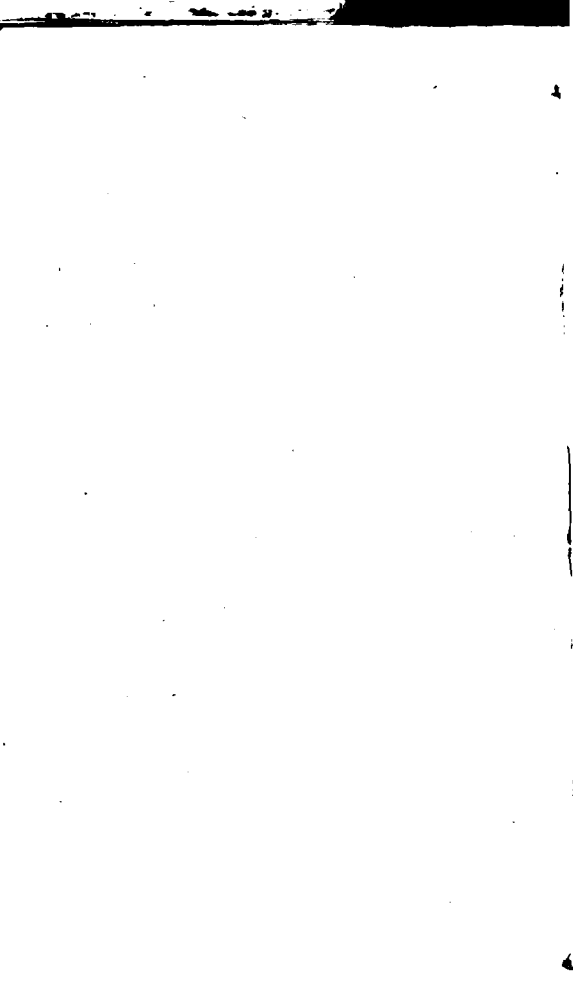
In Lucianum.

Qui Samofatenfis non laudat scripta Sophiftæ,
Aut malus aut hebes eft, aut fapit ille nimis.
Si malus eft, tanta cum libertate notari
Quod celat vitium non feret ille fuum.
Quid mirum eft hebetem nullos sentire lepores?
Scimus amaracinum non bene olere fui.
Cujus tam rigida eft fapientia ut omnia damnet,
Seria ni fuerint, ille fibi fapiat.
Trifte fupercilium valeat. Sed iudice fano,
Utile qui dulci mifcuit, ille fapit.
Ille placet doctis. Docto placuiſſe videmus
Hemſterhuſiadæ ſcripta, Lycine, tua:
Qui labes illis contractas tempore longo
Eximere haud ceſſat dexterritate ſua.

STEPHANUS BERGLER.

Ad

Ad Luciani Dialogos

N O T Æ.

Acetum prorsus & elegans scribendi genus, per ministerium & ridicula mortuorum colloquia seculi sui mores & vitia notare, quod in his fecit dialogis argute & false noster *Lucianus*: præcipue tamen, ut philosophis erat infensissimus, eorum intemperies atque insatiabilem rixandi libidinem Attico aceto perfudit: in colloquiis autem Deorum, Gentilium in primis, insanam de multitudine Deorum opinionem, & nugaces derisit poetarum fabulas: hanc vero ridendi formam primus, ut quidem videtur, *Lucianus* novavit: ad nostram certe ætatem nullum ingeniosi hominis monumentum, quod cum *Luciani* possit Dialogis comparari, pervenit: memoratur quidem *Orpheus* edidisse τὴν σὺν ἄδου κατὰ βασιν, de qua legi potest *Eschenbachius* in *Epigene*, *Democritus* τὰ περὶ τῶν ἐν ἄδου ab *Athenao*, *Diogene Laërtio*, aliisque quos ad hunc *Menagius* collegit, *Heraclides Ponticus* ab eodem *Diogene* & *Plutarcho*, *Cebes* τῶν ἐν ἄδου δίνυνον, siquidem pro certo habeam *Suidam* in *Cebes* sic intelligi debere, & scribi: ἱεὶ δὲ καὶ τῶν

τῶν ἐν ἄδου διήγησις, καὶ ἄλλα τινά. Sed
 hæc scripta aliud omnino argumentum ha-
 buerunt: si quid tamen apud veteres his
Luciani Colloquiis extiterit simile, illa est,
 me iudice, *Menippi Νεκυία*, istius ejusdem
 Cynici, qui primam agit apud *Lucianum*
 personam: hoc enim inter alia illius ho-
 minis opuscula recenset *Diogenes Laërtius*:
 sane *Νεκυίαν* etiam Grammatici veteres vo-
 cabant illam *Odyssæa Homerica* partem, quæ
 Ulyssis ad inferos descensum, quæque ibi
 vidit & audivit, continebat, ut docuerunt
 eruditissimi Viri ad *Ælian.* V. H. lib. XIII.
 c. 14. & *Longinum* c. 9. A *Suida* tamen
νεκυίαν quoque exponi τὴν τῶν νεκρῶν ἐστ-
 τήν, me quidem non latet: sed existimo, u-
 tramvis significationem eligas, rem de for-
 ma scripti Menippeï eodem esse redituram:
 plura dabit de vocis *νεκυία* notione *Gataker*.
 ad *M. Antonin.* lib. IX. §. 24. Confirmat,
 ut equidem opinor, conjecturam nostram
 ipse *Lucianus*, qui qualem habuerit aliam
 rationem, ut sæpissime personam adhibe-
 ret *Menippi*, multo rarius autem *Diogenis*
 aut alterius alicujus Cynici derisoris, quam
 quod hic *Menippus* in eodem ante se fue-
 rat argumento versatus: utcumque se res
 illa habet, id certe indubitabile est, istius
 Cynici opuscula fuisse stylo mordaci con-
 scripta, & magis ad risum, quam res serias
 com-

composito: fidem facit *Diogenes*: φέρει μὲν οὖν σπουδαῖον εὐδὲν τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ πολλοῦ καταγέλωτος γίμει, καὶ τι ἴσον τοῖς Μελαγροῦ τοῦ κατ' αὐτὸν γινομένου. *Varro* tanti fecit hunc canem, ut in *Satyris* scribendis, quas ejus etiam nomine *Menippeas* appellavit, illum fuerit æmulatus, teste *Gellio* N. A. lib. II. c. 18. unde *Menippe*i cognomen homini doctissimo adhæsit, quod erudite docet *Jos. Mercerus* ad *Nonium* p. 207. *Marcus Antoninus* de *Rebus Suis* lib. VI. §. 47. inter generosos humanæ vitæ contemtores & magna philosophiæ liberioris lumina *Menippum* reponit: par enim esse monet, ut mortem æquo feramus animo, cum tot ante nos obierint illustres viri, reges, duces, philosophi, καὶ ἄλλαι φύσεις ὀξείαι, μεγαλόφρονες, φιλόπονοι, πανοῦργοι, αὐθάδεις, αὐτῆς τῆς ἐπικλήρου καὶ ἐφημέρου τῶν ἀνθρώπων ζωῆς χλευασταί, οἷον Μένιππος καὶ ὅσοι τοιοῦτοι. Alias ignobilis fuit hic *Menippus*, & scriptorum ejus pauci sunt, qui fecerint mentionem: solus forte præter *Diogenem* *Athenaus* *Arcesilaum* ejus & *Symposium* nominat: sed *Samosaten*sis noster, non secus ac *Varro* nonnullo eum in pretio habuit, & tantopere *Cynica Menippi* libertate fuit delectatus, ut primum ipsi concesserit in *Dialogis* locum. Similis argumenti in *Anthologia* reperitur *Diogenis* apud *inferos* cum *Croëso* colloquium, quod *La-*

tinis his versibus expressit *Ausonius* Epigr.
LIII.

*Effigiem, Rex Cræse, tuam, ditissime Regum,
Vidit apud manes Diogenes Cynicus:
Constitit utque procul, solito majore cachinno
Concussus dixit; quid tibi divitiæ
Nunc profunt, Regum ô ditissime, quum sis
Sicut ego solus, me quoque pauperior:
Nam quacunque habui mecum fero, quum ni-
hil ipse
Ex tantis tecum, Cræse, feras opibus.*

Integrum repræsentavi carmen *Ausonii*, quod multa sint simili sensu *Luciani* Colloquiis inspersa: præter hoc autem pauca reperiuntur alia in *Florilegio Græco* compæria. Porro recentiorum non paucos lepidum *Luciani* institutum cepit, & ad similia tentanda compulit. *Janus Secundus* nostras ingenio & arte summus, plerosque Auctoris nostri Dialogos Latinis versibus reddere constituerat, cujus curæ elegans inter ejus opera specimen superest. Prætereo vividum & mobile Gallorum ingenium, quorum complures artificium *Luciani* hoc in genere sunt æmulati.

P. I. *Μετοικίσεις*] Sic quædam editiones *Luciani*, cum aliæ præferant *μετοικήσεις* quod unice probat *Bourdelotius*: ne nos tamen homini docto credamus; ut
enim

enim hæc lectio omnia Plutonis ad arbitrium refert, sic altera meo iudicio melior comminationem exprimit Cræsi, Midæ & Sardanapali, quod clarius eorum adversus Menippum indignationem designat: sed unius hæc res est literæ.

P. 2. *Λυποῦνται γὰρ*] Præterire nequeo adsimilem *Platonis* sententiam de senibus, qui juvenilis ætatis fructus in memoriam revocant lib. I. de Rep. p. 572. Οἱ οὖν πλείστοι ἡμῶν (πρῆσβυτῶν) ὀλοφύρονται ζυιόντες, τὰς ἐν τῇ νιότητι ἡδοναῖς ποθοῦντες καὶ ἀναμνησκομένοι περὶ τὰ φροδίσια καὶ περὶ πόθους καὶ εὐωχίας, καὶ ἄλλ' ἅττα, ἃ τῶν τοιούτων ἔχονται, καὶ ἀγανακτοῦσι, ὡς μεγάλων τινῶν ἰστυρημένοι, καὶ τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες.

Ὡς οὐδὲ παυσομένου μου] Οὐδέπω sententiam complet: sic itaque scribe: similitudo sequentis syllabæ sefellerat librarior.

P. 3. *Καὶ ἀκίστραν &c.*] En *Benedicti* versionem: *pro acu ad resarciendum velum quinque obolos exolveri*: quæ si stare, ita sane *Lucianum* oportuisset scripsisse: καὶ ὑπὲρ ἀκίστρας τοῦ ἱσίου πέντε ὀβολούς ἐγὼ κατέβαλον. hæc lectio etsi bene conveniat cum ingenio linguæ Græcæ, spernenda tamen præ facili & acuta distinctione, qua omnem huic loco difficultatem absterfit Eruditissimus *Grævius*; præterquam quod & *Thomas*

Magister vulgarem retineat lectionem in *Ἀκρίαις*. Si vim sensus & rerum ordinem consideres, facile Tibi, quisquis es humanior, liquebit, jure nos illam distinctionem Luciano redonasse: dixerat Mercurius, se Charonti quinque drachmis anchoram emisse; conqueritur de nimio pretio Charon: at enim, ita me Pluto juvet, inquit Mercurius, id pretium pependi, & duobus itidem obolis tropoterem emi: lenior hic Charon post solemne Mercurii & sanctum jus jurandum, Adscribe, ait, in tabula vel adnota (id enim in re calculatoria *τιθέναι* est apud Græcos. Vid. *Nostr. Dial. Meret.* p. 751.) quam dixisti, summam: iterum Mercurius: καὶ ἀκίστραν ὑπὲρ τοῦ ἰσίου· intellige *ἀνησάμην*· unde & sequentia pendent; καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι &c. ne vero de pretio non credat Charon, πέντε ὀβολούς, inquit, ἔγωγ' ἀπατάμενος qui utrique loquendi modus elegans est & confirmantis, atque omnem Charonti præcidit dubitandi rationem, an forte Mercurius pretiis rerum emtarum subdole lucri causa aliquid de se adjiciat. Καταβάλλειν hac notione sæpe apud *Lucianum*; in *Cataplo*: οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθητὰ καταβαλεῖν. Similiter etiam in libello de *Λύτῃ*, & *Dialog. Meretr.* p. 752. *Scholias*ta ad hunc locum nota, quamquam corruptissima, plene refarciri potest ex *Etymologo* in *ἀκίστρα*.

P. 5. Ἐπιλπίζει] Bonitatem hujus locutionis contra *Gravium* asseruit jure merito Clariss. *Jensius*: prorsum aliud est ἀπιλπίζειν, ab omni aliquem spe depellere, ad desperationem adigere, quod *Luciani* proposito contrarium est: illosne enim ad desperationem adaectos dicas, qui ditissimi senis opes jam inter se diviserunt, & beatæ fructum vitæ spe præcipiunt? Sed hæc ipsa jam vox in *Stephani Thesauro* fuit adnotata, & *Thucydidis*, *Luciani* atque *Suida* auctoritate munita: ad *Thucydidis* locum, quæ sub initium libri VIII. est, recte *Scholiaslex* eis ἐλπίδας ἐμβάλλειν. In *Suida* sæpius occurrit: Ἐψυχαγώγησι, ἐπὶ ἡλπίσι &c. *Barto*, ni fallor, apud *Eundem* in *Pythagoræ Ephesius*, quem locum sine nomine Auctoris expressit in Ἐπιλπίζειν, αὐτοὺς ἐπιλπίζειν ταῖς ὑποσχίσεσι: improbum igitur est *Thoma* ἐλπίζειν, neque ulla ratione defendi debet; nam nec *Lucianus*, nec quisquam, credo, elegantiorum, qui oratione scripserunt prosa, ἐλπίζειν pro spe lactare posuit: optime enim & ad rem nostram *Ammonius*, seu *Herennium* vocare malis: Ἠλπισαν, καὶ ἐπὶ ἡλπισαν διαφέρει. Ἠλπισαν μὲν γὰρ αὐτοὶ τινὰς ἐλπίδας ἔχοντες περὶ τινός· ἐπὶ ἡλπισαν δὲ ἑτέροι, ἑτέρας εἰς ἐλπίδας ἤγαγον. Ille vero magistellus e vitiosa sui codicis lectione insolentem puris auribus significationem con-

finxit. Occurrit in *Heliod.* lib. VII. p. 336. diversa notione: εὐμενία τῇ παρὰ τῶν κρεττόνων ἐπιλπίζειν, in *Deorum benevolentia spem habere repositam.*

Ὀνειροποληθέντα] *Cultissimus Achilles Tattius* lib. V. p. 349. Οὐκ ἔτι δίομαι πολλῶν ἡμερῶν καὶ γάμου μακροῦ, ὃν ἡ δυστυχὴς ἀνειροπόλῃ· nimirum, ut opportune *Virgilius* *Ecl.* VIII. *Credimus, an aui amant, ipsi sibi somnia fingunt? ὄνειροπολοῦσι.* Ad hanc formam *somniatas opes* dixit *Tertullianus.* Paulum aliter de *Pythagoreis* affirmat *Clementis*, eos τὴν μετένδεισιν ὄνειροπολεῖν τῆς ψυχῆς· *Aristophanes* *Nubib.* Ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἱππικὴν·

P. 6. Ὑπισχνούμενος] *Sperans, id mihi fore promittens*, ut *Eruditiss. Gravius*: sic interpretabimur, si *calculus* possit *eruditorum* ferre hæc lectio: attamen ego malim ὑπισχνούμενον refingere optimo sensu: illum ipsum semper colui, ut qui mihi tabulas suas promitteret: multo frequentius enim dicitur aliquis ὑπισχνεῖσθαι τί τινι, quam simpliciter ὑπισχνεῖσθαι pro *sperare*, aut ea significatione, qua hic, stante veteri lectione, intelligi deberet: *venusta loquendi ratio* ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξαι, *meo commodo*, *bonis mihi testamento relictis decessurum esse*: sed plenius in *editione Veneta* apud *Juntas*; ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμος, ut mihi nuper in-

indicabat Vir Eruditissimus Du Soul, a cujus industria luculentam Luciani editionem expectamus.

Ἐπειγόντο] Simile locutionis exemplum si proferatur, non intercedo, quo minus locum obtineat vulgata lectio: nunc autem, dum alium sibi vindicem recepta vulgo scriptura quærit, tentare libet *ἱπτιεύτο*, vel *ἀπτιεύτο* facilis in vicinis literis error: quam frequenter fuerit peccatum in commutandis T & Γ, luculenter docuit Vir eruditione summa L. Kusterus ad *Suidam* in *Μεγάλειον μύρον*. hæc autem verba de continuato & extenso tempore usurpantur: *Lucianus* in *Hermotimo*: εἰς μίσας νύκτας ἀποταθείσης αἰς φασὶ τῆς συνουσίας. ut hoc loco εἰς μῆκιστον. *Libanius* Orat. VIII. p. 250. Jovem refert ἐκτεῖναι τὴν νύκτα, ὅτε Ἡρακλῆς ἱπτιεύτο. *Horat.* *Vivet extento Proculejus avo.* exemplis opus non est, ubi res per se nota loquitur.

Ὁ μειρακίσκος] Commisit hic *Lucianus* contra nitidiorem Atticismum: ipse enim in *Solæcista* reprehendit ὁ μείραξ. nam Attice dicitur ἡ μείραξ & *μειρακίσκος*. Remplene exposuit summus *Grævius* ad *Solæcist.* p. 740. Sed pluribus in locis *Samosatensis* noster quandam scribendi libertatem legibus Atticismi Grammaticis solutam sectatur. Similem in alterius perniciem compositæ fraudis eventum non ineleganter *He-*

Iiodorus excogitavit *Æthiop.* lib. VIII. p. 379.

Pag. 7. Ἦκε γὰρ ἂν σοι] Ἦκεν & ἔρχεσθαι concinne apud Græcos ea dicuntur, quæ sine multo labore inventa opponuntur lucro: Per similis est *Aristophanis* locus in *Pluto* ὅ. 1243. Ἦκεν γὰρ ἂν σοι ναυὸς εὖ πεπιμμένος. *Arrianus* scriptor politissimus de *Expeditione Alex.* lib. VII. c. 9. Καὶ τὰ ἐξ Αἰγύπτου καὶ Κυρήνης ἀγαθὰ, ὅσα ἀμαχτὶ ἐκτεσάμεν, ὑμῶν ἔρχεται quantum ab hoc simplici nitore abest versio Latina Doctiss. *Vulcanii*: *Ægypti Cyrenesque opes*, quibus potiti sumus sine vi, ea quoque ad vos accesserunt: *Noster* p. 10. οἱ δὲ κλέροι ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλῆα περιῆλθον. *Parilem* apud Romanos elegantiam in verbo venire adnotavit *Grævius*. Sed ille *Callidemides Pythagoræ* sequi præceptum maluerat, ταῖς λιμφοῖς μὴ βυδίζειν ὁδοῖς.

Πολύστρατος] In *Scholiis* vitiose est Πολίγραπτος.

Οἶνος ἀνθοσμίας] Operæ est pretium consimilem adscribere *Theodoreti* locum, ubi pari ratione vinum fragrans & *Sicula* delicia conjunguntur: is est *Serm.* IX. περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε, καὶ χαμαίζηλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ καὶ ταῖς ὀφρύσι τὴν εὐδαιμονίαν μετρίεις, καὶ ὅρον εὐπραξίας εἶναι νομίζεις ζεύγος ὑψηλὸν, &c. καὶ ἐκπώματα καὶ οἶνους ἀνθοσμίας, καὶ παιδα-

σία

σίαν Σικελικὴν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἄλλα
 ὅσα σοι τὸν ὑγρὸν καὶ ἀναιμὲνον καὶ ἀβροδίαι-
 τον ἐπιτηδεύουσι τὸν βίον. De οἶνω ἀνθοσμίας
 omnia sunt pervulgata ex *Athenaeo*, *Polluce*,
Eustathio aliisque Grammaticis: meminit
 etiam *Aristophanes*, quem laudat *Erosianus*
 in οἶνος ἀνθοσμίας, *Pluto* §. 808. in illa nar-
 ratione ficta facetiarumque plena: Οἱ δ'
 ἀμφορῆς (μετσοὶ) οἶνου μέλανος ἀνθοσμίου· ibi
 vid. *Scholias ten. Pherecr.* apud *Poll.* X. 75.
 κύλικας οἶνου μέλανος ἀνθοσμίου Ἡτλαυν
 διὰ χώνης. *Achilles Tatius* pereleganti lo-
 co lib. II. p. 67. οἶνον μέλανα & ἀνθοσμίας
 distinguit: ἀνθοσμίου μιθύσκεσθαι apud *Lu-*
cianum in *Epist. Saturn* & alibi sæpe. Σι-
 κελικὴ & Συβαριτικὴ τράπεζα e *Lyside*, *Sui-*
da, *Diogeniano*, atque aliis nulli non per-
 nota, ut jam nunc quoque nimium dixe-
 rim: tantum addere lubet eximium *Themi-*
stii locum in *Laud. Funebr. Patris sui.* p.
 238. κατακλινεῖς δ' ἐπὶ σιβίχδος ἐστρωμένης
 τάπησι καὶ πορφύρᾳ, καὶ τράπεζαν παραθέ-
 μινος Σικελικὴν, πίνει τε ἄδδην, καὶ εἰωχεῖται
 κόρης αὐτῷ τινος Κορινθίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ
 διακονουμένων. Videnne depictum luxuriæ
 quoddam compendium: *Idem Protrept. ad*
Nicomed. Συρακουσίαν αἰετράπεζαν ἢ Σικε-
 λικὴν τινα προτιθέντες. Mox non immerito
 summus *Gravius* pro ὑπέρρει e MS. malebat
 ἐπέρρει apud *Chrysostomum* legisse memini
 πατοδαπῶν ἀγαθῶν ἐπέρροην. Eleganter *Plato*

de *Legibus* lib. VI. p. 875. σβινύναι τὴν αὐ-
 ξὴν τε καὶ ἐπιρροήν· & *Noster* in *Gallo* p. 245.
 τὸ χρυσίον καὶ ἀργύριον αἰνῶν τε καὶ πολὺ
 ἐπιρροέον· & *Imag.* p. 21. *Aristan.* lib. II. Ep.
 12. οὐδαίς γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, οὐδ'
 ἂν ἐκ ποταμῶν ἐπιρροήν· *Aristoteles* περὶ χρωμ.
 τὴν ἐπιρροέαν τροφὴν *succum* ἢ *tenuiores* ἀρ-
 pellat *particulas e terra in arborem influen-*
te: alias sane non raro ὑπορρεῖν & ἐπιρρεῖν
 idem significant: quod dixerat *Ælian* V.
 H. III. 45. Διπλὸς οὖν ἐπὶ τούτοις ὑπορρεῖ
 λόγος, sic expressit lib XII. cap. 60. Πολλοὶ
 μὲν οὖν, ὡς εἰκός, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέρρευσαν,

P. 10. γενέσθαι] Quamquam hæc lectio
 posse defendi videatur, præfero γενήσεσθαι,
 ut p. 81. πῶθεν γὰρ ἂν ἤλπισα τηλικούτου
 γενήσεσθαι κακόν; in istis sæpius esse pecca-
 tum, MSS. usus nos docuit: sic apud *Æ-*
schinem adversus *Timarchum*: ἐκείνὸ γε οὐ-
 διμήποτε δύναται ἀφελίεσθαι τὴν ἀλήθειαν.
 MS. δυνήσονται præfert, quod aptius ju-
 dico.

P. 12. ἔνθα Ὑάκινθος &c.] Formosorum
 apud inferos nomenclatorem agit: in me-
 moriam revoco venustissimum *Propertii* lo-
 cum lib. II. El. 21. qua pro salute puellæ
 vota facit, &, ut suis precibus faveant
 Pluto ejusque conjux, satis esse apud infer-
 nos formosarum confirmat: pulchram in su-
 peris locis unam vivere sinant: sed ipsa
 summi poetæ verba expectas.

Sunt apud infernos tot millia formosarum :

Pulchra sit in superis, si licet, una locis.

Vobiscum est Iole, vobiscum candida Tyro,

Vobiscum Europe, nec proba Pasiphaë,

*Et quot Iona tulit, vetus & quot Achaia
formas*

Et Theba, & Priami diruta regna senis.

Hic, uti vides, formas tantum femineas enumerat: Tyronem inter has inferis etiam heroinis adscripsit *Homerus*, quod erudite notat *Is. Vossius* ad *Catullum*; quædam mihi propter *Lucianum* notanda: in *superis*, inquit *Propertius*, *locis*: apud *Nostrum* sæpius simili ratione manes appellant τοὺς αἰῶν, *homines in terra*, apud *superos* *viventes*, τὰ αἰῶν & τὰ ὑπὲρ γῆς *res humanas*: hinc emanavit loquendi forma, *superos relinquere* apud *Vellejum* *Paterculum* pro *vita defungi*. Præterea sic scribit *Lucianus*: καὶ ὅλως τὰ ἀρχαῖα καὶ ἅλη πάντα. non aliter *formas* pro *formosis* *Propertius* posuit: ita quoque vocem intelligunt in hoc vexatissimo docti poetæ loco: *Cynthia forma potens*, *Cynthia forma levis*: & lib. II. El. 2. ὕ. 42. recentiorum quidam terrestres formas *Olympo* curiose *Jovem* spectasse refert, sed in priinis opportunus est *Synesii* locus in illa *Epistola* longe politissima, qua eos refellit, qui *Atticam* & elegantio rem scribendi rationem vitio sibi vertebant:

ὥστερ ἑποιοῦν Ἀθήνησιν οἱ δημιουργοί, Ἀφροδίτην καὶ Χάριτας καὶ τοιαῦτα κάλλη θεῶν ἀγάλμασι Σιληνῶν καὶ Σατύρων ἀμπίσχοιτες. Paulum aliter a Demosithene dicuntur, κάλλη ἱερῶν καὶ τῶν ἐν τούτοις ἀναθημάτων. Sequar animi mei impetum: Ὅτ' αὖ μόνον ὁρῶ, Menippus inquit: ossa notant apud poetas ipsos manes: quod docet ultima & erudita elegantissimi Broekhuisii nota in *Propertium* ad istum versiculum memorabili emendatione restitutum: — *sim digna mendo Cuius honoratis ossa vehantur avis*. notabilis est Ovidii *Diris* in *Ibin* locus, quo manes *osseas* appellat *larvas*: sic enim egregie *Heinsius* refecit, cum antea legeretur *osseæ forma*: cum his componi velim, quæ scripsit *Noster* in *Catapl.* p. 447.

P. 13. Καταβαλὼν σεαυτὸν | ῥίπτειν sic usurpatur de Diogene Cynico mortem meditante ab *Æliano* V. H. lib. VIII. c. 14 Διογένης ὁ Σινωπὺς, ὅτε λοιπὸν ἐνόησε ἐπὶ θανάτῳ, ἑαυτὸν φέρον μόρον ἔρριψε κατὰ τινος γεφυρίου πρὸς γυμνασίῳ ὄντος &c. ad hunc *Luciani* locum si *Interpretes Æliani* attendissent, nunquam certe ab Auctoris mente aberrassent, ut ab Eruditissimis Commentatoribus monstratum. Adde *Nost.* in *Lapith.* p. 852.

Κατίσπασα τοῦ ποδὸς] Decenter de Cerbero dicitur quippe cane, cui moris erat umbras latratu terrere atque morsu impetere.

Pro-

*Propert. lib. IV. El. 11. Cerlerus & nullas hodie petat improbus umbras. Sed audacius hoc ipsum in Hermotimo fato adscribitur: sic enim ad tumidum illum semiphilosophum Lycinus: οὐκ εἰδότες εἰ σὲ πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γιγόμενον τὸ χρεῖν ἐπιστάν κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος. Δάκνειν aliquando de gravissimis usurpatur malis aut morbis, qui aliquem mordent & urunt: ita Menander ἐν Ὀργῇ. Ὁ λιμὸς ὑμῶν τὸν καλὸν τοῦτον δακνὼν Φιλίππιδος λεπτότερον ἀποδείξει νεκρόν. Catullus: multis languoribus peresus. & Apulej. Metam. VI. Cupido amore nimio peresus. Sed lethalis ille morsus leniendus est molliore hujus verbi & meliore notione: τῶν γε μὴν ἐρωτικῶν ἡμέραν, ita Lucianus scribit in *Amoribus*, seu quis alius istius libelli auctor, καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει, καὶ γλυκὺς ὁδὸς ὁ τοῦ πόθου δάκνει. & Heliod. lib. II. p. 71. ἀλλ' εἰ μὴ τί με δακνομένην ἔρωτι ὑπονοεῖν μέλλετε. Multa egregia observat de δάκνειν Gataker. ad *M. Anton.**

P. 14. [Ἔστι δέ τις &c.] Sane *Lucillius Anthol. lib. II. c. 50. de avarissimo. Hermocrate* ita canit: Κεῖτο δὲ γ' οὐδὲν ἔχων ὀβολοῦ πλέον· οἱ δὲ τὰ κτείνε Χρήματα κληρόνομοι ἤρπασαν ἀσπασίως. Obolum ori mortuorum insertum μισθὸν τῷ πορθητῇ res est notissima: vide *Lucianum lib. de Lucio*: in numero dissentiunt; duos enim obolos me-

memorat *Aristoph. Acharn. Act. 1. Sc. 2.* Sed illo in loco Comicum alluisse purat *Scholiastes* ad judicium mercedem, quam & ipse ibi de duobus defunctorum ori obolis impositis, non de uno sane loquatur: aliam ob causam turris illa loquax & consiliaria apud *Apulej. Metam. lib. VI.* *Psychæ* jussu Veneris ad inferos descensuræ præcipit offas polentæ mulso contritas ambabus gestare manibus, ac in ipso ore duas ferre stipes, ut alteram scilicet *Charonti* portorium exsolveret in transitu, alteram in reditu: sed quædam *Apulej* non inficeta verba, nec ab hoc *Luciani* loco aliena ponere juvat: Ergo & inter mortuos avaritia vivit, nec *Charon* ille *Ditis* pater (f. portitor, vel, neque *Ditis* pater, pro, *Dis* pater) tantus *Deus* quidquam gratuito facit, & pauper moriens viaticum debet querere, & si forte præ manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic squalido seni dabis *navli* nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumat ore: pauloque post: ac deinde avaro navita data, quam reservaras stipe, transitoque ejus fluvio recalcans priora vestigia, ad istum cœlestium siderum redies chorum: hic quidem ratio est manifesta, cum *Psyche* duos secum tulerit obolos, & a me jam exposita. Unius tamen oboli plerique omnes tantum memi-

minerunt: *Lucianus* noster nunquam aliter: in *Colloquio Diogenis & Pollucis*: οὐκ χρὴ ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν μετ' ὀλίγον· in *Cataphlo*: οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν· sic etiam p. 11. *Antiphanes* apud *Stobensem*: Τιθηῖξ; πλουτοῦσαι ἀφ' οἷς μεγάλην διαθήκη, Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μόνον ἐπιγκάμινος· Vide etiam *Hesychium* & *Etymologum* in βαδλον, *Suidam* in Δαναπὴν & παρκαδοῦσα· duorum itaque qui mentionem faciunt, *Aristophanis* sequuntur exemplum, qui non ipsius rei veritatem, sed Comicam & consuetam in ridendo libertatem sectatus est: de hoc etiam portorio elegans est in *Juvenale* locus Sat. III. v. 267.

— nec habet, quem porrigat ore tridentem.

sua etiam tum ætate illum morem apud Athenienses permanisse *Scholias* testatur, quem vide: & concinne *Propertius*:

Vota movent superos: ubi portitor ara recepit,

Obferat herbosos lurida porta rogos.

Ad hæc de portitore Charonte *Eruditissimus Broekhuijsius* legatur. Sed & nostra tamen ætate eundem de mortualibus obolis observant ritum *Tatari Wogulskii*. Naulum illud inferni portitoris πορθμῖα in primo dialogo nominabat *Lucianus*; simili modo literæ sunt expressæ in eo, quem
su-

superius e *Catavlo* citavi loco, quamquam ibi *Scholiasta* πορθμῖον habet: πορθμῖον λέγει τὸν μισθὸν ὑπὲρ τοῦ διαπυρρῆσαι διδόμενον. Sed πορθμῖον apud *Nostrum* nunquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet: in hoc colloquio: πωλησάσας τὸ πορθμῖον. Dial. 22, 23. & *Catari*. p. 427. κενὸν γοῶν, ὡς ὁρᾷς, ἐπιβατῶν τὸ πορθμῖον. Dio. de Julio Cæsare narrat, illum εἰς πορθμῖον τινὲς παραϊούσθαι. Denique & in *He/ychi* πορθμῖον ipsa navicula vel ponto exponitur: his prorsus contraria tradit *Eustath.* ad *Odysf.* γ. αῖν, inquit, πορθμῖον vel πορθμευτῶν) καὶ ὁ μισθὸς ἦτοι ὁ ναῦλος ἢ οὐδετέρως τὸ ναῦλον, πορθμῖον λέγεται, καὶ τὸ αὐτῶν πλοῖον οὐ ναὺς ἀπλῶς, ἀλλὰ παρωνύμως τῷ τόπῳ πορθμῖον. ut dissensum Grammaticorum perspicias, addere volui ista *Suida*: Πορθμῖον, τὸ πλοῖον, πορθμῖον δὲ τὸ ναῦλον. etsi unicus hujus Lexicographi *Æsculapius L. Kusterus* ordinem inversum præferat: saltem patet ipsos in usu utriusque vocis hæsitasse Græcos, & aliud pro alio sæpe sumsisse: quod si *Callimachi* auctoritate res staret, acciperemus *Eustathii* distinctionem; sic enim ille apud *Etymologum* in Δανάκης & *Suidam* in πορθμῖον. Τούτῳ καὶ νέκυσ πορθμῖον οὗτι φέρονται. πορθμῖον Ionum usu nascitur ex πορθμῖον. nimirum per singularem Cereris benevolentiam *Ægiali* incolis remissum erat vecti-

gal hoc mortuale , propterea quod illam edocuissent de raptu Proserpinæ. Hæc ple-
raque quamquam in *Stephani Thesaurō*
postea repererim , inducenda tamen non
existimavi , quod ipse quibusdam illa rebus
locupletassem. Multa cum hoc dialogo si-
milia *Cataplus* habet p. 444. & 446. ubi
Charon itidem conqueritur de noxia quo-
rundam paupertate : at quo deferor ?

P. 15. τῆς κοπῆς] Locus parilis in *Ca-
taphlo* : sic enim ibi Cyniscus ad Charontem :
τὰλλα δὲ ἦν αὐτλεῖν ἰθέλης , ἕτοιμος καὶ
πρόσκωπος εἶναι Ad remos ipsas animas
regente clavum Charonte sedisse multi do-
cuerunt : Vide cultissimum *Broekhuysium* ad
lib. IV. Eleg. 7. *Propertii* : quo loco ad *Lu-
ciani Dialogos* Lectorem remittit.

κοῦδινός αὐτῶ μέλει] *Marc. XII. Ὑ. 14.*
Διδάσκαλε , οἶδμεν ὅτι ἀληθὺς εἶ , καὶ οὐ
μέλει σοι περὶ οὐδενός.

P. 16. ἀποκναίει] *Arrodit , exeruciat :*
Noster Catapl. ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἡ τῶν
σκιναζομένων ἐς τὸ διῖπνον ἀπικναίει με. *A-
ristoph.* in *Vesp.* Ἄλλ' αὐτὴν μοι τὴν θυλίαν
οὐκ ἀποφαίνων ἀποκναίεις. ibi *Menandri*
locum *Scholias*tes notat : Τί οὐ καθύδεις ;
σύ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν. Elegantissime
Dionys. *Halicarnass.* lib. de *Admiranda Vi-
dic.* in *Demost.* καὶ τῶν περιόδων ἐκάστη δι'
ἀντιθέτων κατισκιάσαι ὥς' ἀποκναίει τοὺς
ἀκού-

αἰκούντας ἀηδία καὶ κόρω & *Heliod.* lib. III. p. 136. καὶ σὶ ἀποκναίειν αἴθην & lib. IV. p. 163. V. 134. Apud *Hesychium* vitiose legitur Ἀποκναίει pro Ἀποκναίει, λυπεῖ, φοβεῖται quæ in eo sequuntur tentata sunt a *Salmasio* & ex parte restituta: Tu vero nobiscum omnia sic refice: Ἀποκναίει, ἀποκίμνει, ἀπολλύει, ἀποτρίβει, ἀποκόπτει. Ἀπολλύει e *Suida*, apud quem eam vocem e MSS. restituit acutissimus *Kusterus*, desumsi: alias arrideret sane ἀποξύνει cui emendationi momentum adderet hic e *Galenii Glossis* locus: Ἀποκναίειν, μάλιστα μὲν τὸ ἀποξύνειν, ἤδη δὲ καὶ τὸ καταφθεῖρειν καὶ τὸ κατισχναιίνειν. ex isto tamen Ἀπολλύειν & *Galenii* καταφθεῖρειν patet significationem τοῦ φοβεῖται huic etiam verbo posse convenire; ipse quoque *Hesychius* Ἀποκναίειν, ἀναιρεῖς. Vide & ἀπόκναισις.

Τὸ δὲ πρῶγμα ὑπέρογκον ἦν] *Sed hæc res prevalet pondere*: sic reddidit satis obscure *Benedictus*: sensus, si quidem hæc stare posset lectio, talis est: meus autem amor multo gravior est, quam ut aqua *Lethes* hausta extingui potuerit: meus in conjugem amor majoris ponderis fuit atque virium, &c. rarus in hoc sensu nominis ὑπέρογκος usus: *Hesychius* Ὑπέρογκον, μέγα, ὑψηλόν, ὑπέρμετρον. omnia quæ modum magnitudinis mole excedunt ὑπέρογκα *Græcis*

cis dicuntur : ut ὑπέρογκον τοῦ σώματος in *Æliani* V. H. ὑπέρογκοι κλάδοι, ὑπέρογκος φωνή, ὑπέρογκος πόλις apud *Pollucem*. Observa itaque hanc vocis illius notionem. *Heliodorus* singulari etiam ratione ὑπέρογκα vocare solet quæcunque sunt magnifica atque extraordinaria, spectatorumque animos admiratione tacita perfundunt ; ut cognosces ex sequentibus exemplis : lib. V. pag. 214. ὑπέρογκον τὸ τέλος τοῦ δράματος : paulumque aliter idem lib. VIII. p. 299. τό φρόνημα ἐξ εὐγενείας ὑπέρογκος. p. 314. κομπίαν ὑπέρογκόν τινα σοβειν. p. 334. προπύλαια ὑπέρογκα. p. 335. φρόνημα μέγα καὶ ὑπέρογκον καὶ βασιλείαν.

P. 17. ἐν τῇ ῥάβδῳ] Ne credas hominibus eruditis, qui deleri jubent ἐν vel restitui μέν. Attica venustate redundat : quid enim alias hoc *Æliani* loco futurum esset V. H. lib. XIII. c. 1. καὶ ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὀρίῳ τῇ τροφῇ? aut isto *Philonis* Βελοποικ. V. ἐν ὑπεράοις διαληλιμένοις ἐν ἀμόργῳ? Plures ita sunt loquuti : *Polemo Physion*. I. c. περὶ ὀφθαλμῶν. πιθόμενος ἐν δάροις αὐτῶν *Aristotel.* *Histor. Anim.* lib. IV. λεφθῆναι ἐν τῷ τριδόντι. *Arrian.* *Exped. Alexandri* lib. III. c. 30. ἐν κλειῷ δῆσαι. quod apud *Xenophontem* simpliciter κλειῷ δῆσαι. & *Nostrum* de *Merc. Cond.* p. 482. *Manetho* lib. I. ἐν κατοχαῖσι θεῶν πιπιδόμενοι αἰνί. præter hæc exempla quædam com-

commoda notavit *Pfochen. de Ling. Græc. N. T. puritate* §. 47. & plura melioraque tam e Græcis quam Latinis scriptoribus *Munker. ad Hygin. Fab. XX. D. Heinsii* opinio hanc loquendi rationem deteriori ævo adscribentis non est comprobanda: vide tamen ipsum ad *Hesiodi* Interpretes p. 119. similia vero vel ex solo *Hesychio* centena possent proferri. Dixit tamen Auctor noster: *τάχα δ' αὖ τινος καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ* *Lapith. p. 854.*

P. 19. *Καὶ καλὸς ἦν &c.*] Ad rem levissimi momenti similem a Te, Lector, attentionem requiro: tria in sequentibus enumerat Diogenes, quorum causa magnum spirabat Mausoli umbra, *τὴν βασιλείαν, τὸ κάλλος, καὶ τὸ βάρος τοῦ τύφου*. eadem illa itaque tria rite distincta velim in ipsius Mausoli verbis; quod fiet, si una vocula diminutam orationem hoc pacto suppleas, *καὶ ὅτι καλὸς ἦν &c.* ut mox *τὸ δὲ μ. Ὅτι &c.* nam illa *ὑπηγαγόμεν* & *ἐπίβην* pendent ab *ὃς ἑβασίλευσεν, ἡρξεν, ὑπηγαγόμεν, ἐπίβην*. omnia sunt liquida & ordine conjuncta: *μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ &c. καὶ ὅτι καλὸς ἦν &c. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι &c.* Alio etiam loco voculam illam perbene restituit Eruditissimus *J. Fessius* Lect. Lucian. p. 116. De Mausolei magnificentia multi scripserunt, quos ad *Philonem Leo Allatius* congeffit: Vid. *Necyom.*

p. 414. mihi perplacuit semper suavissimi *Propertii* sententia, qua omnia docet temporis istu subruenda, si solum ingenio quæsitum nomen exceperis, cujus stat sine morte decus lib. III. Eleg. 1.

*Nam neque Pyramidum sumtus ad sidera
ducti,*

*Nec Jovis Elei cælum imitata domus,
Nec Mausolei dives fortuna sepulchri
Mortis ab extrema conditione vacant.*

Quis autem admirabili tam splendidi sepulchri structura gloriatos fuisse Halicarnassenses miretur? attamen & hoc & cetera mundi miracula ad Cæsaris amphitheatrum comparata famam mereri nullam *Martialis*, seu quisquis alius, affirmare non veretur: hæc inter alia:

*Aëre nec vacuo pendentia Mausolea
Laudibus immodicis Cares ad astra fe-
rant.*

P. 20. Πλὴν εἰ μὴ] Notavit hanc locutionem ipse *Lucianus* in *Solœxista*: puriores enim dixerunt πλὴν εἰ vel εἰ μὴ, ut egregie docuit *Eruditiss. Grævius* p. 741. sed *Samosatensis noster* hanc suam præceptionem ipse sæpe non servavit.

Αὐτοῦ] Αὐτοῦ scribe: nihil hoc leviculo errore

errore in *Luciano* aliisque frequentius, nihil itidem, quod facilius animadvertatur: sed quas rixas inter Grammaticos excitaverit & Mathematicos super *Aratei* versiculi sensu *Phanom.* V. 23. lege, sis, in *Commentario Theonis*.

P. 21. Ἐμέλισας] *Gravii* conjectura in margine notata irrepsit in textum: illa quidem summopere placet, & confirmari potest hoc *Apollodori* loco *Biblioth.* lib. I. p. 56. καὶ τῷ πιστεῦσαι χάριν κρῖον μελίσσασα καὶ καθιψήσασα ἐποίησεν ἄρνα· vide tamen quæ *Gravius* de MS. lectione disputat.

P. 22. ἑπάρμενος] Artificium *Luciani* nostri laudatissimum est in alludendis veterum poetarum locis: *Homerum* ita plerique literis humanioribus dediti terunt, ut vix effugere queant quæ ejus loca respexit *Lucianus*: hic totos principis poetæ versiculos in suam transfudit orationem, quod ideo noto, quoniam & *Plato* de *Republ.* lib. III. iisdem utitur in re non prorsus dissimili.

P. 23. Ἰσηγορία] Ἐν ἰσηγορίᾳ πολιτεύεσθαι apud *Dionysium Halicarnassensem* lib. II. c. 19. Ἀργεῖοι δὲ αὐτὴν ἰσηγορίαν καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγαπῶντες· Manium ἰσοτιμίαν & ἰσηγορίαν ubique noster depingit, apud quos *Lydus Dulichio* non distat *Cræsus ab Iro*, ut venuste canit eadem in re *Propertius* lib. III. El. 3.

Αὐτὸν

Αὐτὸν πισποθεῖναι] αὐτὸ legendum: mox: καὶ ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοις.

P. 24. Ἐπιβούλειες αὐτῷ] Huc facit Longini locus Περὶ ὕψους cap. 43. Ὅπου δὲ ἡμῶν ἑκάστου τοὺς ἔλκες ἤδη βίως δεκάσμοι βραβιύωσι, καὶ ἀλλότριοι θῆραι θανάτων καὶ ἑσθραὶ διαθηκῶν &c.

P. 25. Ἀντεγρίφεισθαι] In contrarium converti, aliter prorsum se habere: parissime in Cataplo: εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πρῶγματα εἰς τοῦμπάλιν ἀντεγραμμένα.

Κορυζης &c.] Senium non injuria veteres appellare *malam etatem* consueverant, in quod tanta malorum incubuerit cohors: Noster eadem ferme senectutis incommoda recensuit Dial. 5. sed ibi καὶ ληρωῖτα προσέτι καὶ κορυζῶντα, aliquanto brevius quam hic, dixerat. Κορυζην vocari *mucum illum & humiditatem seu etatis seu natura vitio e naribus destillantem*, pernotum est: Hesych. Κορυζα, μύξα, κατάρρους, περί κεφαλὴν πάθος: ita distingue: si cui provectæ parum ætatis homini præter modum nares fluere viderent, & muco oppletas, id existimabant indubitabile torpentis ingenii, & stultæ simplicitatis signum: εἰς μωρίαν δίσκωπτον τοὺς ῥομένους ἐκ τῶν μυκτῆρων, inquit Eustathius ad Od. 3. in homine enim sene hoc ætatis potius culpa contingere ponebatur: meminerunt etiam Physiognomones: hinc voces apud Græcos *mu-*

cum seu pipitam designantes venuste solent pro stultitia & inani vanitate usurpari: Luciano sane id in hac significatione vocabulum placuisse constat: nullius tam accurata fuit in exemplis colligendis diligentia, ut omnia potuerit exhaurire: istis igitur, quæ Stephanus in *Thesauro*, & perfectæ vir eruditionis Gatakerus ad *M. Antonin.* lib. IX. §. 29. congegesserunt, hæc præterea ex *Auctore* nostro accedant: *Adversus Indoctum* p. 553. πρεσβύτες ξὶν αὐτῷ τάλανθις εἰποῦσα ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης. *De Morte Peregr.* initio: πολλὰ τοῖνυν δοκῶ μοι ὁρᾶν σε γελῶντα ἐπὶ τῇ κορύζῃ τοῦ γέροντος: eleganter & sæpe de senibus hac vocis istius notione utitur *Lucianus*: non prætereundus insignis in *Navigio*, locus pag. 699. καίτοι ἐνὸς τοῦ ἀναγκαιστάτου προεῖναι, ὃς περιβήμενόν σε παύσει μωραίνοντα τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποφύσας: venusta loquendi ratione, & more Luciano ad *Homeri* exemplum conformata: ille enim poëtarum ocellus *Il.* 1. Γῆρας ἀποφύσας θήσειν κέον ἡβώντα, quod est ἀφελόν, interprete *Heiychio*. Potuisset etiam pure scripsisse *Noster* & ad *Platonem* ἀπομύζας. Sic enim magnus ille Philosophus *p. m.* 582. B. ὅτι ταῖς κορυζαῖς περιόρα, καὶ ἐκ ἀπομύττει δρόμιον. & *Pollux* *Il.* 78. Τὸ δὲ ριθμα (τῆς ρινός) μύξα κατὰ Ἰπποκράτη· κόρυζα κατὰ Ἀττικεὺς· τὸ ταύτην ἀφαιρῖν, ἀπομύττειν. *Diozenes* ad illum, cui

cui servus calceos induebat, apud *Laërtium*,
 Οὐκ ἔστι μακάριος εἶ, ἂν μὴ σε καὶ ἀπομύξῃ.
Præterea nomen idem *fastum ridiculum*, &
inani gloria inflatum animum significat, quæ
 certissima mentis male sanæ sunt indicia:
 egregie Dial. 21. has enumerat causas *La-*
ciapus, quæ *Empedoclem* in *Ætnam* insi-
 lire compulerint: κινεδοξία καὶ τύφος καὶ
 πολλὴ κόρυζα. minus a nostra ætate remoti
 scriptores usum hujus vocabuli avide capta-
 runt: inter eos politissimus *Cinnamus* *Histor.*
lib. IV. de Demetrio: Οὗτος πολλάκις περὶ
 τῆς ἐσπέρας καὶ ἔθνη πρὸς βεῦσας Ἑλληνικὰ
 κορύζης μεσὸς ἐκίθιν ἱπανήκει, καὶ ἱτρα-
 τεύετο ἀλλὰ τε πολλὰ &c. & frequenter
Nicetas Choniates. Inde κορυζᾶν, quod apud
Nostrum sæpe indicem senilium annorum
 mucum significat: ita facetissime in *Jove*
Tragædo: ἀλεκτρύονα μόνον κατέθυσεν γέροντα
 κείνον ἤδη καὶ κορυζῶντα. ut alia præteream:
 Grammatici, *stolidum atque insulsus* esse
 exponunt: *Hesych.* Κορύζει, ξαίνει, μωραίνει.
 Κορύζων, μεμωραμένος. malit *Martinius*
 Κορυζᾶ, & κορυζῶν. id enim & a *Suida* con-
 firmari videtur: Κορυζῶν, μεμωραμένος ἢ
 μοχθῶν. Ne tamen immerito quis damnet
 τὸ κορύζειν, *Polybii* intercedit auctoritas: sic
 enim *Ecl. 144.* Περὶ Πρὸς β. scribit: πᾶσαι
 μετ' ἐκόρυζον αἱ πόλεις, παιδῆμαί δὲ, καὶ
 μάλιστ' αἵ τῶν Κορινθίων. est autem hoc
 loco, *superba quadam indignatione sese effere-*
 bant:

bant : nonnemo tamen , ut credo , hic malit
 ἐκρούζων restitui : male itidem in *Glossis* scri-
 bitur : *Pipitat* , κρούζῃ . Sed illud in *Hesychio*
 ξαίνει me sollicitat , profus enim illius notio
 cum κρούζῃ disconvenit : μωραίνει & μυ-
 ξάζει in *Suida* videmus conjuncta : quid
 itaque si pro ξαίνει legamus μυξάζει ? sed me
 rem acutetigisse , ipse mihi non satis persua-
 deo : aliam in *Suida* dabo verissimam e-
 mendationem , quæ molestiam hujus in-
 certæ compenset : Βουκρούζαν , τὴν μεγά-
 λην κρούζαν . καὶ κρούζῃ τὸν ἰσχυρῶς κρούζον-
 ταν . Μένανδρος . primo κρούζοντα debere le-
 gi non præterit Eruditiss. *Kusterum* ; quam-
 quàm & alterum , ut dixi , forte valeat : sed
 pro κρούζῃ ponendum existimo βουκρού-
 ζον . huic enim lectioni concinne convenit
 addita interpretatio : confirmat *Hesychius* :
 Βουκρούζες , ἀναιδέητος , ἀσύντονος . mirum ,
 ni ipsum præ oculis habuerit Menandri lo-
 cum . Quæ apud Atticos κρούζα , a communi
 dicitur & recentiori Græcia μύξα . μύξαν
 enim , si Medicos excipias & *Aristotelem* ,
 apud veteriorum neminem , qui puritati At-
 ticæ studuerunt , reperiēs : de *Aristotele* vero
 notatur , illum non tantum in philosophia
 populares opiniones , verum etiam in scri-
 bendo communem vocabulorum usum
 fuisse sequutum : utitur autem varie voce
 deducta μυξῶδης de omni re , quæ mollis
 & ex lento humore composita ; hinc ὑγρότης
 &

& γλισχρότης μυζῶδης plus una vice, & μαλακὸν καὶ μυζῶδης conjunxit. Μύζαι translate pro fastu posuit & arrogantia M. Antoninus de Rebus suis lib. IX. §. 29. φιλοσόφως πρακτικῇ ἀνθρώπινα μυζῶν μετρί· erudita ad eum locum est & lectu digna Gatakeri nota. De Blenno, quæ vox mucidum & insulsum significat, ejusque origine inspicere Vossium quoque in Etymologico: addenda est Hesychii Glossa: Λέμφοι, αἱ πιπτηγμέναι μύζαι· Λέμφος, ὁ μυζῶδης καὶ μάταιος, δηλοῖ δὲ τὸν αἰόητον καὶ ἀπέπληκτον· rem plenius illustrat Eustath. ad Od. II. p. 1761. Λήμη sequitur in Luciano, quæ pituitam & concretum oculorum liquorem designat: hoc modo cum visus impediatur, λημῶν frequenter apud Nostrum pro cecinitate sumitur: ut in Ἔρωτι Trag. ἀλλ' εἰ μὴ πάντῃ λημῶ λίθου τοῦ λευκοῦ πεπτελῆθαι εἶμαι λιθοτομηθεῖσα· Adversus Indoctum: εἶγε καὶ χύτραις λημῶντες τυγχάνουσιν· dicitur enim proverbio κολοκύνθαις καὶ χύτραις λημῶν, ut observarunt Hesychius in Λημῶν & Χύτραις λημῶς, Suidas & Paræmiographus Vaticanus: hunc ipsum vero Lucianilocum respexit Scholiastes Aristoph. ad Nub. V. 327. ubi phrasin a Luciano usurpatam χύτραις λημῶν ut raram & audacius adinventam notat: in Timone: λημῶς δὲ καὶ ἀμβλυώττεις· liquidius etiam in Fugitivis: Οὔτε ἡμᾶς ἀτιμίσιν τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δύναμιν, ἀλλ'

ἀλλ' εἶον λημῶντες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώττιν ἀ-
 σαφές τι καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἶδωλον ἢ σκιὰν
 εἶσιτε ἰδόντες ἄν. Quo plura? suavissime Co-
 micus ad mentis & ingenii cæcitatem ver-
 bum hoc transtulit Pl. ὕ. 581. Ἀλλ' ὦ Κρο-
 νικαῖς γυνάμαις ὄντως λημῶντες τὰς φρένας ἀμ-
 φω. Sed Attice & argutissime Pericles τὴν
 Αἴγινα ἀφελεῖν ἐκέλευσε τὴν λήμην τοῦ Πει-
 ραιῶς, teste *Aristotele Rhetor.* III. c. 10.
 Præterea γλαμῶν Attici usurparunt, ut ex
Aristophane, qui γλάμωνα dicit, *Scholia-*
sto ejus, *Hesychio*, *Suida* & *Etymologo* pa-
 tet: *Hesychius* etiam: Γλαμὸς, μύξα, quæ
 vox ab eadem pendet origine: in *Etymo-*
logo mendum residere arbitror cum scribit:
 Γλαμυρὸν καὶ γλαμῶδες ὑγρὸν καὶ καϊόμενον
 δακρυοῖς ὄμμα. nihil succurrit melius quam
 ῥιόμενον. Attici vero uti multa e diale-
 ctis sumserunt, ita quoque a Doribus &
 Æolibus hoc ipsum γλαμῶν & γλάμων.
 Inde Romani, docente *Vossio* in *Etymol.*
gramias derivarunt & *gramiosos*: Glossæ
 veteres habent, *Gramia*, λήμη. Rem ipsam
 non ineleganter expressit apud *Rutilium Lu-*
rium Lycon in illo characterismi exemplo
 prorsus egregio: *Primum oculis mero ma-*
didis, humore obcæcatis, visu gravidis lu-
cem constanter intueri non potest: viden'
 oculos humore obcæcatos, id est, λημῶν-
 τας? Sed quid facias oculis visu gravidis?
 legendum judico, visu gravibus: oculi visu
 gra-

graves, qui visus integrum non habent usum: alterum non placet.

Ἄνω γὰρ ποταμῶν] Expositum a *Paræmiographis* proverbium: recte *Hesychius*: Ἄνω ποταμῶν, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἰναντία γινομένων· κίχρηται καὶ Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης· nequicquam igitur *Euripidi* in *Medea* originem assignant hujus proverbii, si jam ante hunc *Tragicum* *Æschylus* eo fuerit usus: quos alii laudarunt auctoribus addatur *Libanius* ad *Theod.* qui singulari ratione & eleganti hanc usurpat parœmiam: ἢ οὐν ἑτέροι δὲ σε γασίῳσαι σήμερον, καὶ ἄνω τῶν ποταμῶν πορευθῆναι τὸ πρᾶγμα, id est, et naturam ipsius rei prorsus inverti.

Ἐπιχαίρεις] Genuinam germanam lectionem in *Luciano* reposui, quod fieri iusserat *Grævius*: nam nullius est pretii ἑπιχαίρεις, nec ullum adfert momentum illud *Jamblichi* in *Protrept.* μόνη γὰρ αὕτη ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν οὔτε ἐπιλυσιῖται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, οὔτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῶν πέλας· considera potius supra p. 5. μέγαν ἐπιχαλέοντες, & in *Timone*: ἐπικεχηνότες μόνον πῶ χρυσίῳ. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχαίρειν simili sensu legitur de *Mort. Peregr.* p. 764. C. & paulo post, πένητες ἀνθρώποι, καὶ πρὸς διανομαῖς πεχηνότες· egregia de χαίρειν notat. *Fronto Ducens* ad hunc *Chrysostomi* locum *Hom. II. ad pop. Antioch* p. 32. B. διὰ ταῦτο ὁ βασιλεὺς τοῦ πένητος ἐδίητο, καὶ
* * 4. πρὸς.

πρὸς τὸ σῶμα ἐκιχῆναι τοῦ μηδὲν πλέον μεγα-
 λωτῆς ἔχοντες ὁ τοσοῦτος χρυσίον ἔχων· di-
 ceres cum *Lucretio*, & in corpus pauperis
 inhians adspexit.

Τοῖς ἀτίκτοις &c.] Loci sensus in versio-
 ne minus recte repræsentatus est; facile
 vero ex iis, quæ dicam, patebit: Εἰσποιῶν
 τινα, aliquem sibi filium adoptare: sic
Isaus pro *Euphileto*, *Demosthenes*, *Lysias*,
 alii: inde εἰσποίητος, filius adoptatus; Ἀ-
 φαρῖος εἰσποίητος Ἰσοκράτει γεγενημένος,
 apud *Dionysium Halicarnassensem* *Judic. de*
Isocr. *Suidas*: Εἰσποίητος, θετὸν, ἢ γνήσιον
 καὶ εἰσποιῶτο, ἀντὶ τοῦ ὑπερίθι· *Hesych.* Εἰσ-
 ποιημένη, ἔξωθεν γεγενημένη· Εἰσποιητὸν,
 θετὸν, νόθον· Postea male habent editiones
 αὐτοὺς pro αὐτοῦς· leve vitium, sed non
 levis momenti; vid. ad p. 20. Participium
 φέρων venuste aliquando abundat, ut præ-
 ter alios docuit *Eruditiss. Perizonius* ad
Ælian. lib. VIII. c. 14. Exemplis a Viro
 summo allatis unum alterumque e *Luciano*
 nostro adjicio: in primis *Fugitivis*: ὡς ἐμ-
 βάλοι τις αὐτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ· in *Saturnal.*
 εἰς τὸν Τάρταρον φέρων ἐνέβαλε. *De Merced.*
Cond. p. 488. εἰς οἷον βάρμβρον φέρων ἑαυτὸν
 ἀντίσεικα· Sed hæc observatio non consum-
 mat omnem vim & elegantiam verbi hujus
 hoc in loco: φέρειν enim ἑαυτὸν est, cum
 significat, semet ipsum insinuare, commenda-
 re, & tacito quodam lenocinio irrepere: atten-
 de

de verba *Luciani*, quæ ponam ex ejus libello *Adv. Indoct.* p. 551. οὐ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τῷ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις ἐγγράψας. Simillima vides: itidem in *Lapithis* p. 858. ὅστις ὁσημέραι πολλῶν ἐνοχλεῖται παρὰ πολὺ σὺ πλασιωτέρων, ἔμως οὐδὲ πώποτε φέρων ἑμαυτὸν ἐπέδωκα. concinnam hujus locutionis notionem nulli intellexerunt Interpretes: nunc autem liquere arbitror, quæ sit & quam arguta loci, quem tractamus, sententia: *quid vero causa est, quod alienis avidissime bonis inhiatis, & blandis illapsi artibus vosmetipsos adoptetis filios senibus illis prole carentibus, cum scilicet hac ratione vos vel sapissime decipiamini, vel id absque eorum fiat consensu atque voluntate?*

Τῶν ἐρωμένων] Quas vidi editiones, omnes sic habent: mihi tamen plenissime persua-
deo, ab Auctoris fuisse manu, τῶν μὴ vel οὐκ ἐρωμένων. animura adverte ad legitimam sententiæ nexum. *Rem quandam & artem novam excogitastis, senum ac vetularum amorem, præcipue si prole careant: quibus enim liberi sunt, vos non curatis, nec prosequimini: quamquam jam multi eorum, quos non amatis, intellecta vestri amoris astutia, etsi liberos habeant, illos tamen odio se habere fingunt, &c.* Quos nimirum modo dixerat ἀνερπίστους, hic vocat μὴ vel οὐκ ἐρωμένους, qui summo opere nituntur, ut & ipsi habeant ἐρασάς. Confer de *Merced. Cond.*

p. 464. κολοκύθαις λημᾶ, in tam clara luce qui nihil videt.

P. 26. Ἀποσφυγόντες] Varia cogitationum hoc in loco divortia mentem meam distraxerunt : equidem existimabam juxta cum Eruditiss. *Gravio* insolentissimam esse hanc locutionem, & a *Luciano* non alibi certe usurpatam : sed ea in parte Doctissimi Viri opinioni non accedo, quod præferat e MS. καταγελασόντες in textum restitui, cum satis mihi liquidum videatur, illud e margine glossema in antiquum Codicem irrepsisse ; nam in *Græco Scholiasta* ἀποσφυγόντες exponitur καταγελασόντες, derisui habiti : sane non tam solliciti sumus de vocis genuina significatione, quam usu : illam enim non incommode *Stephanus* in *Thesauro* declaravit, præ dolore ardescunt vel exardescunt : quod autem adjicitur minus opportunum est : Nisi malis, extabescentes, macerati & confecti dolore, nam σμύχω significat non solum καίω, verum etiam μαρναίω convenientius est, ut is, cujus pectus ardet ira, dentibus infren-deat : & multa quidem adferuntur a *Stephano*, quæ ad hujus vocabuli faciunt illustrationem, ex *Apollonio Rhodio*, *Theocrito*, *Phalaride*, *Gregorio* ; sed poëtæ id sibi totum videntur vindicasse : in *Heliodoro* tamen, qui confinem jucundis poëtarum fictionibus scribendi materiam elegit, quin-
quies

quies occurrit cum propria significatione, tum translata: illa loca collegisse juvabit, & paulum perpendisse: lib. II. p. 79. καλόμενος, εἶπε τις ἔτι σμυχόμενος περιλείφθησαν, ἀψάμενος. observandum vero, σμύγειν non proprie de igne dici, qui flammam spargit, eaque ratione conspicuus est, sed qui tacitis alimentis in corporis visceribus nutritus fumo se tantum prodit: ad animi dolores & cruciatus transtulit hoc verbum lib. I. p. 33. ὡς πάλαιγε σμυχόμενος ἑμαυτῷ καὶ τὸ πρᾶγμα δι' ἰποψίας ἔχων, ἀπορία τῶν ἐλέγχων ἡσυχάζει. hic scribendum iudico σμυχόμενος ἐν ἑμαυτῷ, quod facile linguæ Græcæ periti probabunt: alio modo VIII. 394. ὁ δὲ καὶ φύσει μὲν τῇ εὐνέχων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμενος δὲ καὶ πάλαι κατὰ τοῦ Θεαγένους. *occulta in Theagenem ardens ira*: commaculatus est lib. X. p. 484. locus, quem obiter emendare instituiam, totumque repræsentabo: καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲν ἐπέβηκε τῇ Χαριπλείᾳ τὰς χεῖρας ἄγειν μὲν ἐπὶ τῆς βωμῆς καὶ τὴν ἐκ' αὐτῶν πυρκαϊάν ἰνδικοῦμενος. πλείονι δὲ αὐτὸς περὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμενος &c. hæc posteriora, quippe difficilia, Interpretes callide præterierunt: paucis expediam: e Vaticano Codice pro περὶ reficiendum est περὶ quo facto, per se patebit, quam inutile sit & rejiculum τῷ πάθει sic sensum habes elegantem & acutum: ἵρσε

*μα'ορ', quam in ar's ardebat, sollicitudinis igne cor exustus: tandem prorsum insolens est & mira locutio, quam adhibuit Heliodorus lib. VII. 342. ἡ δὲ Χαρικλεία σισυρός τι καὶ πατισμυγμένος υποβλέψασα &c. quod ita vertunt: Chariclea vero torve & ardentem contuita: malim: Chariclea vero vultu torvo, & qui testam indignationem quodammodo significaret, in illam intuita: sed in istis loquendi formulis, ubi nos exempla deficiunt, aut quas licenter amœnum Græci hominis ingenium confinxit, cœcutimus aliquando. In verbis autem affinis similis elegantiae quam multa reperiuntur: Noster in Cataplo p. 438. ἐγὼ δὲ ἐνπιμπράμην μὲν, ἐκ εἶχον δὲ ὅμως ὅ, τι καὶ δράσαιμι αὐτόν. Aristophanes in prima *Lyssistr.* Ἀλλ' ὦ Καλομένη, κάομαι τὴν καρδίαν paulum aliter & alia in re *Plato de Legib. lib. VI. p. 875.* Τρίτη δὲ ἡμῖν καὶ μεγίστη χρεία ἔσται ὀξύτατος, ὕψατος μὲν ὀρῶνται, διαπυρρῶτάτους δὲ τοὺς ἀνθρώπους καύσας ἀπὸ πύργου πάντως ὁ περὶ τὴν τοῦ γένους σποράν ὕβρις πλείστη καόμενος: sic ira totus ardeo apud *Plautum & Terentium.* Quamvis autem tali modo vulgata muniri possit lectio, maximo opere tamen placet pulchra Viri summi *Lud. Kusteri* conjectura, qui rescribendum monebat unius literulae detrimento ἀπομυγνίς, delusi, decepti, emuncti: florem in ea voce Comicum agnosco, & multa mihi*

mihi sese offerunt, quibus hæc emendatio possit confirmari: primum Grammatici plerique verbi istius explicationem non præterierunt: *Hesychius* Ἀπομύττειν, ἔξαπατᾶν, γοητεύειν, *Pollux* Lib. II. S. 78. ἄδη δὲ τινες τῶν κομικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἔξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον. *Eustath.* ad Od. Ξ. Ἀπομύξαι τινα, τὸ ἔξαπατῆσαι. notione apud Romanos parum diversa frequentatur *emun-*gere: præter notissima *Plauti Terentii*que loca, *Sidonium Apollin.* veteres æmulatum sic usurpasse observo lib. VII. Ep. 2. diligenter, qua ad socerum pertinuerant, rimatis convasatisque, non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentia socialis emungens &c. lib. IX. Ep. 7. *Quidam* &c. scribam tuum seu bibliopolam copiosissimo velis nolis declamationum tuarum schedio emunxit: *Hieronymus* etiam studiosus antiquitatis imitator non uno in loco. Præterea *Scholias*tes aut hanc ipsam lectionem, aut certe ἐπιμυγίντων videtur invenisse, siquidem exponat καταγλαδίντων. illa enim interpretatio nihil ad ἀποσφυγίντων facit, cum probe conveniat utrivis lectioni: nam ἐπιμύσσειν est naso adunco suspendere, deridere: *Suidas* Ἐπίμωξιν, ἔξιμυκτῆρσιν. ἦχον διὰ τῶν ῥινῶν ἐκίησιν. *Hesychius*: Ἐπίμωξαν, ἐπιμυκτῆρσαν, ἐπιμύχθησαν, ἐξιφαύλισαν. Corruptum & male distinctum locum hoc pacto refice: Ἐπίμωξαν,

μυξαν, ἐπιμυκτῆρισαν. Ἐπιμύχθησαν, ἐξ-
 φαυλίθησαν vel, quod minore p̄futatione
 conficitur, Ἐπιμύχθισαν, ἐξφαύλισαν ab
 ἐπιμυχθίζω. igitur ἐπιμυχθέντες vel ἐπιμυ-
 γάντες sunt ἐκφαυλιθέντες. Majus etiam
 huic emendationi Eruditiss. Kusteri pondus
 accedet e simili vitio, quod in *Hesychio*
 prehendi, & unice ad hanc facit rem:
 suo ordine hæc habet: Ἐπισμυκτὸν, ἐπι-
 μυκτηρισμόν. clarissime liquet ex dictis,
 illud ἐπισμυκτὸν non posse pertinere ad
 ἐπισμύχειν, qua enim ratione? sed commo-
 de ad ἐπιμύσσειν. quapropter ἐπιμυγμὸν ab
 ἐπιμέμυγμαi reformandum esse non dubi-
 to: credidi aliquando in alio *Hesychii* loco
 Ἐκνίψις, ἀπόσμυξις, κἀθαίρει parili com-
 missum errore & scriptum pro ἀπόμυξις.
 sed postea priores curas ipsumque *Hesychium*
 hac emendavi restitutione, ἀπόσμη-
 ξις. *Suidas*: Ἀποσμήχει, ἀποκαθαίρει. Ex
 eodem fonte derivatum Μυχθίζειν, μυκτη-
 ρίζειν, χλευάζειν apud *Hesychium*: tandem
 aptissimus est & concinnus in hac lectione
 sensus: illi vero hereditate spe sua exciden-
 tes εἰς misere decepti dentibus infrendent. seu
 malis, hereditate, quam ad se certo deven-
 turam sperabant, emuncti. De dentium
 stridore indignationis atque iræ indicio le-
 ge *Gataker. Posthum. c. 47.* μετὰ μεγάλου
 βρυγμοῦ τρίζει τοὺς ὀδόντας est in *Macario*
Alexandr. apud *Palladium H. L.*

P. 28. ἐκ καταδίκης] Sic etiam de *Mort. Peregr.* τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ ἢ μόνον Ἡρακλῆους καὶ Ἀσκληπιῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὁρᾷν ἴσιν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πᾶσχοιτας. De altera hujus loci parte lege Doctiss. *Jensium Lect. Lucian.* pag. 275.

Ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν] *Noster* de *M. Peregr.* ὃν ἔχρη πάλαι ἐς τὸν τοῦ Φαλαρίδος ταφῆς ἔμπιστά τὴν ἀξίαν ἀποδοτικῆναι. in *Reviscentibus* est δίδοναι τὴν ἀξίαν, *meritas dare pœnas.* ad initium, & ὑπέχειν τὴν ἀξίαν. κατὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι &c. ὑφίσταται δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. pauloque post: ὡς ὑπέσχετο τὴν ἀξίαν, ὣν δίδρακε.

Ἐπιδαψιλίστη τῷ παραδ.] Interpretis versionem prudenter castigavit Vir Doctissim. *Lamb. Bos Observat. Critic.* c. 9. & ita *Sostrati* verba fecit Latina: *Bene facis Minos, quod exemplo etiam corollarium seu auctarium addis:* qua ratione *Longinus* c. 43. scripsit ἐκείνο μίνοι λοιπὸν οὐκ ἐκτάσμεν ἐπιπροσθεῖναι. Sed ut de re tota liquidius constet, quædam hoc de verbo notare juvat in *Lexicis* non reperiunda. Primum *δαψιλεύσθαι* significatione rariore apud *Philon.* de 7. *Orb. Mirac.* cap. de *Pyram. Ægypt.* pro abundare ponitur: ἀγάλας ἐλεφάντων ἢ Λιβύῃ δαψιλεύεται. *gregibus elephantum Libya abundat:* sic enim ibi legendum, non δαψιλεύσεται. Pari ratione uti τῇ πενίᾳ opponitur πλοῦτος in *Macarii*
Απο-

Aprophthegmat. sic τῇ ἰδιείᾳ, ἡ δαψίλεια·
Agathemer. c. 7. τῶν φρομένων ποικίλη δα-
 ψίλεια· *venuste mellitissimus Heliodorus*
VIII. p. 398. κόλπον πολλὴν πόαν καὶ χίλον
 ἄφθοιον ἰδαψιλεύσασθαι κτήνῃσι νομῇν ἀπαυ-
 τοματίζοντα· *Sed allatis Auctorum exem-*
plis evolvere libet propriam & primam τῇ
ἰδαψιλεύσασθαι notionem: Hesychius: Ἐπι-
 δαψιλεύσει, μεγαλοψυχήσει· Ἐπιδαψιλεύ-
 μενος, μεγαλοψυχούμενος, ἐπιχορηγῶν πλου-
 σίας· μεγαλόψυχος aliquando idem est
 quod μεγαλοπρεπής, *splendidus*: atque ita
 ἰδαψιλεύσασθαι *splendidum esse vel in ali-*
quo excipiendo vel in omni vita genere: Hero-
doti locum e Musa quinta Suidas citavit in
Ἐπιδαψιλεύμενος· μεγάλως διαπραττόμε-
 νος· τὰς δὲ μητέρας καὶ ἀδελφὰς ἐπιδαψο-
 λεύομεθ' ἡμῖν· *Idem:* Ἐπικλύσαν, ἰδαψι-
 λεύσαν· & in Ἐπικλύσασα· vocabulum
 ψιλοτιμιῖται *Etymologus* exponit, ἰδαψι-
 λεύεται, μεγαλοφρονῇ, σπουδάζει, ἀγαπᾷ·
Amœnissime vero Xenophon Cyrop. lib. II. p.
29. ἡμῖν δὲ πάντως, ἔφη, ἐν τοῖς δὲ τοῖς φίλοις
 τῷτο τοῦ ὀλίγου ἀξίῃ γέλῳτος ἰδαψιλεύσῃ·
nobis autem omnino, dixit Cyrus, in ami-
corum consortio de ista ridendi voluptate lar-
giter aliquid imperties: hinc significatione
translata ἰδαψιλεύσασθαι ἐν τινί, est in ali-
qua re luxuriari & ingenio frana laxare:
sic usurpavit Dionysius Halicarnassensis Art.
Rhetor. c. 6. §. 2. ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ἐν πολέ-
 μῳ

μοις πιστότων καὶ ἐπιδαψιλεύσασαί τε ἴν
 τύτοις. Huic opponitur in sequentibus ἐν
 βραχυῖ ἐπιῖν. notabilis etiam in Epistola
 Synesii ad Episcopos de Andronici perdita
 malitia locus: illum hominem ab Ecclesia
 propter commissā removerant: sed cum
 supplex ad meliorem se frugem rediturum
 promississet, ea fuit admissus conditione,
 ut vere vita sanctiore ostenderet se pœni-
 tudine duci factorum: ἴδοξε ταῦτα, inquit
 Synesius, καὶ πιῖραν αὐτός τε ἔφη δώσειν καὶ
 ἡμᾶς λήψασθαι· δίδωκε καὶ εἰλήφαμεν· ἐπι-
 दाψιλεύσατο ταῖς ὑποθέσεισι τῆς ἀποκηρύξεως,
 id est, petulantius se effudit in illa scele-
 ra, propter quæ fuerat condemnatus: Attu-
 lit hunc Synesii locum Suidas in ἐπιδαψι-
 λεύσατο, quod reddidit κατακόρως ἐχρήσα-
 το· & id quidem non male videtur con-
 gruere: meo itaque arbitrato ἐπιδαψιλεύ-
 σαι ἴν τινι & τινί, quod idem iudico, si-
 gnificat *multum esse in aliqua re & copio-
 sum*: quapropter Luciani loci sensus:
Rette vero Minos, quod copiosius etiam &
latius exemplum a me productum explices:
 si quis alterum malit, non acriter repugno:
 hoc tamen videbatur aptius usui Linguae
 Græcæ convenire.

P. 31. Ἐκάτης δειπνον] Consimilis in
 Cataplo locus: ποῦ δὲ ὁ φιλόσοφος κυνίσκος,
 ὃν ἴδρι τῆς Ἐκάτης τι δειπνον φαγόντα, καὶ
 τὰ ἐκ καθαρσίῳν ὠν, καὶ πρὸς τοῦταις γε

σηπτιαν ὤμην, ἀποθανεῖν; lege vetustum
 Commentatorem. De Hecates cœna, quam
 pauperes in trivio positam diripiebant, cum
 alij, tum etiam *Aristoph. Plut. X. 594. &*
Scholiasst. Hinc explicui *Sophoclis in Polluce*
X. 81. locum: Ἐκαταίας μαγίδας δερπῶν.
 Ovorum in lustrationibus usus a multis
 jam observatus: καθάρσια enim lustratio-
 nes: Noster in *Amoribus: καθαρσίαν δεῖ-*
σθαι πρὸς τὸ δυσχερὲς οὔτω νόσημα. id enim
 fieri solebat, ut, si quis gravissime decum-
 beret, lustrationibus uteretur, cujus ritus
 vestigia sunt relicta apud Pontificios: &
 postea: καθαρσίῃ χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδι-
 κὰς ἑρωτας: apud *Pausaniam* non uno in
 loco occurrit. Ad τριβάντιαν παλῦθυρον seu
 multifore facit illud *Aristophanis Plut. X.*
715. ubi Carion pleraque se vidisse nar-
rat, quæ ab Æsculapio agebantur, αἰκὴν,
scelus, inquit hera, qui ποικίλῃ, cum te
παλλίῳ dixeris involutum? tum Carion:
διὰ τὴν τριβάντιον, ὅπῃς γὰρ εἶχιν ἐκ ὀλίγας,
μὰ τὸν Δία. Ibi *Scholiasstes: ὅπῃς δὲ τὰς τρι-*
γλῆς recte quidem, nam in *Aporrhethem.*
Macarii: σιχαρίαν λευκὴν τριγλωτὸν, est sli-
charium lineum & scissum, seu παλῦθυρον ut
 Noster inquit.

Ἐρωτῶν] Non video, qua possit ratione
 palato non insipienti placere hæc lectio:
 quid enim, διδάσκειν τὸν ἑρῶν ἑρωτῶν? ut paucis
 complectar, legendum censeo. ἑρωτῶν, quod
 apte

apte de mente dicitur, non itidem ἰμωτῶν
Petrus Faber in *Luciani* margine notarat
 τοὺς νέους pro τὸν καὺν, quod acceptum
 refero humanitati Doctissimi Viri Du Soul:
 argute profecto: neque id meæ conjectu-
 ræ anteponi indignabor: minus opportu-
 ne *Menagius* τὸν νέον. Sæpe *Noster* irrisit
 futilibus philosophorum syllogismis, quibus
 se invicem petebant: ut in Gallo p. 244.
 εἰσὶτε καὶ κίρατα ἔφασκιν εἶναι μοι. *Fugit.*
 p. 297. αἱ κομψαὶ καὶ ἄπαροι καὶ ἄτοποι
 ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι καὶ λαβυρινθώδεις
 ἰρωτήσεις. *Sympos.* vel *Lapith.* pag. 859. ἴστω
 μὴ τῶν ἀπόρων εἶπω τι, κίρατίναν ἢ σωρίτην
 ἢ θιρίζοντα λόγον. plura contulit & erudita
Menagius ad *Laërtium* & *Harduinus* ad *Thes-*
mist. p. 380.

P. 32. Τιμωρίῳδεῖ ἑαυτοὺς] Ad exemplum
Menandri, qui scripserat Ἐαυτὸν τιμωρόν-
 μιον, quod *Terentius* in eadem reddit Co-
 mœdia, seipsum cruciantem. Megilli homi-
 nis formosissimi. de quo mox, etiam me-
 minit in *Cataplo* p. 446.

Οἰκτεῖσθαι τὴν ἀπορίαν.] *Lugentes*, deplo-
 rantes inopiam suam: moneo Græcæ Lin-
 guæ tirones, ut phrasin attendant, cuius
 rara apud Auctores, in Lexicis etiam nul-
 la occurrunt exempla.

Ἐπληθύνει αὐτοὺς] De corruptis sensim
Lacedæmoniorum moribus non pauca pos-
 sent notari, nisi brevi decurrere gyro con-
 sti-

stituissem: id unicum tango, ad hanc rem exstare arguti sensus literas *Apollonii Tyanensis*, quibus Ephoris significat, viros ex iis ad se missos non credidisse se Lacedæmonios ex habitu corporis & vestitu, qui mollis erat, & a severis Laconum institutis alienus, sed id demum ex epistola, quam adferebant, didicisse.

P. 33. ἡ αἰνιμνότης] Probo Eruditissimum *Jensium*, qui sensus elegantiam fulcit inserta particula ὅτι, quæ, si quis me audit, in textum est recipienda: conferri cum hoc dialogo meretur *Ælian. V. H. lib. XII. c. 64.*

P. 35. μέρος δ'] Variam auctores antiquos observare formam in absoluta structura nemo nescit: *Lucianus* accusativum absolute hic adhibuit, ut alibi sæpe: similis in nominativo usus convaluit. Vid. *Nostr. p. 51. l. 36.* Ex solo *Pausania* plura notantem exempla lege *Sylburgium*, hominem optime de Græcis literis meritum in Præfat. ad Lectorem.

P. 36. Περὶ προεδρίας] Esse aliquid Veteres existimabant apud inferos honorari προεδρία, nec rem tam optabilem contingere nisi initiatis: insignis est apud *Laërtium* in *Diogene* locus: ἀξιούντων Ἀθηναίων μνηστῆρας αὐτὸν, καὶ λεγόντων, ὡς ἐν αὐτοῦ προεδρίας οἱ μεμνημένοι τυγχάνουσιν, Γελοῖον, ἔφη (Διογένης), εἰ Ἀγαμέμνων μὲν καὶ Ἑκκ-

Ἐπαμινώδας ἐν τῷ βερβόρῳ διάξουσιν, ὡτε-
 λιῖς δὲ τινες μεμνημένοι ἐν ταῖς μακάρων ἐκ-
 θοῖς ἴσονται. Dial. quoque 22. Menippo
 virorum optimo προεδρίαν adsignat hono-
 ris ergo Mercurius in Charontis navicu-
 la.

Ἐν μίρῃ] Nota de hac locutione perele-
 gans est Eruditissimi Gronovii ad *Arrian. de*
Exped. Alex. lib. III. c. 26. Sic apud No-
 strum in *Timone* n. 143. & *Revivisc.* pag.
 390. δίδουαι λόγους καὶ δέχουσαι ἐν τῷ μί-
 ρῃ. *Achill. Tati.* lib. I. p. 53. τὰ δὲ αἴθη
 ποιικίλην ἔχοντα τὴν χροιάν ἐν μίρῃ συνειξίφαινε
 τὸ κάλλος. latuit ibi Interpretem genuina
 voculæ significatio.

Ἐξορμήσας] Obliviscitur ipse sui præce-
 pti *Lucianus*, observante *Gravio* ad *Solæ-*
cist. p. 742.

Ἀντιξισταζόμενος] Recte & ad amussim
 purioris Atticisimi: vide *Phrynichum* p. 58.
 & ad eum *Notas Dav. Hæschelii*: sic etiam
Pausan. in *Att.* Ὁρακῶν δὲ τῶν πάντων οὐ-
 δίνεις πλείους εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅτι μὴ Κέλ-
 τοι πρὸς ἄλλο ἔθνος ἐν ἀντιξισταζόμενῳ. *Noster*
de Merc. Cond. p. 481. *Heliod.* lib VII. p.
 326. aliique; posteriorum pauci regulam
 hanc observant.

Τῶν πατρίων] Addubitat de veritate le-
 ctionis vulgatæ summus *Gravius* ad *Solæc.*
 pag. 737. oportuisset enim pure scripsisse
 τῶν πατρίων. Sed cum apud alios etiam
 Scri-

Scriptores hic abusus convaluerit, tuto retinebitur τῶν πατρῶν. præterquam quod Lucianus sua sæpe cædit vineta; & locutionibus utitur a se in *Solæcista* damnatis.

Τῆς Λιβύης] Malim τῇ Λιβύῃ. id enim usitatius & Ἑλληνικώτερον. *Ælian* V. H. lib. XII. cap. 61 Θυρίοις ἐπέπλει Διονύσιος.

P. 38. τῇ γνώμῃ πλείον] Parilem *Polybii* locum adscribere lubet de Eumene in *Colletaneis Constantini* a *Valesio* editis p. 166. Ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὐτὸν δυναστειῶν ἰφάμελλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχήν, οὐ τύχῃ τὰ πλείον συνέργα χράμειος, ὅδ' ἐκ περιπτείας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγχινσίας καὶ φιλοπορίας, ἔτι δὲ πράξεως τῆς ἑαυτοῦ. Eadem apud *Smidam* in *Eumenes*.

P. 41. περιήγησαί μοι] Proprie περιηγεῖσθαι est per omnia aliquem deducere, eaque quæ visu digna, monstrare atque enarrare, quod hospitibus officium & peregrinis præstari solet: ita in primo *Navigio*: ὁ περιηγούμενος τὸ πλοῖον. quo loco stolidum Interpretis errorem bene eruditi viri castigarunt: in *Contempl.* Charon inquit ad Mercurium: περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπαύλοισι. hic *Scholias* non satis recte: λεπτομερῶς εἰπεί. nam antea quoque Charon dixerat: ξαναγήσεις γὰρ εὖ εἰδ' ὅτι ξυμπρινοῦν καὶ διέξεις ἑκαστα, ὡς εἰ εἰδὼς ἅπαντα. quæ lucem cum altero loco composita huic verbo

bo affundunt : Vide etiam *Suidam* in Περιηγησίῳ· hinc desumta translatione περιηγηῖσθαι significat accurate & per singulas aliquid partes enarrare, quæ est hujus loci notio : *Ælian.* V. H. lib. III. c. 18. Περιηγηταὶ τινὰ Θιόπομπος συνουσίαν Μίδου τοῦ Φρυγὸς καὶ τοῦ Σιληνοῦ· & alibi in fragmine a *Suida* conservato : Αὐτὸς δὲ διῦπνιδις τῷ παιδί περιηγείται, ἃ ἢ τε εἶδε καὶ ὅσα ἤκουσε, καὶ ἅτινα εἶπεν· eleganter itaque apud *Nostrium* περιηγητῆς ἐκόντης, picta tabula enarrator, *Non iem. Cred. Cal.* p. 565. & μύθων περιηγητῆς *fabularum explanator*, ut *Benedictus Philops.* 465. Mox sensum planiorem feci, οὐτοσὶ μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, εἶδα· distinctione mala, quæ locum intricabat, ad *Doctiss. Jénssii* mentem emendata.

P. 42. Προσπύσσομαι] Hæc lectio in omnibus comparat libris, nec ulli eruditorum hominum aut Interpretum suspicionem vitii præbuit : ego primum manifestum in ea vocē mendum ostendere conabor, deinde veram & veterem scripturam unius literulæ mutatione reducam : nego itaque recte dici & Græce προσπύσσομαι, quod hoc solo *Luciani* loco decepti crediderunt Lexicographi : aliter sane noster *Auctor Dial. Fab. 2.* τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κειτὸν ἑκλεψὶ προσπυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἰνῇ & *Athittes Tatiæ* scriptor politissimus

mus lib. V. pag. 295. προσπτύζαμένός με
πολλά ἰφίλει. Simili modo περιπτύσσειδά
τινα. Tatius lib. V. p. 303 καὶ τόν τε Κλει-
ρίαν περιπτύσσονται. nam quod apud eun-
dem lib. IV. p. 241. legitur ἐγὼ περιπτύζά-
μενος αὐτῇ δισμὸς ἴσομαι. αὐτῇ referri o-
portet ad sequentia: ego vero amplexu strin-
gens vinculi in modum ipsi adhærebo: ne-
que unquam nisi quartum casum in hoc
etiam verbo politi scriptores usurparunt,
quam in rem, ut eorum, qui aliter exi-
stimarunt, error emendetur, exempla pro-
ferre consultum duxi: Heliod. lib. III. pag.
140. καὶ περὶ τὸν πατέρα τὰ εἰωθότα περι-
πτύξατο. lib. VI. p. 286. ἰδοὺ σε καὶ περι-
πτύσσομαι. VII. 343. X. 492. & 514.
Sic & Basil. de Abrahamo, τὸν παῖδα περι-
πτύζαμενος. Theophyl. Ep. 15. θάλασσα τὴν
γείτονα χέρσον ἀπαλῶ περιπτύσσεται ῥεῖθρον.
Bion. Ὡς σὲ περιπτύξω καὶ χεῖλα χεῖλεσι
μίξω. alias & προσπτύζομαι in Hesychio &
Suida reperitur. Hæc cum satis sint liqui-
da, proclivi emendatione reficio προσπτύ-
σσομαι. vel saltem προσπτύσω μὲν γὰρ siqui-
dem insolentior videatur verbi Medii u-
sus: ξ & ζ propter affinitatem figuræ
librariorum incogitantia sæpe commutari,
vel sexcentis e solo Polluce exemplis ap-
probari potest: venuste autem προσπτύσσειν
cum propria tum translata significatio-
ne: Galenus in Protrept. historiam referens
&

& impudentiam Diogenis Cynici, qui ad coenam vocatus hospiti faciem turpiter conspuebat, ita scribit: ἐσιώμενος παρά τινι (Διογένης) τῶν μὲν ἑαυτοῦ παῖται ἀκριβῶς προσηγορεύων, μόνου δ' ἑαυτοῦ παιτάπασις ἡμεληκότε, χρεμψάμενος ὡς πτύσων, εἴτ' ἐν κύκλῳ περισκοπήσας, εἰς οὐδὲν μὲν τῶν πύριξ ἔπτυσε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέπτυσσε τῷ δισπότῃ τῆς οἰκίας. Diogenes in eadem re eis τὴν ὄψιν πτύειν dixit: scilicet summæ ignominia loco deputabatur in os alicujus inspuere: inde πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν inter injuriæ vocabula ex *Hypéride Polux* enumerat lib. VIII. Segm. 76. itemque rem aliquam prorsus abominari, ὥς, ut Romani loquebantur, consputare, προσπτύειν τινι. elegantissimus *Aristanetus*, seu quis alius illarum epistolarum Auctor lib. II. Ep. 20. καὶ βδελύττεισθαι ταῖς αἰτίας περιποθήτοις προσπτύοντες ἡδοναῖς. *superbique studio quasitas nuper consputatis cupidines*, ut optime *Jossas Mercerus* homo doctissimus. *Catullus*:

*Nunc audax, cave, sis, precesque nostras
Oramus, cave, despuas ocello.*

Lucianus noster de *Merc. Cond.* p. 489. καταφρονεῖν conjunxit & διαπτύειν. idem in *Catapl.* p. 438. τέλος δὲ πλατὺ χρεμψάμενος καὶ καταπτύσας μου &c. sed istis de locutionibus eleganter a Græcis usurpatis plura non addam: nunc si animum adver-

tas

tas ad Luciani loci sensum : optime lectionem hanc congruere perspicies : colaphum molliissimo mortalium Sardanapalo infligere parabat Menippus ; at Æacus, capitis ejus fragilitati metuens, periculosissimam hanc alapam inhibuit : Menippus autem, ne hominem invisum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum saltem conspuere liceat, petit : nullum enim in hac ignominie nota frangendæ calvarie periculum ; cum, si Sardanapalum imprudentius & κυικώτερον fuisset amplexatus, omnem illam forte osseam larvam longo luxu emollitam confregisset.

Οὐδὲν ἴσον κύαμος &c.] Præterit hic locus diligentiam Eruditissimi *Rittershusii* ad *Porphyr. Vit. Pythag.* ubi plurima de hoc Pythagoræ præcepto studiose collegit : notissimum versiculum allusit *Lucianus*, ut inde disces, Ἰσὸν τοι κυάμους τρώγειν, πεφλάς τι τοκήων.

Ταῖς φλυκταῖναις] *Φλυκταῖνας* & ἀτταράγους dictas fuisse pustulas ab igne in subcineritiis panibus excitatas, monstratum est ad *Polluc. VII, 23.* ubi ad hunc ipsum *Luciani* locum respicitur : vide quoque Doctissimum *Gataker. Posib. c. 22.* de ἀρτῶ ἰγκρυφία. Belle vero Empedoclem cum pane subcineritio comparat, qui clam omnibus in Ætnæ crateres insiliens Deus videri voluit : historia, seu fabulam potius existimes,

mes, e *Diogene Laërtio* notissima. *Noster* sæpissime eo nomine *Empedocli* illudit: sic in *Veræ Hist.* lib. II. illum περιφθον καὶ τὸ σῶμα ὅλον ἀπτημένον a philosophorum consortio protelat: legendum etiam principium *De Mort. Peregr. & Fugitiv.* p. 787. quo itidem loco reperitur ἀπανθρακουῖσθαι ἢ τι τὸ ἀγαθὸν ἀπανθρακωθῆναι ἐμπιστόντα εἰς τὴν πυράν; *Χαλκόπου* autem cur dixerit *Empedoclem*, hæc e *Diogenis* peti potest ratio: χαλκαῖς γὰρ κρηπίσι εἴθιστο ὑποδύσθαι.

P. 43. ἀνθρωπος εἶ.] Sanior erit, me iudice, hic locus sic distinctus: εὐδαίμων, ὃ Σόκρατις, ἀνθρωπος εἶ τὰ γι τοιαῦτα πάντες οὖν &c. a me stat usus particulæ οὖν, quæ post primam a principio aut secundam certe vocem inferi solet: nihil etiam eo modo de sensu deteritur. Modo post ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοὶ in *Lucianum* retuli egregium *MSti* supplementum, quod *Grævius* produxit.

P. 45. ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα] Hujus Ellipseos elegantiam multis e *Luciano* exemplis illustravit *Doctiss. Jensius* L. L. p. 110. Adde e *Cataplo* p. 429. εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναῖος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι. &c. in *Timone* n. 120. ὁ πτόπλουτος, ὁ τὰς ὅλως ἐκατόμβας, παρ' ὃ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἱορτάζειν Διάσια. Quamquam e *MS.* *Eruditiss. Grævius* proferat ὁ ἀλουργὸς pro ὁ βλο-

συρὸς. Illa scribendi venustate Attici sum-
mopere sunt delectati, ut acumini lectoris
aliquid supplendum relinquerent: *Æschyl.*
in *Prom.* v. 68. — ὅπως μὴ σαυτὸν οἰ-
κτισῇς ποτε. *Schol.* β. ὅρα. Ἀττικῶς. illam
scilicet intelligendam esse voculam ex At-
ticismi more significatur: nihil est in *Εκ-
ριπιδε* frequentius: *Aristoph.* *Pl.* v. 550.
Ἑμῖς δὲ οἵπερ καὶ Θρασυβοῦλα Διοτύσιον
εἶναι ὅμοιον. sc. censetis, existimatis.

P. 46. Ταῖς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαῖς]
Statuas eorum fuisse nominibus & titulis in-
scriptas, quorum in honorem erant positæ,
tum ex testimoniis antiquorum, tum ex istis,
quæ temporis injuriam tulerunt, imagini-
bus res est manifesta. *Tibullus* ad *Messalam*:

*Nec quæris, quid quaque index sub imagi-
ne dicat,*

*Sed generis priscos contendis vincere honores.
& mox:*

At tua non titulus capiet sub nomine facta.
Dio Chrysostomus ingenio florentem & elo-
quentia orationem habuit ad *Rhodos*, qui
pessimo exemplo titulis antiquorum he-
roum erasis, nomina recentiorum publicis
imaginibus subscribebant, atque adeo hoc
facto hominum bene de republica merito-
rum decus & memoriam delere instituerant:
in hac cum multa reperiantur, quæ huic *Lu-
ciani* loco apprime conveniunt, ea colli-
gere, operæ duxi: p. 312. D. εἶτα τῆς μὲν

πρότερον εὔσης ἐπιγραφῆς ἀναιρεθείσης, ἐτί-
ρου δὲ ἐνόματος ἐγχαράχθης πύρας εἶχε τὸ
τῆς τιμῆς· p. 314. D. οἱ δὲ ἄνθρωποι δίοι-
ται καὶ τεφάνου καὶ εἰκόνος καὶ προσδρίας καὶ
τοῦ μνημοσύνης· καὶ πολλοὶ καὶ διὰ ταῦ-
τα ἤδη τεθνήκασιν, ὅπως ἀνδριάντος τύχως
καὶ κηρύγματος, ἡ τιμῆς ἐτίρας· p. 316. ἡ
γὰρ εἴλη (sic optime Casaubonus pro εὐλή)
καὶ τὸ ἐπίγραμμα καὶ τὸ χαλκὸν ἐσάναι,
μέγα δοκεῖ τοῖς γενναίοις ἀνδράσι· iterum:
τὴν ἐπιγραφὴν τὴν ἐσομένην Ὀλυμπίᾳ ἡ
Πυθαῖ τῆς νικῆς· 318. G. καὶ ἐπιγραφῆς τι-
νος πρότερον ὡς τετυχηκότις· 315. A. ἡ δὲ
εἰκὼν ἐπιγέγραπται οὐ μόνον τὸ ὄνομα, ἀλ-
λὰ καὶ τὸν χαρακτῆρα σώζει τοῦ λαβόντος·
329. G. τοῦ ζῆν ἐνημέτοι τὴν εἰκόνα καὶ τὴν
ἐπιγραφὴν· ita etiam 336. B. 337. A. 338.
& 353. B. non enim omnia juvat exscri-
bere: vides ubique εἰκόνος vel ἀνδριάντος
ἐπιγραφὴν dici titulum, qui non tantum
nomen, cujus honori statua erat erecta,
sed & virtutis notas atque brevem conti-
neret descriptionem: *Ælian.* V. H. lib. IX.
c. 11. ἐπιγράμματα ἐπὶ πολλῶν εἰκόνων αὐ-
τοῦ· adeundus quoque *Pollux* lib. VIII. c.
10. segm. 131. *Corn. Nepos* in *Vita Attici*
cap. 18. *Noster Nectom.* p. 314.

P. 47. Βριθυόμενος] Tironum in gra-
tiam pauca notare animus est. Verbum a
veteribus ipsoque *Luciano* nisi in re faceta
raro usurpatum, quod popolare fuisse at-

que vile videatur: sed junioris ævi scriptores, qui ab illa vere antiqua & nativa puritate deflectebant, cupidius adhibuerunt & frequentius: id enim hi elegans & eruditum judicabant, si vocabula a veteribus neglecta & ad scenam delegata studiose colligerent, scriptisque suis quasi tessellas infererent. Probamus traditam a Grammaticis notationem a *Σπρίθιον* æstimatissimo Lydii unguent^{is} genere, quod *Pollux* testatur VI, 104. bene itaque *Etymologus* & *Hesychius*: *Σπρίθιον*, μύρον τῶν παχίων, ὡς ἡ *Βάκχαρις*. Baccharis enim, ut habent *Glossa Galenica* & *Erotianus*, *Λυδῶν τε μύρον*. hæc observare debui, quia ea in re lapsus video Virum doctissimum, qui hac eadem de voce *Σπρίθιον* quædam ad Lucianum fuit commentatus, nec satis intellexisse, quid esset *Βάκχαρις*. Sciendum quoque, nusquam aliter in antiquis scriptoribus, *Athenæo*, *Eustathio*, *Clemente Alexandrino*, aliis, hoc vocabulum inveniri exaratum, quam *Σπρίθιον* vel *Σπρίθιον*. unde inferimus, illam esse vocis hujus genuinam scriptiorem, adeoque in *Luciani Scholiaste* *Σπρίθιον* aut ignorantia confictum, aut a librariis corruptum, quod posterius potius comprobatur *Etymologus*, ex quo sua desumpsit. Hinc populus Atheniensis solenni libertate verbum *Σπρίθιον* effinxit; quod idem est ac *τρυφῶν*, & divitum in morem cum festu

fastu aliorumque contemptu incedere : & ea quidem est hujus loci *Luciani* significatio : sic etiam *Libanius* Oratione XV. in *Lucian.* καὶ οἱ μὲν ἡσέλγαινον, ὁ δὲ ἰβριθύετο. *Aristophanes* in *Pace* : βριθύεσθαι, καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ. & in *Nubibus* de *Socrate*. Ὑ. 361. Ὅτι βριθύει ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὸ φθαλμῷ παραβάλλει. *Schol.* ἀποσεμνύνει τῷ σχήματι, καὶ ταυρηδὸν ὀρεῖ. quæ iisdem verbis transcripsit *Suidas*, monstrante ingeniosissimo *Kustero* : *Diogenes* in vita *Socratis* hunc *Aristophanis* de *Græcorum* sapientissimo locum appositurus talia præfatur : τοῦτο δ' αὐτοῦ τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ μεγαλόφρον ἐμφάνει καὶ Ἀριστοφάνης &c. quod ipsum egregie verbi significationem declarat : est autem hic *Comici* locus celeberrimus, quo nobilissimi scriptores alluserunt : *Plato* in *Conv.* p. 1206. & *Marcus Antoninus* de *Rebus suis* lib. VII. §. 66. quod utrumque ab *Eruditiss. Menagio* ad *Diogenem* prætermissum miror : *Gatakerus* certe *Angliæ* eruditæ decus & *Aristophanis* & *Platonis* locum commode ad *Antoninum* notavit : præterea *Lucianus* *Timone* p. 128 singulari structuræ ratione dixit βριθύεσθαι τι πρὸς αὐτὸν, vultu composito & gravi profunda meditationis speciem præ se ferre, qualis philosophorum ejus temporis figura nusquam non ab *Auctore* nostro perstringitur : hinc etiam concinne significat, tor-

vi & non bene constituti vultus indicio animi indignationem prodere: ita capiendum est τὸ βρειθίσθαι in eo Luciani loco de *Merc. Cond.* p. 496. ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται ἔτι καὶ βρειθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείων ἔδωκας. & diversa paulum ratione *Comicus* in *Lysistrata*: χ' α' δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρειθύεται: tandem καταβρειθίσθαι τινος est injurioso despectu famam alicujus & honorem ladere: vides amœna quadam affinitate conjunctas has significationes ex una deduci origine. Dixi junioris ævi scriptores præ veteribus usum hujus verbi affectasse; idque verum est: cui præ ceteris in deliciis fuerit, *Theodoretum* reperio: vide, ne dubites, *Prol. Ἑλλαν. θεραπ.* p. 463. D. *Serm. V.* ejusdem operis p. 557. D. *Serm. VI.* p. 571. B. *Serm. X.* p. 628. D. *lib. I. Αἰρετοκακομ.* c. 2. alia prætereo ex ejus de *Providentia divini numinis Sermonibus*, in quorum quibusdam *Aristophanem* respexit. Post hunc pono *Agathiam* scriptorem pro ea ætate styli puri & eruditi, ex quo duo produxit loca *Suidas*: nos alia decem, eoque amplius, addere possemus. *Theophylactus* etiam *Hist. lib. I. c. 3.* ita scribit: Ὁ δὲ σοβρευόμενος πολλῷ μᾶλλον κατεβρειθύετο, οἷα προπηλακίζομενος τῷ ἀναξίῳ τοῦ δαρήματος: quem locum eo adduxi, ut indicarem, *Suidam* inde decerpisse, quod primum apud eum invenitur in βρειθίσθαι.

Id.

Id. Ep. 69. βριθύεται τῇ κάλλει. Hæc suffi-
 ciunt. Mox eleganter ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων
 simili modo *Heliodor.* lib. III. p. 144. οὐ
 δὲ βυθίον τι καὶ ἀπροφάσιτον ἐπισείων, ἄρτι
 μὲν κατηφής τι καὶ ὥσπερ ἐπ' ἰννοίας. & *Noster*
Chronos. p. 818. ἐπὶ συννοίας βαδίζοντα.

P. 48. πέλικον τῶν ναυπηγικῶν] *Prisca*
venustate dictum pro πέλικον ναυπηγικὴν.
 consimili modo *Theophrastus Charact.* cap. 6.
 βακτηρίας τῶν σκολιῶν. *Epicharmus* in fa-
 bula *Scirone*: καὶ τῶν πηλίων λεκίς. & *A-*
ristophanes in *Γύρα*. κοπίς τῶν μαγειρικῶν,
 quod est κοπίς μαγειρική. posteriora sug-
 gessit exempla *Pollux* X; 87. & 104. apud
 quem hujusmodi sunt plura: est autem ele-
 gantis locutionis ratio non obscura: nam
πέλικος τῶν ναυπηγικῶν est, ac si dixeris,
 securim ex istis, quibus ad ædificandas na-
 ves utuntur. Quæ sequuntur ἐπικόπη τῇ
 ἀναβάθρᾳ χρησάμενος optime *Gravius* ex-
 pedivit: vox autem ἐπικόπον vel ἐπικόπα-
 ρον eo magis in hoc loco est observanda,
 quo rarius apud ipsos auctores occurrit:
Grammatici notare non præterierunt: *Ety-*
mologus: Ἐπίξηνον, ξύλον, ἐφ' οὗ κρία κόπτουσι,
 τὸ οὖν ἐπικόπον. τὸ οὖν apud *Grammaticos* non
 tantum istius, quo vivebant, temporis usum
 significat, sed sæpe etiam novæ Comœdiæ.

Men. Εὐγὺς &c.] *Menippi* personam male
 hic collocatam vere videor posse conten-
 dere: res erit, si sensum perpendas, ma-

nifesta: securiculæ loco ad radendam philosophi barbam risus captandi causa feram Menippus petit: sed, inquit Mercurius, Menippi procacem jocandi libidinem reprimens, securis est idonea: ex eo Menippus Mercurii jussis obsequutus utitur securi: detonsa itaque barba continuat sermonem Mercurius: euge vero, nunc ipsum homini similiorem reddidisti, tantis illius fordibus abrasis: exinde iterum Menippus: Vinne. vero, ut & quiddam de superciliis deteram? sic igitur personas constitue: Ἐρ. Οὐ πάλιν ἰκανός· εὐγε αἰθρ. γὰρ τῶν αὐτῶν. κ. τ. κινάβραν· Μέν· Βούλει μικρὸν &c. egregio vero donatum tonsore philosophum. Compose p. 67. τὴ γὰρ οὐ &c. ubi similiter sermo ab eodem Vulcano post rei peractæ intervallum repetitur.

P. 49. Λύς τὰ ἀπόγνια &c.] Similem internæ apparatus naviculæ fere vides sub initium *Catapli*: illud autem ἐν πάθωμεν nauticum est epiphonema omnia sibi prospera deprecantium: ἡμοῖς δὲ ἐνπλοῶμεν· sic in *Cataplo* p. 444. ubi *Scholiasen* lege: pauloque post: οὐδὲν ἔστιν ἰφ' ὅτῳ ἂν οἰμαίνωμαι ἐνπλοῶν· in hujus dialogi fine Menippus: ἐνπλοῖτε, ὦ Ἐρμῆ·

Μεταξὺ λόγων] Loquendi formula, quam usurpabant, si quid ab instituta oratione alienum sermonibus interfereretur: *Apolodorus* apud *Pallucem* X, 93. Μεταξὺ τῶν λόγων

λέγων δὲ τοῦτί μοι δοκεῖ· ubi a me quædam sunt observata.

Συρίζεται] Hæc quidem scriptura non temere videtur improbanda : erat tamen cum cogitarem, *συνάγχεται*, vel hoc si videatur ab usu communi remotius, *ἀπάγχεται*· id enim magis convenire arbitrabar indignationi sævientis in tyranni uxorem feminarum turbæ. Vid. Dial. 26.

Ἐξάρχει τοῦ θρήνου] Scite ; nam *ἐξάρχειν* verbum rei musicæ debitum ; qui primus cantionem incipit & voce moderatur sua, *ἐξάρχειν* dicitur : *Hesiod. Ασπ. Ὑ. 205.*

— θιαὶ δ' ἐξήρχον αἰοιδῆς

Μοῦσαι Πιρίδης —

quem poëtæ locum citavit *Athenæus* lib. IV. p. 180. ubi & hæc inter alia : τὸ γὰρ ἐξάρχειν τῆς φόρμυγγος ἴδιον· potuisset idem jure de omni cantione dixisse : *Archilochus* : Αὐτὸς ἐξάρχων πρὸς αὐλὸν Λέσβιον παιήωνα· *Xenoph. Cyrop. l. IV.* non procul initio : σπονδαὶς τοῖς θεοῖς ποιῆσθαι, καὶ παιᾶνα ἐξάρχεσθαι· sed notabilior est locus lib. VII. pag. 103. ὅταν ἤδη ὁμοῦ προσιόντες ἀλλήλοις γιγνόμεθα, παιᾶνα ἐξάρξω, ὑμεῖς δ' ἐφίπτεσθαι· ἐφίπτεται itaque qui moderatoris vocem sequuntur. Sed hæc alibi fufe.

P. 50. Εὐθὺ τῆς καθόδου] Hæc pertinent ad ἀπικναι, non ad περιπατήσαντες· quid non recte properamus ad ipsum *Averni descensum*?

non bene quidam secus existimarunt, elegans enim est & Atticum εὐθύ τῆς καθόδου. ante nos in *Polluce* IX, 12. vitiose scribebatur εὐθὺς τῶν ἀγρῶν ἀπειθεῖν pro εὐθύ & segm. 47. εὐθύ τῶν ἀρωμάτων. *recta in forum aromatarium. Plauto in Lyside. ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθὺ Λυκίου.* plura reperies ab Eruditissimo Kühnio notata ad *Ælian.* V. H. lib. IX. c. 18. sic igitur reficiendum in eodem scriptore Atticarum Venerum observantissimo H. A. lib. I. c. 2. εὐθὺ τοῦ κύρτου pro εὐθὺς, quod & in *Pollucem* malum intulerat pedem: εὐθὺς enim hoc usu a Grammaticis merito damnatur.

Ὅμως ἀντιβαίνοντας] Egregia vox & hac notione rara, ἀντιβαίνειν, *obfirmato pede in terram nisi:* pariter reperio in *Arriani Indis* c. 16. ubi Indorum sagittandi rationem exponit: καὶ τοῦτο (τόξον) κάτω ἐπὶ τὴν γῆν θίγεις καὶ τῷ ποδὶ τῷ ἀριστερῷ ἀντιβαίνεις οὕτως ἐκτοξεύουσι, τὴν νύρην ἐπὶ μέγα ὀπίσω ἀπαγαγόντες. idem de Arabibus memoriae prodit scriptor apud *Suidam* incertus in Ἀραβες δε ἀντιβαίνειν. αὐτὲ τῶν χειρῶν τῷ ποδὶ ἐμβαίνοντες εἰς τὴν νύρην, κυκλοῦσι τὸ τόξον. quem locum summi viri *Lud. Kusteri* indicio acceptum refero: rem venuste *Virgilius* præpinxit *Æneid.* l. III. ὕ. 38.

— genibusque adversa obliuor arena:
nec minus eximie *Noster Catapl.* p. 429.
καὶ τῷ ποδὶ ἀντιριδῶν πρὸς τουδαφος ἀν-

και-

παντελῶς ἐυάγωγος ἦν· quod huc perbene facit. Οὐδὲν δῖον, inutili labore, & quæ fieri non oportebat. Xenoph. Cyrop. IV. p. 66. ὁ δ' ἐμὸς παῖς βαλὼν, οὐδὲν δῖον, καταβάλλει τὴν ἄρκτον· meus autem filius, quod infectum præstitisset, sagitta immissa, ursum conficit: sic enim concinna simplicitate hac locutione Græci utuntur. ita δῖον p. 21. l. 12. & Cataph. p. 427. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύνει, πάλαι παρῖναι δῖον· pauloque post: ἐπεὶ οὐδ' ἡμεῖς ποτὲ αὐτὸν ἀπίναι δῖον κατσχέκαμεν· talia sunt in Luciano multa, neque ad hanc formulam exempla congerere institui.

P. 52. μόλις βαδίζουσι] De Hunnis similia prodit scriptor, nescio quis, apud Suidam in Ἀκροφθαλμῖς· αἶψα γὰρ τῶν ἱππῶν οὐ ραδίως ἂν Οὐννοὶ τὴν γῆν πατήσιον· notam ad ea lege Præstantissimi Kußeri, cui hæc ipsa debeo.

P. 53. Ἀπισκληκίαι] Quæcunque longa tabe vel ætate confecta atque exsucca vigorem & vires amiserunt, a Græcis dicuntur ἀπισκληκίαι vel κατισκληκίαι· inde Hesychius: Ἀπισκληκῶς, ἀναισθήτως ἔχων· & Suidas: Ἀπισκληκῶς, ἀναισθήτως ἔχων, καὶ ἀπισκληρυμένοις, ἰξηραμένοις· lege litera duplicata ἀπισκληρυμένοις· quomodo in veteri Leonida versiculo: Πῆρην καὶ δέψητον ἀπισκληρυμένον αἰγὸς Στίρφοι· ut intelligamus tribus vocabulis expositionem

perfecisse primæ vocis ἀπισκληκῶς *Suidam*: sic enim & lexicographorum princeps: Κατισκληκῶτα, κατισκληρωμένα, nulla est inter ἀποσκληρύνειν & κατασκληροῦν differentia: ab eadem enim origine, ut & ἀπισκληκῆναι, pendent: V. *Galen. Gloss. Hippocr.* in Ἀποσκληρύνει & Ἐπισκληροῖς, *Suidam* in Ἐξισκληκῶς & Κατισκληκῶς, *Hesych.* in Ἀποσκληκῆν. ut alios ne memorem; nam celebres sunt apud Grammaticos istæ voces. Sæpe vero Græci his verbis uti solent de iis, in quibus flos corporis & vires vel nimis vigiliis ac laboribus, aut etiam senectutis incommodo sunt exhaustæ. *Lucian. Hermot.* p. 531. ὦχρὸν αἰὲ ὑπὲρ φροντίζων καὶ τὸ σῶμα κατισκληκῶτα· adeo venustum faciei decus deformat assiduis impallescere chartis: sic Momo in senis habitum & vultum efficto, & baculo gressus sustentanti κατισκληκῶς adscribitur βῆρος in *Anthologia*: *Heliod.* V. p. 239. ὅτι μοι τις προσβύτης ἰφάνειτε, τὰ μὲν ἄλλα κατισκληκῶς &c. lib. VIII. p. 379. τότε καὶ πλείονες γηραιὰ σῶμα καὶ ἀπισκληκῶς ἤδη προσομαλῆσαν· Cum autem cuncta, quæ exarescunt, duritatem quandam nanciscantur, eleganti translatione τὸ τοῦ βίου κατισκληκῶς *durum atque austrum vita genus* appellatur apud *Suidam* in κατισκληκῶς· nec minus egregie *Basilius* in *Vita Thecla.* p. 18. βίῳ μὲν γὰρ οὐκ οἶδεν εἶπαι ποτὲ τὸ αὐθάδεις

ἵκε τοῦτο καὶ ἀπιστοκλήκε τῆς γνώμης, *sui
judicii. & obstinata animi sententia.*

P. 55. Τροφ. Τί οὖν] Amphiloichi persona in quibusdam & editis & MSS. Codicibus a dialogi fronte deest: error exinde natus, quod Amphiloichum in hoc toto Colloquio non invenirent: errorem jure dixi, quoniam Amphiloichus pro Trophonio hic substituendus est, quod ex ipsius oratione satis liquet: cum enim in sequentibus suam divinitatem contra Menippum valide tutetur Trophonius, hic tamen stupidæ hominum opinioni res ista tribuitur: hoc a Trophonii prorsus alienum esse persona vides, quod commode dixerit Amphiloichus: hunc itaque repone.

Ματινόμεν] Lege *Gravium* ad *Solæc.* p. 755. Postea nitide *Lucianus* persequitur omnem in antrum Trophonii descendendi ritum: scripsit etiam *Dicaarchus* integrum περὶ τῆς εἰς Τροφονίου καταβάσεως librum, ut ex *Athenæo* aliisque cognitum habemus: eorum autem, qui supersunt, nemo *Pausania* melius & latius horrorem antri sacrum, & decipiendis hominibus aptissimam vaticinandi rationem exposuit in *Bæot.* c. 39. quæ perfectissimi Commentarii vice his Lucianeis esse possunt: illa μέζα, quam in adytum descensuri deferebant, proprio nomine vocabatur *μυγίς*, ut ex *Hesychio* liquet & *Etymologo*, quos in hac voce conatus

natus sum emaculare ad *Polluc.* X, 81. vīdendus etiam *Aristophanis Scholiastes* ad *Nubes*. Opportune veterem *Luciani* Commentatorem inspicio: ex cujus ad hunc dialogum nota hæc aberrantis librarii signa demine: ἐσιόντες ἐξήρχοντο non εἰσήρχοντο. & mox: τὸν ἅπαντα τῆς ζωῆς χρόνον pro τρέπον.

P. 57. Γάμους τοιούτους] Quod hic *Alexandro* vitio vertitur, id alia paulum ratione & iisdem verbis laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud *Arrian.* l. VII. c. 10. γάμους δὲ ὑμῶν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἴσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἐμοῖς. in eodem scriptore præstantissimo cap. 8. οὐκ οὐν σιγῇ ἔχοντες ἐκαρτέρησαν, ἀλλὰ πάντας γὰρ ἀπαλλάττειν τῆς στρατίας ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μετὰ τοῦ πατρὸς στρατεύεσθαι, τὸν Ἀρμῆνα δὲ τῷ λόγῳ ἐπικερτομοῦντες. quibus accurate convenit, quod apud *Nostrium* infra: οὐκ οἶμι πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομοῦντας.

P. 60. ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ] Ἀντιτάττεσθαι & ἀντιπαράτάττεσθαι verba sunt a re militari ducta; qui adversam hostibus aciem instruit, ἀντιτάττεται vel ἀντιπαράτάττεται. Sic sæpe apud *Polybium*, *Diodorum Siculum*, & *Dionysium Halicarnassensem* atque alios: aureum *Dionis* os in *Rhod.* p. 315. τοδὲ ἢ ποιῆσαι Λακιδαιμονίων τινὰς ἐν ταῖς νηυσὶ ἀντιτάξασθαι πρὸς τοσαύτας Περσῶν
 μὲν

μουριάδας· eleganter *Heliodor.* lib. V. p. 258.
 ἀρπάζει τις τῶν ἐγχευρίων διανοῖται τὴν κέ-
 ρην, πρὸς δὲ οὐκ ἔστι ἀξιόμαχος ἀντιτάξαι·
 Hinc concinnæ apud Græcos transla-
 tiones sunt enatae: νόσῳ ἀντιπαρὰτάττεισθαι,
*animi hilaritate morbi viribus resistere: Epi-
 curus Ep. ad Idomeneum: ἀντιπαρὶτάττειτο δὲ*
πᾶσι τούτοις (στραγγουρία καὶ δυσεντερικοῖς
πάθεισι) τὸ κατὰ ψυχὴν χαῖρον ἐπὶ τῇ τῶν
γεγοιότων ἡμῖν διαλογισμῶν μνήμῃ. *Psellus*
de Lapid. inter alias Jaspidis dotes hanc
 quoque reponit: λοιμικοῖς ἀντιτάττειται πά-
 θεισι καὶ ἐπιληπτικοῖς· Denique aptissimus est
 in *Achille Tatio* locus lib. II. p. 35. quem
 adscripsisse operæ erit pretium: κάτωθεν δ'
 ὥσπερ ἐκ τῆς καρδίας ὁ ἔρως ἀντιφθέγγετο·
 καί, τολμῆρ', κατ' ἐμὸς στρατεῖν καὶ ἀντιπα-
 ρατάττει; quæ belle cum *Luciano* congruunt:
 neque vero facer scriptor hujus usum voca-
 buli refugit ad *Roman.* XIII. v. 2. ὁ ἀντιπα-
 τόμενος τῇ ἐξουσίᾳ· & prorsus eximie cap.
 VII. §. 23. Βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεισί
 μου ἀντιστρατευόμενοι τῷ νόμῳ τοῦ νοῦς μου·
 quam sæpe locutionem æmulati sunt Patres.
 Mox ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικὸς, cum
Horatio dicas, *tenera conjugis immemor.*

Ἰδοὺ δὲ] Argumentum parile uti frequen-
 ter *Lucianus* tractavit, ita præcipue in
Necyom. p. 312. si quis autem primam *Ho-*
meri *Iliada* perlegerit, facile perspiciet, cui
 pleramque dialogi partem debeat *Auctor.*

Mox

Mox ad Eruditiss. Grævii mentem verba Lucianea distinxī.

P. 61. Ἐγὼ δὲ, ἂ βλάπω] *Equidem ex iis judico, ea considero, quæ oculis apparent, quaque jam nunc habes: qualis autem fueris, istius temporis homines noverunt: sensum explicui, ut ostenderem, non injuria me existimare, unam alteramve vocem hinc periisse: forte tamen Elliptica fuerit locutio, ubi non inepte intelligas, cognosco, video, aut aliud istiusmodi: eo ducunt sequentia οἱ τότε ἴσασιν.*

P. 62. ἐν τῷ μετασχιῖν] *Sententiæ vincula me non fugiunt: non in eo, inquit Chiron, quod iisdem semper rebus fruamur, sed in continua rerum et varia commutatione sita est voluptas: neque hoc Interpretes latuit: sed quod me sollicitat, id nimirum est, non apte hunc sensum reddi per illa verba ἐν τῷ μετασχιῖν: quibus cum non habeo quod substituam, alios velim rogatos, ut de loci salute cogitent: interim considerari fas est, si vulgata lectione præstet, ἐν τῷ μεταλλάττειν; quod quidem arbitror: verbum enim illud in vetustis Codicibus sic scribi solitum μεταλλάττειν facile degeneravit in μετασχιῖν. In præcedenti oratione quiddam itidem ἀνακόλουθον animadvertitur, quod a Grammaticis prudentius adhibitum probari solet: in Xenophonte istius formæ leguntur non pauca. In extremo*

tremo dialogo καὶ δέξει μεταβολὴν γὰρ ζήτησιν τινὰ καὶ ἐντιθεῖν (seu κἀντιθεῖν) εἰς ἄλλαν βίαν· male in prioribus editis majore distinctionis nota divellebantur: parum ab Auctoris nostri facetia distat illud *Agatharcidis* in Excerptis *Photii*: τὸ δ' ἴσχατον τῶν οὐκέτι ὄντων τοὺς τύπους ἐν πορθημίδι διαπλεῖν ἔχοντας Χάρωια ναυκλῆρον καὶ κυβερνήτην, ἵνα μὴ κατατραφέντες ἐκφορᾷς ἐπιδίδωνται πάλιν· Cum maximam in rerum vicissitudine dulcedinem constare fancierit Chiron, nos quoque jam nunc præcepti ejus memores, Acheronte relicto, ubi constituto diutius consedimus, ad superos cœli beatissimos incolas adire juvat.

P. 65. Ὁξύχειρ] Qui manibus agilis est. & promptus, huic convenit id nominis: *Pollux* itaque componit, εὐκολίαν, λυγισμόν, παραγωγὴν, κάμψιν, παραφορὰν, ὀξύχειρίαν, ὑποδίαν &c. lib. IV, 97. nescio, an idem intelligi debeat II, 149. ὀξύχειρ γὰρ καὶ ὀξύχειρία, τὸ μὲν παρὰ Μινάνδρῳ ἱρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξειδι· utraque vides Comicorum nomina, quod in eam me ducit opinionem, non alia *Alexidem* & *Menandrum* adhibuisse notione hanc vocem, quam nostrum *Auclorem*, qui Mercurii designavit furacitatem: apud illos sane, qui ex corporis indiciiis animi conjectant statum & affectus, acutæ & oblongæ manus furandi notant cupiditatem, ita quoque, si
qui

qui συντραμμένους ἔχουσιν τοὺς δακτύλους, ut apud *Adamantium*, seu, quomodo in *Polemone* lego συνστραμμένους, πανούργοι, κακῆθεις, φιλοχρήματοι. Artes Mercuriales scite *Noster* enuinerat primo *Cataplo*.

P. 66. κολλάβους] Reduxi MSS. lectionem pro καλάμους, quod malum huc intulerat pedem: agnoverat etiam κολλάβους *Scholiasia*. Κολλάβους, inquit, τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια. sic enim plerique, non κολλάβους, quanquam κόλλοπας & κόλλαβοι simplici a in *Thoma Magistro* scribantur: vox hæc in antiquis rarior, κόλλοπας enim dicebant, a recentioribus civitate fuit donata: *Jamblichus* de *Vita Pythag.* segm. 118. τὴν δὲ πόσιν ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρισι εἰς τὴν τῶν κολλάβων ἀνωθεν σύμμετρον περιστροφὴν. ibi vide *Eruditiss. Kusterum*. *Scholiasies Homeri* vetus, quem *Didymus* vocant ad II. I. Ζυγός] ὁ πῆχυς τῆς κιθάρας, ᾧ ἔγκνιται οἱ κόλλαβοι. οὕτω δὲ λέγονται οἱ πᾶσσαλοι, ᾧ ἐξάπτονται αἱ χορδαί, παρὰ τὸ κεκολληῆσθαι. quæ ad verbum descripsit *Ety-mologus* in Ζυγός. ne alios memorem: plurimum tamen κόλλοπας *Lucianus* dixit, *Joue Trag.* p. 195. τοὺς κόλλοπας τῆς κιθάρας περισυσυλημένοι. *Adv. Indoct.* κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίπους δὲ κόλλοπας ἐπιχειμένην. e *Doridis* & *Galatææ* colloquio aliud præterea notavit summus *Grævius*: ut usum horum verticillorum ne declarem, cu-

curiosa cavit Grammaticorum diligentia, qui omnes satis bene. In ipsa re, quam *Lucianus* denarrat, dissentiunt *Auctor Argumenti* in *Pindari Pythion*. quem erit cum emendabo, & *Apollodorus Biblioth.* lib. III. p. 169.

P. 68. καὶ τοῦτο] Asperi nescio quid in hoc loco latet, quod aliqua me ratione offendit: *ceruleos habet oculos, sed illud ipsum galea decorat*: quodnam enim ornamentum cæruleis oculis imposita capiti galea confert? in his me fluctuantem cogitationibus opportune *Nicol. Heinsius* expedivit ad lib. II. *Artis Ovid.* v. 659. quam notam per, elegantem omnino velim legas.

P. 69. τὸν πῆχυν] Risi jocosam Interpretis simplicitatem, qui *penem* verterit, ubi minime ista *Luciani* contaminatione opus erat: quis nescit Cybeles sacerdotes & Bellonarios convulneratis brachiis aliisque corporis partibus elicuisse sanguinem, eoque Dearum honori litasse? quam multi sunt patres in exagitando hoc Gentilium sacrificulorum scelere? commodo *Benedictus* sui fuit oblitus in *Dea Syria* p. 910. ita *Lucianus* (nisi quis alius istius scripti Auctor potius sit habendus, Assyrium enim in principio se dicit) de *Gallis*: τὰ μνησθέντα τε τοὺς πῆχιας, καὶ τοῖσι νύκτεσι πρὸς ἀλλήλους τυπτοῦνται. hic aliquanto castius Interpres: *cubitosque incidunt*: præstitisset etiam in hoc loco non tam obscæne cogitasse: *Pro-*

pert.

pert. lib. II. El. 18. *Cur aliquis sacris laniat sua brachia cultris?* Tremendam Cupidinis potestatem vivide Venus deformat, qui non tantum vulgus Deorum, sed ipsum quoque Jovem ludum facit, & emeritam amoris Rheæ senectam novis ignibus suscitatur: componi cum his merentur acerba Veneris ad Cupidinem increpatio apud *Apulejum* ad finem lib. V. *Metamorph.* & blandum Jovis ad eundem alloquium lib. VI. An paulo post potius scribendum? *Ἰδὲ αὖτε τοιοῦτον.*

P. 70. Βιβιωται ἡμῖν] Verbi elegantia non latuit Interpretes: hoc pacto τὰ βιβιωμένα *res in vita gesta* dicuntur ab *Æschine* Ep. 7. Μελανώπῃ δὲ οὐκ ἐπαπλῶν μόνον πρὸς ὑμᾶς νομίζω τοῖς βιβιωμένοις αὐτῷ πρόπουσαν ἀποδώσει χάριν. Mox ἐκκαθαίρων τὸν βίον, *vitam*, id est, *illam hominum etatem*, seu *homines illa etate viventes expurgans*: hanc loquendi venustatem polite *Casaubonus* exposuit ad *Athen.* XV, 5. eruditissimi Viri observatis multa vel ex solo *Luciano* adjungi possent: ut in *Fugit.* p. 787. τί, ὦ θυγάτηρ, θαυρύτεις; ὦ τί ἀπολιπούσα τὸν βίον ἐλήλυθας; *relicta vita obscure Benedictus*: melius dixisset; *relicta terra*, & *incolentibus eam hominibus* p. 788. σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδικίας καὶ παρανομίας μισθὸν p. 790. ὀρωήσασα εἰς Ἰνδοὺς τοπρῶτον, ἔθνος μίγιστον τῶν ἐν τῷ βίῳ p. 799. ἀπίτι ὡς τέχιστα εἰς τὸν βίον. recte versum.

ad homines ite quam celerrime. Hæc ex uno libello apposui, cetera præteriturus. Non aliter etiam *Longin. Sect. 43.* τοσαύτη λογικῶν κοσμικὴ τις ἐπὶ χει τὸν βίον ἀφορία· ad quæ commodum ex *Herodiano* locum notavit *Doctiff. Tollius: Basil. V. Th. p. 58.* ἵνα γένωμαι τραγωδία τῷ βίῳ· *Hymnus in Virtutem antiquus:* Ἀρετὰ πολύμοχθε βροτεῖῳ γένει, κάλλιστον θήραμα βίῳ· βρότειον γένος & βίος comparia sunt: non autem simpliciter ipsos homines significat viventes, sed modum etiam vitæ aliquando & consuetudines inter eos receptas: unde εἰσηγήσασθαι τῷ βίῳ· *in usum humana vita communem inferre: Euseb. Προπαρασκ. l. I.* εἴτα δὲ τὰς παρὰ πᾶσι βωμείας θεοποιίας τε καὶ θεογονίας εἰσηγήσασθαι τῷ βίῳ· quibus apposite congruunt illa *Basilii in Vita Thecla p. 32.* τελευτὰς δὲ λέγω καὶ μυστήρια καὶ ζωοθυσίας καὶ ἀνδροκτονίας διὰ μύθων μὲν τιμῶν καὶ λόγων εὐπρεπιστέρων ἐπισκωμάσαντα τῷ βίῳ τούτῳ· παραδίδόναι τῷ ἑξῆς βίῳ posteris tradere, in *Cinnamo Histor. lib. I. Heliodor.* ipsos latrones λεγόντων βίον vocavit *Æthiop. lib. I.* διδὲ καὶ συρρίπτι ἐπ' αὐτὴν (λίμνην) ὁ τοιοῦτος βίος· hinc explicare conatus sum obscuram apud *Pol- lucem* locutionem IX, 33. τελευτῆς κρείττων τοῦ βίου, *publicanorum vulgo & facie melior.* Jungi aliquando solet ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων· *Porphyr. de Abst. l. 27.* Πρῶτον αἰὲν τοίνυν ἰστίον, ὡς οὐ παντὶ τῷ βίῳ τῶν ἀν-

ἀνθρώπων ὁ λόγος μου τὴν παραίτησιν οἶσι;
non cujuscunque generis hominibus. Ab hac
autem eleganti locutione non abhorruerunt
Romani, qui, si qua fieri potuit, Græco-
rum flores in hortulos detulerunt suos :
Lucret. I. 64. Humana ante oculos sæde cum
vita jaceret In terris oppressa gravi sub reli-
gione. humana vita, ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος.
Phadr. & prudenti vitam consilio monet :
hic jam ab eruditis hominibus notatum,
qua debeat significatione sumi *vita*, pro
ipsis scilicet hominibus : alias certe, me
quidem judice, minus commode diceretur
& Latine, *vitam monere consilio*, si pro-
prie capias. *Plinius etiam H. N. XXVIII.*
c. 2. In universum vero omnibus horis cre-
dit vita nec sentit : ex hoc autem scriptore
plura sunt a *Casaubono* collecta. Audacius
aliquanto *Celius Aurelianus Siccensis omnem*
medicorum vitam pro ipsis posuit Medicis :
tandem *Propertius lib. I. El. 2. His tu sem-*
per eris nostra gratissima vite : cum ad mo-
dum intelligi posse puto *Ælian. V. H. I.*
c. 34. Ἀμα καὶ ἐγὼ, ὁ βασιλεῦ, τὸν βλά-
πτοντα τὴν ἐμὴν οἰκίαν καὶ τὸν τῶν ἀδελφῶν
βίον, εἶπε, θεωρῶν ἀπολλύμενον· ipso fr-
atres eorumque vivendi rationem. Ἐκκαθαίρειν
simili ratione de *Hercule* dixit *Synesius*
in *Epist. στέλλεται οὖν ἐπὶ ποιηρὺς ἄνδρας*
τὸν Ἡράκλειον τρόπον ἐκκαθαίρειν αὐτῶν τὴν
πατρίδα.

P. 72. Ἐπιβοόλουντες] Lucianus habet Græviani Codicis lectionem, quæ omni orationis asperitati cominodo medetur. Sæpenumero fabulam Hyacinthi Scriptores Christiani insectantur: *Tatianus* gravis auctor & eruditus: λέγω μοι νῦν ὁ ἐκκλήβας, πῶς Ἰάκινθον διαχρίσας Ζέφυρος; Ζέφυρος αὐτὸν νίκηκε· καὶ τοῦ τραγωδοποιῶ λέγοντος, Ἀῦρα θεῶν ὄχημα τιμιάτατον, ὑπὸ βραχίαις αἰσας νικηθεὶς ἀπώλισε τὸν ἱρώμενον. Orat. ad Græc. §. 14. *Theophilum* & *Clementem* prætereos: accurate congruunt illa *Luciani* Dial. seq. αὐτὰς γοδὶ ὁ μάντις ἤγγισι, ὅτι φονεύσει μὲν ἱρώμενον τῷ δίσκῳ &c. multa habet comparia *Oenopani* apud *Eusebium*.

P. 73. Ἐργαστήρια τῆς μαστικῆς] Ἀπάτης ἔργαστήρια has easdem oraculorum officinas appellat *Clemens* in *Protrept.* Sed ire juvat in rem præsentem: diffors est in hac voce a communi notione usus: proprie quidem ergastula vocantur, quo mancipia derrudi solent, vel etiam prostibula & tabernæ meretriciæ, unde *Theramenes* a *Demosthene* Ep. 4. ἐν ἐργαστηρίῳ τιθραμμένος ἐκ παιδὸς dicitur, quoniam vitam duxerat turpem, & juvenilem nequitiam ad seram continuarat ætatem: illam autem nitidiorem, quam respicio, vocabuli significationem, potius in exemplis malo, quam mea cognoscas descriptione: *Demosth.* Orat. I. adv. Βεο-

tum:

εἰς: καὶ μὴ ἑαυτοῦ κατασκευάσας ἱργα-
 τήριον συκοφαντῶν· quæ paucis mutatis re-
 petuntur ad initium Orat. II. μὴ ἑαυτοῦ
 παρασκευάσας ἱργατῆριον συκοφαντῶν·
 Liban. Pro Saltator. οἶμαι μὲν οὐ Σπάρτης ἱρ-
 γαστήριον ποιῆσαι τῆς τέχνης, οὐδὲ παρὰ τὸν
 Εὐρώταν εἶναι ἀφ᾽ ἧς τοὺς λόγους· non equi-
 dem existimo, te Spartam elegisse quasi scen-
 nam ex theatrum quoddam artis tua orato-
 riæ: summopere vero arridet illud Helio-
 dori de Delphis, urbe cultissima, ἱργατῆριον
 Ἀπόλλωνος, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων τέματος, ἀν-
 δρῶν δὲ σοφῶν ἱργαστήριον esse confirmantiss-
 idem Æthiop. lib. IV. p. 235. πειρατικὸν
 ἱργαστήριον ipsos piratas homines ergastulis
 & si quid his pejus, dignissimos, ita vocat &
 cetera in aliud tempus asservabo.

P. 75. Ὑπὸ τυμπάνοις] Hæc arma to-
 tumque Bacchi bellicum apparatus repe-
 ries itidem in Baccho: non sine fructu con-
 ferri potest Arrian. Ind. Hist. c. 7. expe-
 ditiones autem & res Bacchi gestas mul-
 to venustissime præpinxit Horat. lib. II.
 Od. 19.

P. 76. Οὐδὲν αἶς ἱργάσασθαι] Malim: οὐ-
 δὲν αἶς ἱργάσασθαι τοιοῦτον οὐδὲν αἶς ξυμπου-
 ρῶν· ut exempli raritate facinus hoc apud
 Junonem Jupiter excuset: ξυμπόται non
 simpliciter de sodalibus Icarii, sed de qui-
 busvis vino deditis intelligendi.

τῶν Ἑρμῶν] Relege, quæso, cuncta ve-
 terum

rerum fabularum vestigia, de Junone certe non invenies, illam Cupidinis unquam ludibrio fuisse expositam: quid ergo? reponere *ἔτι*, cui jam vetulus pudendum amoris ignem adflaverat Cupido. Vid. Dial. 4. Hanc scripturam editio Juntarum expressit, cujus ab Brudithissimo du Saout admonitus sum.

P. 79. *καὶ τὴν θαλ.*] *καὶ τὴν θαλ.* moris enim non est *καὶ* eo modo repetere.

Ἐπιβούλευσαι ξυνδῆσαι] Integras aliquando e *Luciano* voces incuria librariorum omisit, ut illustri doctissimi exemplis ad p. 6. hic tale quid admissum, fuit cum suspicarer: ita scilicet supplebam propter phraseas, ut opinabar, duritatem: *ἐπιβούλευσαι ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι λαβόντες* ut p. 94. *ἐπῆλθεν ἐπιπλότῳ θέλει* non autem *ἐπῆλθεν ἐπιπλότῳ*. sed nihil invitis hominibus doctis constituo: tolerabilis enim est in *Auctore* nostro quaedam scribendi libertas. *Παντοῖος* dicitur *εἶναι* qui metu perculsus varias induit formas, emoti & trepidantis animi indicia: egregiam horum picturam vides apud *Nostrum Eunuchum* p. 981. *Βαγῶνς δὲ πολλὸν ὑπερῆντο, καὶ παντοῖος ἦν εἰς μορφὰ τραπέμους, χράματα καὶ ψυχρὰ τῷ ἰδρῶτι ριόμενος*. Similiter *Tatius* lib. V. *Τούτοις ἐντυχὼν πάντα ἰγνόμενος, ὁμοῦ ἀπεφλεγόμενος, ὠχρίων, ἰθάυμαζον, ὑπιστευς, ἔχαιρος, ἠχθέμενος*. &c ad initium

lib. VIII. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Θέρσωνος πα-
ταπαὶς ἦν , ἤχαιτο , ἀργίζετο , ἐβουλεύετο
&c.

P. 81. Ἀπαγορεύειν] In notissima locu-
tione , iis saltem , qui veteres scriptores
non incuriose tractarunt, *Benedictum* im-
pegisse jure quis miretur: tirones itaque
mihi monendi sunt, dici aliquem ἀπαγο-
ρεύειν , ἀπειπεῖν , ἀπειθεῖναι , qui labori-
bus periculisque ferendis non sufficit, eo-
rumque gravitate victus fatiscit & ani-
mum despondet. *Noster* in *Hermot.* 551.
πρὸς τὸ μῆκος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύειν· hic
tamen recte idem *Benedictus*, ob temporis
prolixitatem animum despondere: *Libanius*
ad *Theod.* p. 380. ἐνένοχα τὴν ἰδὴν καὶ εὐπ-
ἀπειτον· plura peti possunt ex *Isocratis* Ep.
1. προαπειρήκα, *Platone* p. 598. B. *Arrian*
de *Venat.* c. 17. *Pausan.* 350, 561. *Polluce*
VII. 186. *Luciano* T I. p. 444. *Synes.* Ep.
4. *Achill. Tat.* p. 159. qui ante oculos ha-
buisse *Synesi* locum videtur, aliisque: at-
tamen ego plures in eodem hæsisse luto
interpretes animadverto. *Servis*, qui im-
miti dominorum & intolerabili sævitia
pressi, herum mutare constituerant, jus-
erat πρῶτον αἰτίαι· ad quem *Atheniensium*
morem in sequentibus alludit *Mercurius*:
rem ipsam declarat *Pollux* VII. 13. ubi lau-
danda *Commentatorum* industria, ad quos
Lectorem ablego.

Page 2
1500

1500

1500

1500

1500

1500

1500

1500

1500

1500

1500

1500

1500

1500

1500

1500

1500

1500

1500

1500

1500

1500

1500

1500

1500

1500

1500

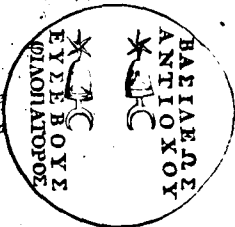
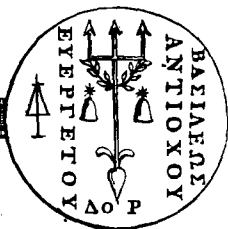
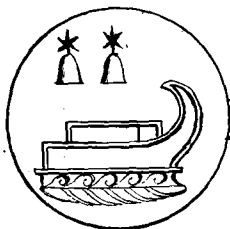
1500

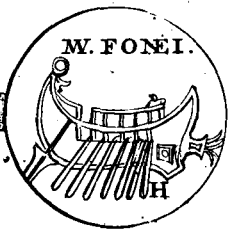
1500

1500

1500

1500

P. 83. τὰ ἔχνη τῶν τραυμάτων] Quæ
castuum vulnera Plinio dicuntur, cui hanc
 vocem pereleganti emendatione restituit Vir
 summus *Joh. Frider. Gronovius* p. 780. ad-
 ducto insuper *Austoris* nostri loco: adde
 quoque doctiss. *Lamb. Bos Observ.* ad N. T.
 p. 98 Sic ἔχνη καὶ σημεῖα τῶν ἰγκαυμάτων
Catant. p. 448. & *Diozenes* in *Zenone*: τῶν
 γνωρίμων τινὸς παιδάριον μεμολαπισμένον
 διασάμινος, πρὸς αὐτὸν, Ὁρῶ, ἴφη, σοὶ τοῦ
 θυμοῦ τὰ ἔχνη. Quale Castoras insigne ca-
 pit i impositum habuisse memorat *Lucianus*,
 etiam nunc in nummis conspicitur: non
 dissona prodit *Codinus* in Circi Constantino-
 politani descriptione, quem operæ est su-
 per hac re consulere. Hæc ut non tantum
 mente sed oculis etiã percipias, Benevole
 Lector, laudatissima fecit & ad augendas li-
 teras prona nobilissimi Wildii humanitas:
 quos enim adjecti Antiochi nummos, ad ex-
 emplaria repræsentavi, quæ servat Specta-
 tissimi Viri incomparabilis nomismatothe-
 ca. Postea præsens Dioscurorum numen
 utilissimum nautis periclitantibus officium
 præstare, & tranquillandi maris provinciam
 sortito tanquam inter Deos ipsi obtigisse,
 Mercurius affirmat: per apposite ad veterum
 opinionem: hoc enim obeundi maris mu-
 nere Castoras & Helenam poetæ venustis-
 simi honorifice condecorarunt: *Euripides*
 in *Oreste*: Ζηρὸς γὰρ αὖσαν, ζῆν τὸν ἄφθιτον
 * * * * 3. χροῖον.

ἄντων, Κάστορι τε, Πολυδάμῃ τε· ὃν αἱ ἑτέροις
 πτυχαῖς Σύνθακος ἔχει κρυπτοῖς σπηταῖς·
 iterumque in extrema fabula: Σὺν Τυδαρί-
 δει τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μεδύσσα θαλάσ-
 σης: De Helena tamen contraria scripsit,
 notante Scholiasta, *Sofibius*: ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς
 χιμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπὶ κόους ἔστι,
 κατὰ Εὐρυπίδην σισυμνίανται· ὁ μὲν τοι Σω-
 κρίβιος ἑμπλὴν οὕται οὐκ εὐμνῶνς αὐτὴν ἐπε-
 ραίνεσθαι· etiam si de fausto Helenes nu-
 mine dubitaverit *Sofibius*, de Castore saltem
 & Polluce res est certissima: eximium ad-
 scribam *Plutarchi* locum in *Lyfandro* pag.
 439. ἦσαν δὲ τινες οἱ τοὺς Διοσκόρους ἐπὶ
 Διοσκύδρου τοῖς ἀκατέρωθεν, ὅτι τοῦ λιμένος
 ἔξωθεν πρῶτον ἐπὶ τοὺς ποταμούς· ἄρα τοῖς
 αἵματι ἐπιλάμψαι λέγοντες· ut constant ver-
 ba, & omnia rite cohaereant, vel post ἐκα-
 τέρωθεν addendum reor, εἶδον, vel ultima
 sic refingenda, οἱ ἄρα τοῖς αἵματι ἐπιλάμ-
 ψαι ἔλινον· prius tamen facilitate sua mar-
 gis arridet: hanc igitur ob causam in Ca-
 storum honorem *Lyfander* Delphis conse-
 cravit χροκόδον ἄσπερον τῶν Διοσκόρων, αὐ-
 τορε *Plutarcho* p. 343. quin etiam Pollu-
 cis Græcum nomen eo trahunt Gramma-
 tici, quoniam *διδκος* dulcedinem notat; nam
 & vitam duxit humano generi utilissimam,
 & in Deorum acceptus numerum suavissi-
 mam jactatis mari navigantibus salutem
 annunciare non dedignatur: vide *Scholia-*
stam

Sam. Mællon. Rhodii ab lib. I. §. 1037. & *Etymologum* in Ἀδωνεύς. Similem Achillis benevolentiam ad insulam Achilleam memoriz mandavit *Arrian. Perip. Pont. Eux.* Sed limitibus inclusus angustis, eostantum curabat, qui ad hanc appellebant insulam, iisdemque præsens suum numen significabat indicis, quibus ipsi Castores: non indigna, quæ ponantur, *Arriani* verba: οἱ δὲ καὶ ὑπὲρ λέγουσιν φανῆναι σφισι ἐπὶ τοῦ ἰστοῦ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ κέρως τὸν Ἀχιλλέα, καθάπερ τοὺς Διοσκόρους· τοσοῦτο μῖνον τῶν Διοσκορῶν μῖνον ἔχον τὸν Ἀχιλλέα, ὅσοι οὐ μὲν Διοσκούραι τοῖς πανταχοῦ πλωζομένοις ἀπαργαῖς φαίνονται, καὶ φανόντις αὐτῆς γινώσκαι, ἢ δὲ καὶ πηλάζουσι ἤδη τῇ νήσῳ. Alibi forte plura, ubi simul, cur hanc præcipue Dioscuris provinciam veteres assignatam voluerint, explicabitur: istiusmodi certe stellularum in morem ignes per transtra navium oberrantes haud modiocri gaudio nautarum animos pertenant, & maris ad austrum se componentis tranquillitatem prædicunt: causas horum naturales multi recentiorum enuclearunt, qua in re nos minime commorabimur.

P. 88. Ἰδὲν εἶδον] Sanissima lectio & bene Græca: e *Pausania* monstravit hanc similesque locutiones præstantissimus Syl-

**** 4

bur-

burgius in eruditissima illa ad Lectorem præfatione: usurparunt etiam LXX. Interpretes *Exod.* 111, 7. ἰδὼν εἶδον τὸ καίωμα τοῦ λαοῦ μου: quæ a *Stephano* repetuntur *Actor.* VIII, 34. in hac autem scribendi formula lapsi sunt Viri doctissimi, *Pfochenius Diatr.* §. 52 quod Hebrææ phræseos æmulationem negaret, & *Gatakerus* de N. T. *Stylo* c. IX. quod *Pfochenio* adversarius insolens hoc esse Græcis loquendi genus confirmaret, & *Luciani* loci vim frustraneo conatu eludere niteretur: etsi enim phrasis quædam native Græca sit, a LXX. tamen & N. T. scriptoribus adhibita ad locutionem Hebræam accurate exprimendam aliam utique induit formam: quare prudenter *Sylburgium* scripsisse judico: cujusmodi phræses occurrunt etiam in sacris literis ex Hebraica consuetudine petita. De polypo legatur *Theophrast.* de *Color.* *Ælian.* H. A. pluribus in locis, & H. V. lib. I. c. 1. *Basilus* & *Eustath.* in *Hexaëm.* ad quem posteriorem multa congeffit *Leo Allatius*.

P. 89. Ἐπιλόγῃ] *Prælogis*: rarissimi usus significatio, quam observandam moneo: in historia parili *Antoninus Liberalis* c. 1. scripsit: ἡ δὲ ἀνέλιγτο, καὶ ἀνίγναι. Sic tamen & *Euparium* adhibuisse censeo in extrema *Libanii* vita: καὶ ὁ τοῦ ἔχου ἀνελιγόμενος ἕκαστα αὐτῶν εἰστάει: quamquam

quam aliter *Interpres* ceperit; & *Callimachus* *Epigram.* XXIV. Πλάτωνος τὸ περὶ ψυχῆς γράμμι' ἀναλεξάμενος. Paulo post, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῦθον ἤξιον malim quam αὐτῆς. *Jurgia* *Dearum* asperissima nisi sedasset *Jupiter*, res ad manus venisset, quod ita *Lucianus*: καὶ εἰ μὴ γι' ὁ Ζεὺς δίστησιν αὐτὸς &c. veram agnovisse *Leclionem* videtur *Benedictus*: ac nisi *Jupiter* ipsas dixerisset: αὐτὰς. alias enim potius scripsisset, εἰ μὴ γι' ὁ Ζεὺς αὐτὸς δίστησιν. neque decorum est, δίστησιν suo casu carere.

P. 92. ἀπιλάηπτο] Sic tres quatuorve, quas oculis usurpavi, editiones: vitiose tamen: quis enim auribus defæcatis & Græcæ puritati assuetis toleret ἀπολαμβάνομαι τῶν κεράτων? nam nativa locutio est ἐπιλαμβάνομαι τῶν κεράτων. ut in *Navigio* τῶν κροιάων ἐπιλημμένους. καλωδίου ἐπιλαβίδαι apud *Max. Tyrium* *Serm.* V. & φιλοσοφίας ἐπιλαμβανόμενος, *Philosophia* *studio* *Serm.* XXXI. *Artapanus* de *Judæorum* *Rebus* apud *Euseb. Præpar. Evang.* lib. IX. Τὸν δὲ Μάυσον ἐν εἵχε ῥάβδον ἐκβωλόντι ὄφιν ποιῆσαι. προηθέντων δὲ πάντων ἐπιλαβόμενος τῆς οὐρᾶς ἀνελόθαι καὶ πάλιν ῥάβδον ποιῆσαι. Igitur hoc etiam loco scribe ἀπιλάηπτο.

P. 94. Εὐτρεπῆ] Ante legebatur ἰοκρ-
 * * * * * 5

πῦ· quæ lectio sane parum erat *εὐτραπὴς*.
 nos Grævio MSS. probanti sumus obsecuti,
 & meliorem unius literulæ mutatione le-
 ctionem *Luciano* redonavimus. Occurrit
 equidem in *Aeschylæ Choëphoris* *εὐτραπὴς* *εὐ-*
τραπτος, *auxilium paratum*, et ornate in-
 structum: sed hoc damnatum a Codicibus
 scripturam nullo modo confirmat: cognosce
 potius hæc exempla aptissimos restituit le-
 ctionis tibicines: *Lucian. in Cataplo*: *Εἶναι*,
ὁ Κλωβοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἔμειν πάλαι
εὐτραπὴς, *Aeschines* in illa multo facetissi-
 ma epistola X. καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ
τὴν Καλλιφρόνιν εὐτραπὴς. *Dionysius Halicar-*
nassensis Antiq. Rom. lib. IV. c. 72. πρὶν
 ἢ τὰ παρ' ἡμῶν εὐτραπῇ γινώσθαι. *Hesych.*
Εὐτραπῇ, ἡτοιμασμένον. Hinc εὐτραπίζω,
apparare apud Aristoph. Pl. ὕ. 626. alibi quoque
 frequentissime.

P. 95. *ἐγκαυμάται*] Dubitabilis est hu-
 jus lectionis bonitas: nam superius p. 79.
 ἔστι τοῦ τὰ *ἐγκαυμάται* *ἐκαάμην* legebamus:
 breviter inquiram, utrum anteponendum
 videatur. *Ἐγκαυμάται* notæ vocantur igne
 signatæ & inustæ ἀπὸ τοῦ *ἐγκαίειν*, unde
ἐγκαυμαίνω, inustus in Glossis: & πάλαι
ἐγκαίειν μεταίτιον τὴν χάριξιν apud Non-
 num Syntag. *Ἰερ.* ad Stelit. II. *Gregorii* 25.
Nosier Catapl. p. 44. καὶ τοί, τί τοῦτο;
ἔστι μὲν καὶ αἰεὶ τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ
 αἰετῶν

αὐτὸν δὲ ὅπως ἐξαλείπεται, μᾶλλον δὲ ἐκπέ-
 νονται· insignia cognoscis literari servi, quæ
 vafer ille exciderat, ne conspicuas dedeco-
 ris notas corpore præferret. Legenda, quæ
 hac de re eruditissime scripsit *Rhodius* ad
Scribonium Largum. *Euparius* in *Ædesio*
 hos vocat αἰδράποδα διδουλιυκῶτα κακῶς,
 καὶ μάλιστα καταδιδασκημένα, καὶ τὰς
 τῆς μοχθηρίας αἰτιατὰς ἐν ταῖς ἰδιότησι φέ-
 ροντα· apud *Platonem* in *Timæo* p. 1045.
 αὐτὲ οἷον ἐγκαύματα μοι αἰνεπλύτου γρα-
 φῆς ἔμμεναι μοι γέγονε· quibus ad περιγρα-
 φὰν seu ἰγκυστικὴν *Philosophum* respexisse
 duco: *Chalcidius* interpretatione liberiore
 mentem Auctoris sui expressisse fuit conten-
 tus: Fors etiam quod studiosa senis et assidua
 relatio moracana quandam et inobsoletam
 impresserit animo notam: simili modo τρυ-
 σίππιος exponit *Etymologus*, ἰγκυμα ἰσ-
 πει γιγνηκότες ἐπὶ τῆς γυνόου, quod pro-
 pterea πυρὸς χάραγμα non inconcinne vo-
 cat *Anacreon* Od. 55. Tandem *Scholias*
 nostri *Luciani* ad *Lexiphanis* ista: καὶ
 ὅτι καύματα ἢ hæc adnotat: ὅτι τὰ ἀπὸ
 πυρὸς κρύους γινόμενα ἰγκύματα εἰς τὸ σῶμα
 ἡμῶν λέγει· rectissime scripsit & ex medi-
 corum consuetudine, qui solent ἰγκύματα
 et nominare signa, quæ frigus penetrabile
 corporibus humanis impressit, quamquam
Luciano nihil faciat. At vero ab istis ἰγ-
 κύμασι multum distant ἰκκύματα· bonis

avibus illa vox in *Pollucem* reducta est libri VII, 110. & X. 110. ubi opportuno *Diodori* exemplo ostendi significare *cremia*, seu *ligna arida*, quæ focis imponuntur: qua propter vitii non expertem suspicor *Pollucem* meum VI, 91. τὰ δὲ ἱγκαύματα ἴσταν· non tamen me præterit, & in *Hesychio* sic vulgatum: Ἐἴσαν &c. τὰ ἱγκαύματα· melius utriusque integritati consultum arbitror, si refingas ἱγκαύματα· discernant oculatiores, num rem acu tetigerim. Ex his satis liquet, & meliorem me ducere in priore dialogo lectionem ἱγκαύματα, eandemque hic etiam reduci malle, quoniam ἱγκαυμάτων ea nunquam est notio, quæ huic *Luciani* loco possit convenire.

P. 98. *Ἱστούμενος*] Vide *Gravium* ad *Sotæ* p. 751. In prima *Tritonis* narratione ἢ Ἀθηναῖ μὲν τὴν ἀσπίδα προβαίνοντα &c. ἢ Ἀθηναῖ δὲ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποεπιλαβούσης non bene digestus orationis nexusprehenditur, quæ Græcis ἀνακολουθία· dixi supra.

Ad *Timonem* accedimus, quod ego mobilissimum *Luciani* scriptum juxta cum eruditis hominibus admiror & permagnifico: quid enim eo purius est, & ad veterem eloquentiæ formulam magis compositum? quid itidem argutius habes, & ingeniosius? nam certe lectoris harum elegantiarum non expertis mentem inexpecta-

Ætata voluptate perfundit. In hanc itaque curam incubuerunt doctissimi viri, ut melitissimum hoc ingenii Luciani monumentum expolirent atque illustrarent: neque adeo sua laude fraudanda est *Tanaquilli Fabri*, hominis elegantis, opera, quam in hoc Luciani scripto utiliter collocavit: hunc non passibus æquis & longo satis intervallo sequitur *Lambertus Barlaeus*, cujus in *Timonem* labores diligentiae gloriam certe & propensi in literas animi merentur: ego post alios lineam in hac tabula ducere constitui, & fors operæ fecisse pretium videbor, si accuratius quædam ex *Aristophanis* fabula *Pluto* loca monstravero, quæ sibi proposuit imitanda *Lucianus*; non enim inde scripti præcipuum tantummodo argumentum, verum etiam locutiones nonnullas & sententias desumfit. Sed post *Tanaquillum Fabrum* restant, quæ de *Timone* prædicamus: neque enim tanto nos hunc hominem odio, quanto ille genus omne humanum, prosequimur, vel propter hunc solum *Luciani* nostri libellum: nam hos ejus mores inficetos & ab hominum congressibus abhorrentes male nititur excusare *Faber*. Sanè *Platonis Epistola* a *Leone Allatio* publicatæ, sophistica potius sententiarum ludibria, quam nativam principis philosophi gravitatem spirant: contra stat veterum auctoritas, sine qua nihil in hujuscemodi re-

bus licet: *Aristophanes* in *Lyssistrata* p. 387. ingenium Timonis inhumanum sale Comico defricat, & in *Avibus* deorum hominumque osorem vocat κατὰ τὸν Τίμονα, merum Timonem: quapropter & merito μετὰ τὸν Τίμονα cognomen ipsi adhæsit: Cicero *Tuscul. Quest.* lib. IV. §. 25. odium in hominum universum genus, quod accepimus de Timone, qui μετὰ τὸν Τίμονα appellatur. Idemque obscurius de *Amicitia* §. 37. Quin etiam si quis ea asperitate est, & immutabilitate natura, congressus ut hominum fugiat atque oderit, qualem fuisse Athenis Timonem accepimus &c. *Plinius* H. N. lib. VII. c. 19. ubi æquabilem animi tenorem exire aliquando monet in rigorem quandam torvitatemque naturæ duram & inflexibilem, affectusque humanos adimere, inter ceteros puctores maxime sapientiæ Timonem connumerat, hunc quidem etiam, ut inquit, in totius odium generis humani evehit: hunc tamen ipsum philosophis accensore non erubuerunt antiqui scriptores, quem insanientis potius sapientiæ, siquidem illa sit sapientia vocanda, consultum dixeris: particulam e *Diogene* in *Timonis Philiasii Vita*, sed alieno ibi loco positam, quæ breviter ingenium huius Misanthropi complectitur, excerpam: Εἶπον δὲ καὶ ἕτεροι Τίμων, ὁ μετὰ τὸν Τίμονα, ὁ δ' οὐ φιλόσοφος, καὶ φιλόσοφος ἢ σφόδρα καὶ ἀνεπρίγμων.

φες καὶ Ἀντίγονος φησι λόγος γοῦν εἶπέν Τίμων
 ἡμῶν τὸν Περικατετικὸν ἐκ' αὐτοῦ, αἷς παρὰ
 τοῖς Σκίθαις καὶ οἱ φεύγοντες τοξότοις καὶ
 οἱ διώκοντες, αὐτῶ τῶν φιλασέφων οἱ μὲν διώ-
 κοντες θυρῶσι τοὺς μαθητὰς, αἱ δὲ φεύγοντες
 μαθάσκει καὶ ὁ Τίμων· alieno dixi loco pos-
 sitam, quoniam ex more *Diagonis* ad finem
 erat rejicienda: ut enim nunc est, narra-
 tionem de Timone Phliasio non bene in-
 terrumpit & conturbat: sed observa mihi,
 Timonem nostrum fuisse φιλόσοφον: id
 nimirum ad *Lucianum* facit, qui illum in-
 ducit agrum sarculo versantem: ne vero
 non de Timonis natura credat Lector, res-
 erit ipsa testimonio, quam e Plutarcho sa-
 tis ridiculam commemorabo. Cum proces-
 sisset aliquando noster homo in Athenien-
 sium concionem, omnium animos rei no-
 vitate perculsos ad se convertit, magnam-
 que sui expectationem concitavit: ille vero
 ad attentos Athenienses hæc dixisse fertur:
 area mihi parva est, in qua domum eri-
 gere decrevi: in hac ficus enata multorum
 suspendiis est nobilitata: non possum ita-
 que non, quin publice significem, si quem
 Atheniensium vitæ ceperitis ædium, me eun-
 velle rogatum, ut ex hac felici arbore se
 suspendat, antequam excindatur: & quis
 post hæc certius asperitatis morum ejus ar-
 gumentum desideret? hunc autem rigorem
 ex injuriis amicorum videtur contraxisse,
 quos

quorum ingratus post ingentia beneficia animus in hanc eum opinionem præcipitavit, ut summam vitæ beatitudinem in universi generis humani odio definiret: *μὲντοι εἶδε μηδὲνα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γινώσκειν, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους*, ut scribit *Pausanias*: neque hoc profecto temere finxit *Lucianus* noster, sed ex ipsius historię veritate accepit: indicio *Plutarchus* est in *Antonio*, quem & ipsum refert hominum evitare congressus, *καὶ τὸν Τίμωνος ἀγαπᾶν καὶ Ζηλαῦν βίον ἔφασκεν*, *ὡς δὲ πεπονθὼς ὅμοια*. καὶ γὰρ αὐτὸς, *ἀδικηθεὶς ὑπὸ φίλων καὶ ἀχαριστηθεὶς, διὰ τοῦτο πᾶσιν ἀνθρώποις ἀπιστεῖν καὶ δυσχεραίνειν*. Meminit etiam in *Alcibiade*, quem multa civium celebritate e concione deductum sic alloquutus fuit: *Euge vero, fili, macte sis isthoc honore; illis enim tu magnum aliquando malum conciliabis*. Cum quo solebat, solus erat *Apemantus*, quem tamen ipsum ingratus perpetiebatur: nam quando simul una convivabantur, dixissetque *Apemantus*, *Quam aptum est hoc nostrum atque pulchrum convivium*, *Siquidem*, inquit *Timon*, tu abesses. Miror itaque, quid dixerit *Hieronymus Peripateticus*, *Timonem discipulos fugientem captaſſe*, cui nihil æque fuerit in votis, quam ab omnium familiaritate remotum res sibi suas habere. *Vitam cognoscis sentam & morum torvitate*

tate horridam: jam nunc quis viri fuerit obitus, enarrare juvat: ceciderat bonus ille de pyro sylvestri, &, cum crure fracto medici curaturam abnueret, computruit, atque adeo squalidam vitam indecora morte finivit. *Suidas* hoc e *Neantbe* refert in 'Α-
 πόλλων & Τιμόν· ἀπὸ ἀχράδου πείοντα· Sed
 vetus ad *Aristophanis Lysistratam* Commen-
 tator, quem eruditorum hominum oculis
 concedet singulare Musarum decus *Lud.*
Kusterus, ἀπὸ χαράδρας habet; quod mi-
 hi minus probum videtur & conveniens.
 Sepulchrum Timonis a reliqua terra maris
 impetus avulsit, ne non vitæ notas ipsum
 repræsentâret monumentum. Memorabile
 est, quod in *Pausania* reperio lib. I. cap.
 30. Κατὰ τοῦτο τῆς χώρας (prope Acade-
 miam) φαίνεται πύργος Τιμόνος &c. itaque
 Lucianum laudo, qui rei veræ confictam
 eleganter subtexit: αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν
 περιέμνος τὴν ἐσχατίαν πυργίου οἰκοδομήσαν
 ἐπὶ τοῦ θησαυροῦ· nam de insperata the-
 sauri inventionione neminem habet aucto-
 rem, vel saltem nullum inveni, id qui
 memoriæ mandarit: quamquam me non
 prætereat, Commentatorem Horatianum
 illud divitis istius exemplum, qui, dum
 populus ipsum sibilabat, sibi plaudebat
 domi, ad Timonem Atheniensem referre:
 neque de nihilo est, quod scribit in extre-
 mo *Timone*: ὅστις τί οὐκ ἐπὶ τῇ πείρᾳ
 ταῖς

ταύτην ἀνελθὼν : etenim illa regio maxima saxosa erat, & collibus aspera, ut ex *Romania* liquet. Denique memoriam hujus viri Epigrammatis æternarunt poëtæ: inter alia, quæ in *Anthologia* reperiuntur, hoc *Callimachi* est.

Τίμων, (οὐ γὰρ ἔτ' ἰστί) τί ται, φάος ἄ
σκέτος ἰχθῆρῶν;

Τὸ σκέτος, ὑμῶν γὰρ πλείους ἐν ἁρτί.
Vide *Callimachi Epigrammata* per Rich.
Bentlejum fidus eruditionis nobilissimum collecta.

P. 99. Ὡ Ζεῦ Φίλε] Multa vides in vatum dedecus cognomina Jovis cumulata, quibus quasi tibicinibus & fulturis ruinam meditantes versus sustineant: eadem illa & aliquanto etiam plura studiose collegit & apte explicuit *Dio Chrysostomus de Dei cognitione* p. 216. Jupiter nimirum πάσαις ἐπ' αὐτοῖς ἢ φύσει τε καὶ τύχῃ, ἅτε πάντων αὐτὸς αἴτιος ὢν, tam varia nactus fuit a diversis muneribus, quæ obire putabatur, nomina, ut docet *Aristoteles*, aut quicumque alius certe vetus scriptor *de Mundo* c. 7. Εἰς δὲ αὐτὸν πολυώνυμός ἐστι, κατονομαζόμενος ταῖς πάσαις παῖσι, ἅπτερ αὐτὸς νομοχῶν. lege cetera: plura dabit *Cornelius de Natura Deorum*, *Scholiasies Euripid.* in *Hecub.* v. 345. & *Pollux* lib. I. c. 1. cui ad verbum fere conveniunt, quæ scribit *Sophocli. Commentator* in *Ajac. Flagell.* v. 492.

Potuerat itaque & Jovem ostendisse πολυ-
 θυμοι Illustriss. Spanhemius ad Callim. H.
 in Dian. V. 7. ubi hunc Luciani locum
 tangit. Quæ vero Noster in ignominiam
 convertit Poëtarum, ex iis ipsis cumulum
 meritis eorum laudibus adstruit Dio Chry-
 sostomus dicta Orat. pag. 213. qui locus
 in paucis eximius ab omnibus rei poë-
 ticæ amantibus cognosci debet & confide-
 rari.

Ἐμβρόντης] Poëticum illum furorem,
 quem insaniam & non ingratum placentis
 stultitiæ colorem Zoili denominare consue-
 verant, sugillat hoc nomine Lucianus:
 Ἐμβρόντης enim apud Hesychium, παρα-
 πηλεγμένος τῷ δαίμονι, μακρόμηνος ite-
 rum: Ἐμβροταβήτης. ἡσυχίᾳ γινόμενος, μω-
 ραίνων. Ἐμβροταβήτης, ἀναιδέτης apud
 Suidam μάταιος γινόμενος. μάταιος enim γλ-
 οῦσαι recentiores sæpissime dicunt, quem
 repentino casu obstupidum animi corporis-
 que vires deseruerunt. Hinc non vane su-
 spicor, labem in Hesychio hæsisse, ubi scri-
 bit: Ἐμβροταβήτης, ἀναιδέτης, ἠμβρόν-
 τής. quid enim facilius animadvertas,
 quam refici debere, ἠμβροταβήτης. quæ
 enim alterum illud originem habeat? nam
 brutum judicabo, ad id vocabuli qui
 confugerit. Proprie posuit Philostratus
 lib. III. de Vita A. T. ἠμβροταβήτης δὲ αὐ-
 τοῦ ὑπὸ τῷ παρῶν. πικρὴν ἄλλοι ἄλλως

eos autem a sapientibus fulmina tactos omnes vulgo cecidisse: scilicet ex hoc præter alia loco pyrii pulveris usum, bellicorumque tormentorum jam olim in India fuisse notum quidam contendunt. Vide & Polluc. I. 118. venuste transtulit Achilles Tarius lib. III. p. 191. μέγας γὰρ οὐκ ἔχει τὸ κακὸν ἱσθιόντι μὲν· immoderatum enim in malum me reddidit attonitum: id enim in Glossis Græci vocabuli est interpretamentum: Adamantius de immobilibus oculis tractans, οἱ μὲν ἀχρότεροι, inquit, ἱμβροτάτους σημαίνουσι· cominode declarat Polemo in eadem re: οἱ δὲ ἀχρότεροι μακροὺς ἀνδρας σημαίνουσι· insanientes igitur stupidos voluit Adamantius: Hesychium e scena detulisse censeo facetum illud βρότημα pro ἱσθιόντι·

P. 100. Ἐξω τοῦ παύγου] Nihil hic imperfectum, ut Barlaus putabat, modo veritas, excepto nominum strepitu: quæ locutio illum fugiebat. Ab eodem paulo ante Propertii versiculus prave est adhibitus; positas fulcire ruinas. præterquam enim quod ibi legendum docuerit pruinas elegantissimus Broekhuysius, aliam ibi longe notionem habet fulcire, ut ex eruditissimi hominis commentario discas. Sed viri illius errores non paucos præterire constitui.

Τὸ δὲ τραύματος] Immerito lites huic scripturæ moverunt doctissimi Viri, quibus

bus inepte de fulmine dici τραῦμα videbatur: seorsum ab iis sentio propter hunc Euripidis versiculum: Πολλοὺς δὲ βροτῆς τραῦμα' ἀναιμον ἄλυσσι· elegantissime protέτο: conservavit Theon Smyrnaeus Περὶ Μουσικῆς cap. 2. Hinc emaculabis itaque Plutarchum Sympof. IV. c. 2. ubi edium est πνῦμα' ἀναιμον, quod omni Venere caret: neque enim recte de βροτῇ πνῦμα dicatur, nec rite jungas cum ἀναιμον· admonuit me stator eruditionis veræ ac vindex Lud. Kusterus. In hac autem tota Jovialium fulminum irrisione ante oculos habuit Noster hæc Aristophanis in Pluto ὕ. 124. Οἷσι γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα, Καὶ τοὺς κραναεὺς ἀξιους τρισηίδου· Hæc vero μόνον δὲ τοῦτο οἰεσθαι &c. ad Iovis pertinere contemtores, extra controversiam meo arbitratu esse debet.

Ἀπίθανος ὢν &c.] Inexpectata meis auribus accidebat hæc locutio: quapropter nescio quid meditabar; οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος, ὡς πρὸς οὗτω &c. quod molle est & bene Græcum. Salmoneum & Tantalum, pro hominibus posuit impiis & Deos oppugnantibus Herach. Vit. Hom. p. 408.

Ὑπὸ μαινδαγόρου] Leo Allatius ad Hexæm. Eustath. p. 57. ὑπὸ μαινδαγόρου· quod ego potius probo, cum & vetustæ quædam editiones id agnoscant, & Stephanus Schediasm. lib. IV. cap. 6. comprobet; ani-

animus ad Palmerii notata non est adven-
tendus: vim mandragoræ somnificam multis
illustravit eruditionis non spernendæ Græ-
cus d. l. *Hesychius*. Μανδραγόρας, εἶδος βο-
νῆος οἰσάνου καὶ ὀκνητῶν. scribe ὑπνωτικόν.
nam sic alibi: Ὑπνωτικόν, ἢ μανδραγόρας.
Et *Suidas* ὑπνωτικὸς κάρπος. alterum me-
solicitat οἰσάνον. neque enim perplacet *So-
pingii* conjectura μαννόν. ψυχτικόν appro-
barem, nisi nimis a literis recederet; ta-
lem enim mandragoræ potestatem *Galenus*,
Paulus Aegineta aliique assignant; neque
sane eo referri potest, quod vino mixtum
assumeretur, teste *Theophrasto*: alii persua-
debunt: huc spectat nobile Cæsaris facinus,
quod *Polyanus* narrat *Stratag.* lib. VIII. il-
lum omnes interemisse, qui se ceperant,
latrones, vino mandragora mixto inebriatos
& in somnum delapsos: dissentiunt in hac
historia *Suetonius*, *Plutarchus* aliique, quos
loci non est examinare. Eximie *Noster Adv.*
Ind. p. 554. Ἄλλ', ὃ κατακύνων, οἷσι το-
σοῦτον μανδραγόρας κατανοχῶσαι αὐτοῦ,
οἷς ταῦτα μὲν ἀκούειν, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἶδέναι.
οἷος μὲν σου ὁ μὲθ' ἡμέραν βίος &c. sed tan-
tam in eo, effeminate, ingenii torpedinem
esse putas: non aliter usurpasse censeo in-
prominatum Auctorem apud *Suidam*: καὶ
Φωκίταις πολὺν μανδραγόραν ἐκπιπυνῶς. quæ
ex *Demosthene* & *Xenophonte* ab aliis addu-
cta, non recoquo.

P. 101: *κατακρηδόν*] Reperis hoc apud *Suidam* & *κατακρηδόν*, *κατακρηδόν* apud *Hesychium*: præceptum autem & abruptus vocum illarum sonitus artificiosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformat: *Philo Judæus* adversus *Flaccum* per orationem colore variavit: *κατακρηδόν* *προσκαμίζοντες* &c. *οὐκ ἐδιδυμίσαν* *δορῶν* *φορμυδόν* &c. *αἱ στοιχῆδον* *ἐκὰς* *μίας* *ψῆς*.

Φορμυδῶς] Nimis acute *Faber* de vilitate vocis *κατακρηδόν* notanda cognasse *Lucianum* putabat: quid existimem paucis dabo: poetarum ridiculam antea verborum obiter irrisisse *Nostrum*, nemo dubitabit: hic verba sunt Tragica & grande sonantia: præterea horridum quid & incomitum in istis *κατακρηδόν* *ἐκὰς* *μίας* *ψῆς*. accedo igitur ad *Eruditissimi Jensis* sententiam hæc e Tragico quodam antiquo desumpta suspicantis, cujus in fabulis, ut conjecto, numerosis vocibus infusus suberat sensus: hinc jure videor inferre, *Φορμυδῶς* *κατὰ* *ἐκείνων* Comicis opido familiarem poni pro *κατακρηδῶς* vel *κατακρηδῶς*, & *Lucianum* simul ineptum illius poetæ sensum perstrinxisse.

Ἐξ ἀναπνέοντος] Est in *Aristophanis Plu-*
to §. 244. *Nostrum* p. 113.

Εἰς ἑθὺς τι ἀρχαῖος] Simulatam illam in
obeundis sacris religionem sæpe designat
Pla-

Plato: vide lib. II. de Rep. ubi multa his affinia.

Ἀναστῆσαι τοὺς κύνας] Somniat Barlaus de canibus οἰκουρῆς · scilicet illum hominem latuit antiquos adhibuisse canes ad templorum custodiam: hac nimirum tutela ipse Deorum vigilacissimus indigebat: belle facit ad *Lucianum* historiola non inficeta de cane, cujus utilem vigilantiam publicis honoribus Athenienses condecorarunt, in *Æliano* de *Animal.* lib. VII. c. 13. quam ibi cognosce: Idem canes Vulcano sacros in ejus templo victitasse refert lib. X. c. 2. *Philostatus* etiam canes ad valvas templi Dictynnæ in Creta invigilasse narrat de V. A. T. lib. VIII. cap. 12. De canibus, qui Scipioni in Capitolium ingredienti nunquam allatrarunt, memorat *Gell.* N. A. VII, 1. Possem e *Pausania* plura; sed monuisse Lectorem sufficit. De vicinis, qui in auxilium advocantur, parile, quod apud *Aristophanem* in *Thestophor.* v. 248. Ἰδὼρ ὄδωρ, ἃ γείτονες.

P. 102. Πόσαι Φαίθοντι] Opera est *Libanium* audire scribentem T. II. p. 391. οἱ δ' ὤπεντο πᾶσιν ἁμαρτήμασι δίκαι, σφόδρα αὖ ὀλίγοι ἢ τὸ σωζόμενον · ὅστις οὖν ἰοικῆναι βούλεται θεοῖς, ἀφ' οἷς τιμωρίαι χαίρειν μᾶλλον ἢ λαμβάνειν. Est itaque cum tardus ad vindictam Jupiter iracunda ponit fulmina.

Πᾶσι τοῖς θεωμένοις] Colorem duxit *Noster* ex *Aristophane* Pl. v. 830. quæ si conferre neglexeris, minus perspectam habebis horum omnium elegantiam. Miseret me sane Timonis, quem, effusis culpanda liberalitate divitiis, omnes noti atque amici deseruerunt, ut purpura Terentiana panniculos meos exornem.

Δυσάνητος καὶ ἀποτρέπων] Quarumdam venustate locutionum captus *Lucianus*, easdem scriptis sæpius inseruit, sibi-que quodam suo jure vindicavit: adverte vero: *Eunuch.* p. 978. δυσανήσιόν τι ἀποφαίνω καὶ δυσάνητος θάμα, εἴτις ἔωθεν ἐξίων ἐκ τῆς οἰκίας ἴδοι τοιοῦτόν τινα. *Pseudol.* p. 590 ἐκτρέψαι τὸ δυσάνητος θάμα. Proprie dixit ἐτρέψαι (ὁδόν) ἐκτρέποντας inde deductum ἐκτρέψαι τινα, *fugere alicujus & abominari conspectum*: *Aristoph.* Pl. Oἱ δ' ἐξετρέποντο κ' οὐκ ἰδόντες ὅτι μὲν ἔτι. *Philo Judæus*: παρθένοι δὲ αἰδῶ τὰς ἀνδρῶν ὄψεις καὶ τῶν οἰκιστάτων ἐκτρέπονται.

P. 103. ἀναρρίψαι τὸν κρανὸν] Bona de hoc verbo Interpretumque errore notavit Doctiss. *Lamb. Bos. Observ. Crit.* cap. 8. Dixi quoque ad *Pollucem* X. 94. Concinne solent alio transferre Scriptores Græci: *Stasimus* Cypriorum Auctor: Ζεὺς δ' εἰδὼν ἐλέγχε καὶ ἐν πύκναις πραπίδουσι Σύνθετο κουφίσαι ἀνθρώπων παμβύτορα γαῖαν, *Πε-
πίσας*

πίσας πολέμου μεγάλην ἔχει Ἰλιακοῦ· Δι-
 μοι ἀναρρίπιζεν inter alia Pollux habet: po-
 puli animos inflammare dicas cum Livio:
 parum abest illud Plutarchi in Demosth: αἱ
 δὲ πόλεις, πάλιν τοῦ Δημοσθένους ἀναρρίπτ-
 ζοντος αὐτὰς, συνίστατο· & Theopompus
 apud eundem: ἡ δὲ τοῦ ῥήτορος δύναμις ἐκρε-
 πίζουσα τὸν θυμὸν αὐτῶν, καὶ διακαίονσα
 τὴν φιλοθυμίαν· Detestabile Ephesii Pytha-
 goræ vitium scite culpat Bato apud Suidam:
 διαβολαῖς ταῖς εἰς πλεσίους ἐκρεπιδῆται κο-
 φέτατες ἢ· Τζετζος ad Hesiod. v. 226. ἐκ
 μεινῶς ἀφορμῆς ἀναρρίπιζονται πόλεις· sic
 vetustæ; namque improbo φέροι, quod
 Daniel Heinsius expressit. Mox Αἴτνη re-
 stitui; de qua emendatione, ne quid scru-
 puli supersit, vide p. 110. ubi Cyclopes
 ex Ætna Jupiter advocari jubet ad refi-
 ciendum fulmen; & p. 121. hæc sunt dis-
 cedentis Mercurii verba: ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τῆς
 Αἴτνης εἰς οὐρανὸν ἀναπήσομαι· Postea de-
 prehendi convenire mihi cum Fabra, quod
 Ixtor, quanquam ille hæc rationum mo-
 menta non attulerit.

Ἐπίτριψι] Perdidit: frequens in Ari-
 stoph. fabula Pluto: ut, v. 120, 351, 1120.
 & alibi. Noster. n. 169. & adversus Indoct.
 αἰμούς τινες ἀνθρώπους ἐπιτρίψοντες σι· Sic
 etiam in Pseudol. p. 600. & Fugit. p. 800.

Εὐήθεια] Mores nimium simplices & fa-
 ciles hominem aliorum ludibrium faciunt
 &

& risum; degeneravit itaque vocabulum hoc in stultitiæ significationem: centies apud *Palaphatum*: rara est & observanda notio, cum *ῥόγος ὕψους* *Hippocrates* vocat *τὰς εὐρείους* qui facile mutantur, nec medici curam longa pertinacia deestant: docuit *Galenus* in librum *περὶ διαίτης ὀξίας*. Idem tamen *Ἰπποκρ.* β. in *Prognost.* quem locum forte totum *Barleus* non inspexit, in bonam quoque partem hoc nomen sumi ostendit prolatis e *Dinarcho*, *Demosthene*, & *Platone* exemplis. Hos æmulatus *Theon Smyrneus* cap. 1. scripsit: *ὅτε μέγας αὖ ἐν πνευστικῇ ἐκείνῃ ὕψους*. Non vacat similia describere plura e *Platone*, *Thucydides* lib. III. c. 83. *κακοτροπίαν* & τὸ *εὐθεσίον* ὃ τὸ *γενναῖον* *πλεῖστον* *μετέχει* ut contraria & adversis frontibus pugnancia ponit: docet *Scholias*: τὸ *ἀπλοῦν*, τὸ *ἀπρόσπευτον* *σημαίνειται* τὸ *εὐθεσίον* *ἐπὶ* *καλοῦ*: hæc ipsa *Thucydides* verba voluit *Suidas* in *Εὐθεσίον*.

P. 104. *Τοσαῦτα μάλιστα*] Verissima est illa lectio, quam e MSS. Reg. Tanaq. *Faber* reduxit; neque hac emendatione carere debuit *Timon Lucianeus*: opera vero danda est, ut clare liqueat barbaram esse locutionem & e Græcarum numero delendam *τοσαῦτα* *πλεοναυτα* *ταύρων* *καὶ* *αἰγῶν*, quoniam aliter eruditissimis viris persuasum video: nam inepte profecto *Interpres* tot *pinguissimos tauros* *et capras*, cujus im-

peritiam superavit *Barlaus*, cum α' γὰρ πιό-
 τата Atticam esse constructionem affirmat
 pro αἴγας πιότατας. vellem equidem, ille
 dignum habuisset testimoniis auctorum
 istam loquendi formulam probare. Sed
 eamus in rem præsentem: vel significabit
 hæc locutio *tot partes taurorum pinguis-
 simas*, vel, quod arbitrati sunt, *tot tauros
 pinguisimos*: utrumque ab ingenio linguæ
 Græcæ alienum est: de primo, quis ali-
 quanto nasutior ferat hanc phrasin, τοσαῦ-
 τα πιότατα ταύρων θύειν? τοσοῦτος enim nun-
 quam adjectivis simpliciter adjungitur, sed
 nomina substantiva desiderat expressa,
 quod puto nullis contrariis posse debilitari
 exemplis. Quoad alterum, Græci sane non
 dicerent τα' πιότατα τῶν ταύρων, sed αἱ πίο-
 τatoi τῶν ταύρων. quo loquendi usu potis-
 simum utuntur, cum res aliqua potest in
 varias separari species: sic *Isocrates* αἰσκού-
 δαῖοι τῶν γοιέν. *Sextus Empiricus*, αἱ με-
 γαλοφυνῆς τῶν ἀνθρώπων lib. I. c. 6. repe-
 riuntur enim & inhonesti parentes & ho-
 mines animi atque eruditionis expertes: est
 itaque, ac si dicas, illi ex parentibus, qui
 inhonesti sunt & boni: scio tamen non ubi-
 que eodem valere modo hunc compa-
 rationis respectum: sic enim in proœmio
Thucydides: καὶ τὸν πλείστον τοῦ βίου ἐκ-
 τεῦθιν ἐποιῶντο. apposite *Scholias*: Θεο-
 κυδίδης, καὶ τὸν πλείστον τοῦ χρόνου. nimi-
 rum

rum hanc locutionem *Thucydidi* familiarem notat, qui & alibi dixerit τὸν πλεῖστον τοῦ χρόνου pro πλεῖστον χρόνον· minus itaque recte *Valla: maximam vitæ partem*: concordat illud *Herodoti in Clione*: τοῦτον τὸν Ἀρῖονα λέγουσι τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου διατρίβοντα παρὰ Περιάνδρῳ· illum memorant *Arionem longinquum contrivisse tempus apud Perianthum*: & *Aristophanis in 'Esp. Ψ. 166.* Καπιφορήσις τῆς γῆς πολλήν· hujus rei ignorantia in errorem dedit *Henr. Stephanum*: de *Tiberio Cæsare* tradit *Zosimus*: Τιβέριος ὁ παρὰ τούτου (Ὁκταβιανού) διαδιξάμενος τὴν ἀρχὴν εἰς ἰσχάτην ἀμότητος ἐκτραπείς &c. *Scribo, inquit, Stephanus, ἰσχατον ἀμότητος vel ἰσχάτην ἀμότητα*· non intellexit, quod pace viri magni dixerō, Græcam phrasin, eamque in *Zosimo* frequentem; nam & alibi apud eum ἰσχατος κινδύνου, & ἀρετῆς καλλίστη, pro ἰσχατος κίνδυνος, & ἀρετὴ καλλίστη· Paria sunt apud *Aristeam* de LXX. Interpretibus: εἰ τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων ἐπισκεῖσθαι νοθεύεις· *Epicurum Ep. ad Herodotum*: ἵνα παρ' ἑκάστους τῶν καιρῶν ἐν τοῖς κυριωτάτοις βοηθεῖν αὐτοῖς δυνατόνται· *sextum Empir. Pyrrh. Hypot. lib. I. c. 14.* καὶ γὰρ καταπαίζειν τῶν Δογματικῶν τιτυθωμένων καὶ περιαυτολογούντων οὐκ ἀποδοκιμάζομεν μετὰ τοὺς πρακτικοὺς τῶν λόγων· alia contulit & proba *Doctissimus Jensonius Lect. Luc. lib. III. cap. 14.* Neque

hunc scribendi nitorem repudiaverunt Romani: in *Tertulliani Pallio novum vitii & endromidis solcem* legimus: Vide *Salmas.* p. 311.

P. 105. Ἐπιβυστάμενον] Vide me ad *Poll.* X. 172. *Hesych.* Βίσι, καρμύσι, φράσσει τὰ ὄντα. *Noster* in *Gall.* ἐπαυχόμενος περιβίσι.

Αἶρους ζυνιρόντων] *Ζυνίριον* debito sibi loco positum est: crebro enim de futili quadam loquacitate usurpant: *Dio Chrysost.* ad *Alex.* p. 363. de Cynicis: οὗτοι δὲ ἐν τε τριόδοις καὶ στενωποῖς καὶ πυλῶσι ἱερῶν ἀγείρουσι παιδάρια καὶ νύτας, καὶ ταιούτων ὅχλους σκώμματα καὶ πολλὰν περιμολογίαν ζυνιρόντες καὶ τὰς ἀγοραίους ταύτας ἀποκρίσεις. *Philo* in *Flaccum*: χλευάζοντες τὸν βασιλέα καὶ σκώμματα συνιρόντες. Vide *Nostrium* p. 2. *Revivisc.* p. 400. ζυνίριτε τὴν κατηγορίαν καὶ διαλέγχετε. & *Gall.* p. 244.

P. 106. *Mercurii personam ex Aristophanis Pluto desumfisse Nostrium* liquet: praeter ceteris conferenda moneo, quae leguntur *Aët.* V. sc. 1. Ἀντίκα μάλιστα in *Pl.* ψ. 432.

Δικραίνεις ἰξιάθει] Vide *Scaliger.* ad *Fest.* in *Furcilles*, ubi verba quaedam *Cedroni* adduxit, quae huc apte quadrant.

P. 108. Διψαλίον θρυαλλίδιον] Hinc *Lucerna* dicitur πίνειν τοῦλαια, ut ipsa facitissime testatur in *Catapl.* 452. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τοῦλαιον οὐκ ἔπινον ἀποσβῆναι θέλων.

P. 109. Ἐπ' ἀφ' ὧν παῖδων γνησίων] Ex formula legum Atticarum, ut docuit *Petius* ad Leg. Att. *Jamblich.* de Vit. Pyth. Segm. 20. γυνήσις appellat τὰς ἐπὶ τεκνοποιίᾳ ὡφρεῖ τε καὶ νομίμῳ γινόμενας. Ibi eruditissimus *Kusterus* *Isidorum Pelusiota* emendat, apud quem prave fuerit expressum ἐπ' ἀφ' ὧν. *Aristan.* lib. I. Ep. 19. καὶ ἐπ' ἀφ' ὧν παῖδων γνησίων ἐρωμένην ἡγάγιστο γαμῶν. eundem errorem vides, quem equidem effugisse perspicaciam Doctiss. *Josia Merceri* miror: adde *Gataker.* de N. T. *Stylo* cap. 11. Ornate rem ipsam & splendide *Theognis* præpinxit: Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περιθρομένην, ἀνδρα τε μάργον Ὅς τὴν ἄλλοτρίαν βόλῃσ' ἀρουραν ἀροῦν. *Diogenes* etiam in adulterio comprehensus roganti quid faceret, respondit, Ἀνδρῶν φουτύνω, seu, ut alii, παίρω. talia facile sexcenta reperias. Mox προέπιπτεσθαι ensum turpiculum speciose occultat: multa congeffit Doctiss. *Gataker* de N. T. *Stylo* cap. 11.

Κατακλιίσας παρθένους] Extraordinariam Græci curam virginum habuerunt, ut eas a virorum consortio remotas in thalamis concluderent: eo *Noster* allusit n. 247. & 277. Hinc κατακλιεσθαι, de qua voce docta nonit *Salmas.* ad *Tertulliani Pali-*
um: *Philo* in *Flaccum* γυναῖκα κατὰ κλει-
 στα μηδὲ γὰρ αὐλείου προερχόμενα, καὶ θα-

λαμνύμεναι πάρθενοι. Adde Hieronym. in
Jes. c. VII.

P. 110. Εἰσρυῆναι] *Isocrat. de Permut.*
Πόσον δὲ πλοῦτον εἰς τὴν πόλιν εἰσρυῆσθαι
δὲ ἡμῶν ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος σωζομένης.

Τί τοῦτο ὑποσκάζεις;] Distingue: τ
τοῦτα; ὑποσκάζεις; quod & *Benedictus* in
versione vidit.

P. 111. ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους,] *Albedinæ*
in mulorum bigis & equorum maximi ce-
teres faciebant, vel ipso teste *Homero*: *Cry-*
sostomus περὶ τελείας ἀγάπης inter pretosās
principum delicias in primis laudat δῶγος
λευκῶν ἡμιόγων χρυσῷ καλλωπιζόμενον. In
illo beatissimo somnio *Micyllus* sibi vide-
batur ἐξελάνειν ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους in *Gallo*
p. 245. καὶ ἢ ἴδῃτέ ποτε ἐξελάνοσας ἐπὶ
λευκοῦ ζεύγους κειμήνατε καὶ προσκυνεῖτε.
Epist. Saturn. p. 834.

P. 112. ὑπηρετήσιν] Ut meretricule χα-
ρίζεσθαι, sic deliciae dicebantur ὑπηρετεῖν,
cum se viris præbebant. *Pseudolog* καὶ ὡς
παραδούς σιαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στασιῶτι
συμπεριφθείρου πάντα ὑπηρετῶν. *Ærius*
Aristophanes. Utraque tamen non rito con-
fusa: nam apud *Athenæum* *Mathode* femi-
nis τῷ ὑπηρετεῖν usus est, uti de deliciis
τῷ χαρίζεσθαι *Nosier* p. 9. ἤδη μεθ' ἡμῶν, ὅ
τινά σοι ἐκείνος ἐχαρίζετο.

Πυρρίους &c.] *Servorum nomina* e Co-
mœdia

maecidia derivata, unde postmodum, ut existimo, ad domesticos etiam servos deveniunt: haud raro invenias apud *Lucian.* ut de *Saltat.* pag. 925. ἡ καμαδία δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπιοῦ αὐτῇ παρέμεικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ μαγειρῶν πρόσκοντα. ad hæc quæ observavit *Grævius*, erudita sunt & lectu digna. De *Merc. Conduct.* p. 482. ἀλλ' ὅρα εἰ μετριώτερα σοι προστετακται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστέταγμένων. *Pyrhias* occurrit in *Philops.* p. 486. & p. 492. janitoris nomen est Tibius: hæc autem nomina solis mancipiis apta, liberis hominibus nunquam imponebantur: quamvis ætate deteriore hæc liberorum hominum & mancipiorum per nomina distinctio obsolevisse videatur: eo nos ducit *Olympiodorus* in *Platonis Alcibiad.* πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ἐνόμασι διεκρίντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θρηξί. Γέτααι γὰρ καὶ Δάοι καὶ Φρύγες ἐνομαζόντο. ἰδὼν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Si quis horum originem pernoscere cupiat, ad *Salmasium* ablego *Exercit. Plin.* p. 34. & 559. obiter & quædam tetigit *Reinesius* V. L. lib. III. ad finem cap. 6.

Εὐμορφότερον Νιρέως] Omnium, qui sub Ilium venire, Græcorum longe formosissimum fuisse Nireum, posteris *Homerus* persuasit: hinc faceta illa inter Nireum & *Thersitem* altercatio apud *Nostrum* p. 60.

Eadem vero; quæ hic, ferme reperias p. 9. *Horat. Epod. 15. Forma que vincas Nireæ. Achill. Tati. lib. VI. pag. 387. ἐμοὶ δὲ οὐδὲν μέλει τούτων, ὅτε ἔσθι καὶ Κόδρου εὐγενέστερος, ὅτε Κροίσου πλουσιώτερος.* Cecropis enim & Codri nobilitatem proverbii celebrarunt: quapropter *Synestius Ep. 3. ὑπὲρ εὐγενέας ἀμφισβητῆν τῷ Κέρκεσι* de homine splendido genere nato: ut in *Calvitie Epitome τῷ Βελλεροφόντι σαφροσύνης ἀμφισβητῆν* de singulari castitate dixit: eo respexit *Themistius in Βασανίστῃ* τοὺς προγόνους, ἀνερυνῶντες Διοτρεφεῖς καὶ Διογενεῖς καθάπερ Ὅμηρος λέγει, καὶ τῇ παροιμίᾳ πρέπουσας τῇ ἀπὸ Κόδρου. Alia quædam non dissona conjunxit *Philo περὶ Προνοίας* apud *Euseb. Προπαρασκευ. lib. VIII. c. ult. πλουσιώτερος Κροίσου, Λυγνέως ὀξυπότερος, ἀνδριώτερος τοῦ Κροτωνιάτου Μίλωνος, καλλίον Γαυμήδους.* Possem aliquanto plura & *Maximo Tyrio* atque aliis: sed operæ non est.

P. 113. οὐδ' ὁ Λυγνέως] *Aristophanis* hic est versiculus in *Pl. 210. Ἐλπίοντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγνέως.* *Apulej. Metam. lib. II. Vides hominem perspicaciorem ipso Lynceo vel Argo ὡς oculum totum: & cui non notum illud Horatii: ne corporis optima Lynceis (vel Lyncei) Contemplare oculis.*

P. 114. Προσωπιῶν] *Lucian. Pro Imagin. οὐκ ἐπὶ*

ὥστερ ἂν εἴ τιμι ἀμόρφῳ προσωπίῳι εὐμορ-
φον ἐπιθείη τις φέρων.

P. 115. Λαβὼν ὁ τύφος] Paucis hanc to-
tam orationem complexus est *Plutius* apud
Aristoph. v. 107. Ad unguem cum *Auctore*
Nostro concordant, quæ *Longinus* scripsit
περὶ Ὑψους c. 43 p. 236. Τὰ συμφυῆ τῇ
πλούτῳ κακὰ εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐκτυπώτα
μὴ παραδέχισθαι &c.

P. 116. ἰσχατιαί] Agellum mari adfi-
nem, quem colebat Timon, hoc appellas
nomine in sequentibus etiam *Lucianus*.
Æschines adversus *Timarch.* Οἰκίαν μὲν γὰρ
ἔπειθεν τῆς πέλειας, ἰσχατιὰν δὲ Σφουτταί·
ad ea quæ notat *Scholias* antiquus & in-
editus, cum erudito Lectore communicare
constitui: ἰσχατιαὶ εἰσι τόποι ἰσχαται τῆς
χώρας πειρατεύμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν·
τὰ δὲ ἐπὶ τοῖς τέρμειν τῶν δήμων ἰσχατιαὶ
καλοῦντο· ἄλλως· ἐν τοῖς χωρίοις ἐκπολαμ-
βάνονται ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικὴν. καὶ
αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶ, οἱ ἰσχατιαὶ κα-
λοῦνται· hæc sunt præter propter, quæ hic
illa de voce scribit, nam nonnulla, quæ
minus cum ingenio linguæ Græcæ concor-
dabant, ex *Harpocrat.* & *Suida* in me-
lius mutavi. Paucis *Hesychius*: Ἐσχατιὰ,
ἄκρα, τὸ ἰσχατον μέρος χωρίου, τὸ συνάπτειν
τοῦ ὁρίσιν, ἰσημία.

P. 117. Παραδοῦσα] Conferre ne refu-
gias, quæ *Aristophanes* habet in *Plut.* γ. 5 & 8.

ῥάκος] Proverbii formam habet de re inutili & nullius pretii, quod si Brodae non latuisset, melius esset hunc locum interpretatus: *Noster in Pseudol. pag. 566.* ἄχρι δὴ σε τὸ τοῦ λόγου τοῦτο ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος ἐξίωσι· & de *Merc. Cond. p. 496.* Inde sumserunt in metrica paroemia-
rum collectione: consimile judicavi illud *Aristophanis apud Pollucem X, 33.* Τί με, ὦ ποιητὴ, ἐξορίζεις ὥσπερ κλιστήριον· non-nihil accedit ponderis explicationi meæ ab hoc *Seneca* edicto: *Qui hujuscemodi versus amant, liqueat tibi, eosdem admirari et Soterici lectos: vilissimos nimirum & artis admiratione nulla dignos.*

P. 121. διαρρήγῳσι] A Græcis sumserat *Virgilius: Invidia rumpantur ut ilia Codro: Cicero paulum aliter lib. III. ad Quint. Ep. 9. ut his malis reipublica licentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne movear quidem. Aristides de Momo, qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διαρρήγνυτο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσται: ut alia ne memorem, ὅσα κόνις.*

Τῇ εἰσισίᾳ τῶν πτερῶν] Dithyrambica libertate *Pindarus* aves dixit ἐρίσσειν πτεροῖς· quæ translatio familiaris apud Græcos in usum concessit Romanorum: *Plautus in Amphitr. non ocius quivi, si me Dadaleis sulissem remigiis. Apulej. lib. V. Metamorph. Sed ubi remigio pluma raptum marisum*

proceritas spatii fecerat alienum.

[*Ἐγὼ δὲ ὑμῶν ὑποστήσους*] Ut aliorum opiniones refellere in proclivi est, sic, quid voluerit Auctor, constituere, difficile iudico: ingeniosa *Tanaquilli Fabri* conjectura Codicum aliqua ex parte auctoritate nititur, si vera est *Brodai* observatio: tamen deterit aliquid *Thomas*, qui vulgata confirmat lectionem: quod arbitrat^r Vir Eruditissimus, sic exponenda esse hæc verba: *Ego vero vobis suppositus ero*, vel, *substabo*, ignoscat, si dixero, id mihi quidem videri disconveniens: is enim ipse locus, unde sibi præsidium petebat homo doctissimus, aliter est capiendus: nam ibi *Plutus* neutiquam cum *Thesauro* suo confunditur, aut ejus personam adsumit, sed contra a *Mercurio* monetur, ut ad *ligonem Timonis* effodientis ex intimis terræ visceribus thesaurum protractum adducat; hunc enim ipsi inclamanti obtemperaturum: hæc, uti decebat, ad amussim congruunt cum iis, quæ explicuit *Lucianus* p. 116. ibi sollicitum *Mercurii* animum, quod *Thesaurum* secum non adduxissent, scite sedat *Plutus*, nihil in ea re periculi esse confirmans, siquidem ipsum in terra relictum intus jusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem: itaque *Magistri* potiore hactenus existimo interpretationem, ut *ὑποστήσους* sumatur

pro ὑποχωρήσει. *Smidas* etiam Ὑποστήσει, ἀπὸ τοῦ, ὑποχωρησάτω. *Hesychius*; Ὑποστήτω, ὑποταγῆτω, εἰξάτω, παραχωρησάτω. jure nimirum poterat cedere *Plutus*, tali suorum munerum relicto sponfore: præterquam quod nulla *Pluti* in sequentibus fit mentio, unde rite illum abiisse concludas: vel, si quis hoc forte malit, levi mutatione, ἐγὼ δὲ ταῦτα ὑποστήσεμαι. ego vero hunc thesaurum Tibi sub ligone constituam, aut, ὑποστήσω σοι, sponforem pro me dabo: nam apud *Hesychium* Ὑποστήσει, ὅταν τις ἐγκάτεται σείειν ἐπὶ τῷ ἀνέκαυθαι πλ. Si quid commode dixi, gaudebo, me vindicem hujus fuisse nodi, sin minus, una possunt litura emendari.

Ω' χρυσὲ] Utrique versus in scriptis antiquorum sunt pervulgati: nescio quid causæ sit, cur in *Luciani Gallo* Euripideus versiculus ita repræsentetur: Ω' χρυσὲ δειξιμα κάλλιστον κτίρας. nam vera scriptio est Ἀγοταῖς, quam *Sextus Empiricus* adservavit adversus *Mathemat.* p. 55. *Clemens Alexan.* aliique plures. Postea *Noster* facete addidit καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. nam ita *Pindarus*: — ὁ δὲ χρυσὸς αἰθέμενον πῦρ Ἄρε διαπρίπτει νύκτωρ μεγάλους ἔξοχα πλούτου.

P. 122. Ἀναθῆναι] Componere *Aristoph.* *Plut.* v. 843.

Ἐνδοκίᾶσθαι] In Philosopho cognomine *Diogenes*: ἔτι καὶ τοὺς Ἀθηναίους ἱφάρκα, δι-

δικαίως τὴν τοῦ Διὸς στοάν, καὶ πομπῶν αὐ-
τῇ κατισχυακίαι ἰδιαιτῶσαι· ἰδιαιτήμα-
τα Græci plerumque vocant *αἰσνία*; ubi
jucunde vivitur, ad littus vel in campis
virentibus constructa. Liberius aliquanto
vitam humanam τὸ περίγειον ἰδιαιτήμα δι-
xit *Theoph. Simoc. Ep. 10.*

Διδόχῃ] Ἔστω, διδόχῃ propositum im-
mutabile designant; sæpe *Aristaneius*, quem
in istis formulis emendavit Eruditiss. *Josias*
Mercerus p. 243. & 272.

P. 123. *Στέφανον ἐπισηκίῳ*] Mortuis tan-
quam victoribus vitæ stadio egregie de-
curso corona solebat imponi: *Suidas* in Με-
λιττοῦτα· Meminit & *Aristoph. in Eccle-
siaz.* Vide præterea *Kirchmannum.* Leve
autem, sed non levis momenti vitium im-
plicuit sententiam: scribe: ἢ δὲ δὴ ἀπο-
θανῶν, καὶ αὐτῷ στέφανον ἐπισηκίῳ· si vero
in hoc vitæ tam felicitis statu moriendum
fit, memet ipsum quoque coronare con-
stituo: ridicule, quasi post mortem sibi
solus nemine advocato Timon exquias ire
cuperet. Modo *ἐκείων τῶν ἄλλων* illustri
emendatione persanavit ingeniosissimus
Faber.

Ἀγχοίῃ] Similiter in *Pseudol* p. 597. Τὸ
δὲ ἐλάγχισθαι &c. βρόχος ὡς ἀληθῶς ἐστὶ σοί·
& *Heliod. lib. VII.* πνιγμὸς τοῖον εἶχε τὴν
γρῶν.

Ὁσφραϊνόμενοι] *Aristoph. Pl. 783.* Βάλλ'

εἰς κόρακας, ὡς χαλεπὸν εἶσιν οἱ φίλοι. Οἱ φαινόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττη τις εὖ &c. cogitet quis 'Ὀσφραϊνόμενοι' sed frustra.

P. 124. Νισοδιδάκτων] *Terpander apud Euclid. Introd. Harmon. p. 19. νίους κιλαδῆσομεν ὕμνους*.

Εἰς Ἀρείαν πάγον] *Noster in Amorib. pag. 1047. σχειδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ φόβου καὶ πυρκαϊᾶς ἢ τῇ Δία καὶ Φαρμάκων ἀγωνιζόμενος ὑπερφυῶς ἀπιφάνητο. Vide Poll. VIII. 117. & notas: de προκλήσει obiter Salmasius ad Tacitum p. 683. & 742.*

P. 126. Μίγα ὄφελος] *Decus tui generis & præsidium ex Horatio recte dicas: viri enim illustres & bene de republica meriti, concinne dicebantur a Græcis ὄφελος τῆς πόλεως; præter alios Aristophanes in Ecclesiæ. Πολλὰς πάνυ Γυναικας, ὅτι περ ἰστὶν ὄφελος ἐν τῇ πόλει. id est, exponente Scholiasta, εὐγενεῖς, cui consentit Suidas: expectabimus autem omnem istius phraseos elegantiam penitus illustratam ab Eruditissimo Kustero.*

Κολυτταὺς] *Adduxit Suidas in ea voce: psephismatis exemplum apud Diogen. in Zenone comparare non fuerit inutile, plura sunt apud Demosthenem.*

Ἐν τῷ καταλόγῳ] *Commentarii vice Polluc. legas VIII. 115. ibique Eruditorum observata.*

P. 128. Αὐτοβορίας] *Comice: verus Bo-*
reas;

reas: sic in *Philops.* p. 480. αὐτοκινθράπων ὅμοιον· Αὐτοκασίγητος est apud *He/sychium*, & Αὐτόμαρτος, quod male sollicitat *Salmasius*.

Ζωροτέρῳ] *Phrynichus* improbat pag. 24. tanquam poëtis proprium, pro quo meliores usurpare amant εὔζωρον & εὐζωρότερον· alterum tamen frequentatur a probatis scriptoribus.

Παραγκωνιζόμενος] Hoc itidem verbum prætero vulgatæ lectioni in *Revinisc.* p. 411. sæpius est in *Heliodoro* cum propria tum translata significatione: lib. VII. pag. 312. ὥσπερ τινὰ τῶν ἀγειρουσῶν καὶ ἀληθῶς ἀλητὶν διαθεῖτο καὶ παραγκωνίζετο· pag. 319. ὡς ἱταιρίδιον τὸ ἐθειλάσσειον ἐκείνο καὶ μάτην θρυπτόμενον παραγκωνισάμενος. 359. τὸ μέχρις ἐνόματος ἀξίωμα ἡμῶν παραγκωνισάμενος. lib. VIII. p. 370. πᾶσαν δὲ γυναικίαν αἰδῶ παραγκωνισαμένη· lib. X. p. 515. πᾶσαν τὴν ἐκ φύσειός τε καὶ ἡλικίας αἰδῶ παραγκωνισαμένη·

P. 129. Ἐν ταῖς λοπάσι] Refutat *Thomam* hoc inter alia loco *Doctiss. Jersius* L. L. p. 11. est etiam proverbium & titulus *Satyræ* *Varronis Menippeæ*: εὖρεν ἡ λοπάς τὸ πῶμα· Ceterum ablego *LECTOrem* ad *Gruterum* in *Phanom.* *Ciceronis*, ubi hæc & illa *Luciani* superiora ἐκπετάσας γοῦν τὸν πῶγονα &c. e *Persio* illustrat.

Τότε δὲ μάλιστα] Rejice majoris distinctionis notam post κύλινκ, ut intelligas περί τῆς φρεσίνης καὶ κοσμιότητος λόγοι πολλοὶ εἰσι· hoc si displiceat, omnino censendum est, vocem esse omissam διελύγονται aut simile quid post κοσμιότητος· alias enim hæc non commode cohærent; notandum vero ὑπερβαλλῆσαι γελοῖως, id enim antepono receptæ lectioni γελοῖος; *Metrodorus*, teste *Diogene*, hoc linguae vitio impedimentum fuisse Epicurum memoriam mandavit, qui fortunatam veri philosophi vitam luxuriae & voluptatis finibus inclusisse existimabatur.

P. 130. Μάζα] Prorsus cum his congruit Persarum victus, quorum inemtas dapes polite describit *Xenoph.* *Cyrop.* lib. I. sale pauperculi victitabant opsonio; unde scitum illud in *Apollonii Tyanensis* Litteris: ἐμοὶ δὲ εἴη τὴν αἰλίαν τρυφᾶν ἐν Θέμειδος οἴκῳ· mihi vero sit in pauperie juste vivere atque honeste. Ἐνσιάκρουος nomen erat fonti Athenis, unde vilioris homines sortis aquam ad potum hauriebant: de *Diogene* fortunæ injurias viriliter eludente *Laërtius*: meminerunt *Thucydides*, *Pollux*, *Hesychius*, alii.

Κυματωγῆς] Codicibus antiquis & hos probantibus eruditis morem gessi: *Hesych.* Κυματωγῆ, ῥαχία, αἰγιαλὸς ὑπαγωγῆ· *Herodot.* *Calliop.* κυματῆσι ἐπὶ τῆς κυματωγῆς κίβ-

νήματα & *Agath.* lib. III. quem *Suidas* citat: sumitur etiam pro ipsa fluctuum ad littus allisione: *Noster* in *Nauig.* pag. 670. καὶ φοβερύτατον πᾶσι τῇ κυματώγῃ καὶ τὸν ἥχον μέγαν· atque ita intellige in altero, quem apposuit *Suidas*, loco: non penitus, tamen damnandam esse lectionem vulgatam docet *Longus Pastor*, III. pag. 95. καὶ ἐπὶ τῆς ψάμμου κλησίον τῆς κυματώδους γῆς ἐβαδίζει ζητῶν τὰς τριαχιλίας· quam & ibi nescio quo jure *Mellio* venerit in mentem τῆς κυματωγῆς· Ἄλλ' ὅσον crebro apud *Pausan.* sed infinito modo junctum: ut lib. I. cap. 23. Ἐστὶ δὲ λίθας οὐ μέγας, ἀλλ' ὅσον καθίζεσθαι μικρὸν ἄνδρα.

Ω' δὲ] Spuriam hanc formulam & alienam ab Atticæ locutionis norma statuit ipse *Lucianus* in *Solæc.* Grammaticorum decretis scilicet obsequutus: utitur tamen & hic & alibi *Noster*, ut docuit erudite summus *Grævius*: *Polyb. Hist.* lib. I. οὓς μὲν ἐξέβαλον τῶν πολιτῶν, οὓς δὲ ἀπέσφαξαν· sed purius idem paulo post: τοὺς μὲν ἐκβαλόντες, τοὺς δὲ ἀποσφάξαντες τῶν πολιτῶν. *Soranus* in *Hippocr.* Vita: ἀφ' οὗ εἰκαστός, ἀφ' οὗ δὲ ὑγιαίνει καὶ ὁσπύς. *Menanderum* si majori habemus in pretio, quam *Phrynichus*, valebit hæc formula: ejus hoc est: Οἷς μὲν ἄδωσαν, οἷς δὲ ἀφαιρήσεται τύχη· Vide *Thomam*.

Τὴν

Τὴν πῆραν] *Vide Nostrum de Mort. Perser. p. 775. Diogenis erat: μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν Φρονεῖν.*

P. 131. Κονδύλων] *Elegans est Tollii nota ad Longin. p. 232. κόνδυλον ἐντρίβειν μάλα στυριόν. Ælian. V. H. XIII. 38. hoc summi dedecoris loco deputabatur. Demosth. adv. Midiam & Laërt. in Diog.*

Ὡς δημοκρατία] *Aristoph. Pl. ὕ. 950. Ὅτι καταλύει περιφανῶς εἰς ὧν μόνος τὴν δημοκρατίαν. crimen hoc invidiosissimum iis objiciebant, qui insigni aliquo facinore populi libertatem sollicitare videbantur: sæpius in Aristophane & Oratione Demosthenis adversus Midiam, ad quam videas Ulpianum.*

Ἐπιχαλαζῶ] *Per simile est in Gallo: Καταχалаζήσας αὐτῶν ἀφθόγους τοὺς λίθους.*

A D D E N D A.

P. 3. Iis, qui Menippi cum laude mentionem fecerunt, nunc adijunge *Eunap. de Vita Sophist. Proæm. Καρνεάδης δὲ ἦν κατὰ τούτους τοὺς χρόνους, καὶ τῶν κατὰ κυνισμὸν οὐκ ἀφανὴς, εἴ τινα καὶ κυνισμοῦ χρῆ λόγον ποιῶνται, παρ' οἷς ἦν Μουσάνιος καὶ Δημήτριος καὶ Μίνιππος, καὶ ἕτεροι γέ τινας πλείους. Luciani autem dialogis ad fine quid reperio in Eris Armenii Apologo jucundissime ficto apud Platon. de Rep. lib. X. inter alia*

alia defunctorum animas ad campos Elysios & lætissima florentibus herbis prata venientes narrat αἶον ἐν πανηγύρει κατασκηναῖσθαι καὶ ἀσπάζεσθαι τι ἀλλήλαις, ὅσαι γνώριμαι, καὶ πυνθάνεσθαι τὰς τε ἐκ τῆς γῆς ἠκούσας παρὰ τῶν ἐτέρων τὰ ἐκεί, καὶ τὰς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ παρ' ἐκείναις. διηγείσθαι δὲ ἀλλήλαις, τὰς μὲν ἀδυναμένας τε καὶ κλαιούσας, ἀναμιμνησκομένας ὅσα τε καὶ οἷα πάθοισιν καὶ ἴδοισιν ἐν τῇ ὑπὸ γῆς πορείᾳ· εἶναι δὲ πορείαν χιλιστῇ· τὰ δ' αὖ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εὐπαθείας διηγείσθαι καὶ θείας ἀμηχανίους τὸ κάλλος· non itaque nonnulla caret specie, colloquia scribere mortuorum.

P. 8. l. 4. *Nosler in Timone*: ἐμέ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ.

L. 11. *Lucian in Gallo*. prope finem ἴτε γὰρ σὺ ὀνειροπολεῖς τὸν πλεῦτον· eleganter vero *Sextus Empiricus* sapientem a Stoicis confictum, quem si omnia perlustres vanam tamen quærendi operam perdideris, appellat τὸν παρ' αὐτοῖς ὀνειροπολούμενον σοφόν· P. H. lib. 1. *Theophyl. Simoc.* Ep. 9. τὴν σὴν ὀνειροπόλουν ἐπάνοδον.

P. 20. l. 1. ad *Dionysii* locum facit *Empanius in Jamblichō*: οὐ γὰρ κατέχει τὸν ἀπροαγὴν καὶ γοητεύει πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν, ἀλλ' ἀποστρέφει καὶ ἀποκταίνει τὴν ἀκοὴν ὅσκειν.

P. 26. l. 24. *Homeri* locum respexit & *Empanius in Liciano*: δίσποινα νέπλευτος καὶ τὸ γῆρας ἀπεξισμένη· *Theophanes* etiam
nom

non inueniſte Hom. 14. de Thamarē: αὐτὴ δὲ
 ἀνελαινὴς ὑπερβολὴν ἀποξύνανται τοῦ προτά-
 τινος πάντων αἰδῶ.

P. 29. l. 14. legendus etiam *Thomas*, qui
 ab Atticis hominem senem & gravedine la-
 borantem λεμφὸν dici notat: inde *Menander*
 γέροντα λεμφὸν vocat, ut *Ammonius* habet:
Lucilium appellat emuncta naris *Horatius*
 Sat. IV. l. I. ad quæ proba est *Acronis* nota:
 significat sapientem, quia e contrario mungo-
 sum stultum appellamus: vox meis auribus
 inexpectata mungosus; neque tamen obelo
 confingendam puto, etsi cogitarem de mu-
 coso, quod in *Philoxeni* Glossis legas: *Muc-*
osus; μύζων· paulo aliter commentator
 ineditus: tersa vel munda, emuncta naris est,
 qui deridet alios fortiter: *Horatium* cum in
 hac loquendi ratione tum in aliis sæpius
 imitatum esse *Hieronymum* scio. Vid. *Erasm.*
Chil. II. Cent. VIII. Ad 59. Idem non præ-
 teriit alterum illud ἀγχιῶνι ἀπορρόττεισθαι,
 cui congruit, quod *Horatio* quidam acerbo
 convicio exprobravit, *Quotiens vidi patrem*
meum brachio se emungentem? ut in suavissi-
 mi poetæ vita narratur.

P. 30. l. 7. versiculum *Aristophanis* vulgo
 placuisse, ex imitandi studio patet: *Grego-*
rius Palama, mentem inducens corpus in-
 jus vocantem, αὐτὴ δ' ἵγν', inquit, προ-
 πικαῖς λήμας ἐπισκοπεῖν· & *Theophyla-*
ctus in *Epistolis*: hinc etiam *Epicurus* ri-
 dicula

dicula corruptione Democritum appellare consueverat Δημόκριτος, teste *Hesychio Illustri.*

L. 9. & *Plutarcho* in *Pericle* p. 156. ubi *Interpretis* errorem ex dictis non difficulter emendabis.

P. 36. l. 14. Tentare juvat, si quid in *Hesychio* a me possit emendari: ὑπομύχει (ὑπομύχει) θλίβει, ἀνέχ, καταποντῖ· ἐκ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων· de vulnere dici proprie ὑπομύχειν, unde hæc derivari possit metaphorā, equidem ignoro: conjectabam: περὶ τραυμάτων· ut translate nescio quis Auctor de vulneribus usurparet ὑπομύχειν· nisi præferas: τῶν καυμάτων· sequitur in eo ὑπομύχουσα, ἥδε ἐπιθίζουσα· quovis iudice contendam ita scripisse *quidam*, pro ἐπιθίζουσα, quod vulgatas editiones occupavit: Idem: Διασμύχων, διαζύνων, διακαίων· *Hesychio* sponse reficiendum, διαζύνων nam & ζῆς actionem designat: Idem: Ζέει, φλέγει.

P. 41. Veteres æmulatur *Nicophor. Gregor. Hist. Byzant.* lib. II. c. 7. οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ νοσοκομείᾳ καὶ πτωχοτροφίᾳ τῆς τότε καιρῶς ἐπιδαψιλεύσαντο

P. 46. l. 19. Haud poenitebit inspexisse *Salmas. Plinian. Exerc.* p. 68.

P. 51. l. 14. Præterit me Doctissimum *Jensium* eadem notasse.

P. 56. l. 8. Huc refer *Hesychii*: Βιβρινοθύμινος,

μινον· παρὰ Ἰππώνακτι· ὀργιζόμενον· ἀν, βιβριθυμένον; sed nihil mutandum videtur propter ὀργιζόμενον.

P. 58. l. 27. Zenonis est, Νῦν εὐπλόηκα, ὅτι νικανάγηκα· teste Diogene & Suida in Voce.

P. 61. l. 2. Pulchre Eupapius & significatione metaphorica in *Prisco* πρὸς τὴν δύναμιν τῆς ἀληθείας ἀντιβάλλειν· in *Chrysanthio*: τοῖς φαινεῖσι σημείοις παρὰ τῶν θεῶν ἀντιβάνων.

P. 64. l. 3. Et inprimis *Maximus Tyrius* Διαλ. κς. qui omnem vaticinandi modum luculenter proponit.

P. 68. l. 13. *Theon. Smyrnaeus Mathem.* p. 8. ταῖς χορδαῖς πρᾶγματα παρίχουσι ἐπὶ τῶν κολλάβων τρεβλουτες·

P. 70. l. 15. Et *Eunapio* in *Proem.* τὰ πλείστα τῶν βιβιωμένων αὐτοῖς·

P. 71. l. 6. Eleganter *Heraclides Vit. Homer.* p. 408. ὁ δισιδαίμων βίος pro superstitionis hominibus posuit, & p. 495. αἱ ἐκνεμόμεναι τὸν ἀνθρώπινον βίον κακίαι.

P. 95. l. 26. Adde *Hadr. Junium* virum laudabilem Cent. I. Ad. I.

INDEX

ad

NOTAS.

A.

- A** Chilles apparens nautis circa insulam
Achilleam salutis est signum, 81, 84.
*Achilles Tati*us, 8, 11, 45, 48, 65, 77, 78.
Acron in *Horat.* 120.
Adamantius, 68, 94.
Adjectivum masc. aut foem. cum genitivo
casu substantivi more constructum, 103.
Ægialenses edocuerant *Cererem* de raptu
Proserpinæ, hinc eis vectigal mortuale
remissum, 18, 19.
Ælianus, 2, 12, 14, 21, 31, 44, 46, 47, 52.
72, 82, 98, 118. tentatus, 60.
Æschines, 12, 70, 84, 109.
Æschylus, 84.
Agatharcides, 67.
Agathias, 56.
ἀγχόνη, res molesta atque ingrata. 113.
Alexander M. peregrinas nuptias non spre-
vit: *Ammone* se natum prædicavit, 64.
Ammonius, 7, 120.
Anacreon, 85.
ἀναπικίζειν, inflammare, excitare, 99, 100.
ἀναρριψοθαί, 25.
Anthologia, 15, 62.

27-

I N D E X

αἰδοσμίης εἶνος, 10, 11.

ἀντιξιάζεσθαι τινι vel πρὸς τινα, 45.

ἀντιβάνειν, *refragari*, *adversari*, 60.

Antiochi nummi, *Castorum imaginem præferentes*, 79.

ἀντιπαράτάττεσθαι & ἀντιτάττεσθαι τινι, 64.

Antiphanes, 17.

Antonius propter acceptas injurias omnibus diffidebat & irascebatur, *uti Timo*, 90.

οἱ ἄνω, qui sunt in vivis, τοῖς κάτω oppositi, 13.

ἄνω τῶν ποταμῶν, *Proverb.* 31.

ἀταγορεύειν, 78.

ἀπειπεῖν, 78.

ἀπειρηκέναι, *lassitudine vel curis confectum labori cedere*, 16.

Apemantus unicus erat, *cujus consuetudinem toleraret utcunque Timo*, 90.

ἀπειρηκθῆναι, *exarescere & vigorem amittere*, 61, 62.

ἀποκναίειν τὴν ἀκοήν, 19.

Apollodorus, 24, 69. -

Apollonius Tyaneus, 44, 116.

ἀπομύξαι, 26, 27, 37.

ἀποξύνειν τὸ γῆρας, *τὴν αἰδῶ*, 26.

ἀποσφυγῆναι, *dolore confici*, *vel etiam ardere ira*, 34.

Apulejus, 15, 16, 70, 111. *tent.* 16.

Arabum sagittandi ratio, 60.

Aratus, 24, 115.

Archilochus, 59.

ἄριστος πάρος, 114.

Ari-

Aristanetus, 12, 49, 113. emendatus, 105.

Aristeas de LXX. 103.

Aristides, 110.

Aristophanes, 8, 10, 17, 19, 30, 36, 42, 52,
56, 57, 84, 88, 91, 95, 98, 99, 109, 112,
113, 114, 118.

Aristoteles, 12, 21, 28, 29, 30, 92.

ἄπορος παίδων, *liberorum habendorum cura*,
105.

Arrianus, 10, 21, 45, 64, 76, 78, 81.

Athenaus, 1, 59, 63, 70, 106.

Auri præstantia, 112.

Ausonius, 4.

αὐτοβορίας, αὐτοάνθρωπος, 114, 115.

τὴν ἀξίαν ἀποτίσειν, 39.

B.

Baccharis, unguenti Lydii genus, 54.

Bacchi arma, 76.

Basilus, 48, 62, 71, 82.

τὰ βιβιωμένα, 70. *res in vita gesta*.

Bion, 48.

βίος, & *vita* pro ipsis hominibus, 70, 71, 72.

Blennus, 29.

βουκόρυζος, 28.

βρίθαιον μῦρον, 54.

βριθύνεσθαι, variae significationes, 53. seqq.

C.

Cælius Aurelianus, 72.

Cæsar's amphitheatrum, 23.

Cæsar latrones, a quibus captus fuerat, inter-
emit mandragora inebriatos, 96.

I N D E X

Callimachus, 83, 92, 93.

Canes custodes templorum, 97.

Canis ob vigilantiam honore affectus ab Atheniensibus, 98.

Catullus, 15, 49.

Cebetis τῶν ἐν ᾧ δὲ διήγησις, 1.

Cedrenus, 104.

Chalcidius in *Timæum* Platonis, 85.

χαρίζεσθαι, viro se præbere, 106.

Charontis naulum, 16.

Chrysostomus, 11, 31, 106.

Cicero, 88, 110, 115.

Cinnamus, 27, 71.

Clemens Alexandrinus, 8, 112.

Codinus, 79.

Codro generosior, 108.

Consputare, 49.

Cornelius Nepos, 52.

Cornutus de *Natura Deorum*, 92.

Cybelæ Sacerdotes lancinabant sibi corpus, 69.

D.

Δάκναι, urere, molestiam asferre, 15.

δαψιλεύεσθαι, & *ἐπιδαψιλεύεσθαι*, 39.

Democriti, τὰ περὶ τῶν ἐν ᾧ δὲ, 1.

Democritus ab *Epicuro* vocatus *Ἀημόκριτος*, 121.

Demosthenes, 14, 32, 75, 76, 96, 101, 118.

apud *Dianæ* in *Creta* canes vigilabant, 98.

διαρρηγῆναι, invidia rumpi, 110.

Di-

ad NOTAS.

Dicaearchus περὶ τῆς εἰς Τροφονίου καταβάν-
σεως scripsit, 63.

Didymus, 68.

Ἰκράνοισ ἐξωθεῖν, *furcillis ejicere*, 104.

Dinarchus, 101.

Dio Chrysostomus, 10, 52, 64, 92, 93, 104.

Diogenianus, 11.

Diogenes in adulterio comprehensus quid
responderit, 105. faciem consputavit illi,
a quo ad cœnam vocatus fuerat, 49.

Diogenes Laërtius, 1, 2, 3, 55, 79, 88, 115,
116, 118, 122.

Dionysius Halicarnassensis, 19, 24, 32, 40,
84.

Dioscuri in capitibus habent stellas: boni-
gna sunt sidera nautis, 79.

δυσαντητοι θίαμα, 99.

E.

Εγκάματα, *inuste nota*, 84, 85.

εἰσέλαι πτερῶν, 110.

εἰσποίντες, *adoptatus*, 32.

εἰσρυῆναι, de divitiis dicitur, 106.

Ἐκάτης δειπνον, 41.

ἐκκαθαίρειν, 72.

ἐκκαύματα, *cremia*, 84.

ἐκτρέπισθαι, *abominari*, 99.

ἐν ἀκαρεῖ, 97.

ἐν μέρει, *vicissim*, 45.

ἐν τῇ ῥάβδῳ καθικνεῖσθαι, & similes locu-
tiones, 21.

Ellipseos exempla, ubi *ἐν* redundat, 51.

***** 3

ἱμ-

I N D E X

ἑμβρόντης, attonitus, 93, 94.

Empedocles in Ætnam insilit, 50. Cur
χαλκόπους dictus, 27, 51.

Emungere, 37.

ἐννεάκρουτος, fons Athenis, 116.

ἐξάρχειν αἰοιδῆς, 59.

ἐπιλπίζειν, spe lactare, 7.

ἐπιβυστάμενος, 104.

ἐπίκοπον & ἐπικόπανον, truncus sive menfa
in quo lanii carnes concidunt, 57.

Epicurus, 103, 116.

ἐπιλαμβάνεσθαι, 83.

ἐπιρροῖν. & ἐπιρροή, de divitiarum affluen-
tia, 12.

ἐπιτρίβειν, 100.

ἐπιχαίνειν, inhiare, 31.

Epiclarmus, 57.

ἐπιχαλαζῶ λίθοις, 118.

Equi & muli albi in pretio, 106.

ἐργασῆριον, 75.

ἐρχεσθαι & ἔκειν, de rebus lucro appositis, 10.

Erotianus, 54.

ἐσχατιὰ, agellus mari proximus, 109.

Etymologus, 6, 8, 40, 54, 63, 68, 81, 85.
tent. 30.

Euclides, 114.

εὐχθία non stultitiam tantum, sed morum
etiam bonitatem notat. 100, 101.

Eunapius, 82, 85, 118, 119, 122.

Euripides, 31, 52, 79, 95, 112. Vid. Schol.

Eusebius, 71, 75, 83.

ad NOTAS.

Euzathius, 18, 25, 29, 37, 82.

εὐτίκῃς, *paratus*, 84.

Formæ pro Formosis, 13.

G.

G*Alenus*, 20, 96, 110.

γλαμῶν, *lippire*, 30.

Glosse, 48, 84, 95. emend. 28.

Galen, 20.

Philoxeni, 120.

Gregorius Palama, 120.

H.

H*Elenæ sidus prosperum nautis*, 79.

Heliodorus, 8, 10, 20, 21, 34, 45,
48, 57, 62, 65, 71, 76, 113, 115.
emend. 35.

Heraclides de Vita Homeri, 122.

de Inferis, 1.

in Hermocratem avarum Lucilii epigramma, 15.

Herodianus, 71.

Herodotus, 40, 103, 117.

Hesiodus, 22, 59.

Hesychius, 18, 20, 25, 27, 29, 31, 37, 40,
45, 61, 62, 63, 94, 97, 104, 109, 112,
115, 116, 121. & alibi. tent. 86, 121.
emend. 20, 38, 93, 96.

Hesychius Illustris, 121.

Hieronymus, 106.

Hieronymus Peripateticus, 90.

Hippocrates, 101.

Homerus, 24, 26, 65, 106, 119, 120.

***** 4

Hora-

I N D E X

Horatius, 9, 65, 76, 91, 114, 120.

Hunni ubique utebantur equis, 61.

Hyacinthi Fabula, 75.

Hymnus in Virtutem, 71.

Hyperides, 49.

I.

J *Amblichus*, 31, 68, 105.

Jaspidis dotes, 65.

ἰχθυή, 78.

ἰδὼν ἰδόν, bene Græca formula, 81.

Indorum sagittandi ratio, 60.

Jovis epitheta multa, 92.

Isæus, 32.

ἰσχυρία, 24.

Isidorus Pelusiota, emend. 105.

Isocrates, 78, 102.

Juno casta, 77.

Juvenalis, 17.

K.

K *Καταβάλλειν*, pretium solvere, 6.

Καταβάλλειν, ῥίπτειν ἑαυτὸν, 14.

κατάκλειστος, conclusa in thalamo virgo, 105.

κράταλγος, 114.

κόλλαβοι, 68.

κόλλοπις, 68.

κόνδυλος, colaphus, 118.

κορυζα, *κορυζᾶν*, eorum propria & metaphorica significatio, 25, 26, 27.

κορύζειν, 27.

κυματώγη, litus arenosum, in quo se fluctuum marinorum ira frangit, 117.

L.A.

L.

L Acedæmoniorum mores corrupti, 43.

λίμφοι, 29, 120.

Leonidas, 61.

λήμαι χρονικάι, 121.

λήμη, λημαῖν, 19.

Libanius, 9, 31, 55, 76, 78, 98.

Livius, 100.

Longinus, 2, 25, 70, 118.

Longi Pastoralia, 117.

λοπάς, patella, 115.

Lucianus, 9, 11, 12. passim.

Luciani dialogis simile quid in veterum Scriptis haud facile invenias, 1.

Lucianus videtur æmulatus Menippum, 2.

Lucianus quod ipse reprehenderat, alibi committit, 9, 23, 45.

Lucilii Epigramma, 15.

Lucretius, 72.

Lydorum unguentum, Baccharis, 54.

Lynceo perspicacior, 108.

Lyfander aureas stellas dedicavit Dioscuris, 80.

Lyfias, 11, 32.

M.

M Acarius, 39, 42.

μαγίς, 63.

μάζα, 63.

Mandragoras herba soporifera, 95, 96.

***** 5

Ma-

I N D E X

- Manes, 14.
Manetho, 21.
μαρτεύωμαι, 63.
Marcus Antoninus, 2, 3, 29, 55.
Martialis, 23.
Mausoleum, 23.
Maximus Tyrius, 83, 122.
Megillus formosus, 43.
Menander, 15, 19, 28, 117, 120.
Menippi primæ partes in Dialogis Luciani, 3.
Menippi Scripta qualia fuerint, 2, 3.
Menippea Satyra Varronis, ib.
Menippi Arcesilaus & Symposium, 3.
Menippi Νικυία. ad cuius imitationem videntur compositi Dialogi mortuorum *Luciani*, 2.
μιταξὺ λόγων, 58.
Momus, 62, 110.
Mortuis Corona imponebatur, 13.
Mortuorum Colloquia quinam videantur scripsisse, 1, 2.
Mungosus, mucosus, 120.
μύξα, 28.

N.

- N** *Icephorus Gregoras*, 121.
Nicetas Choniates, 27.
Nireo formosior, 108.
Nonnus, 84.

Obo;

ad NOTAS.

O.

O Bolus Mortuorum ori impositus, unus-
ne fuerit, an duo, 15, 16.

Oenomaus, 75.

Olympiodorus in Platonem, 107.

ὄνειροπολεῖν, *somnia sibi fingere*, 8, 119, 120.

ὀξύχειρ, 67.

ὄφελος τῆς πόλεως, *homo illustris*, & *de ci-
vitate bene meritus*, 114.

Orphei eis ἁδου κατάβασις, 1.

ὄσον, 117.

Ovidius, 69. emend 14.

P. & Φ.

P *Alaphatus*, 101.

Palladius, 38.

παντῶς γλισται, *metu percellitur*, 77.

παραγκονίζεσθαι, *cubito repellere*, 115.

Paræmiographus Vaticanus, 29.

Paulus Ægineta, 96.

Pausanias, 44, 45, 63, 78, 81, 90, 91, 98,
117.

Peregrinus dolore, 15.

περιγυῖσθαι, *accurate aliquid enarrare*, 46,
47.

περιπτύσσισθαι, 48.

Persarum victus, 116.

πέρα· μηδὲν ἐπὶ τὴν πέραν, 118.

φέρων, *aliquando abundat*, 32.

Philo, 21, 39, 97, 104, 105, 108.

Philostrophus, 93, 98.

φλύπταινα, 50.

Photius,

I N D E X

- Photius*, 67.
Phrynichus, 45. repr. 115, 118.
Plato, 5, 12, 24, 26, 36, 55, 60, 78, 85,
 101, 118. Ejus Epistolæ, 87.
Plautus, 110.
Plinius, 72, 88.
Plutarchus, 1, 80, 89, 90, 96, 100, 121.
 emend. 95.
Poëta epitheta Deorum cumulant, 92, 93.
Polemo, 21, 86, 94.
Pellux, 21, 37, 48, 49, 50, 53, 54, 57, 67,
 71, 78, 86, 92, 94, 110. emend. 60.
Pollux sive πολυδύκης unde derivetur, 80.
Polyannus, 96.
Polybius, 27, 117. Collectaneis Constanti-
 ni, 46.
Polypus, 82.
 πορθμεῖον & πορθμεῖον, quid differant, 17, 18.
Porphyrus, 50, 71.
Propertius, 12, 17, 19, 23, 70, 72. emend.
 14, 15, 94.
 προσπτύειν τι, adversari, 28, 29.
Proverbia, 31, 41, 110, 103, 108, 115.
Psellus de Lapidibus,
Pulveris pyrii usum jam olim apud Indos
 fuisse, 94.
Pythagora præceptum de fabis, 50.
Pythagorei, 8.

ad NOTAS.

R.

P^{AXOS}, nullius momenti homo, 110.

Religio, 97.

Rhodii ex statuis eradebant nomina Heroum antiquorum, & recentiorum quorundam inscribebant, 52.

πίπτειν ἰαυτὸν, 14.

Rumpi invidia, 110.

Rutilius Lupus test. 30.

S.

SAlmoneus, 95.

Scholiastes Æschinis ineditus, 191.

Æschyli, 52.

Apollonii Rhodii, 81.

Aristophanis, 19, 29, 30, 55, 114.
emend. 64.

Euripidis, 80, 92.

Hesiodi, 22.

Homeri, 68.

Juvenalis, 17.

Luciani, 6, 18, 34, 54, 58, 68, 85.
repr. 10, 46.

Sophoclis, 92.

Thucydidis, 7, 101, 102.

Scipionem noctu canes non allatrarunt, 98.

Scribonius Largus, 85.

Seneca, 110.

Servus literatus, 85.

Servorum nomina in Comœdiis, 106, 107.

Sextus

I N D E X

- Sextus Empiricus*, 102, 103, 112, 119.
Sicula & Sybaritica mensa, 11.
Sidonius Apollinaris, 37.
σύντομα, 35.
Socratis incessus & gestus, 95.
Sophocles, 42.
Soranus, 117.
Sosibius, 80.
Stasimus Cypriorum auctor, 99.
Statuæ eorum nominibus inscribebantur,
 quibus erectæ erant, 52.
Stobæus, 17.
Suetonius, 96.
Suidas, 2, 7, 11, 18, 20, 27, 28, 29, 37,
 38, 40, 41, 55, 56, 62, 91, 93, 96, 97,
 100, 101, 112, 114, 117, 122. emend.
 1, 2, 61, 121.
Superi, & superos relinquere pro mori, 13.
Synesius, 13, 41, 72, 78, 108.
συντεταγμένα, & similis terminationis adverbia,
 97.

T.

- T***antalus*, 95.
Tatari Wogulskii obolum mortuorum
 oribus imponunt, 15.
Tatianus, 75.
Terpander, 114.
Tertullianus, 8, 104.
Themistius, 11, 108.
Theodoretus, 10, 56.
Theognis, 135.

Theon

ad N O T A S.

- Theon Smyrnaus*, 101, 122.
in *Aratum*, 21.
περί Μουσικῆς, 95.
- Theophanes*, 119.
- Theophilus*, 75.
- Theophrastus*, 57, 82, 96.
- Theophrastus*, 48, 66, 120.
Simocatta, 113, 119, 191.
- Theopompus*, 100.
- Therames*, 75.
- Thomas Magister*, 5, 6, 68, 118, 120. repr. 7.
- Thucydides*, 7, 101, 102.
- Tibullus*, 52.
in *Timonem Epigramma*, 92.
- Timonis ingenium & mores*, 87, 88, 89.
- Timo cur tanto odio cunctos persecutus fuerit*, 90.
- Timo turrim sibi ædificat*, 91. an thesaurum invenerit, *ib.*
- Timonis verba ad Athenienses*, 89.
ad *Alcibiadem*, 90.
ad *Apemantum*, *ib.*
- Timonis mors & sepulcrum*, 91.
- Timo Phliasius*, 88.
- τραῦμα βρωτῆς, 95.
- Trophonii antrum*, 63.
- Tzetzes ad Hesiodum*, 100.

V.

- V** *Arronis Satyræ Menippeæ*, 3.
Vellejus Paternulus, 13.

INDEX ad NOTAS.

Virgilius, 8, 60, 110.

Virgines in thalamis conclusæ, 105.

Vita, pro ipsis hominibus, 72.

in Vulcani templo canes, 98.

X.

X *Enophon*, 21, 40, 59, 61, 66, 116.

ἐνείκων σκώμματα, 104.

Y.

Y *ἄτρογον*, 20, 21.

ὑπηρετεῖν, deliciae dicuntur amatoribus
suis, 106.

ὑπισχνεῖσθαι, 8.

ὑπορρεῖν, 12.

ὑποσέχομαι, 111, 112.

Z.

Z *Enonis dictum*, 122.

ζέω, 121.

Zosimus, ejus locus assertus, 103.

ζωρότερον ἐμβάλλειν, 115.

FINIS.